MADRAS

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளது சரித்திர உண்மையை விளக்கும்

ஆசார்யபிரபாவம்.

இஃது

கா. ஏ. ஆலாலசுந்தரம்பிள்ளை அவர்களால்

இயற்றப்பட்டு

திருமயிலை

ஸ்ரீ வாயிலாநாயனார்தொண்டர்க்குத்தொண்டன்

திரு. மு. துளசிங்கநாயகரவர்கள்

வேண்டுகோளின்படி

பழநி - வெங்கடசாமி கிராமணியாரவர்களின்

பொருளுதவியால்

சென்னை

கணேச அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விலை ரூபா - உ.

1918.

விலாசம்:—

கா. ஏ. ஆலாலசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள்,

நெ. 19, ரண்டால்ஸ் சாலை,

வேப்பேரி, சென்னை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆசார்யபிரபாவம்.

உபோற்காதம்.

ஆச் - சாஸ்திரார்த்தங்களை முற்றுமுணர்ந்தவர்: ஆசாதி - உணர்ந்தவண்ணம் தான் நல்லொழுக்கத்தில் நடப்பவர், பிறரையும் அவ்வழியிலநடத்துபவர் என்னும் தாதுக்களின்வழியாய்ப்பிறந்த ஆசார்யர் என்னும்பதம், ப்ரபாவம் (மகிமை) என்னும் மொழியோடுசேர்ந்து ஆசார்யபிரபாவம் எனவாயிற்று ஆகவே, அஞ்ஞான இருளைப் போக்கி சாஸ்திரார்த்தங்களையும் அவற்றின் அனுபவங்களையும் பிரகாசப்படுத்துந் தன்மையுடையார் மகிமை எனப்படும். அத்தகையராவார்—ஆளுடைய பிள்ளை, ஆளுடைய அரசுகள், ஆளுடைய நம்பிகள், ஆளுடைய அடிகள் என்று போற்றப்படும்பரமாசாரியர்கள்.

அவர்கள் அபிமதம்:— (1) சிவன்றன் திருக்கடைக்கண் (அனுக்கிரக) நோக்கஞ்சேர்ந்துள்ள சமயாதீத சித்தாந்த சைவ சமயம் (2) அச்சமயத் தெய்வமாகிய அநாதிமலமுத்த பரமசிவம் (3) வேதசிவாகமப் பிரமாண்ய திரிபதார்த்த ஸ்தாபனம். 4) ஞான யோகக் கிரியா சரியைகளென்னும் சதுஷ்பாதம்.

அவர்களால் போக்க (நிக்கிரகிக்க)ப் பட்டகுற்றங்களாவன:— (1) புறச்சமயிகளால் நிந்திக்கப்படும் சைவசமயநிந்தை (2) பரசிவபரத்வதூஷணம் (3) திரிபதார்த்த அபார்த்த ஆபாசம் (4) அத்வைதபத அபார்த்தம.

அவர்களால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட குணங்களாவன:— (1) சைவசமய நிந்தாநிக்கிரகம், (2)பரசிவ பரத்வ ஸ்தாபனம், (3) திரிபதார்த்த சித்தாந்தபோதம், (4) அத்வைத பதார்த்தப் பிரகாசம்.

இங்ஙனம் கூறிப்போந்த, நிக்கிரகிக்கப் படுவனவும், அனுகிரகிக்கப் படுவனவுமாகிய செயல்களைச் செய்யவந்தவை யாவையோவெனின், — ஜ்ஞாநசம்பந்த சொரூபமாகியும் பஞ்சாக்ஷர சொரூபமாகியும், சிவபோக தேஜோரூபமாகியும், சிவானந்தானுபவ சொரூபமாகியுமுள்ள மாபரனாகிய பரசிவனுடைய ஜங்கமத் திருமேனிகளாகும்.

இவ்வுண்மையால், ஞானசம்பந்த சொரூபம் திருஞானசம்பந்த மூர்த்திகளெனவும், பஞ்சாக்கரசொரூபம் வாகீசமூர்த்திகளெனவும், சிவபோக தேஜோரூபம் சுந்தரமூர்த்திகளெனவும், சிவானந்தானுபவ சொரூபம் மணிவாசக மூர்த்திகளெனவும், திருவுருக்கொண்டு ஆசாரியமூர்த்திகளாய் வந்தன என்று அறியக்கிடக்கின்றன.

இதனால், ஞானசம்பந்தமாயும். பஞ்சாக்கர சம்பந்தமாயும் சிவபோகசம்பந்தமாயும், சிவாநந்தானுபவ சம்பந்தமாயுமுள்

ளது பரசிவத்தின் சொரூபவடிவமென்றும், அந்நான்கும் தனித்தனி திருவுருக்கொண்டுவந்த நால்வராசார்யர்களது திருவுருவங்கள் தடத்தவடிவங்களென்றும் அறியக்கிடக்கின்றன. இவ்வுண்மை தோன்றவே "தாபர சங்கமங்கள் என்றிரண்டு உருவில் நின்று மாபரன்பூசைகொண்டு மன்னுயிர்க்கு அருளை வைப்பன்" என்று சித்தாந்தங்கூறிற்று.

ஞானசம்பந்தமாதி நான்கினையும் குணங்களாகக்கொண்டு சொரூப வடிவமாய்ப் பரசிவம் இருப்பின் ஆன்மாக்கள் உய்யும்வகையும், சைவசமயம் புறச்சமயங்களால் இகந்துபடாமல் ஓங்கும்வகையும், இவ்வையகமுற்றும் சிவநாமமே சூழும்வகையும், சிவநாமமாகிய பஞ்சாக்கரப் பிரதிபாத்தியமாகிய திரிபதார்த்தங்கள் பிரகாசிக்கும்வகையும் எவ்வகையான் ஆகும்.

ஆகவே, அவையெல்லாம் பிராமணமுகத்தானும் இலக்கணமுகத்தானும், சாதன முகத்தானும், பயன் முகத்தானும் உலகமெல்லாம் உணர்ந்துய்யவே சொரூப குணமாயுள்ள ஞானசம்பந்தாதி நான்கும் தனித்தனி திவ்ய திருவுருவங் கொண்டுவந்து, ஆன்மாக்களுக்கு ஞான சம்பந்தம் உண்டாக்கி அதனால், ஆன்மசுத்தியை வருவித்து, அந்த ஆன்மசுத்தியால் தன்னுள்ளத்தில் பரமான்மாவாகிய பரசிவன் நிற்குங் கலப்பினைப் பஞ்சாக்கரத்தால் பிரகாசப்படுத்தி, அந்தப் பிரகாசத்தால் 'சோஹம்' என்று பாவிக்கும் அத்வைதக் கலப்பால் தானென்றும் அவனென்றும் வேறு வேறு தோன்றுமாறின்றி சிவமேயாய் சிவபோகத்துக்கு

இனி, ஆசார்யபிரபாவமாகிய இந்நூல் வெளியிடுதற்குக்காரணமான சில விஷயங்களை எடுத்துப்பேசுவாம்.

அஃதாவது— அகண்டதேஜோரூபமாய் விளங்கும் சூரியமூர்த்தியினிடத்தில் பர்க்கசப்த வாச்சியனும் அந்தர்வியாப்தனும் பரசிவன் விளங்குவதுபோல், அகண்ட வியாபகமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சைவசமயாதித்தனாகிய சூரியனிடத்தில் ஞானசம்பந்தாதி வாச்சியார்த்தப் பிரகாசகர்களாய் உள்ளொளியாய் விளங்கும் முன்சொல்லிவந்த மகிமையிற்சிறந்த ஆசார்யமூர்த்திகளைச் சைவசமயிகளாக எண்ணப்பட்டபலர் "தாபர சங்கமங்கள் என்று இரண்டுருவில் நின்று மாபரன் பூசைகொண்டு மன்னுயிர்க் கருளைவைப்பன்" என்னும் உண்மையைச் சிறிதேனும் ஆராயும் ஆராய்ச்சியற்று, ஒருமல இருமல வாசிகளாகிய விஞ்ஞானகல பிரளயாகலர்களாகிய ஆன்மவர்க்கங்களோடு சேர்த்தும், அவ்வளவிலமையாது சகலரிலும் வைத்து மாயாமலவாசிகள் அனுபவிப்பதுபோல் இன்பத்துன்பானுபவங்களை அனுபவித்தார்களென்றும், காமாதிகுணங்களை மேற்கொண்டிருந்தனரென்றும்,சிவபெருமானால் சிற்சில காரணங்களாற் சாபமேற்றுப்பூவுலகின்கண்வந்து பிறந்துமானுடசரீரிகளாய்ப் புறச்சமயங்களிற் புக்குழன்றும், பந்தவசப்பட்டு இறைவனை மறந்தும் மயங்கிநிற்கும்பொழுது இறைவன் திருவருளால் புறச்சமயங்களில்நின்று நீக்கியும், தடுத்தும் ஆட்கொள்ளப்பெற்றவரென்றும், பின் சரியையாதி பத்திமார்க்கனினின்று ஆலயங்கள் தோறும் சென்று வழிபட்டார்களென்றும், அவ்வழிபாட்டின்

விசேடத்தான் அவர்களைக்கொண்டு சில அற்புதச்செயல்களை இறைவன் செய்வித்தனரென்றும், பின்னர் சாபநீக்கத்தில் சிவ சாலோகாதி பதமுத்திகளை யடைந்தனரென்றும், தமதுள்ளத் திலும் அஞ்சாது எண்ணி; பிரசங்கங்கள் நேரிடுங்காலங்களி லும் சபையின் நோக்கமறிந்து சுருக்கமாகவும் பெருக்கமாக வும் பேசி, பின்னர் அன்பிற் சிறந்தவர்களென்றும், அடியவர் களிற் பெரியவர்களென்றும், பத்திமார்க்கத்தை மறவாதவர்க ளென்றும், சிற்சில அருமைகளையும் எடுத்துப்பேசி அதன்பின் னர் சைவாசாரியர்களென்றும் "சொற்கோவும் தோணிபுரத் தோன்றலும் என் சுந்தரனும், சிற்கோல வாதவூர்த் தேசிக னும், முற்கோலி வந்திலரேல்! நீறெங்கே? மாமறைநூல் தான் எங்கே? எந்தைபிரான் ஐந்தெழுத்தெங்கே"? என்றும் மிகவியந்து பேசுவர்.

இஃதென்ன அறியாமை! இஃதென்னகொடுமை! இஃ தென்ன பாவம்! அந்தோ! அந்தோ!! பாசசம்பந்திகளாகிய ஆன்மாக்களில் இவர்களும் ஒருவராயின்! இவர்கள் திருவாக் குகளாகிய தேவாராதிகள், பதிவாக்காகிய திராவிடவேதங்க ளென்றும், உபநிடத சாரங்களென்றும் அவைகளைச் சிவசந்நி தானங்களில் ஓதவேண்டுமென்றும் தேவாரங்களால் பாடப் பெற்ற க்ஷேத்திரங்களே சிறப்புடை க்ஷேத்திரங்களென்றும், அல்லாதன சிறப்புடைத்தன அல்லவென்றும் கூறுவர். "அர வகல் அல்குலார்பால் ஆசைநீத்தவர்க்கே வீடுதருவம் என்று அளவில்வேதம் சாற்றியதலைவன் தன்னைப், பாவைதன் புலவி

வெளியாய்வரும்பெரியபுராணத்திற்கு யாமெழுதிவரும் சித்தா ந்தபோத ரத்நாகரமென்னும் பேருரையில் நிரப்புவோமாக.

ஆசார்யமூர்த்திகளாகிய சுந்தரமூர்த்திகளுடைய பிரபாவ மென்னும் இந்நூலுக்கு யாம்கொண்ட பிராமணநூல் ஒன்றே. அது "உலகெலாம்" என் றடியெடுத்துக்கொடுக்க அத்திரு வருளடியை முதலாகக்கொண்ட பெரியபுராணமேயாம். திரு வருள்வாக்காகிய பெரியபுராணம் எமக்குப்பிரமாணமாகவிருத் தலால், இவ்வாசார்ய பிரபாவத்துக்கும் அத்திருவருளே துணை யாகவிருந்து பிரகாசப்படுத்தும் என்பதில் ஐயமின்று.

பரவை மணவாளன் பொன்னடி வாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆசார்யப்பிரபாவம்.

ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் புராண இருதயம்.

பாயிரம்.

நடராஜமூர்த்தி வணக்கம்.

உலகெலாம் உணர்ந் தோதற் கரியவன்
நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.

எடுக்கு மாக்கதை யின்றமிழ்ச் செய்யுளாய்
நடக்கு மேன்மை நமக்கருள் செய்திடத்
தடக்கை யைந்துடைத் தாழ்செவி நீள்முடிக்
கடக்க ளிற்றைக் கருத்துள் இருத்துவாம்.

வேத சிவாகமங்களால் இன்னதன்மையன் என்று அறிய வொண்ணாத சிவன்தன்னையே அச்சிவபிரான் அருளால் இன்னதன்மையனென்று உணர்ந்து அவ்விறைவன்பால் தைலதாரைபோல் நீக்கமில்லாமல் எக்காலத்தும் ஆர்

வந் தழைத்திருக்கப் பெற்றவரும் துவாரகாபுரிக்குத் தலைவ ராய் யாதவகுலத்தில் வளர்ந்த மாதவராகிய கண்ணபிரான் முடிமேல் சிவதீக்ஷாகாலத்தில் தமது திருவடியை வைத்த ஆசிரியரும் சர்வபூதபதியாய்விளங்கும் பசுபதியினது ஞான யோகக் கிரியாசரியைகளாகிய ஒப்புயர்வற்ற திருத்தொண் டுக்கு ஆதியந்தம் என்பதில்லாமையை யுணர்ந்து அதனை எப் பொழுதும் மேற்கொண்டிருக்கப்பெற்ற நித்தமுத்தரும் நட ராஜப்பெருமானைப் பாலுக்குவேண்டிடத் தந்த பாற்கடலைத் தாயினது பாலை அருந்துவதுபோல் அருந்தி சித்தங்களி கூர்ந்து இனி என்றும் மற்றொரு தாய்முலைப்பாலை வேண்டு தலையொழித்து பிறவாநெறிபெற்று வல்லாளராய் வளர்ந்த வரும் இத்தகைத்தான அரியகாரணங்களால் யாவரானும் நினைத்தற்கரிய சிறப்பினை வாய்க்கப்பெற்றவருமான உபமன் னியர் என்னும் மஹாசைவமுநிவர் மேலே கூறியுள்ள "உல கெலாம் உணர்ந்தோதற் கரியானைத்" தன்னகத்துக் கொண் டிருக்கும் பெருமிதம் வாய்ந்த ஸ்ரீகயிலாயத்தின் அடிவாரத் தில், சிவபக்தர்களாகிய பல்லாயிர முநிவர்களும் சிவயோகி களும் தம்மைச் சூழ்ந்திருப்பத் தென்திசையை நோக்கி யிருக்கும் அப்பொழுது ஆயிரஞ்சூரியர்களுடைய குறையா தோங்கும் பேரொளியெல்லாம் ஓரொளியாய்த் திரண்டு ஒளிர்வதுபோல் ஜோதியொன்று முன்னே தோன்றிற்று.

யாதொரு தோற்றமும் அற்று உபமன்னிய முநிவரது திருவாக்கினின்றும் வெளிவரும் சிவஞானபோதத் தோற்

றத்தையே கண்டுகளிக்கும் தூய்மை யுடையவராய்ச் சூழ்ந் திருந்த மாதவமுடைய முன்சொல்லிய முநிவரரும் யோகி களும்கண்டு நமது கண்கள் கூசுதலடைய இன்று இப்பொ ழுது காணப்பட்ட இவ்வொளி எவ்வொளி? இஃது என்ன அதிசயம்? இவ்வதிசயம் என்றும் கண்டறியாத அற்புதம்! என்றனர். இவர்கள் இப்படிச் சொல்லிக்கொண் டிருக்கவும் அந்த ஒளிப்பெருக்கத்தோடு இந்தவோசைப்பெருக்கையும் கண்டுகேட்ட உபமன்னியமுநிவர், அக்கணமே அந்திப்போ தில் தோன்றப்படும் தேய்ந்துபோதலை யறியாத ஓர் கலையை யுடைய சந்திரனைச் சடைமுடியின்கண் சூடிய சிவபெருமா னது சர்வஜ்ஞதையாகிய அருட்குணத்தைச் சிந்தித்தனர். சிந்திக்கவும் நாம் காணத்தோன்றிய இவ்வொளி நமது கயி லையின்கண் இருந்த ஆலாலசுந்தரரொளி; இவ்வொளியாகிய சுந்தரப்பெருமானார் நம் சிவபெருமான் ஆணைதடுப்பதற் கஞ்சி அவ்வாணையாகிய அருள்வழியே அன்று தென்றிசை நோக்கிச்சென்று "நாவலர்கோன்" என்று நாவினது செல் வியின் திருவருள் பெற்றவரால் நாவாரப் புகழப்பெற்று அத்திசைக்கண் வாழ்ந்திருந்து இன்று தமதிருப்பிடமாகிய ஸ்ரீகயிலாய வாழ்க்கையைக்கருதி கயிலாயநாதனது உத்தர வைநாட நாடியவண்ணமே அந்நாதனும் உத்தரமளிக்க இவ் வுத்தரதிசையை நோக்கி வருகின்றார் என்றுணர்ந்து சித்தங் களிகூர்ந்து சிரமேற் கைகூப்பித் தென்திசைநோக்கித் தொ ழுது மீண்டும் அவ்வொளிப்பெருமானைக் காணும் ஆசையா லெழுந்து என்றும் அநுபவித்தறியாத ஆனந்தவாரி தமது

மெய்யெலாம் நிரம்பி அவர்பாலுந்த விரைந்து சென்றனர். செம்மேனிபடைத்த நீண்டசடையினையுடைய அம்முநிவர் செல்லும்பொழுது ஒளிகண்டு அதிசயமுற்றிருந்த அந்த ணர்கட்கெல்லாம் தென்திசைக்கண் கண்டவொளி இன்ன வொளியென்று அறியவாராமையான் எழுந்த ஐயத்தோடு இன்று இம்முநிவ ரிடத்துக் காணப்படும் இவ்வாசைக் கோலம் நாம் என்றுங் கண்டிலோமே என்னும் ஐயமும் மேலிட்டு இவ்விரண்டனுள் இவர்பாலுண்டாகிய இவ்வைய த்தை முன்னர் நீக்கிக் கொள்வாமெனெண்ணி முநிவரெல்லாம் வினவுவாராயினர்.

எங்கள் பிரானாராகிய உபமன்னிய முநிவரே! தேவரீர் உமது அத்தனாராகிய சம்புவினது திருவடித் தாமரையை வீழ்ந்து வணங்குவதல்லது மற்றொருவரது அடியை வணங் கிலீர். அச்சீலமுடைய அடிகள் இன்று யாவருடைய அடி யைக்கண்டு அடிக்கடியும் வணங்குகின்றீர்? இது என்ன அதிசயம்! இது என்றுங்கண்டறியாத அதிசயமன்றோ என் றனர். கடற்பாலுண்ட முநிவர் ஐயங்கொண்ட ஐயர்களை நோக்கி ஓ ஐயன்மீர்! ஈண்டுகாணப்பட்ட அகண்டாகாரப் பேரொளியார் தனக்கு மேலொருபிரானை யறியாத தம்பிரா னைத் தமதுள்ளத்தால் தழுவப்பெற்ற பேராளனார் ஆகலான் அவர் நம்மால் வணங்கப்படும் தெய்வத்தன்மை யுடைய வரே என்று சொல்லவும் அவ்வந்தணர்கள் சம்புவினது திரு வடியன்றி மற்றையரது அடியில் படாத முடியையுடைய

முனிவரது அடியை வணங்கிச் சோதிவடிவமாய்க் காணப் படும் இவர் பூவுலகின்கண் செய்தசெயலெல்லாம் தவச்செய லேயாமன்றி அவச்செயலாகா ஆகலான் அந்த மேன்மை யானசெயலை நன்குய்க் கேட்க விருப்பமுடையோமா யிருக் கின்ருேம். அதனை இப்போது சொல்லியருள்வீராக என்று சொல்லி வணங்கவும் முனிவர் அதற்கிசைந்து நடந்த வண் ணஞ் சொல்லத் தொடங்கினர்.

முனிவர்காள்! இப்பேரொளியை யுடையார் இக்கயி லாயத்தின்கண் கங்காதரனுய் சடாதரனுய் எவ்வுருவமுங் கடந்த மெய்ப்பொருளாய் எழுந்தருளியிருக்கும் வள்ள லார் திருமேனியில் சாத்தத்தகும் தேன்நிறைந்த மலராற் ருெடுக்கப்படும் மாலையினையும் திருநீற்றினையும் தமதுதிருக் கரத்தால் எடுத்து அணியும் தகைமைவாய்ந்து ஆலாலசுந் தரர் என்னுநாமத்தோடு இங்கு வாழ்ந்திருந்தவர். இவர்முன் ஓர்நாள் இறைவனுக்கு இனியவாகிய அன்றலர்ந்த மலர்களை இக்கயிலையின்கண் உள்ள நந்தனவனத்தில் பறிக்கச்சென்ற னர். இவர் அங்கு செல்வதற்குமுன் ஆளுடை நாயகியாகிய தேவியாரது இயற்கை மணங்கமழுங் கூந்தலுக்கு அணி யத்தகும் மலர்களை நாடோறும் வந்து பறித்துக்கொண்டு போவதுபோல் அன்றுங் கொண்டுபோக அத்தேவியாரது சிறந்தசேடியர்களாகிய அநிந்திதை கமலினி என்னும் இருவ ரும் வந்து கொத்துக் கொத்தாயுள்ள மலர்களைக் கொய்து கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது எத்திசைகளும் செய்தற்

கரிய பெரிய தவத்தைச்செய்த தென்திசையானது வாழ்ந்திடவும் அத்திசையின்கண் வாழும் மெய்யடியார்களெல்லாம் உய்யும்வண்ணம் குற்றமற்றதிருத்தொண்டத் தொகையை அவர்கட்குக் கொடுக்கவும், பூவுலகுக்கு வரவேண்டிய காரணரா யிருத்தலால் அவ்வாலாலசுந்தரர் அவ்விருமங்கையர் மேலும் மனத்தைச் செலுத்தினர். அம்மங்கையரும் அவரைக்கண்டு அவரது திருமேனியில் ஆசையுடையவர்களாய் அவரையே காணுங் கண்களை யுடையவராயினர்.

மாதர்மேல் மனத்தைப்போக்கிய ஆலாலசுந்தரர் மனம் போனவழியே அவர்பால் போகாமல் ஒழுகிவர்களே! என்னை யாளாகக் கொண்ட சிவபெருமானுக்குப் பொருந்துவனவாகிய அன்றலர்ந்த பலமலர்களைக்கொண்டு இறைவன்முன்னே போயினர். அவர் போனபின்னர் அன்னப்பறவைபோன்ற அவ்விருமங்கையரும் தேவியாருக்குரிய பலமலர்களைக் கொய்துகொண்டு அவ்விறைவிமுன்னே சென்றனர்.

ஆதிமூர்த்தியாகிய இறைவன் ஆலாலசுந்தரரது வன்திறத்தைக்கண்டு அவரைநோக்கிச் சுந்தரா! எமது தேவியினுடைய சேடியர்கள்மீது மனத்தை வைத்தனை யாகையால் வைத்தபடியே அவர்களிடத் துண்டாகும் இன்பத்தை அவர்களோடு கலந்து அனுபவிக்கவேண்டி யிருப்பதால் நீ அவர்களோடு தென்திசைக்கண் சென்று அங்கு லீலாவிநோதமாயிருந்து மீண்டுவருவாயாக என்று கட்டளையிட்டனர்.

சுந்தரர் அக்கட்டளையைக் கடப்பதற்கஞ்சி இறைவன் முன்னே இருகரங்களையும் அஞ்சலியாகக் குவித்துநின்று மனங் கலங்கினவராய் என்னையனே! உனது திருவடியை நீங்கிச்செல்லும் சிறியேனாகிய யான் பிரபஞ்சமயக்கத் துட்பட்டுழலும் மானிடரைப்போல் மானிடனாய் யான் அங்கு மயங்கும் அப்பொழுது நீ என்னைத்தடுத்து ஆண்டு அருள் செய்யவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனர்.

அழகிய கிருபாநோக்கத்தையுடைய இறைவன் சுந்தரரைநோக்கி உனது வேண்டுகோளின்படியே செய்கின்றோம் என்று அனுக்கிரகஞ் செய்தபின்னர் நம்பியாகிய சுந்தரர் அநிந்திதை கமலினி என்பவரோடும் பூலோகத்திற்சென்று மானிட சரீரமுடையவராய் அம்மானிடசரீரிகள் நீங்காது துன்பத்தை அனுபவிப்பதுபோல் அனுபவிக்காமல் பேரின்பத்தைப் பொருந்தி சிவபோகச் செல்வராய் வாழ்ந்து, இப்பொழுது யாம்காண சோதிசொரூபராய் யானைமீதெழுந்தருளி "தானெனை முன்படைத்தான்" என்னும் பதிகத்தை நாவாரவோதிக்கொண்டு ஆனந்தபரவசத்தராய்த் தமது தோழராகிய சேரர் பெருமானோடு வருகின்றார் என்று அவரது திருவருட்செயலெல்லாம் சொல்லிமுடித்தனர்.

இவ்வதிசய அருட்செயலைக்கேட்ட அரபத்தர் முதலிய அந்தணாளர்கள் இவ்வுலகின்கண் காணப்படும் எட்டுத்திசையும் மானிடர்கள்வசிக்கும் இடமாகவே யிருப்பதன்றி தென்திசைமாத்திரம் அன்று. அங்ஙனமிருக்க, ஆலாலசுந்த

ரா் ஏனைத்திசைகளைவிட்டுத் தென்திசைக்குஏகும்வண்ணம் இறைவன் கட்டளையிட்ட காரணம் என்னை ? அத்திசை செய்த புண்ணியம் யாது ? என்றனர்.

உபமன்னிய முனிவர், முனிவர்காள் ! எமது தந்தை சிவ பெருமானை அருச்சிக்கும் அருச்சனையே தான் பெறும்பேருக எண்ணி விலங்கினங்களில் ஒன்ருகிய புலிக்காலே இறைவன் தரப்பெற்று விதிப்படிமலர்கொய்து அருச்சித்து யாவராலும் வியாக்கிரபாதரென வழங்கப்பட்டவராய்த் தம்பெயரையே அந்த க்ஷேத்திரமும் பெற்று (அஃதாவது புலியூரெனப்பெயர்பெற்று) வழங்கும்படிச்செய்த சிதம்பரக்ஷேத்திரமும், பூமிதேவிக்கு இதயமாகிய திருவாரூர் என்னும் க்ஷேத்திரமும், எம்பிராட்டியாராகிய காமாக்ஷிதேவியாரால் என்றும் ஏத்தி வழிபடப்பெற்ற காஞ்சிஎன்னும் க்ஷேத்திரமும், நந்தி எம்பெருமான் பேரருள்பெற்ற திரு ஐயாறு என்னும் க்ஷேத்திரமும், ஊழிக்காலத்தில் தோணியாய் மிதக்கும் சீகாழிஎன்னும் க்ஷேத்திரமும், இவைபோலும் ஒவ்வொருமகிமைவாய்ந்துள்ள பலக்ஷேத்திரங்களும் அத்தென்திசையின்கண் உள்ளன. அதனுல் எத்திசை புண்ணியத்திற் சிறந்த திசை என்று ஆராய்ந்து சொல்லுமிடத்து தென்திசையே புண்ணியத் திசையென்று சொல்லவரும். அத்தென்திசைக்கு மற்று எந்தத்திசையும் ஒப்பாகா.

அன்பர்காள்! ஸ்ரீகயிலாயத்தின்கண் உபமன்னிய முனிவர் ஆலாலசுந்தரரது திவ்யசரித்திரத்தை மிக்க ஆசையோடு

அப்பொழுது சொல்லியபடியே யானும் இப்பொழுது எனக்குள்ள பேராசையினால் இவ்விடத்தில் திருத்தொண்டத்தொகையின் விரிவைச்சொல்லுகிறேன் என்று சேக்கிழார் பெருமான் சொல்லத்தொடங்கினர்.

சூசனை.

பெரியபுராணம் எனப்படும் இந்நூல் யாவரால் சொல்லப்பட்டது? எனின் உபமன்னியமுநிவர் என்னும் பெரிய முநிவரால் சொல்லப்பட்டது. சொல்லியவிடம் யாது? ஸ்ரீ கயிலாயம். அக்கயிலையில் எப்பொழுது சொல்லப்பட்டது? இப்புராணத்திற்குத் தலைவராகிய ஸ்ரீ சுந்தர மூர்த்திகள் தென்திசையினின்றும் புறப்பட்டு ஸ்ரீகயிலாயத்தை நோக்கி வரும் அப்பொழுது சொல்லப்பட்டது. கேட்டவர் யாவர்? மேலே சொல்லிய உபமன்னிய முநிவரைச் சூழ்ந்திருந்த முநிவர்களும் யோகிகளுமே யாவர். உபமன்னிய முநிவர் என்பவர் யாவர்? யோகிகளுட் சிறந்த வியாக்கிரபாதர் என்னும் மஹா முநிவருடைய புத்திரர். அந்தவியாக்கிர பாதர் யோகிகளுள் சிறந்தவர் என்றது யாது காரணத்தால் எனின்? தன்னுடம்பினுள் மூலாதாரமுதல் ஆக்கினை வரையாயுள்ள ஆறு ஆதாரங்களில் விநாயகர்முதலிய மூர்த்திகளைக் கற்பித்து அம்மூர்த்திகளைநோக்கி அம்மூர்த்திகளாகிய அணுவில் ஆன்மாவாகிய அணு நெகிழத் தோன்றுதிருக்கப்பார்த்து அங்ஙனம் பார்த்ததாகிய தியான முதிர்ச்சியினால் "இவனை தான் ஒழிந்திட்டு" (அஃதாவது-நாம்தியா

னிக்கின்ற ஆதாரமூர்த்திகளோடு ஒன்றுபட் டிருக்கின்றே மென்கிற நினைவையொழித்து, "ஏகமாம் ஏகத்து அவனுகை" (அஃதாவது மூர்த்திகளாய்க் காணப்படும் ஒன்றாகிய அப்பரம்பொருளிடத்துத் தான்தோன்றாது அப்பொருளே யாய் நிற்கை) யாகிய ஆதாரயோகங் கைவரப்பெற்று அது கைவரப்பெற்றபின்னர் "ஆக்கப்படாத பொருளாய் அனைத் தினிலும் தாக்கித் தான் ஒன்றேடும் தாக்காதுநீக்கி உடன் நிற்கும் பொருளுடனே உடன்நிற்கும் பொருளாய் அசைவற நிற்கையாகிய நிராதாரயோகத்தில்" அஃதாவது ஆன்ம போதத்தாற் கற்பிக்கப்படும் உருவங்களாகிய ஆதாரமூர்த்தி களைப்போல் தன்னால் கற்பிக்கப்படாத பொருளாய், தன்னால் கற்பிக்கப்பட்ட அவ்வாதார மூர்த்திகளைப் பொருந்தியும், அம்மூர்த்திகளுள் ஒன்றினும் பொருந்தாமலும் அம் மூர்த்திகளோடு தியானமுதிர்ச்சியால் கலந்திருக்கும் ஆன்மாவை அம்மூர்த்திகளினின்றும்வேறாக்கி அவ்வான்மாவோடு இறைவன் உடனாய் நிற்ப, இவ்வாறு தன்னுடனாய் நிற்கும் அப்பொருளின் நிலைமையுணர்ந்து, தான் அப்பொருளுடனாய் நிற்பதாகிய நிராதாரயோகத்தில்) நின்று, நின்ற அந்த நிலையில் காண்பானாகிய தன்னைத் தன்னால் காணப்பட்ட அப்பொருளுக்கு வேறாகக் காணமலும் காணப்பட்ட அப்பொருளைத் தனக்கு வேறாகக் காணமலும் இவ்வாறு காண்டலாகிய காட்சியைக்கண்டு அங்ஙனம் கண்டகாட்சி இவ்வகைத்தெனப் பேசுந்தன்மை யுடைத்தன் றாகலான் அப்பேசாமையாகிய மேலாந்தன்மையைப் பெற்று, யாதொ

ன்றினும் செல்லும் செலவுமொழிந்து,) அஃதாவது சிவன் இதிலிருக்கின்றான் இதிலிருக்கின்றான் என்று வெவ்வேறாக (கண்டம் கண்டமாக)க் காணும் செயலினும் எல்லாமாயிருக்கின்றானென்று அகண்டாகாரமாகக்காணுஞ் செயலினும் செல்லுதலொழிந்து) இங்ஙனம் கண்டத்திலும் அகண்டத்திலும் செல்லும் தன்னறிவின்கண் அச்சிவஞானம் நிற்கும்நிலையை உணராது உணர்ந்து அந்த வுணர்வைப்பற்றி ஏனையவுணர்வுகளைப் பற்றாதொழிந்து "தாழ்ந்தமணி நாவே போல் ஓசையெலாம்"(அஃதாவது கருவிகரணச் சேட்டைகளெல்லாம்) அற்று, அற்றஅந்நிலையில் கேட்கப்படும் பரநாதமெனப்படும் திருச்சிலம் போசையைக்கேட்டு அவ்வோசையெழுந்த அவ்விடத்திற்பொருந்தி அடங்கிநிற்பார்க்கு அவருள்ளக் கமலத்தில் இறைவன்காட்டும் ஆனந்தத் தாண்டவகோலத்தையும் அவ்வானந்தத் தாண்டவத்தையும் கிரியாமார்க்கத்தில் கூறப்பட்டிருக்கும் மலர்பறித்து அருச்சித்தலாகிய பணியை மேற்கொண்டு அப்பணி யொன்றினாலேயே மேலேசொல்லிய ஆதாரயோக நிராதார யோகநிலையெல்லாம் தானேவந்து கூடவும், அவ்வளவில் ஒழியாது "நாம் அல்ல இந்திரியம்; நம்வழியின் அல்ல, வழிநாமல்ல, நாமும் அரன் உடைமை" என்றுணரும் சித்தாந்தஞானமும் உள்ளத்தே பூறிப்புறத்தேயுணரவும், உணர்ந்தஅவ்வழியே அவனடிமையாகியதான் அவ்விறைவனோடு ஏகனாகிநிற்கவும், அவனுடைமையாகிய இந்திரியாதி தத்துவக் கூட்டங்களெல்லாம் அவனருளின் வழியே செல்லுமிடந்தோறும் செல்லவும், தான்

அடிமையாகவும் இந்திரியாதிகள் உடமையாகவும் அவ்வழியில் அஞ்ஞான கன்மங்கள் பிரவேசியாமல் தடைபட்டுப்போகவுமான தமது கருமத்தை வெளியேகாணப்படும் அம்பலத்தின் கண்ணேகண்டு முடித்துக் கொண்டனராகலின் வியாக்கிரமபாதர் யோகிகளுட் சிறந்தவராயினர்.

இந்த வியாக்கிரபாதரது புத்திரராகிய உபமன்னியர் பெரிய முநிவரென்பது என்னை எனின்;—அவர் இன்னதன்மையன் என்று அறியாச்சிவன் தன்னையே உணர்ந்து ஆர்வந்தழைக்கின்ற காரணத்தானும், துவாரகாபுரிக்கு இறையாகிய மாதவன் முடிமேல் அடிவைத்த காரணத்தானும், பூதநாதன் பொருவருந் தொண்டினுக்கு ஆதியந்தம் இலாமை அடைந்த காரணத்தானும், அத்தர்தந்த அருட்பாற்கடல் உண்டு சித்தமார்ந்து தெவிட்டி வளர்ந்த காரணத்தானும், முத்தராய முநிவர் பல்லாயிரர் சுத்தயோகிகள் சூழ இருக்குங் காரணத்தானும் பெரியமுநிவர் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

இங்ஙனம் கூறிவந்தவற்றுள் - இன்னதன்மையன் என்றறியாச்சிவன் என்றது என்னையெனின்;—தன்மையாவது முக்குணத்தன்மை. அம்முக்குணங்களின் காரியப்பாடாயுள்ள பலவகைப்பட்ட குணங்களின் தன்மை. இவையனைத்தும் மலசம்பந்தமுள்ளன. மலசம்பந்தமாயுள்ள இத்தன்மைகளனைத்தும் மலசம்பந்திகளாகிய ஆன்மாக்கள் உடையவராவர். சிவன் "நிறைமலம் அறுதியில் நீங்கிநிற்பவன்" ஆக

வின் நிறைந்தமலமுடைய ஆன்மாக்களால் இத்தன்மையன் என்று அறியக் கூடாதவனுயினுன். அறியக்கூடாத அச் சிவன்தன்னை உணர்ந்து ஆர்வந் தழைக்கின்ருன் என்றது எங்ஙனங்கூடுமெனின், "அநாதி சிவனுடைமையால் எவை யும் ஆங்கே, அநாதி எனப்பெற்ற அணுவை - அநாதியே, ஆர்த்த துயர் அகல அம்பிகையோடு எவ்விடத்தும், காத்தல் அவன் கடனேகாண்" என்ற சித்தாந்தத்தின்படி பெத்தான் மாக்கள் எனவும் முத்தான்மாக்கள் எனவும் அறியக்கூடாது ஆணவ கேவலத்திலிருந்த ஆன்மாக்களைப் பெத்தான்மாக்க ளென வெளிவரச்செய்து, அது செய்தபின்னர் இறத்தல் பிறத்தல்களால் அவர்களுக்கு மலபாகம் வரச்செய்து அது வந்தபின்னர் பெத்தான் மாக்களினின்று அவர்களை வேறு பிரித்து அவர்களுக்குச் சத்திநிபாதம் வருவித்து அச்சத்தி பதிவால் தன்னை எண்ணும் வகைசெய்து அவைசெய்த பின்னர் தானே ஆசிரியனுய்வந்து சிவஞானநூலை உபதேச முறையால் உபதேசித்து அதன்பொருளையுணரவல்ல ஞான நோக்கத்தைக் கொடுத்து அந்த நோக்கத்தால் தன்னை யுணரும் வகைசெய்து தன்னை யுணரவந்தபின்னர் காட்டும் உபகாரத்தையும் காணும் உபகாரத்தையும் செய்யும் தனது கருணைப்பெருக்கை நினைந்து நினைந்து உருகும் ஆசைப்பெ ருக்கைத்தந்து அப்பெருக்கவழியான் "கறந்தபால் கன்ன லொடு நெய் கலந்தாற்போலச் சிறந்தடியார் சிந்தையுள் தேனூறி நின்று" எனவும், "ஐயாறன் அடித்தலம் சிந்திப் பரியன சிந்திப்பவர்க்குச் சிறந்து செந்தேன் முந்திப்பொழி

வன" எனவும் போந்த திருவாக்குகளான் மெய்யடியார் உள்ளத்து இறைவன் இனித்திருக்குந் தன்மையன் என்று வெளிப்படலான் அங்ஙனம் இனிக்குந்தோறும் அவ்விறைவன்பால் அவர்கட்கு ஆசைதழைபும் என்பது நிச்சயமாகலின் இங்ஙனங்கூறிவந்த முறைப்படி உபமன்னியமுநிவர் இறைவனால் ஆளப்பட்ட பெருந்தகையாளர்; ஆகவே உணர்ந்து ஆர்வந்தழைக்கின்றார் என்பதில் ஐயமும் உளதோ இல்லை என்க.

மாதவன் முடிமேல்அடிவைத்த காரணம் என்னையெனின்,—உபமன்னியமுநிவர் யமுனாநதிக்கரையில் ஓர்நாள் சிவபூஜைசெய்யவந்தபோது அப்பூஜைக்கு வேண்டிய பத்திரபுஷ்பங்கள் கிடையாமற்போக, அச்சமயத்தில் அந்நதிப்பெருக்கில் திவ்யமாகிய புஷ்பங்கள் அடித்துவரக்கண்டு இம்மலர்கள் இவ்வெள்ளத்தில் எங்கிருந்து வருகின்றது என்று தமது மாணுக்கர்களைக்கேட்க, அவர்கள் கிருஷ்ணமூர்த்தியினால் செய்யப்பட்ட சிவபூஜையின் நிர்மாலியமாகும் இம்மலர்கள் என்றுசொல்ல, அதனைக்கேட்ட உபமன்னியமுநிவர் அம்மாணுக்கர்களைப்பார்த்து மாணுக்கர்காள்! அவன்ஆசார்யமுகமாய்ச் சிவதீக்ஷைபெற்றுச் செய்யும் பூஜையன்று, ஆகவே இம்மலர்கள் நிர்மாலியமாகா ஆகலான் அம்மலர்களை அள்ளிக்கொண்டு வாருங்கள் என்று கட்டளையிட, அக்கட்டளையாகிய வாய்மொழி கண்ணபிரான் காதிற்புக, அந்தோ! என்றேங்கி நாம் இதுகாறும் செய்துவந்த சிவ

பூஜை அவலமாயிற்றே என்று வருந்தி, இனி எங்குசென்று யாரைக் குருவாகக் கொள்வது இவரையே கொள்வோம் என்று அவர்பால் அன்புடையராய் மிக்க ஆவலுடன் வந்தனுகி அடிபணிந்துநின்று சிவதீக்ஷையற்றுச் சிவபூஜையைச் செய்து சிவப்பேறிழந்த சிறியேன் யான், இனி யான் அச்சிவப்பேறெய்துமாறு என்னையடிமைகொண்டருளல்வேண்டுமென்று வேண்ட, அவர் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி சிவபூஜைக்குரிய விசேஷதீக்ஷையைச் செய்யத்தொடங்கி அஃதாவது "சிந்தையிலும் என்றன் சிரத்தினிலும் சேரும்வகை வந்தவனை" என்ற சிந்தாந்தவாக்கியப்படி உள்ளும்புறம்பும் செய்யப்படும் பூஜாவிதியை மேற்கொண்டிருப்பது கிரியை. அதற்குச் செய்யத்தகுவதாகிய தீக்ஷை விசேஷதீக்ஷை. அதில் சொரூபவடிவாய்விளங்கும் திருவருளை உள்ளத்தினிடத்தும் அவ்வருளின் தடத்தவடிவாய் விளங்கும் திருவடியைச்சிரத்தின்மேலும் வைத்தல் முறைமையாகலின் அம்முறைப்படியே மாதவராகிய கிருஷ்ணமூர்த்திக்குச் செய்யத் தொடங்கிய காலத்து அவருள்ளத்தில் அருளைவைத்தும் அவரது தலையில் அடியைவைத்தும் சிவபூஜைக் குரியபலன் பெறுமாறு செய்தனராகலின் "மாதவன் முடிமேல் அடிவைத்தவன்" என்றார்.

இனி, பூதநாதன் பொருவருந் தொண்டினுக்கு ஆதியந்தம் இலாமையடைந்தவன் என்றது என்னையெனின்,—பசுபதியினது திருவருள் பெறுதற்குப் பூர்வகாலமாகிய ஆதி

யில் சரியையைச்செய்து கிரியைக்குவரும்போது சரியையை விட்டும், அஃதேபோல் கிரியையை அனுஷ்டித்து யோகத்திற்குப் போம்பொழுது கிரியையை ஒழித்தும், யோகநெறியில் நின்று ஞானஆராய்ச்சிக்குப் போம்பொழுது யோகத்தைக்கடந்து ஞான ஆராய்ச்சியிற் றலைப்பட்டும் இவ்வகையாய்ப் பாசநிவிர்த்தியின்பொருட்டுச் சோபான முறையாய் ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப்பற்றும் அம்முறையைவிட்டு, (அஃதாவது பூர்வகாலமாகிய ஆதிஎன்னும் பெத்தத்திசையின்கண் சரியையாதிகளில் ஒன்றை ஆதியாகக்கொண்டு ஒன்றை அந்த மாக்குவதாகிய அந்தச்சோபானத்தைவிட்டு) உத்தரகாலமாகிய அந்தமென்னும் முத்தித்திசையின்கண் சிவானுபூதி சித்தியாதற்பொருட்டு ஞானஆராய்ச்சி நிலையில் "சென்றுசென்று அணுவாகியும் (பின்) தேய்ந்து தேய்ந்து (அந் நிலையில்)ஒன்றாகியும்" போவதாகிய முறைமையைக் கூட்டும் ஞானச்சரியா கிரியைகளையும், யோகஞானங்களையும் விடாமற்செய்து பேரின்பத்தை இடைவிடாமல் நுகரும் நித்த முத்தராந் தன்மையைப் பெற்றனராகலின் ஆதியந்தம் இலாமை யடைந்தவர் என்றார்.

அத்தர் தந்த பாலுண்டு வளர்ந்தவர் என்றது என்னை யெனின்;—இவ் வுபமன்னியமுனிவர் குழந்தைப் பருவத்தில் இவரது நல்லம்மானாகிய வசிட்டமுனிவருடைய ஆச்சிரமத்தில் தாயுடன் சென்றிருந்தபோது அங்கு தாய்ப்பாலொழிந்து காமதேனுவின்பாலை மிக்க இன்புடன் உண்டு

வசித்து மீண்டுந் தன் தந்தையாரிடம் வந்து சேர்ந்தனர். அங்குக் காமதேனுவின் பால் இல்லாமையினால் தாயானவள் அரிசிமாவை நீரிற்கரைத்து சர்க்கரைகலந்து இதனை உண்பாயென்று ஊட்ட அதனை உண்டபொழுது அது இனிக்காமையினால் உமிழ்ந்துபுலம்பினார். அவரது புலம்பலைக்கண்டதாய்தந்தையர் மிகவும் மனம் இரங்கினவர்களாய் குழந்தையைநோக்கி அப்பா குழந்தாய்!*"தவம்புரி நிலையில்வைகும் சார்பினேம் அதாஅன்று முன்னாள், சிவன்றனை வழிபடாமை இலம்படும் திறத்தினேங்கள், அவந்தெறும் ஆன்பால் யாண்டுப்பெருகுவம் அப்பா முக்கண்; பவன்றனை வழிபாடாற்றிப் பால்மிகப் பெறுதிகண்டாய்." (அஃதாவது எப்பொருளும் வேண்டும் என்னும் விருப்பத்தைவிடவும், எப்பொருளும் வேண்டாம் என்னும் வெறுப்பைக் கொள்ளவுமாயிருக்கின்ற தவநிலையைச் சார்ந்திருக்கும் தன்மையுடையோமாயிருக்கின்றோம். இப்பிறப்பில் அப்படியிருப்பினும் முற்பிறப்பினுள் இல்லாமை என்னும் கொடிய வறுமை எங்கள்பால் வந்தணுகாவண்ணம் சிவபெருமானை வழிபடாதொழிந்தோம். ஆகலான் நீ இப்பொழுது விரும்பும் இனிய பாலை நாங்கள் எங்ஙனம் கொடுக்கப்பெறுவோம். நாங்கள் கொடுப்பதற் கில்லாதொழியினும் நீ பண்புடை மகனாயிருத்தலின் வேண்டுவார் வேண்டுவதை இல்லையென்னாது அளிக்கவல்ல நடராஜவள்ளல் நாம்காணா நடனஞ்செய்கின்றாராகலின் அப்பெருமான்பால் சென்று நீ வேண்டிய பாலைப்

* கோயிற் புராணம்.

பெறுவாயாக) என்று ஏவினர். அங்ஙனமே நான் அவர்பாற் சென்று வேண்டும் பாலைப்பெற்று அருட்பாலனைப் பின் உங்கள்பால் வருகின்றேன் என்றுபோய் நடராஜன்முன்னே நின்று தத்தித்தத்திக் கூத்தாடி குஞ்சிதபாதத்தைக் கண்டு களித்து இவ்வடி *"அரவணையான்சிந்தித்து அரற்றும் அடி (அன்றே) அருமறையான் சென்னிக்கு அணியாம் அடி (அன்றே) சரவணத்தான் கைதொழுது சாரும் அடி" (அன்றே) சரவணத்தானாகிய தன் மகனுக்கேயன்றி என்னைப்போல்) "சார்ந்தார்கட்கெல்லாம் சரணாம் அடி" (அன்றே) குறைந்து அடைந்தார் ஆழாமைக்காக்கும் அடி, (அன்றே) கைதொழுது நாமேத்திக்காணும் அடி (அன்றே) பற்றற்றார்பற்றும் பவளஅடி" (அன்றே) என்று திருவடியைப் பலவாகப்புகழ்ந்து எம்பெருமானே! யான் பற்றும் பொருள் ஒன்றுமின்றி உன்னடியையே பற்றும்பொருளாகப்பற்றினேன். எனக்குப் பாலினும் இனியானே! நான் வேண்டும் பாலைத்தருவாயாகவென்று வேண்ட, பெருமான் இரங்கிப் பாற்கடலாகிய பாலில் தனது அருளாகிய சர்க்கரையைக்கலந்து உண்ணும்படிச் செய்ய அவர், அப்பாலைத் தெவிட்டவுண்டு பாற்குறைவற்று வளர்ந்தவராகலின் அத்தர் தந்த அருட்பாற்கடல் உண்டு சித்தமார்ந்து தெவிட்டி வளர்ந்தவர் என்றார்.

பாலுண்ணும் பருவத்தோடு கூடியிருக்கும் அவரையோகிகள் முனிவர்கள் சூழ்ந்திருக்கும் காரணம் என்னையெனின்;—

* அப்பர்சுவாமிகள் தேவாரம்.

இறைவன் இவருக்குப்பாலைக் கொடுத்தபின்னர் இவர்பால் தமக்குண்டாகிய காருண்ணிய மிகுதியால் இவரை நோக்கி நீ நாமிருக்குங் கயிலாயத் தாழ்வரையில் என்றும் நீங்காது வாழ்ந்து இங்குவரும் யாவருக்கும் திருநீறளிக்கும் தீக்ஷா குருவாயிருந்து நமது சைவதரும பரிபாலனத்தைச்செயது வருவாயாக என்று கட்டளையிட்டனர். அவ்வரிய பெரிய செயலை முனிவர்முதலாயினர் அறிந்து அவருக்கு ஆட்பட்டு இறைவன் அருளை அவர் பாற்கடலால் பெற்றதுபோலும் அப்பேரருளை இவர்பால் பெறவேண்டுமென்று சூழ்ந்திருக் கின்றனர் ஆகலின் சுத்தயோகிகள் சூழ என்றார்.

யாதொன்றின் தன்மையினையும் அறியுந் தன்மையினை யுடைய எவ்வகை மேம்பட்டோர்க்கும் தன் தன்மை இதுவாமென்று அறிதற்கரிய இறைவன் எக்காலத்தும் நீங் காது வாழப்பெற்றுள்ள பெருமையிற்சிறந்ததும், பொன் னின்மேல் வெள்ளிய திருநீற்றை முற்றும் பூசப்பட்டுள்ள தென்று சொல்லும்படி வெண்ணிறமாய்ப் பிரகாசிக்கும் பெரிய இமயமலையின் பக்கத்திலுள்ளதும், யாவர்க்குந் தலை வனாகிய இறைவனைத் தன்னிடத்தில் வீற்றிருக்கப் பெற்றிரு க்குங் காரணத்தினால் மூன்றுலகில் உள்ளவர்களும் நான்கு வேதங்களும் அளவில்லனவாகிய பெரியதவங்களைச்செய்ய வந்து கூடிய புண்ணியங்களெல்லாம் ஒன்றாகத் திரண்டிருப் பதுபோல் காணப்பட்டுள்ளதும், சிவமயமாய் ஓங்கிப்பிரகா சிக்கும் எண்ணிறந்த க்ஷேத்திரங்களையும் படர்ந்திருக்கும்

பசிய தளிராகக்கொண்டு மேலெழுந்ததாகிய உலகமென்று சொல்லப்பட்ட ஓர் அழகிய கொடியின்மேல் மலர்ந்திருக்கும் ஓர் வெண்டாமரைபோல் பிரகாசிக்கப் பட்டுள்ளதும், நாற்பக்கங்களினும் யாவராலும் போற்றப்படும் நான்கு வேதங்களுடைய பெரிய கோஷமும் வித்தியாதரர்கள் கானஞ்செய்கின்ற வீணையின் இனியகோஷமும் மேகங்களுக்கு மாறாக மதநீரைப்பொழிகின்ற யானைகள் முழங்குகின்ற முழக்கமும் தேவதுந்துபிமுதலிய தேவவாத்தியங்களின் முழக்கமும் முழங்கிக் கொண்டிருக்கப் பெற்றுள்ளதும், முன்பக்கங்களில் எல்லாம் வணங்கிச் சூழ்ந்துநிற்கின்ற தேவர்களுடைய கிரீடங்களின் வரிசையும் கற்பகமலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட பொன்மாலைகளின் வரிசையும் முநிவர்களெல்லாம் கைகளைக்குவித்திருக்கும் அஞ்சலிகளின் வரிசையும் அணியணியா யிருக்கப்பெற்றுள்ளதும், ஏனைய விசாலமாகிய பக்க இடங்களிலெல்லாம் தேவர்களுடைய பதங்களை வேண்டுவோர்க்கு அப்பதங்களையும் பஞ்சபூதங்களை நூதனமாகப் படைக்கவேண்டுவோர்க்கு அவ்வாற்றலையும் கொடுக்கவல்ல குறள் வடிவினதாகிய நிதிய பூதங்களெல்லாம் பாடுவதும் ஆடுவனவாயிருக்கப் பெற்றுள்ளதும், பிரமதேவன் இவைகளையுடைய திருவடிகளைத் தெரிசிக்கும்பொருட்டு உள்ளே செல்ல சென்ற அக்காலம் இவன் தெரிசிக்கும்படியான காலம் அல்லாமையினால் வெளியேவந்து தன்னிடம்போய்ச் சேர்வதற்குத் தனது ஊர்தியாகிய அன்னப் பறவையைப் பார்க்கும்போது அப்பறவை அங்குவீசும் வெள்ளிய ஒளி

யோடுகலந்து வேறாகக் காண்பதற்கில்லாமற் போனபடியி னால் நமதுபறவை எவ்விடத்திற் பறந்துபோயிற்றோ என்று ஐயங்கொள்ளுமாறு ஒளிவீசும் கிரணக்கூட்டங்கள் அமைந் திருக்கப் பெற்றுள்ளதும், பிரமன் சென்றதுபோல் உள்ளே சென்ற திருமாலானவர் தான்சேவிப்பதற்குக்காலம் அல்லா திருப்பினும் அதுகண்டு திரும்பாது சேவிக்குங்காலத்தை எதிர் பார்த்துக்கொண்டு வெளியேவராது உள்ளிடத்திற் றானே யிருக்கக் கருடன் அதனையறியாது நமது தலைவரா கிய மாயவர் இவ்வளவுநேரம் உள்ளிடத்திலேயே இருக்க மாட்டாரே வெளியேவந்திருப்பரே இங்கு எப்பக்கம்போயி னரோ என்று ஐயமுற்று சுற்றுப்பக்கங்களிற் சென்று பார் த்து வரும்போது அங்கு ஓர்முழையுள் விநாயகருடைய ஊர்தியாகிய மூஷிகம் வெள்ளொளிப் பிழம்பாய்ப் பிரகா சித்திருக்க அந்தப் பிரகாசமிகுதியால் அதனை மூஷிகம் என்று அறிவதற்கில்லாமல் வராகம் எனக்கண்டு அந்தோ! நமது திருமாலானவர் பூர்வம் பிரமனோடு போர்புரிய நேர்ந்தகாலத்தில் (அஃதாவது யானேபிரமம் யானேபிரமம் என்று தங்களுக்குப் பிரமபட்டத்தை நிலைபெறுவித்துக் கொள்ளப் பெரும்போர் மூண்டகாலத்தில்) நீவிர் இருவரும் எவ்வாற்றால் பிரமம் ஆவீர் என்று அவ்விருவரையும் விலக்கு தற்குச் சிவபெருமான் செஞ்சுடராய் எழுந்து இருவரையும் சுட அவ்விருவரும் சுடப்பட்டு அகன்று வேறாய்நின்று இச் சுடர் யாது! இது இச்சமயத்தில் நம்மிருவருடைய நடுவில் தோன்றவேண்டிய காரணம் என்னை! என்று மேலுங்கீழும்

பார்க்கும்போது மேலே ஓங்கிச்சென்றிருக்கும் முடியையும் கீழே ஆழ்ந்து சென்றிருக்கும் அடியையும் காண்டற்கில்லா தொழிந்தாரென்றும் பின்னர் இருவரும் பிரமமாவதில் தீவரங்கொண்டிருந்த அவ்வெண்ணம் ஒழிந்தவராய் அந்தச் சோதியினுடைய அடிமுடிகளைக் காண்பதற்குத் தீவரதர முடையவராய்ப் பன்றியாயும் பக்ஷியாயும் கீழும்மேலும் சென்று காணமற்போயினரென்றும் அதன்பின்னர் எவ்விடத்திலிருந்து சென்றனரோ அவ்விடத்திலேயே மீண்டும் வந்து சேர்ந்தனர் என்றும் நாம் கேட்டிருக்கின்றோமன்றோ அத்திருமாலானவர் இன்று இங்குவந்தபோது மனமயங்கி அக்காலத்தில் நாம்கண்ட அச்செஞ்சுடர் இன்று வெண் சுடராய் இங்கு காணப்படுகின்றது என்று எண்ணி அன் றெடுத்த அந்த வராக அவதாரத்தையே எடுத்து இதனடியைக் காண்பதற்கு முயல்கின்றனர் போலும் என்று கருதி அவ்வாராக மூர்த்தியைப்பார்ப்பதற்கு அம்முழையின் சமீபத்தே அக்கருடன் வந்திருக்கப் பெற்றுள்ளதும், அயன் அரி என்னும் அவ்விருவருள் ஒருவர் பட்சியைத்தேடுகின்ற வராயும் ஒருவர் பட்சியினால் தேடப்பட்டவராயும் இருக்க ஏனைய இந்திராதி தேவர்களெல்லாம் இரண்டு கைகளிலேயும் மலர்களை நிரம்ப ஏந்திக்கொண்டு அம்மலர்களை இறைவனது அடியிலே அர்ச்சித்துத் தாம் தாம் எண்ணியிருக்கும் வரங்களைப் பெறவேண்டி ஆசையுடன்வர ஒளிமிகுதியால் அங்கு வழிகாணாது திகைத்துப் பின்னர் வரிசைவரிசையாய் நெருங்கியிருக்கும் விமானங்களின் வரம்பினைக்

கண்டு அதுதான் நாமனைவரும் செல்லும்படியான கோபுர வாயிலென்று தெளிந்து அவ்வழியே அவரெல்லாம் செல்ல அவ்விருபக்கத்தும் அரம்பையர் நடனஞ்செய்யவும் அவர் பக்கங்களிலே நின்று அந்நடனத்துக்கேற்ப மத்தளமுழக்கு வோர் மத்தளங்களை முழக்கிக் கொண்டிருப்பவும் அவர்களின்பின்னே அவர்கள் முழக்கும் முழக்கத்திற்கிசைய அருவிகள் தாம்வீசும் அலைகளால் அவ்வோசையை உண்டாக்கிக்கொண்டிருக்கப் பெற்றுள்ளதும், இவ்வாறான அலங்காரவரிசையில் மிகச்சிறந்திருப்பதேயன்றி பிரமன் திருமால் இந்திரன் முதலிய பெருந்தேவர்களும் மற்றை எண்ணிறந்ததேவர்களும் இறைவனை உள்ளேசென்று தெரிசிக்க வேண்டும் என்கிற ஆசையினால் ஒருவரோடொருவர் நெருக்குற்றுக் கிடப்பதாகிய முதல் துவாரமாகிய இரத்தினமயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் பெரிய கோபுரத்துவாரத்தை பூதவேதாளமுதலிய பெரியகணநாதர்கள் போற்றத் தில்லைப்பொதுவின்கண் நின்று நடனஞ்செய்தருளும் நடராஜமூர்த்தியாயும் யாவர்க்கும் முதற்கடவுளாகியும் இருக்கின்ற இறைவனது கோயிலைக்காக்கும் தலையான அதிகாரத்தைப் பெற்றுள்ள நந்தி எம்பெருமானார் தமக்குரிய ஆஸ்தானமாகக் கொண்டிருக்கப் பெற்றுள்ளதும், சிவசாரூப்பியம் பெற்றுள்ள அனேகரும் சிவபெருமானுக்குரிய அடிமைத்திறத்தில் ஆசையுள்ள அடியவர் திருக்கூட்டத்தவரும் சிவபெருமான் திருவருளைப்பெறுதற்கு ஆசைகொண்டுள்ள அன்பர் கூட்டத்தவரும் இவரொழிந்த அடிமை என்று சொல்

லப்பட்ட பெருங்கூட்டத்தவரும் ஆகிய யாவர்க்கும் முதன்மையாயிருக்கும் தலைமையான பணியையும் அதற்கேற்ப உடைவாளையும்பிரம்பையும் இறைவன் அருளாற்பெற்றவருமாகிய மேலே சொல்லிய நந்திதேவரால் ஆளப்பெற்றுள்ளதும், மான்மழுதரிக்கப்பெற்ற திருக்கரங்களை யுடையவரும் கங்கை தங்கியிருக்கப்பெற்ற சடையினை யுடையவரும் கிரணங்களைப் பரப்பும் இளம்பிறையை மாலையாக உடையவரும் ஆகிய பரமகர்த்தா வீற்றிருக்கும் தன்மையினுலும் அளவிடப்படாத பெருமையினுலும் அழிவில்லாமல் பரிசுத்தமாகிய வெண்ணிறமுள்ள கிரணங்களைப் பரப்புவதனுலும் வெண்கொற்றக் கொடையினை யுடையனும் செங்கோல் செலுத்தும் அநபாயச் சோழமகாராஜாவினது திருவுள்ளத்தைப்போல் விளங்குவதனுலும் மிக்கபெருஞ் சிறப்பினைப்பெற்றுள்ளதுமான அந்த ஸ்ரீகயிலாயத்தின் அடிவாரத்தில் மேலே சொல்லிய உபமன்னிய முனிவர் நீங்காதிருக்கின்றவராகலின் அன்னதன் திருத்தாழ்வரை யின்னிடத்து என்றார்.

இங்ஙனங் கூறிவந்த கயிலாயச்சிறப்பின் சூசனை யாதெனின்;-நகரங்களை யெல்லாம் ஆளுகின்றவனுகிய அரசன் மாளிகை இதுவாம் என்று மிகஎளிதில் யாவரும் அறிந்துகொள்வதற்குப் பொற்கோபுரம் பொற்கலசை முதலியவற்றால் அவன்மாளிகை அழகுபெறப் பிரகாசிப்பதுபோல் சமயங்களையெல்லாம் ஆளும் (அஃதாவது-"அறுவகைச்சமயத்

தோர்க்கும் அவ்வவர் பொருளாய்" என்ற சித்தாந்த வாக்கி யப்படி எல்லாச்சமயிகளாலும் கொண்டாடப்படும் அவ்வத் தெய்வங்களாகி அச்சமயங்க ளனைத்தையும் புறப்புறமாக வும் புறமாகவும் அகப்புறமாகவும் அகமாகவும் ஆளும்) வன்மையினை யுடைத்தானதாய்ப் பிரகாசிக்கும் சித்தாந்த சைவனுதனுய்* "தேவர்கோவறியாத தேவதேவனாய், செழு பொழில்கள் பயந்து காத்து அழிக்கும் மூவர்கோனாய்நின்ற முதல்வ (துரிய) னாய் மூர்த்தியாய் மூதாதையாய் எந்தை யாய்" "மெய்யெலாம் வெண்ணீறு சண்ணித்தமேனியனாய்,, இருக்கும் எம்மிறைவனாகியசிவபெருமான் மாதாளும்பாகத் தனாய் வீற்றிருக்கும் இடமாகிய ஸ்ரீ கைலாயம் இதுதான் என்று யாவரும் எளிதிற்காண இமயமலையானது பனியி னால் மூடப்பட்டு விபூதியினது வெண்ணிறத்தைக் காட்டிப் பிரகாசிக்கின்றது என்பது தோன்றப் பொன்னின் வெண் திருநீறு புனைந்தெனப் பன்னுநீள்பனி மால்வரைப் பாலது எனவும், ஏனைச் சமயத்தாரது குறிகளெல்லாம் சாபமென் கிற களங்க முடைத்தாகலின் அக்களங்க மில்லாதது இத் திருநீறு என்பதுதோன்ற வெண்ணீறு எனவும், ஏனைச்சம யத்தெய்வங்களெல்லாம் வாக்குமனங்களால் யாவரும் அறித ற்கு எளியதன்மை யுடைத்தாயிருப்பதுபோலன்று, இவன் வாக்குமனாதீதன் என்பதுதோன்ற தன்னையார்க்கும் அறிவ ரியான் எனவும், ஊழிதோறும் அழிந்து ஆவதின்றி ஊழி தோறேங்கும் பெருஞ்சிறப்பினையுடையது இக்கயிலை என்

* திருவாசகம்.

பதுதோன்ற மன்னிவாழ்கயிலைஎனவும், பிரமன்முதலியோர் தமக்கு அசுரராலும் மற்றைப் பலவகையாலும் இடுக்கண் வருந்தோறும் அவைகளைப் போக்கிக் கொள்வதற்கும் வேதங்கள் இறைவன் பொருள்சேர்புகழை எடுத்துப்போற்று தற்கும்சைவமாகிய புண்ணியம் வாழ்தற்கும் இக்கயிலை புக லிடமாயும் முதலிடமாயும் உள்ளது என்பதுதோன்ற மூன் றுலகும் மறைகளும் எண்ணில்மாதவம் செய்யவந்தெய்திய புண்ணியந் திரண்டுள்ளது போல்வது எனவும், உலகமெங் கும் உள்ள சிவஸ்தலங்கள்தோறும் இருந்து சரியையாதிக ளால் வழிபடுவார்க்கு சாலோகாதி பதங்களைக்கொடுத்து அவர்கள் உள்ளத்தை மலரச்செய்வது இக்கயிலையே என் பதுதோன்ற உலகினை ஓர் கொடியாகவும், தலங்களைத் தளி ராகவும், கயிலையை மலராகவும் கூறியதெனவும், நான்மறை களும் நாதத்திற்சிறந்த வீணைமுதலியவைகளும் ஒலிக்கும் ஓசைகளெல்லாம் பிரமன்முதலியோர் வாழும் இடங்களின் உள்ளிடத்திலிருந்து நீங்காது ஒலிக்கத்தக்கனவாயினும் இக்கயிலையின் உள்ளிடமெல்லாம் அன்பர்களால் கோஷிக் கத்தக்க ஹரஹரஎன்கிற ஓசையும் பிரமனுதியர் குறையிரக் கும் ஓசையும் நிறைந்திருத்தலால் நான்மறைநாதமுதலிய அவ்வோசைகள் வெளிப்பக்கங்களிலேயே நின்று கோஷித் துக்கொண் டிருப்பனவாயின என்பதுதோன்ற நான்மறை நாதமும்வீணையினோசையும் துந்துபியார்ப்பும் மருங்கெலாம் எனவும், கயிலாயம் மலைவடிவாயிருத்தலால் அம்மலைவள முந்தோன்ற தானமாக்கள் முழக்கமும்எனவும், விண்ணுல

கத்துள்ள அமரரும் மண்ணுலகத்துள்ள முநிவரும் அனுப வித்துவரும் போகமோக்ஷானு பவங்களாகிய செல்வங்க ளெல்லாம் இக்கயிலையின்கண்ணே நின்றுதான் பெறுகின்றவர் என்பதுதோன்ற அமரர் அணிமுடிமாலையும் முநிவரஞ்சலி மாலையும் முன்னெலாமெனவும், கயிலையைக்காக்கும் காவற் றொழில்படைத்த சிறுபூதங்களுடைய ஆற்றல்தோன்றவும் அங்குள்ள ஏனைய உயர்ந்தோரது ஆற்றலைச் சொல்லாமே யமையும் என்பதுதோன்றவும், தேவர்நிலைகளும் ஐம்பெரும் பூதங்களைக்கொண்டு செய்யும் செயல்களும் தேவர் முதலி யோர்க்குப் பெருமையுடைத்தானதேயன்றி கயிலையில்வாழ் வார்க்கு அவைமிகச்சிறுமையுடைத்தானதென்பது தோன் றவும் நீடுதேவர்நிலைகளும் நாடும்ஐம்பெரும்பூதமும் நாட்டுவ எனவும், சைவசமயத்தின் ஏற்றம் புறச்சமயத்தெய்வமாகிய அயனுக்கு சிவசமயங்கிடைக்கப்பெறாது மீண்டனன் என்ற தனைத்தோன்ற நாயகன்கழல்சேவிக்க நான்முகன் மேயகா லம் அலாமையின் மீண்டனன் எனவும், ஒருவற்குச் சைவச மயம் கிடைக்கப் பெறுதொழியினும் சைவசமயத்தை நோ க்கும் நோக்கமேனும் கிடைக்கப்பெறுமாயின் அவன் அப் பொழுதே தான்முன்னிருந்த புறச்சமயநிலையை ஓர் பொரு ளாகமதியான் என்பது தோன்ற தமது பெருந்தன்மையை மதிக்காது காதில் வெண்குழையோன் கழல்தொழ நெடி யோன் காலம் பார்த்திருந்தனன் எனவும், சைவசமயத் தின் முன்னர் ஏனைப் புறச்சமயங்க ளெல்லாம் அடங்கி ஒளிமாழ்கிக் கிடக்குந் தன்மை யுடையனவே யன்றி ஓர்

முதலாகத்தோன்றிப் பிரகாசிக்கும் சத்தியுடையன அன்றென்பது தோன்ற அன்னம் தூயமால்வரைச் சோதியில் மூழ்கி ஒன்றாயது எனவும், சித்தாந்த சைவமொன்றே எல்லாச்சமயங்களையும் தனக்கு வேறாக ஒதுக்காது எல்லாவற்றையும் தனக்குள்ளடக்கி வைத்துக்கொள்ளும் ஓர் பெருந்தன்மை யுடையதென்பதுதோன்ற சோதிவெண் கயிலைத் தாழ்வரை முழையில் துதிக்கையோன் ஊர்தியைக்கண்டு ஆதியேனமதாய்க் கிடக்கலுற்றான் என்று அதனைவந் தணைதரும் கலுழன் எனவும், இந்திராதியர் தேவரேயாயினும் சிவார்ச்சனையை விரும்பி அதனைச் செய்யத் தலைப்படின் அவர்கள் அடியார்களைப்போல் அப்பொழுதே செய்யப் பெறும் பாக்கிய முடைய ரல்லரென்பதும், அப்பாக்கியத்தை அவர்கள் சோபானமுறையாற் பெறத்தகும் மந்தபக்குவம் உடையவரேயன்றி தீவிரதரபக்குவம் உடையவ ரல்லரென்பதும் தோன்ற புரந்தரன்முதலாம் கடவுளர் வரம்பெறுங்காதல் மனத்துடன் தெய்வமதுமலர் இருகையும் ஏந்தி விமானசோபான நீடியர் வழியிஞல் ஏறிப்போற்ற எனவும், சைவமார்க்கத்தை யறியாது வேதமார்க்கப் பிரவர்த்தகராயிருப்பவர் எவ்வளவு பெரியராயிருப்பினும் அவர் சிவபெருமானைக்காணும் மார்க்கத்துள் ஒருசிறிதும் நுழையப்பெறார் என்பதுதோன்ற வேதநான்முகன் மால்புரந்தரன் முதலாம் விண்ணவர் எண்ணிலார் மற்றுங் கதலான் மிடைந்த முதற் பெருந்தடையாங் கதிர்மணிக் கோபுரத்துள்ளார் எனவும், முத்திநெறிக்குப் பிரதமமாகிய பக்திமார்க்கத்தைக்காட்டும்

சைவமார்க்கத்தில் நிற்கப்பெறும் வல்லாளர் *"நல்ல சிவதன்மத்தால் நல்ல யோகத்தால் நல்ல சிவஞானத்தால் நானழிய அன்புசெய வல்லவரே வல்லராவர்" என்பதுதோன்ற ஆதிதேவனார்கோயில் நாயகன் நந்தி எம்பெருமான் † கோபுரத்துள்ளார் எனவும், "முத்திநெறிக்குப் பிரதமமாகிய பக்திமார்க்கத்தைக்காட்டும் சைவமார்க்கத்தில் நிற்கப்பெறும்வல்லாளர் அன்புசெய்ய வல்லவரேயாவர்" என்று மேலேசொல்லியதை வலியுறுத்தவே துவாரபரிபாலகராய் கோபுரத்தையிடமாகக் கொண்டிருக்கும் நந்தி எம்பிரானரது அன்பும் அவரது பெருமையும் இத்திறமென்பது தோன்ற நெற்றியில் கண்ணார் நாற்பெருந்தோளர் நீறணிமேனியர் அனேகரும், பெற்றமேல்கொண்ட தம்பிரான் அடியரும், பிஞ்ஞகன் தன்னருள் பெறுவாரும், மற்றவர்க்கெல்லாம் தலைமையாம் பணியும் மலர்க்கையிற் சுரிகையும் பிரம்பும், கற்றைவார்சடையான் அருளினுல் பெற்றான் எனவும் கூறப்படும் பெருஞ்சிறப்பினையுடையது ஸ்ரீகயிலாயம் என்பதேயாம்.

இங்ஙனங் கூறிவந்த வுண்மையால் அக்கயிலாயம் சரியை கிரியாயோகமாகிய அழிவில்லாத தவங்களை இயற்று

* திருக்களிற்றுப்படியார். † கோபுரத்துள்ளார் - என்பதனால் தேவர்களும் நந்தி எம்பெருமானும் இடமாகக் கொண்டுள்ளாரென்று பொருள்கொள்க. அன்றியும் - கோபுரம் தேவர்கள் தலைபட்டு நிற்பதற்கு இடமாயும், நந்தி எம்பெருமான் ஆஸ்தானமாகக் கொண்டிருப்பதற்கு இடமாயும் உள்ளதென்பதாம்.

வோர்க்குச் சாலோக சாமீப சாரூபம் என்னும் பதமுத்திக ளாகிய அவாந்தரப்பயனை அழிவில்லாமற்கொடுக்கும் பெரு ம்பதமாயுள்ளதெனவும், அங்குவசிப்பவர் சாலோகாதி பத முத்திகளை அடைதற்குரிய சரியையாதிகளை இயற்றிய மூவ ருமேயாவர் எனவும், அவர்கள் *"பசித்துண்டு பின்னும் பசி ப்பானையொக்கும்" என்னும் காமியப்பயன்களைத் தருவன வாகிய வேள்விமுதலிய அறங்களைச் செய்வார்களுக்குள்ள காமக்குரோதாதி குணங்களற்ற சன்மார்க்கத்தினர் எனவும், அவர்கள் அங்கு வேண்டுவதாயுள்ளது சிவானுபவத்தைக் கொடுப்பதாகிய ஞானமொன்றேயாம் எனவும் வெளியா யிற்று. இதனால் ஸ்ரீகயிலாயம் சாலோகாதி பதமுத்திகளைக் கொடுக்கும் முத்திஸ்தானமேயன்றி வேள்விமுதலியன இயற்றுவோர் அடைதற் பாலனவாகிய போகஸ்தானங்களில் ஒன்றாகிய பந்தஸ்தானம் அன்றெனவும், முத்திஸ்தானமா கிய அவ்விடத்தில் பந்தத்துக்கேதுவாகிய காமாதி குணங் கள் நிகழப்பெறா எனவும், அங்குநிகழ்வன † "சங்கரன்றன் கோயில் தலம் அலகிட்டு இலகு திருமெழுக்குஞ் சாத்திப், போதுகளுங்கொய்து பூந்தார்மாலை கண்ணி புனிதற்குப் பலசமைத்துப் புகழ்ந்துபாடித், தீதில் திருவிளக்கிட்டுத்திரு நந்தவனமும் செய்து" என்றற் றொடக்கத்தனவாகிய சரி யைத்தொழிலும், "புதியவிரைப்போது புகை யொளி மஞ் சனம் அமுதுமுதல்கொண்டு ஐந்து, சுத்திசெய்து ஆசன மூர்த்திமானும் சோதியையும் பாவித்து ஆவாகித்துச் சுத்த,

* சிவஞானபோதம். † சிவஞான சித்தியார்.

பத்தியினால் அர்ச்சித்துப் பரவிப்போற்றிப்பரிவினோடும் எரியில்வரு காரியமும்பண்ணி'' என்றற் றொடக்கத்தனவாகிய கிரியைத்தொழிலும், "புலன் ஒடுக்கித் தடுத்து வளியிரண்டுஞ்சலிப்பற்று முச்சதுரமூலாதாரங்கள், அகமார்க்கம் அறிந்து அவற்றின் அரும்பொருள்கள் உணர்ந்து அங்கு அணைந்துபோய் மேலேறி அலர்மதிமண்டலத்தின், முகமார்க்க அமுது உடலமுட்டத்தேக்கி, முழுச்சோதிநினைந்திருத்தல் முதலாகவினைகள்'' என்றற் றொடக்கத்தனவாகிய யோகத்தொழில்களுமே யாம் எனவும், இவையன்றி ஐம்புலச் சேட்டைகளும் அந்தக்கரண விகற்பங்களும் தற்போதத்தடிப்பும் இயங்குதற்கான தொழில்களும் பிரகிருதிசம்பந்தமான முக்குணங்களும் அங்குநிகழ்வன அன்றெனவும், அந்தமும் மைப்பதத்தரும் எண்ணிவேண்டுவது "ஒன்றாகாமல் இரண்டாகாமல் ஒன்றும்இரண்டும் இன்றாகாமல்,,என்ற அத்வைதபதத்தைக் கொடுப்பதாகிய ஞானமேயன்றி "அரிவையர் இன்புறு பதத்தைக் கொடுப்பதாகிய அந்தஞானம் அன்றெனவும் அறியக் கிடக்கின்றது. ஆகலான் உபமன்னிய முனிவர் அங்குவசிக்கும் பெரும்பாக்கியத்தை இறைவனால் அடையப்பெற்றனர்.

இதுகாறும் சுந்தரமூர்த்திகளது புராணமாகிய இப்பெரியபுராணம் சொன்னவர் உபமன்னியமுனிவரென்பதும், அவர் "இன்னதன்மையன் என்று அறியாச் சிவன்தன்னையேநினைந்து ஆர்வந்தழைக்கின்றவர்'' என்று அவரது ஞான

சீலத்தையும், "பூதநாதன் பொருவருந் தொண்டினுக்கு ஆதியந்தம் இலாமை அடைந்தவர்" என்று அவரது அன்பின் திறத்தையும், "யாதவன் துவரைக்கிறையாகிய மாதவன்முடிமேல் அடிவைத்தவர்" என்று அவரது ஆசிரிய இலக்கணத்தையும், "இம்மையே தரும் சோறும் கூறையும் ஏத்தலாம் இடர்கெடலுமாம், அம்மையே சிவலோகம் ஆள்வதற்கு யாதும் ஐயுறவில்லையே" என்றதிருவாக்கின்படி "அத்தர்தந்த அருட்பாற்கடல் உண்டு சித்தம் ஆர்ந்து தெவிட்டிவளர்ந்தவர்" என்று இம்மைக்குவேண்டிய பாலைப் பரமபிதாவாகிய சிவபெருமானிடத்துப் பெற்றஅவரது அருட்டிறத்தையும், "பத்தராயமுநிவர் பல்லாயிரர் சுத்தயோகிகள் சூழஇருந்துழி" என்று அவரது திருக்கூட்டத்தாருடைய சிறப்பையும், "திருத்தாழ்வரை" என்று அவர் இருக்கப்பெற்ற ஸ்ரீகயிலாயத்தின் மகிமையுங்கூறினும். இனிஅம்முநிவரால் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானாகிய சுந்தரமூர்த்திகளுடைய பிரபாவத்தை முறையே எடுத்துக்கூறுவாம்.

உபமன்னியமுநிவர் கயிலாயத் தடிவாரத்தில் முநிவர் முதலிய பல்லாயிரவரோடு * "ஞானநூல்தனையோதல் ஓதுவித்தல் நற்பொருளைக் கேட்பித்தல் தான்கேட்டல் நன்றாய், ஈனமிலாப் பொருளதனைச் சிந்தித்தல் ஐந்தும் இறைவன் அடிஅடைவிக்கும் எழில் ஞானபூசை" என்று கூறியுள்ள சித்தாந்தவாக்கியப்படி (எனவே - நூலின்கண் ஆராய்ச்சி

* சிவஞானசித்தியார்.

செய்யும் அதிகார முடையராயினர் ஞானநூலைத் தாம் ஓதுதலும், அந்நூலைப் பிறர்க்கு ஓதுவித்தலும், நன்மையாகிய அந்நூலைப் பிறர்க்குக் கேட்பித்தலும், அந்நூற் பொருளைத் தாம் செவ்விதாகக் கேட்டலும் குறைவில்லாத அப்பொருளைச் சிந்தித்தலுமாகிய ஐவகைப்பட்ட அழகிய ஞானவேள்வி எனப்படும், ஞானபூசகராய்த் தாமும் தம்மைச்சூழ்ந்துள்ள முனிவரும் இருக்கும்பொழுது இவர்களது ஞானபூஜைக்கு ஞானப்பிரகாச சொரூபியாகிய இறைவன்காட்சிகொடுப்பதுபோல் அவர்களுக்கெதிரில் பேரொளியொன்று தோன்றினமையால் அங்கண் ஓரொளி என்றும், ஓரொளியாய்த் தோன்றிய அது ஓரொளிக்குள்ள பிரகாசமாய்த் தோன்றாது அகண்டாகாரப் பேரொளியாய்க் காட்சிப்பட்டபடியால் ஆயிரஞாயிறு பொங்குபேரொளி போன்று என்றும், ஞாயிறு தோன்றுவது கீழ்த்திசையாதலால் அத்திசையில் அவ்வொளிதோன்றாது தாம் நோக்கியிருக்கும் தென்திசையின்கண்ணே தோன்றினமையால் முன் தோன்றிடஎன்றும், கீழ்த்திசையின் கண்ணே நாடோறும் தோன்றும் ஒளி எப்பொழுதும் ரதத்தின்கண்ணே வருவது என்று சொல்லப்படுவதுபோலக் காணப்படாது யானையின் மேல் காணப்படலால் இங்கு இதுஎன்கொல் அதிசயம் என்றும், அக்காட்சியைக் காணப்பெற்றவரே சிறந்த தவமுடையராகலான் துங்கமாதவரென்றும், ஒளிவேற்றுமையானும் ஊர்திவேற்றுமையானும் ஒன்றுக்கொன்று அதிசயச்செயலே காணவந்தபடியால் அவ்வதிசயத்தை முனிவர்கள் தம்

மூள் அடக்குவதற்கின்றி ஆசிரியருக்குங் காட்டத்துணிந்து அவருக்குங் காட்டிக் கூறினாராகலின் என்றலும் என்றும், முனிவர்களால் காட்டக்கண்ட அப்பேரொளி அவருக்கும் வாக்குமனாதீதமாய்க் காணப்பட்டபடியால் இதனுண்மையை வாக்குமனாதீத கோசரனாகிய இறைவன் அருள் உணர்த்த நாம் உணரப்படுமேயன்றி நமதுசிந்தனையால் நாம் உணரப்படும் தன்மை யுடைத்தானதன்று என்று நிச்சயித்துத் திருவருளை யுணர்த்துமாறு சிந்தித்தனராகலான் தான் சிந்தியா என்றும், எவற்றையும் உணர்த்தவல்ல அவ்வருட் சத்தியை உடையவன் மஹா தேவனாகிய சிவபெருமானன்றி மற்றையதேவர்கள் அன்றென்று அறுதியிட்டுக் கூறும் வேதவுண்மையை யுணர்ந்த பேரறிவாளராகலின் அந்திவான்பிறை சூடிய அண்ணல் என்றும், தனது ஆன்ம ஞானத்தி னிடத்து ஏகமாய் விட்டு நீங்காத இறைவனைத் தம்மால் காணப்பட்ட ஒளியின் உண்மையை உணர்த்தும் வண்ணம் சிந்திக்கவே உள்குவார் உள்கிற்றை உள்ளத்தால் உற்றுக்காணும் அவ்விறைவன் இவர் சிந்தித்த அவ்வொளியினது உண்மையை உணர்த்தினனாகலின் உணர்ந்தென்றும், அங்ஙனம் உணர்ந்தது நாவலர்கோன் என்று புகழப்பட்ட வன்றொண்டப் பெருமானார் (தென்திசை வந்த என்பதுமுதலாக அத்தென்திசையி னின்றும் மீண்டும் கயிலாயத்துக்கு) எந்தையார் அருளால் இப்போது அணைகின்றார் என்பது ஈறாக யாவும் விடாதுதாமே அறியப் பெற்றனராகலான் தென்திசைவந்த நாவலர்கோன் புகழ்

வன்றொண்டன் எந்தையார் அருளால் அணைவான் என அம்முனிவர் உணர்ந்தார் என்றும், இவர் உணரப்பெற்ற அந்தச்சுந்தரமூர்த்திகளுடையசரித்திரத்தில் இறைவன் திருவருளானது சுந்தரரென்னும் ஓர் திருப்பெயர் கொண்டு தென்திசைக்கண் வந்து, அங்கு வேதாகமப்பிரமாணங்களால் கூறப்படும் பதி பசு பாசங்களின் உண்மைகளை அனுமானப் பிரமாணத்தால் உணர்ந்து, அதன் பின்னர் அவற்றின் இலக்கணங்களைப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் உணர்ந்து, அது வுணர்ந்தபின்னர் ஆத்மாவாகிய தம்மைச் சதசத்தென்றும், கடவுளாகிய பரசிவத்தைப் பதியாகிய சத்தென்றும், பிரபஞ்சமாகிய உலகினை அசத்தாகிய பாசமென்றும் தெளிந்து, தெளிந்தவழியே அடையவேண்டிய பயனைத் தான் அடையவேண்டியிருத்தலின் சதசத்தாகிய தான் பயனற்றதாகிய அசத்தை யொழிக்கும்வழியேயொழித்து, பயனுடையதாகிய சத்தை அடையும்வழியே அடைதற்குரிய சரியை கிரியா யோகங்களாகிய தவங்களைச்செய்து அவை முற்றுப்பெற்றவிடத்து! அவற்றின்பயனாகிய ஞானத்தை யுணருமுகத்து அது அதனையுணர்த்தும் ஞானாசாரியனன்றி உணரப்பெறு என்று குருதரிசனத்தை நாடியிருக்கும் சத்தினிபாதகர்களுக்கெல்லாம் ஞானத்தினையும் ஏனையவற்றையும் உணர்த்தவல்ல ஞானாசிரியன் தானே என்று உணர்த்தும் வண்ணம் தான் ஆன்மநிலையில்நின்றும், பிறைசூடிப் பெருமானாகிய பித்தனைத் தன்னையாட்கொண்டருளும் ஆசிரியநிலையில் நிறுத்தியும் காட்டியது போலுமாம் என்று நாவலரும்

தொண்டரும் போற்றப் பாசவீடு செய்யும்வகை இவ்வகைத்தாமென்றும், சிவப்பேறு எய்துமுறை இம்முறைமைத்தாமென்றும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோற் காட்டி (மீண்டும்) இக்கயிலைக்கு எழுந்தருளுகின்றதுபோலும் என்று அவரது அருட்டிறமெல்லாம் நினைந்து நினைந்து கசிந்து கசிந்து அவரைச் சமீபித்துநோக்கி நீர்தென்றிசையின்கண்ணே சென்று ஆன்மாக்களுக்கு உணர்த்திய பாசவீடும் சிவப்பேறும் நாமும் உணர்ந்து சிவானந்தம் எய்துமாறு எனக்கு அருளல் வேண்டுமென்று கைகளைக் கூப்பிப் பன்முறையும் வணங்கினாராகலான் இவரது அற்புதச்செயலைக் கண்ட முனிவர்கள் நாம்கண்டபேரொளி அதிசயத்ினும் இஃதோர் பேரதிசயமெனக்கருதி அப்பேரொளி நமக்கு ஐயத்தை விளைவித்தது போலும் இவரது செயலும் பெரியதோர் ஐயத்தை விளைவிக்க இவ்வையங்களை யெல்லாம் போக்கும் வன்மையாளர் இவ்வாசிரியரன்றி வேறு யாவருள்ளாரென்றுகேட்கத்துணிந்தனராகலின் அந்தணர் ஐயநீங்க வினவுவோர் என்றுங் கூறினர்.

இனிப்பாசஞான பசுஞானங்களற்றுப்பதிஞானத்தால் பரமசிவனைப் பதியெனக்கண்ட பரமஞானிகள், "மற்றுத் தேவரை நினைந்து உனைமறவேன் நெஞ்சினொடு வாழவு மாட்டேன்" என்ற திருவாக்கின்படி உறுதியாளராய் "நொந்தாவொண்சுடரே நுனையே நினைந்திருந்தேன், வந்தாய் போயறியாய் மனமேபுகுந்து நின்றச், சிந்தா யெந்தைபிரான்

திருமேற்றளியுறையும், எந்தாய் உன்னையல்லால் இனியேத்த மாட்டேனே" "நானேல் உன்னடியே, நினைந்தேன் நினைதலுமே, ஊனுரிவ்வுடலம் புகுந்தாய் என் ஒண்சுடரே, தேனே என்னமுதே திருமேற்றளியுறையும், கோனே யுன்னையல்லால் குளிர்ந் தேத்த மாட்டேனே" "தோளார் கோவணமுந் திருநீறு மெய் பூசியுன்றன், தாளே வந்தடைந்தேன் தலைவா எனை யேன்றுகொள் நீ, வாளார் கண்ணிபங்கா மழபாடியுள் மாணிக்கமே, கேளா நின்னையல்லால் இனி யாரைநினைக்கேனே" "நாளார் வந்தணுகி நலியாமுனம் நின்றனக்கே, ஆளா வந்தடைந்தேன் அடியேனையும் என்று கொள்நீ,மாளாநாளருளும் மழபாடியுள் மாணிக்கமே, ஆளா துன்னையல்லால் இனியாரை நினைக்கேனே" "மதிசேர் கையினனே மதமாவுரி போர்த்தவனே, குறியே என்னுடைய குருவே உன் குற்றேவல் செய்வேன், நெறியே நின்றடியார் நினைக்குந் திருக்காளத்தியுள், அறிவே உன்னையல்லால் அறிந்தேத்த மாட்டேனே" நீறூர் மேனியனே நிமலா நினையன்றி மற்றுக், கூறேன் நாவதனாற் கொழுந்தேயென் குணக் கடலே, பாறூர் வெண்டலையில் பலிகொண்டுழல் காளத்தியாய், ஏறே யுன்னையல்லால் இனி யேத்த மாட்டேனே" என்று கூறியருளிய ஒழுக்கத்தைக் கைக்கொள்வர். ஏனெனில் பரமசிவனைப் பதி எனக்கொண்ட பரமஞானிகள்கொள்ளத்தகும் இன்றி யமையாததோர் இலக்கண மாகலின் என்க. அஃதாவது ஆத்மாவாகிய தம்மை ஆன்ம சத்தியாகவும், பதிஞானத்தாற்கண்ட பரமசிவத்தை ஆன்மசத்தியா

கிய தமக்கு ஆன்மநாயகனாகவுங் கொள்ளுதல் முறைமையா கலின் அங்ஙனங் கொள்ளுங்கால் நாயகித் தன்மையை இவர் உடையவராவரென்க. அத்தன்மையாதெனின் நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்று சொல்லப்படும் நான்குமே யாம். நாணமாவது - தன்னை யுடையவனாய் வந்து தன்னுடனாய்த் தன்னளவில் தன்னையாளாகக்கொண்ட நாயகனை யன்றி மற்றொருவரை நாயகனாக எண்ணுதலினும் சொல்லுதலினும் அருவருப்படைதலே நாணமெனப்படும். மடமாவது - தனது நாயகனது சவுந்தரிய விசேஷங்களைப்பற்றியும், குணவிசேஷங்களைப் பற்றியும், செய்கை விசேஷங்களைப் பற்றியும் எண்ணுதலினும், பிறருக்கு எடுத்துச்சொல்லுதலினும், அறிவுடையளா யிருத்தலேயன்றி பிறரது சவுந்தரியாதி விசேஷங்களைப்பற்றி எண்ணுதலினும், சொல்லுதலினும், அறியாமை யுடையவளாயிருத்தலே மடமெனப்படும். அச்சமாவது - இங்ஙனங்கூறிவந்த முறைப்படி கொள்ளப்படும் நாணம் மடம் என்னும் ஒழுக்கத்தைக்கைவிட்டு கூடாவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டு எனவே, தன்னையுடையவனாய்த் தன்னை யாளாகக்கொண்டு நாயகியாக்கிய நாயகனை எண்ணுதலினும், சொல்லுதலினும், நாணமுடையவளாய்ப் பிறரை நாயகனாக எண்ணுதலினும், சொல்லுதலினும், நாணமற்றவளாயும், அஃதேபோல் தனது நாயகனது சவுந்தரியாதி விசேஷங்களை எண்ணுவதிலும் சொல்லுவதிலும் அறியாமையுடையவளாய்ப் பிறரது சவுந்தரியாதிகளை எண்ணுவதிலும் சொல்லுவதிலும் அறிவுடையவளாயும் இருத்த

யில் ஊக்கங்கொண் டிருப்பவரைக் காண்பதிலும் அவ ரோடு கூடிவாழ்தலிலும் பயமுடையவளாயிருத்தலே அச்ச மெனப்படும். இவ்வுண்மைதோன்றவே-"கற்றைவார் சடை யெம்மண்ணல் கண்ணுதல் பாதம்நண்ணி, மற்றும் ஓர்தெய் வந்தன்னை உண்டெனமதித்து எம்பெம்மான், கற்றிலா தவ ரைக்கண்டால் அம்ம நாம் அஞ்சுமாறே" என்றார் ஆசாரி யர். பயிர்ப்பாவது-கண்டாலே அஞ்சத்தக்கவராயிருக்கின்ற அக்கூடாவொழுக்க முள்ளவரைக் கண்ணாற் காண்டலால் உண்டாகும் கட்பரிசத்திலும், அவரது வார்த்தைகளைக் கே ட்பதனால் உண்டாகும் செவியினதுபரிசத்திலும், அவரோடு தாம்பேசும் வார்த்தைகளால் உண்டாகும் வாக்கினது பரி சத்திலும், அவர்கள் உடம்பினைக் கைகளாற் றொடுவதனா லுண்டாகும் கைப்பரிசத்திலும் அருவருப்புடையவளாயி ருத்தலே பயிர்ப்பெனப்படும். இந்நான்கினையும் பெண்க ளில் நல்லவராய் பெருந்தவத்தினராயுள்ள கற்பினையுடை யார் தாம் அணிந்துகொள்ளப்படும் பூஷணங்களாகவும், தாம் சேகரிக்கப்படும் செல்வமாகவும், தாம் அநுபவிக்கப் படும் சுகமாகவும், தம்மைக் காத்துக்கொள்ளுதற்குத் தாம் அமைத்துக் கொள்ளப்படும் காவலாகவும் கொள்வரென் பது துணிபாதலால் இவரும் அவர்களைப்போல் கொண் டிருக்குங் கடப்பாடுடையரா யிருத்தல் திண்ணமென்க.

ஆகவே, இங்ஙனங் கூறிவந்த கற்பிலக்கணத்திற் சிற ந்து விளங்குவோர் இந்த உபமன்னிய முநிவரென்பது அவ

ரைச்சேர்ந்த யோகிகள் முதலாயினு ரெல்லாம் யாதொரு வகையானும் ஐயமின்றி அறிந்தவராகலான் அன்று அக்கற் பிலக்கணத்திற்குமாறாக சுந்தரமூர்த்திகளாகிய ஒளியைக் கண்டு இப்பேரொளி எனது நாயகமல்லவா என்று நாண மென்பதை இழந்தும், இப்பேரொளியாரது புகழை நான் என்னென்று சொல்லுவேனென்று புகழ்ந்து மடமையை யிழந்தும், இவ்வொளியுடையாரை நான் அணுகிக் களிக்க வேண்டுமென்று அணித்தாய் அணுகிச்சென்று அச்சமென் பதை இழந்தும், இச்சோதியாரை நான் தழுவப்பெறுவ னோ பெறேனோ என்று தமது இருகைகளையும் தழுவுமாறு போல் விரித்துக் குவித்துக்காட்டிப் பயிர்ப்பென்பதை இழ ந்தும் போயினரே இவர் இவ்வாறு இழத்தற்கு இச்சோதி யை என்னென்று உணர்ந்தனரோ அதனை நாம் அறிவோ மென்று எண்ணிக் கேட்கத் துணிந்தனராகலின் சம்புவின் அடித் தாமரைப்போதலால் எம்பிரான் இறைஞ்சாய் இஃது என்னென என்றும், இது என்னென்று கேட்ட அம்முனி வர்களை உபமன்னியமுனிவர் நோக்கி முனிவர்காள்! இப்பொ ழுது எம்மால் தொழப்படும் இச்சோதியார் ஆணவமென் னும் பேரிருளிற்கிடந்து வந்த நம்மைப்போலும் சீவத்தன் மை யுடையவரன்று. அது ஒழிந்த சீவன்முத்தத் தன்மை யுடையவருமன்று. இவர் சிவசொரூபமாகிய சோதிப்பிழம் பிற் கிடந்துவந்த சிவனைப்போலும் சிவத்தன்மையுடையவர். ஆகலான் சீவத்தன்மை யுடையவரன்று. முன் சீவனுயிரு ந்து பின் சீவன்முத்தத் தன்மை யடைந்தவரிடத்தில் சிவன்

காட்டுகின்ற உபகார முடையவனாகவும், காண்கின்ற உபகார முடையவனாகவும் அவரைத் தழுவியிருப்பதுபோ லல்லாமல் இவர்பால் உபகாரமற்றிருக்க, இவர் சிவபெருமானைத் தழுவியிருக்கின்றவ ராகலான் சீவன்முத்தத் தன்மையும் உடையவருமன்று. எனவே - இவர்முன் சீவனாயிருந்து பின் சீவன்முத்தித்தன்மையை யடைந்திருப்பின் இறைவன்காட்டும் உபகாரமுடையனாயும் காணும் உபகாரம் உடையனாயும் இருப்பன். இவர் சிவசோதிசொரூபரே யாகலானும் இவருக்கு அமைந்துள்ள உள்ளமும் அச்சோதி சொரூபத்தைத் தழுவியுள்ள உள்ளமன்றி இவருக்கென்று வேறோருள்ளம் இல்லாமையானும் இவர்பால் இறைவன் அவ்விரண்டுபகாரமும் உடையனல்லனாகவேயிருந்தனன். சோதிசொரூபத்தைத்தழுவியஉள்ளத்தை உடையவராயிருக்கும் இவர் அவ்வுள்ளத்தால் இறைவனை எக்காலமும் தழுவியேயிருக்கும் பெருந்தன்மை யுடையவராகலான் தம்பிரானைத் தன்னுள்ளந் தழீஇயவன் என்றும், இங்ஙனம் கூறிவந்தகாரணங்களான் இப்போரொளியார் அனாதிமுத்த சொரூபர் என்பதும்* நாமெல்லாம் முன் அனாதிபெத்த சீவசொரூபராயிருந்து பிற்காலமாகிய இம்முத்தித்திசையில் சீவன் முத்தராயிருக்கின்றோம் என்பதும் நிச்சயம். இவ்வேற்றுமை யுண்மையான் அவர்தொழப்படும் தெய்வத்தன்மையுடையர். நாம் தொழத்தகும் அடிமைத்தன்மை யுடையர் ஆதலின் நாம் தொழுந்தன்மையான் என்றுங்கூறினார். ஐம்புலன்களால் அனுபவிக்கப்படும் செல்வங்களுள்ளே செவியினால் அனுப

* மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்

விக்கப்படும் செல்வமே தலையாயசெல்வம் எனவும், அச்செ வீச் செல்வத்துள் செல்வம் அருட்செல்வமெனவும் கூறிய படி அம்முனிவர்கள் சுந்தரமூர்த்திகளது பிரபாவமாகிய அருட்செல்வத்தைத் தங்கள் ஆசிரியர்பால் கிடைக்கப் பெ ற்றனராகலின் இதற்கு நாம் செய்யத்தகும் கைம்மாறுவண ங்குதலன்றி வேறுஎன்னையுள என்று அன்புபாராட்டி தொ ழுதனர் என்பதுதோன்ற என்றுகூற முனிவர் இறைஞ்சி என்றும், சிவசோதியென்று அன்பும் அருளும் அருமையும் அடிமையும் பாராட்டிக் கூறிய சுந்தரமூர்த்திகளை "தம்பிரா னைத் தன்னுள்ளந்தழீ இவன்" என்றும், "நம்பியாரூரன் நாம் தொழுந் தன்மையான்" என்றும் கூறிய விசேடத் தையும் காரணத்தையும் நன்குய்க் கேட்டு நாங்களும் அவரடிக் காட்படவேண்டு மென்னும் ஆசைமிக்குடையரா யிருக்கின்றோம். ஆகலின் அருள் மிக்குடைய எங்கள் ஆசிரியரே! அச்சுந்தர மூர்த்திகளுடைய மேலாகிய தவ த்தைக் கேட்பதைக் காட்டிலும் இனி நாங்கள் செய்யத்த கும் தவம் யாதிருக்கின்றது ? எனெனில் - உலகமுழுவதும் பரந்துகிடக்கும் பேரிருளைத் தன்னொளிப்பரப்பால் அடக்கி ஆளும் கிரணப்பரப்பினையுடைய உலகுக்கெல்லாம் ஒருவ னைக் காணப்படும் சூரியனது கிரணப்பரப்பை தமது பே ரொளிப்பரப்பான் வென்று மின் மினியைப்போல் ஒளிசெய் யச்செய்து தமதுபேரொளியே சூரியன் என்று யாவருங்கரு தும்வண்ணஞ் செய்தபேராற்றலை உடையராகலின் அவ்வ ருட்சோதியாரே எங்கட்கு உறவும் பொருளும் ஒண்பொ

கமும் கல்வியும் கல்வியுற்றதுறவும் துறவிப்பயனும் ஆக எண்ணியுள்ளோம். ஆகலின் எங்கள் வேண்டுகோளின்படி நாளை என்னாது இன்னே (இப்பொழுதே) கேட்கவேண்டும் என்னும் தீவிரதர முடையோமாயிருக்கின்றோம் என்பது தோன்ற இன்றெமக்கு உரைசெய்தருள் என்றும், வென்ற பேரொளியார் செய்விழுத்தவம் என்றும், நன்றுகேட்கவிரும்பும் நசையினேம் என்றுங் கூறினர்.

இதனால் - சடப்பொருளை விளக்கும் ஒளியைப்போலல்லாமல் ஆன்மாவாகிய சத்துப்பொருளுக்குப் பரமான்மாவாகிய சித்துப்பொருளைத் தோன்றாவண்ணம் செய்த ஆணவ இருளை விளக்கும் சிச்சோதியாய்ப் பிரகாசித்தலின் வென்றபேரொளியார் எனவும், ஆணவவிருள் ஒழியப்பெற்றார் பின் செய்யக்கடவதாகிய தவத்திறம் இதுவாமென்று இவரது தவம் காட்டுவதாகலான் விழுத்தவம் நன்றுகேட்க விரும்பும் நசையினேம் எனவும், இவரது திருமேனியைக் காண்பதிலும் தவச்செயலை எண்ணுவதிலும் தேவரீரது ஆசை தீவிர முற்றிருப்பதுபோலும் நாங்கள் அவரது அருள்விலாசமுழுதும் கேட்க தீவிரதரமுடையரா யிருக்கின்றோம் ஆகலான் இன்றெமக்குரைசெய்தருள் எனவுங்கூறியதாமென்க.

பரஞ்சோதியாராகிய சுந்தரமூர்த்திகளது விழுத்தவத்தைச் சிரவணஞ்செய்யத் தீவிரதர பக்குவமுடைய தமது மாணாக்கர்களாகிய முநிவர் முதலாயினர் பொதுநீங்கி (எனவே சித்தாந்தத்திற் கூறப்படும் பொது - உண்மை என்ற

இரண்டனுள் பிரமாண இயலானும் இலக்கண இயலானும் முப்பொருளுண்மையைச் சிறப்புவகையானன்றிப் பொதுவகையான் உணர்ந்து அதனின்றும் நீங்கி) பின்னர் சாதனவியலானும் பயனியலானும் சிறப்புவகையான் உணரப்படுவனவெல்லாம் உணரவல்ல அதிகார முடையவரா யிருத்தலான் அவர்களுக்கு அவ்விரண்டியலானும் கூறப்படுவன எவையோ அவையே அடங்கிக்கிடக்கும் சுந்தரமூர்த்திகளது திவ்யசரித்திரத்தின் அந்தவுண்மையை உண்மையாகச் சொல்லத்தொடங்கினாராகலான் உள்ளவண்ணம் முநிவன் உரைசெய்வான் எனவும், உள்ளவண்ணம் உரைசெய்யும் அவற்றுள் மாறுபடாது உள்ளவண்ணம் அவருள்ளத்தில் அமைய எனவே ஸ்ரீபாதங்களை யணையுமாறு உணர்ந்தமுத்தர்கள் தமக்குள்ள அறிவிச்சை செயல்களுள் அறிவைத் தம்மையுடையாளுகிய பரமேஸ்வரனது சொரூபவியலை யுள்ளவா றுணரும் வழியிற் செலுத்துவர். அங்ஙனம் செலுத்துங்கால் அசிந்திதனாய் நின்ற அப்பதி சிந்திதனாய் இவரது இச்சையைக்கிரகிப்பன். அஃதுணர்ந்து கிரகிக்கும் அவனிச்சைவழியே தமது இச்சையை நிறுத்துவர். எங்ஙனமெனின், "வேறுவுன்னடியேன் விளங்குங்குழைக் காதுடையாய், தேறேன் உன்னையல்லால் சிவனே என்செழுஞ்சுடரே, காறூர்வெண்மருப்பா கடவூர்த் திருவீரட்டத்துள், ஆரூர் செஞ்சடையாய் எனக்கார் துணை நீயலதே" இதனுள்-சிவனே உன்னடியேன் உன்னையல்லால் வேறாகத்தேறேன் (ஏனெனில்) நீ அலது எனக்கார்துணை. எனக்கொண்டுகூட்டிப்பொருள் கொள்க. இப்பொருள்கொ

ண்டு அங்ஙனம் இச்சையை நிறுத்தவே சொரூப வடிவின ஞகிய அவ்விறைவன் இவரது செயலும் தம்மாட்டே நிற்கத் தடத்த வடிவங்கொண்டு அவ்வடிவுக் கேற்பனவாகிய பணி யைக்கற்பித்து அதில் ஈடுபட்டிருக்கச்செய்வன். அங்ஙனம் செய்யும் பேரருளைநாடி *"அல்லல் என்செயும், அருவினை என்செயும், தொல்லைவல்வினைத்தொண்டந்தான் என்செயும் தில்லைமாநகர்ச் சிற்றம்பலவனூர்க், கெல்லையில்லதோர் அடி மை பூண்டேனுக்கே" என்று மகிழ்ந்து தமது செயலை அப் பணியில்நீங்காது ஈடுபட்டிருக்கச்செய்வர், என்னும் சித்தா ந்தத்திற் சித்தாந்தமாகிய உண்மை அம்முநிவர்கள் உள்ளத் தில் அமையத், திருவுள்ளங் கொண்டனராகலான் வெள்ள நீர்ச்சடை மெய்ப்பொருளாகிய, வள்ளல்சாத்து மதுமலர் மாலையும், அள்ளுநீறும்எடுத்து அணைவான்எனவும் கூறினர்.

இதனால் மெய்ப்பொருள் என்றது சொரூபவடிவமெ னவும், வெள்ளநீர்ச்சடை வள்ளல் என்றது தடித்தவடிவ மெனவும் கொள்க. மெய்ப்பொருளாகியவள்ளல் என்றது என்னையெனின்,—சொரூபவடிவமுடையது எந்தப்பொரு ளோ அந்தப்பொருளே தடத்தவடிவமும் உடையது என் னும் அவ்வொற்றுமை தோன்றவேயாம். எங்ஙனமெனின் * "ஒன்றினீர்கள்வந் துரையினோ டுமக்கிசையுமா நினைந்து

* நமக்கு அடிகளாகியஅடிகள (சிவபெருமானது) சொரூபம் தடத்தம் என்னும் இரண்டுவடிவத்தில் உங்களுக்குப் பொருந்திய தொரு திருமேனியில் உங்கள்இச்சை பொருந்துமாறு நினைக்கின்

ஏத்துவீர், குன்றிபோல்வதோர் உருவரோ குறிப்பாகி நீறு கொண் டணிவரோ, இன்றியே யிலராவரோ அன்றிவுடைய ராய் இலராவரோ, அன்றியே மிகஅறவரோ நமக்கடிகளா கிய அடிகளே" எனவருந்திருவாக்கான் உணர்க. மதுமலர் மாலேயும் அள்ளுநீறும் எடுத்தணே தலாகிய செயலேக்கூறவே அச்செயல்அறிவு இச்சையன்றி நிகழாதாகலான் அவ்விரண் டும் நிகழுமுறைமை யீண்டுக்காட்டவேண்டிவந்ததென்க.

யாதொன்றும் இலனுகிய தான் சிவன் என ஓர் உருவ மாகவும், தனதுஅருளே சத்தி என ஓர் உருவமாகவும் தனி

நீர்கள். ஏத்துகின்றீர்கள். நினேத்தல் சொரூபவடிவத்தை. ஏத்தல் தடத்தவடிவத்தை. நம் அடிகளுக்கு நினேத்தற்குக் காரணமாயிருக் கின்ற சொரூபவடிவமே உள்ளதெனின் ஏத்துதற்குக் காரணமா யிருக்கின்ற தடத்தவடிவம் உடையரல்லரா யிருத்தல்வேண்டும். ஏத்துதற்குக்காரணமாயிருக்கின்ற தடத்தவடிவமே உள்ளதெனின் சொரூபவடிவம் உடையரல்லரா யிருத்தல்வேண்டும். நும்மைச் சில வினுவுகின்றேன். நீங்கள்வந்து உரைமின்கள். என்னேயெனின், நம் அடிகட்குஉருவம் இன்மையாகிய சொரூபவடிவம் உண்மையெனவும், உருவம் உண்மையாகிய தடத்தவடிவம் உபசாரம் (அவஸ்தாவஸ்துவாஸ் தவமன்று) எனவுங்கூறுகின்றனர். சொரூபமாகிய உண்மைவடிவமே யுடையநம்மடிகள் தடத்தமாகிய உருவத்தை உண்மையாகத் தம்மி டத்தில் இல்லாதவராகவே இருக்கின்றனரா? அன்றி உடையவ ராகவே இருந்து இல்லாதவராக இருக்கின்றனரா? சொரூபத்தில் தடத்தம் இல்லேஎன்பதா? தடத்தத்தில் சொரூபம்இல்லேஎன்பதா? அன்றி உருவமற்ற சொரூபமாயிருப்பவரும் அன்று. உருவமுடைய தடத்தவடிவமா யிருப்பவரும் அன்று என்பதா? இவையெல்லா

த்தளிகொண்டு யாவருங்கண்டு களிக்குமாறு வீற்றிருப்பது போல் பொன்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் பொலிந்து இலங்கும் தமது அரிய சுந்தரத்திருமேனியும் ஓர் திருவுருவமாகக் கொண்டுவர, அதனைத் தாமும் ஏனையோரும் கண்டுகளிக்குமாறு திருவுளத்தெண்ணி எக்காலத்தும் எவரும் கண்டறியாத ஓர் அரிய * சுந்தரதேஜோ ரூபத்தை தேவியார் வேண்டுகோளின்படி கொண்டு தம்முன்னிருந்த கண்ணாடியை நோக்கி அக்கண்ணாடியிற் றோன்றிய தமது சுந்தர தேஜோரூபத்தை வெளிவரச்செய்து அவ்வுருவத்

மன்று. ஏனெனில, உருவமறறசொரூபரெனின உருவமுடைய தடத்தராய்வருதல்கூடாது. உருவமுடைய தடத்தரெனின் உருவமற்ற சொரூபராயிருததல் கூடாது. ஆகவே-அவர் அறவர் எனவே அறக்கடவுள். அஃதாவது-தடத்தவடிவத்தால் பாசவிடுதியையச செய்யும் உபகாரமும், சொரூபவடிவத்தால் சிவபபே றடைவிக்கும் உபகாரமும் செய்யும் கடவுளேயாவர் என்பதாம். இவற்றுள் எதுஉங்கட்கு இசைந்ததோ அதனை வந்துசொல்லுங்கள் என்பதாம். இதனால் அறவரென்பதே உண்மையாமென்று கூறியதாம் என்க.

* போகம்வேண்டினார்க்குப் போகவடிவங்கொண்டும், யோகம் வேண்டினார்க்கு யோகவடிவங்கொண்டும், நிக்கிரகம்வேண்டினார்க்குக் கோரவடிவங்கொண்டும் போகயோக நிக்கிரகங்களை அனுக்கிரகித்து அவரவரைத் திருப்திசெய்து வந்தமைபோல் பார்வதிதேவியார் நம்பெருமான் என்றும் சர்ப்பாபரண பூஷிதராகவும், என்பா பாரண பூஷிதராகவும் பிரஹ்ம விஷ்ணுக்களுடைய சிரோபூஷணராகவும் காணப்படுகின்றாரேயன்றி இவையெல்லாம் ஒழிந்த சுந்தரதேஜோரூபராய் நமது உள்ளங்கவருமாறு காணப்படவில்லையே என்று வேண்ட அவர் வேண்டுகோளின்படியே அத்தேவியாரைத் திருப்தி செய்யக்கொண்ட கோலமாமென்க.

தைச் சுந்தரா! என்றழைக்க அதனையே திருநாமமாகக்கொண்ட மூர்த்தியென்பதுதோன்ற அன்னவன்பெயர் சுந்தரன் என்றும், கண்ணாடியினின்றும் அழைக்கவந்த சாயாவுருவமாகிய அத்திருமேனி சிவபெருமானது உண்மைத் திருமேனியாகுமோ, அவரது திருமேனியே யாமாயின் அத்திருமேனிக்குள்ள ஆற்றல் இச் சாயாவுருவினிடத்தும் வெளிப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமே அஃது எங்ஙனம் வெளிப்பட்டது என்றுசிற்றறிவுடையார் ஐயுற்று இடர்ப்படுவார்களாகலான் அவர்கள் அவ்விடரொழிந்து உய்யும்வண்ணம் அவ்வாற்றலுடைத்தென்பதுதோன்ற சுந்தரர் என்னாது ஆலாலசுந்தரர் என்றும், இச்சுந்தரமூர்த்திகளது காலம் ஏனைய தேவர்களுக்கு வகுத்துச்சொல்லப்படும் காலம்போல் வகுத்துச் சொல்லப்படும் அளவினை யுடையதன்றென்பது தோன்ற முன்னம் ஆங்கு ஓர்நாள் என்றும், இம்மூர்த்திகளால் செய்யப்படும் தொண்டு குணமூர்த்தியாகிய உருத்திரருக்கன்று தூரியமூர்த்தியாகிய மஹாருத்திரமூர்த்திக்கு என்பது தோன்ற முதல்வன்தனக்கு என்றும், இன்ன திதிக்கு இன்னமலர் இன்ன வாரத்துக்கு இன்னமலர் இன்ன நக்ஷத்திரத்திற்கு இன்னமலர் என்று அருச்சனைக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவ்விதிப்படியே அவ்வம்மலர்களை அவ்வத் திதி வாரநக்ஷத்திரங்களை நினைத்து எடுக்கும் விதிமார்க்கங்களிற் சிறந்தவரென்பதுதோன்ற இன்னவாம் எனும் * நாண்மலர்

* நாள் என்றது-அன்றலர்ந்த புதியவெனவும், திதி வார நக்ஷத்திரங்களைக் குறிக்கும்நாள் எனவுங்கொள்க.

என்றும், மலரைக் கொய்வோரிடத்தும், கொய்தமலரை மாலையாகத் தொடுப்போரிடத்தும், தொடுத்தமாலையைத் திருமேனியிற்சாத்துவோரிடத்தும் இறைவன் அருளுடையனே ஆயினும்அவ்வருளுடைமை அவரவர்செய்யும் அவ்வச்செயலளவாக இருக்குமேயன்றி ஒத்தஅளவினதாக இருத்தல் கூடாவாகலான் அவ்வருள்முழுவதும் தாமே பெறவேண்டும் என்னும் அவாமிக்குடையராய் மாலைசாத்தும் பணியொன்றிலேயே நில்லாது மலரை எடுத்தல் தொடுத்தலாகிய இருவகைப்பணியையும் மேற்கொண்டியற்றி இறைவனருள் முழுவதும் தம்மாட்டேவரப் பூந்தோட்டத்தில் மலர்கொய்யச்சென்றார் என்பதுதோன்ற நந்தனவனச்சூழலில் (மலர்கொய்திடத்) துன்னினன் என்றுங் கூறினார்.

இனி, சுந்தரமூர்த்திகளைப்போலவே பார்வதிதேவியாருக் குரிய பணிசெய்வதிற் சிறந்த தோழியர்கள் உளர் என்பதும், அவர்களும் அந்த நந்தவனத்தின்கண்ணே நாள்தோறும் சென்று தேவியாருக்குரிய மலர்களைக் கொய்துகொண்டுபோகும் நியதியுடையவரென்பதும், அங்ஙனம் கொய்துகொண்டு போதல் சுந்தரமூர்த்திகளுக்குப் பின்னன்றி முன் என்பதும் தோன்ற அங்கு முன்னரே நாயகி குழற்கு ஆமலர் கொய்திடச் சேடியர் எய்தினர் என்றும், இறைவன் நாயகியினால் ஆளப்படும் அழகினை ஆளும் சுந்தரப் பெருமானாயிருப்பதுபோலும் இறைவியும் அவ்விறைவனால் ஆளப்படும் அழகினை ஆளும் சுந்தரச்செல்வியாய் விளங்கினாள் என்பதுதோன்ற கொங்குசேர்குழல் ஆளுடைநாயகி என்

றும், சுந்தரமூர்த்திகள் திதிவராநக்ஷத்திரங்களை ஆராய்ந்து அவ்வவற்றிற்குரிய மலர்களைக் கொண்டுபோதல்போலும் இச்சேடியர்களும் தேவியாருக்குக் கூறியிருக்கும் விதிப்படி மலர்களைக்கொண்டுபோவார் என்பதுதோன்ற ஆம் மலர்கொய்திட என்றும்,இறைவன் கண்டத்தில் * மாலையைச்சிறப்பாகக்கொள்ளல்போல் இறைவியும் கூந்தலில் மலர்களைச் சிறப்பாகக் கொள்ளுந் தன்மையுடையவள் என்பதுதோன்ற குழற்காமலர் என்றும், கூந்தல் இயற்கை மணங்கமழுந் தன்மையுடையதாதலால் நறுமணங்கமழும் மலர்மாலையை அணிவது அலங்காரத்திற்கே யன்றி வாசனை யூட்டுவதற்கு அன்றென்பது தோன்ற கொங்குசேர்குழல் என்றும், ஆளுடைநாயகி தமதுதிருவுள்ளத்தில் எண்ணுங்குறிப்பைச் சேடியர்களுக்கு உணர்த்த எண்ணுந்தோறும் அவர்களுடைய முகத்தைப் பார்க்கும் இயல்பினை யுடையவள் ஆதலானும், அங்ஙனம் பார்க்குந்தோறும் சேடியர்களது

* இறைவன கண்டததில அணியும மாலை தேவியாரது முகததிலும், தேவியாரது கூந்தலில் அணியும் மாலை இறைவனது திருமுகததிலும் மணம் வீசிக்கொண்டிருக்கும் என்று பொருள் கொள்ளலும் ஒன்று. எனவே,—இருவரும் ஒத்த அளவினதாகிய திருமேனியை உடையவராக இராமல் இறைவன் இறைவியினும் சிறிது நீண்ட திருஉருவினை உடையவனாகவும், இறைவி அவ்விறைவன் கண்டத்தளவாக இருக்கும் திருமேனியை யுடையவளாகவும் இருப்பர் அதனால் இறைவன் கண்டததணிமாலை இறைவிதிருமுகததிலும், இறைவி கூந்தலில் அணிமாலை இறைவன் திருமுகத்திலும் மணம் வீசிக்கொண்டிருக்கு மென்பதாம்.

முகம் தேவி தம்மைப் பார்க்கப்பெற்ற அருளைநாடி பூரண சந்திரன்போல் பிரகாசிக்கும் சிறப்பினை யுடைத்தாதலாலும் முகமன்றி வேறு அங்கவிசேடங்களை ஈண்டெடுத்தோதல் சிறப்புடைத் தன்றென்பது தோன்ற திங்கள் வாண் முகம் என்றும், ஏனைய அங்கவிசேடங்களைத் தனித்தனி கூறுதொழியினும் முகவிலாசத்துக்கேற்ப ஏனைய அங்கங்களும் சிறப்புடையனவாகவே பிரகாசிக்குந் தன்மையுடையன என்பதுதோன்ற பொங்குகின்ற கவினுடைப் பூவைமார் என்றுங்கூறினர்.

முகத்தைத் திங்கள்வாண் முகமென்றும், அழகைப் பொங்குகின்ற கவின் எனவும் கூறியதனால் முன்னர் சந்திரன் நிறைந்த கலையினையுடைய மதியாய்க்காட்டிப் பின்னர் கலைதேய்ந்த பிறையாய்க் காட்டுதல் போலன்றி (எனவே, இவர்கள் முகத்தழகு வளர்ந்துதேயுந் தன்மையுடையதுமன்றாய், தேய்ந்து வளருந் தன்மையுடையது மன்றாய், என்றும் ஒருபெற்றித்தாயிருக்குந் தன்மை யுடைத்தென்பது தோன்றவும், அஃதேபோல் இவர்களுடைய அழகும் * பேதை முதலாகக்கூறும் பருவந்தோறும் வளர்ந்துவரும்

† மங்கையர்கருக்கூறும் பருவம் ஏழு, அவையாவன:—(1) பேதை, (2) பெதும்பை, (3) மங்கை, (4) மடந்தை, (5) அரிவை, (6) தெரிவை, (7) பேரிளம்பெண் என்ப. இப்பருவங்களுக்குக் கூறும் ஆண்டுகளாவன, முறையே - (1) ஐந்தாண்டுமுதல் ஏழாண்டுவரை, (2) எட்டுஆண்டுமுதல் பன்னிரண்டுவரை, (3) பதின்மூன்றும்ஆண்டு; (4) பதினான்காம்ஆண்டுமுதல் பத்தொன்பதாண்டுவரை, (5) இருப

அழகுபோலுமன்றாய் வளரும்பருவ முற்றுப்பெற்ற பின் தளர்ந்துபோகும் அழகுபோலுமன்றாய் வளருந் தன்மை ஒன்றையேயுடைய தென்பதுந் தோன்றவுமாமென்க.

இதனால் சேடியர்களையும் பார்வதியாருடைய பிரதி பிம்பங்களாகச் சொல்லப்படுதலால் இப்பிரதிபிம்பங்கள் என்றும் ஒருபெற்றித்தா யிருக்கின்ற பிம்பலக்ஷணத்தை யுடைத்தாயிருக்குமேயன்றி ஏனைய மங்கையர்க்குக் கூறும் லக்ஷணங்களை யுடைத்தாயிருப்ப தன்றெனக் கூறியதா மென்க.

இனி அச்சேடியர்கள் இன்னார் என்று தெரிவிக்க வேண்டியது அவசியமாகலான் அநிந்திதை கமலினி என்பவர் என்று அவர்களது நாமத்தை விளக்கியும், அவர்கள் தாங்கள் செய்யுந் தொண்டாகக் கொண்ட மலர்கொய்தலில் தேவியாருக்குப் பிரியமுள்ள கொத்தாயுள்ள மலர்களையே கொய்பவராகலான் கொந்துகொண்ட திருமலர் என்று அவர்கள் எடுக்கும் மலர்களின்சிறப்பை விளக்கியும், இருவருள் ஒருவர் தமக்குத் தாய்தந்தையராகச் சொல்லப்படும் இருவராலும் ஏனைய பந்துக்களாலும் தமக்குக்கணவராகத் தேடப்படும் அவர்களுக்கெல்லாம் பேரிடரை விளைவித்து வேறொருவரைத் தமக்குக் கணவராகத் தேடுதலை

தாண்டுமுதல் இருபத்தாறாண்டுவரை, (6) இருபத்தேழாண்டுமுதல் முப்பத்திரண்டாண்டுவரை, (7) முப்பத்துமூன்றுமுதல் நாற்பதாண்டுவரை.

யொழிப்பித்து அவர்களுக்கெல்லாம் தமது உண்மை சிறிது தோன்றும்படிச் செய்து * "ஒற்றியூர் வென்றிவிடையுடையார் எனக்குக் கணவராக ஒருவரை அருள்செய்தார்" அவரன்றி எனக்குக் கணவராக வருவார் வேறில்லை என்று தம் புகழை நாட்டப்போகின்றவராகலின் அநிந்திதை என்று அவரது சீரைவிளக்கியும், மற்றொருவர் † "கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ காமன்றன் பெருவாழ்வோ, பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ புயல்சுமந்து, விற்குவளை பவளமலர் மதிபூத்த விரைக்கொடியோ, அற்புதமோசிவனருளோ அறியேன்" என்று தமது கூந்தல் அழகினைக்கண்டு அதிசயிக்கும்படிச் செய்யப்போகின்றவ ராகலின் ஆய்குழல் கந்தமாலைக் கமலினி என்று அவரது பேரழகைவிளக்கியும், தேவர்கள் வாழும் வண்ணமும், அவர்களுக்கு அமிர்தம் கொடுக்கும் வண்ணமும் இறைவன் திருவுளத்தெண்ணி ஸ்ரீ சுந்தரரைக் கடலிற்றோன்றிய ஆலாலத்தைத் திரட்டிக் கொண்டுவர அன்று ஏவியதுபோலும், மாதவஞ்செய்த தென்றிசை வாழ்ந்திடவும், தீதிலாத் திருத்தொண்டத்தொகைதரவும், இன்றும் ‡ அவரே போகத்திருவுளத்துத் திருவருளால் எண்ணினாராகலான் அந்தமில்சீருடை அநிந்திதை

* ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனார் புராணம் † தடுத்தாட்கொண்டபுராணம். ‡ தேவாசுரர்கள் என்றும் இறவாது சீவித்திருக்க அமிர்தத்தை வேண்டிப் பாற்கடலைக்கடைய அமிர்தந்தோன்றாது விடந்தோன்ற அதனால் அவரெல்லாம் அன்றே இறந்துபோம் பெருந்துன்பத்துக்காளாய் மேனியெல்லாங் குலைந்துமீள, அவர்கள்

யாரும், அந்தம் இல் அழகுடைய கமலினியாரும் கொந்து கொண்ட திருமலரைக் கொய்துகொண்டிருக்கும் அச்சமயத்தில் இறைவனுக்கு மலர்கொய்ய வந்தவராகிய அச்சுந்தரர் ஈசர் அருளெனவந்து என்று சுந்தரரது வருகை அருளால் ஏவவந்த வருகை என விளக்கியும், ஈசனருளால் வந்த சுந்தரர் அந்த நந்தனவனத்தின்கண் நெடுங்காலமாய்த் தாம் வருகின்றவராக இருந்தும் அக்காலமெல்லாம் காணப்பெறுத மேலேசொல்லிய அவ்விருமங்கையரைக் கண்டு இவர் யாவரென்று அதிசயித்திருக்க அவரது மனம் அவர்களது சீரிலும் அழகிலும் சென்றதாகலின் அவர்மேல் போக்கிய அம்மனப்போக்கை அங்கு அவரை வரச்செய்த அருளே போக்கிடச்செய்ததெனச் சுந்தரரது செயலும் அவரதுமனத்தினது செயலுமாக்காது சிவனது அருட்செயலே என விளக்கியும், சுந்தரமூர்த்திகளது மனம் தம்மாட்டு வரும்வண்ணம் பேரழகைப் பெற்றுள்ள அவ் விருமங்கையரும் அம்மூர்த்தியைக்கண்டு இவ்வழகர்யாவர்! நாம் இங்குவரத்தொ

அங்ஙனம் இறந்து போகாவண்ணம் அவ்வாலாத்தைத் திரட்டித் தமதுமேனி சிறிதுங்குலைந்துபோகாது அவ்விடத்தால் முன்னிலுஞ் சிறந்துவந்த ஆலால சுந்தரனாகலான் இவனே தென்திசைக் கண்ணுஞ்சென்று இயமனால் உயிர்கொண்டு போகாவண்ணம் காக்கும் உயிர்களைக்காக்கும் திராவிடம் என்னும் அமிர்தத்தைக் கொடுத்து மாநுடசரீரத்தால் உண்டாகும் மயக்கத்தைத் தான் எய்தாது தேஜோரூப சுந்தரனாய் வரும் ஆற்றலுடையவன் என்று எண்ணினர் என்ப.

டங்கிய அந்நாள்தொட்டு இந்நாள்காறும் இச்சுந்தரமுடையாரைக் கண்டதில்லையே! இவர் நாள்தோறும் இங்குவந்து பூக்களைக் கொய்துகொண்டு போகின்றவராகவும் காணப்படுகின்றார். அங்ஙனம் வருகின்ற இவர் நாம் இங்குவருவதற்கு முன்னரோ பின்னரோ என்று ஆராய்வோமாயின் நமக்கு முன் வருகின்றவராகக் காணப்படவில்லை. வருகின்றவராக இருப்பின் பின்வருகின்ற நாம் காணப்பெற் றிருப்போம். அதனால் இவர் நமக்குப்பின் வருகின்றவராகவே காணப்படுகின்றார். காண்டற்கரிய இவ்வருஞ்செல்வரும் இன்று தான் நம்மைக் கண்டவராகவும் அவர்நம்மைப் பார்க்கும் பார்வையால் தெரியவருகின்றார். இஃது இங்ஙனமிருக்க, நமதுகண்களைக் கவரவந்த இக்கள்வரும் நாமும் இவ்விடத்திற்கு வருகின்றவராகவே யிருந்தும் ஒருவரை யொருவர் காணாதிருந்தமைக்குக் காரணம்யாவரோ! காணாமையாகிய காரணத்திற்குக் காரணம் நாமும் அன்று, அவரும் அன்று, சர்வகாரணராகிய கர்த்தா எவரோ அவரேயாவர். ஏனெனில், "கணக்கிலாரையுங் கற்றுவல்லாரையும், வணக்கிலா நெறி கண்டுகொண்டாரையும், தணக்குவார் தணிப்பார் எப்பொருளையும், பிணக்குவார் அவர் பேரெயிலாளரே" என்னும் பிரமாணத்தால் நிச்சயிக்கக் கிடக்கின்றது.

இதுகாறும் காணாமையாகவைத்த இறைவர் இன்று அவர் நம்மையும் நாம் அவரையும் காணும்படி வைத்தமைக்குக் காரணம் யாதோ! அதனை நாம் அறியகில்லோம் என்று

"குறிப்பிற் குறிப்புணரா வாயின் உறுப்பினுள், என்ன பயத்தவோ கண்" என்றபடி † சுந்தரமூர்த்திகளது திருமேனிக் காட்சியைத் தாம் கண்களாற் காணவந்த குறிப்பினாலே சர்வகாரணரது உள்ளக்குறிப்பை ஆராய்ந்தனராகலின் காதன்மாதருங் காட்சியிற்கண்ணினார் என அம்மங்கையரது அறிவின் விசாலத்தைவிளக்கியும் கூறினாரென்க.

சுந்தரமூர்த்திகளது சுந்தரக்காட்சியிற் பொருந்திய கண்களையுடைய மங்கையரும், அம்மங்கையர்களது உருவக்காட்சியிற் சென்ற மனமுடைய சுந்தரமூர்த்திகளும், அருட் பிரதிபிம்பங்களும் சிவப்பிரதிபிம்பமும் ஆகலானும், அருட் பிரதிபிம்பங்களுடைய கண்கள் சிவப் பிரதிபிம்பக் காட்சியில் பொருந்தலும், சிவப் பிரதிபிம்பத்தினுடைய மனம் அருட் பிரதிபிம்பங்களிற் போதலும் பொருந்திய செயலேயாகலானும், சுந்தரமூர்த்திகளது மனம் அருட்பிரதிபிம்பங்களாகிய மங்கையர்களது உருவக்காட்சியில் செல்லவே அவ்வுருவக்காட்சி அம்மனத்தைத் தம்மை யுடையானாகிய இறைவனது சொரூபக்காட்சியில் இலயிக்கச்செய்து ஆனந்தத்தில் மூழ்குவித்துப்பின்னர் முன்போல் அந்த ஆனந்த வடிவமாகவே விளங்கும் தடத்த வுருவக்காட்சியில் நீங்காது நிலைபெறுவித்ததாகலான் அம்மனம் சுந்தரமூர்த்திகள்

† சுந்தரமூர்த்திகளது அழகில் கண்ணைப் பொருத்தினார் எனவும், அதனால் இறைவன் உள்ளக்குறிப்பைக் காணுங் கண்களையுடையராயினார் எனவும் கொள்க.

பால் வந்து என்னையாட்கொண்ட ஈசனுக்கு இன்று பொருந்துவனவாகிய பலமலர்களைப் பறித்துக்கொண்டு தேவரீர் போகாது இதுகாறுந் தாழ்த்திருப்பது என்னையோ என்று வினவ, சுந்தரமூர்த்திகள் அம்மனத்தைநோக்கி எனது நற்றுணையே இறைவனது நாமமாகிய நமச்சிவாயத்தை நான் மறக்கினும் எனதுநாவானது அத்திருநாமத்தை மறவாது உச்சரித்துக்கொண்டிருந்து மறந்துகிடக்கும் என்னை மீண்டும் அந்தநாமத்தை நினைக்கும்படிச் செய்வதுபோலும், அருட் பிரதிபிம்பங்களாகிய மங்கையர்களை நாம் இன்று காணும்படிச்செய்த காரணம் யாதென்று அதனைக் கருதி தொண்டைமறந்திருக்கும் என்னை நீயும் இன்று நினைப்பித்தனையே என்று நெஞ்சத்தை வாழ்த்தி அத்தொண்டில் தலைப்படுங்காலம் சிறிது நீட்டித்ததைக்கருதி நெஞ்சம் அஞ்சி விரைந்து சென்றன ரென்பர் ஆங்கவர் என்னை யாட்கொண்ட ஈசனுக்கேய்வன பன்மலர்கொண்டு முன்னம்செல்ல எனவும், சுந்தரமூர்த்திகள் செல்லுகையைக் கண்ட மங்கையர்களும் நமது கண்களைக் கவர்ந்த அவ்வழகர் எவ்வழியிற் சென்றாரோ அவ்வழியில் நாமும்செல்வதே கடைப்பாடாமென்று மலர்பறித்துக்கொண்டு சென்றாரென்பார் அன்ன மன்னவரும்பன்மலர்கொண்டு அகன்றனர் எனவுங்கூறினார்.

சுந்தரமூர்த்திகள் மாதர்மேல் மனம்போக்கிட எனவும், காதன்மாதரும் காட்சியிற்கண்ணினார் எனவுங் கூறியதனால் சேடியருடைய மேனியழகு சுந்தரமூர்த்திகளுடைய மன

ணைதக் கவரும் ஆற்றலுடைத்தெனவும், சுந்தரமூர்த்திகளு டைய திருமேனியழகு சேடியர்களுடைய கண்களைக்கவ ரும் ஆற்றலுடைத்தெனவும் கொள்க. மனதைக்கவரும் ஆற்றலுடைய அவர்கள் அழகு கண்களைக்கவரும் ஆற்றலற் றதோ எனவும், கண்களைக்கவரும் ஆற்றலுடைய இவர் அழகு அவர்கள்மனதைக் கவரும் ஆற்றலற்றதோ எனவும் ஓர்ஐயம் உளதாயின் அவ்வையம் போம்வழிகூறுவாம். உல கில் சிறந்த சிலபொருள் முன் கண்ணைக்கவர்ந்து பின்மனத் தில் நிற்றலும், அஃதேபோல் சிறந்தசிலபொருள் முன் மன த்தைக்கவர்ந்து பின் கண்ணில் நிற்றலும் உடைமையாதல் போல் என்றொழிக.

இதனால் மனதில் நின்றபொருள் கண்ணளவும் வியாபி த்து அவாவை விளைவித்து நிற்குமெனவும், கண்ணில் நின்ற பொருள் மனதளவும் வியாபித்து அவாவை விளைவித்து நிற்குமெனவும் கொள்க.

சுந்தரமூர்த்திகள உண்மையை உள்ளவாறு உணரப் பெறுத பலர் அவர் சேடியர்கள்பால் மனத்தைப் போக்கி மயங்கிறைரென்றும், சேடியர்கள் சுந்தரமூர்த்திகள்பால் கண் ணைப் பொருத்தி மதிமயங்கினரென்றும் தமது மருள்மதி போன வழியேபோய் மயங்கிக்கூறி மாழாந்து நரகத்துக்கா ளாகின்றனர். இவர் கூறுங் கொள்கையே உண்மையா மெ னின் மாதவஞ்செய்த தென்றிசை வாழ்ந்திட எனவும், தீதி லாத் திருத்தொண்டத் தொகைதர எனவும் கூறிய திருவாக்

குகளுக்கு அவர் கொண்டபொருள் யாதோ அதனுற் போந்தபயன் யாதோ யாம் அறியோம். அப்பொருளை அறிந்த அறிவையும் பயனையும் மதியோம்.

சுந்தரரும் சேடியரும் மயங்கினவரே யாமாயின் அவர்கள் மயக்கங்கொண்டு அங்குசெய்த செயலென்னையோ அது இதுவாமென்று ஒன்றை எடுத்துக் காட்டுவராக.

சுந்தரருடைய மனம் சேடியர்கள்பால் சென்று அவர் அறிவை மயக்காது சிவசொரூபமாகிய சுந்தரசொரூபத்தைக் கண்களாற் காணச்செய்து அச்சொருபத்திலேயே நிலைபெறச்செய்து அச்சிவசொரூபத்தைக் காணச்செய்த அருளுருவாகிய தேவிக்குந் தாம்செய்துவந்த தொண்டையே மறவாது செய்யச்செய்ததே யன்றி தேவியையும் அவர்க்குரிய தொண்டினையும் மறந்திருக்கச் செய்ததில்லை. இஃதேபோல் சேடியர்களுடைய கண்கள் சுந்தரமூர்த்திகள்பால் சென்று அவர்அறிவை மயக்காது அருட்செயலை யுய்த்துணரும் மெய்யுணர்ச்சியிலேயே நிலைபெறச்செய்து அந்நிலையில் நிற்கச்செய்த அறிவுருவாகிய சிவத்துக்குத் தாம் செய்துவந்த தொண்டையே முன்னர் செய்யச்செய்ததே யன்றிச் சிவத்தையும் அவர்க்குரிய தொண்டையும் மறந்திருக்கச்செய்ததில்லை என்க.

ஆலாலசுந்தரமூர்த்திகளும் சேடியர்களும் இறைவனிடத்தும் இறைவியிடத்தும் மலர்கொண்டு சென்றபின்னர் அங்கு நிகழ்ந்த செயல் யாதெனின்,—இறைவன் போக்கும்

செயலால் தம்மனத்தைப் போக்கிடப் போக்கியும், பின் மீட்பிக்குஞ் செயலால் மீட்பிக்கத் தம்மனத்தை மீட்டும் மீட்டபின்னர் தாம் செய்யுஞ் செயலாய் அமைந்துள்ள அருட்பணியில் வழுவாது மலர்கொய்துவந்து தம் முன் நின்ற சுந்தரமூர்த்திகளது ஞானமயமாகிய அன்பின்திறத்தை மகிழ்ந்து நோக்கினர் என்பார் ஆதிமூர்த்தி அவன் திறம் நோக்கியே எனவும், அங்ஙனம் இறைவன் நோக்கிய நோக்கத்தைச்சுந்தரமூர்த்திகள்உணர்ந்து *"உன்னை விரித்து உரைக்கில், கூறுநாவே முதலாகக் கூறும் கரணம் எல்லாம் நீ, தேறும் வகை நீ திகைப்புநீ தீமை நன்மை முழுது நீ, வேறோர்பரிசு இங்கு ஒன்றில்லை (இது) மெய்ம்மை (ஆகலான் இனித்)தேறும்வகையென்" என்று தமது உள்ளக்குறிப்பை அவ்விறைவன் நோக்கிய நோக்கத்துக்கு இணங்கக் காட்டி எதிரேநின்று "வேண்டத்தக்கது அறிவோய் நீ வேண்ட முழுதுந் தருவோய் நீ, வேண்டும் அயன்மாற்கு அறியோய் நீ வேண்டி என்னைப்பணிகொண்டாய், வேண்டி நீ யாது அருள்செய்தாய் யானும் அதுவே வேண்டின் அல்லால், வேண்டும்பரிசு ஒன்று உண்டென்னில் அதுவும் உன்றன் விருப்பன்றே" என்று தமது எண்ணத்தையும் குறிப்பான் விளக்க, எல்லாம் அறியவும் அறிந்தவண்ணம் எல்லாம் செய்யவும் வல்ல இறைவன் சுந்தரமூர்த்திகளை நோக்கி அவர் நோக்கி நிற்கும் அந்நோக்கம்தமது நோக்கமே யாகலான் அந்நோக்கத்திற் கேற்பக் கூறவேண்டியவற்றைக் கூறினர் என்பார்

* இதுபோல் வருவனவெல்லாம் பொருள்நோக்கி என்க.

மாதர்மேன்மனம் வைத்தனை தென்புவி; மீதுதோன்றி அம் மெல்லியலார் உடன், காதல் இன்பங் கலந்து அணைவாய் எனவுங் கூறினர்.

இதனால் சுந்தரமூர்த்திகள் இறைவனைநோக்கி உனது சிற்சோதியாகிய திருமேனியே என்னுடம்பாகப் பெற்றுள்ளேன் ஆகலான் உன்னடிமையாகிய யானும் உன்னுடைமையாகிய எனது கருவிகரணங்கள் யாவும் நீ அறிவிக்கும் அறிவின் விடயத்திலும், நீ செய்விக்குஞ் செயலினும், நீ இச்சிக்கச் செய்யும் இச்சையினும் நின்று இயங்கும் நிலைமையுடையோமன்றி எங்கட்கென்று ஒன்றையறியும் அறிவும், ஒன்றைச் செய்யுஞ்செயலும் ஒன்றைஇச்சிக்கும் இச்சையும் இல்லைஎன்னும் உண்மையை விளக்கி, இனிநீ நந்தன வனத்தின்கண் யான் சேடியர்களைப் பார்க்கவும், என்னைச் சேடியர்கள் பார்க்கவும் செய்தனையாகலான் என்னையும் அவரையும் அக்காயச் செயலின்கண் இருத்துவையோ! அல்லதொழித்து நின்னடிக்கீழ்ப்படுத்தும் அருட்செயலில் வைப்பையோ! யான் இதுவேண்டும் என்பதற்கும் இது வேண்டாம் என்பதற்கும் எனக்கு என்னஅதிகாரம் இருக்கின்றது. அவ்வதிகாரம் உன்னுடையதன்றோ என்றெண்ணி நிற்ப, இறைவன் நம்மைநோக்கி நீமாதர்மேல் மனம்வைத்தனை எனவும், அதனால் நீதென்திசையில் தோன்றுவாய் எனவும், தோன்றி நீகண்ட மெல்லியருடன் காதலின்பங் கலந்து அணைவாய் எனவும் கூறிக் காயச்செயலைச் செய்யக் கட்டளையிட்டனர் என்று அறியக்கிடக்கின்றதென்க.

இறைவன் காயச்செயலைச் செய்தற்குரிய இடமுத லியவற்றைக் கூறவே சுந்தரமூர்த்திகள் மனக்கலக்க முற் றனர். ஏனெனின், யாவும் அருட்செயலன்றி இது நம்செ யலென்று ஒருசெயலும் அறியாத நம்மை நோக்கி மாதர் மேல் மனம்வைத்தனை என்று நமக்குச்செயலொன்று வகுத் தது என்னை. அவ்வளவேயன்றி கைலாய வாழ்க்கையை வி ட்டுத் தென்புவிமீது தோன்றுவாய் என்று நமக்குத் தோற் றங்கூறி நம்மைப்போகச்செய்வது என்னை, அதுவேயுமன்றி அங்குப்போய் அம்மெலியலாருடன் (நாம் கூடிக்) காதலின் பங்கலந்து அணைவாய் என்று காதலின்பம் ஒன்று நமக்கு ணர்த்தி அதனை நாம்கலந்து அணைவது என்று ஓர் கட்டளை யிடுவது என்னை; அந்தோ! இங்ஙனங் கூறிவந்த இவ்வகை யில் இறைவன் செயல் இனி நம்மிடத்தில் நிகழாஎன்பதும், அவ்விறைவன் இனி நம்முடன் வாழாது இங்கு வாழ்ந்திரு ப்பான் என்பதும், இனி நமக்கு மங்கையருடன் கூடிவாழும் வாழ்க்கையேயன்றி இங்குள்ள அடியாருடன் கூடி வாழும் வாழ்க்கை இல்லை என்பதும், இனி நமக்கு இன்பமாவது மாதரின்பமாகிய சிற்றின்பமன்றி சிவானந்தமாகிய பேரின் பம் இல்லை என்பதும் வெளிப்படுகின்றன வன்றோ. இஃ தென்! அவனுருவாகவே யிருக்கும் நமக்கும் அவன் அரு ளுருவாகவே யிருக்கும் அம்மங்கையர்க்கும் அவன் செய லல்லது வேறுசெயல் எங்ஙனங் கூடும்.

அவனுகாத சீவர்களுக்கன்றோ அஃதொக்கும். ஆராயின் அஃதும் ஒவ்வா. ஏனெனின்; அவனுகாத சீவர்கள் தங்க

ளுக்கென்று ஓர்செயல் இருப்பதாக நினைப்பினும் அதுநினை வளவேயன்றி வேறில்லை. அவர்களும் தங்கள் செயலென்று எண்ணிச்செய்யும் அச்செயலில் தடுமாற்றம் உண்டாகுங்காலத்தில் "ஒன்றைநினைக்கில் அதுவொழிந்திட் டொன்றாகும், அன்றி யதுவரினும் வந்தெய்தும்,—அன்றி,நினையாது முன் வந்து நிற்பினும் நிற்கும், எனையாளும் ஈசன்செயல்" என்கின்றனர். அஃதுண்மை.

ஆகலான் அவனாகாத அவர்களிடத்திலும் அவனான அவன் முக்தர்களிடத்திலும் அவன் செயலேயாகும். எவ்வாறெனின், அவர்களிடத்தில் அவனது திரோதானசத்தியும், முக்தர்களிடத்தில் அருட்சத்தியும் நின்று அவரவர் செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்வித்து வருகின்றன. ஈது திண்ணம். அங்ஙனமாக, அவர்களில் ஒருவனும் முக்தர்களில் ஒருவனும் ஆகாது அவனுருவாகவேயிருக்கும் நம்மை நோக்கி "மாதர்மேல் மனம்வைத்தனை" என்று நமக்கோர் செயலைக் கற்பித்தனனே என்று மனக்கலக்கமுற்றனர் என்பார் கலங்கினார்எனவும், நாம் இன்று நந்தனவனத்தின் கண் மங்கையரைக்காணவந்த காரணம் யாதென்று ஐயுற்ற ஐயத்திற்கு நம்மைப்போகும்படி சொல்லியதுதானே காரணம் என்று இருகையையுங்குவித்துக் கும்பிட்டு எம்மிறைவனே! நீ என்னைநோக்கி மாதர்மேல் மனம்வைத்தனை என்பதுமுதலாகக் கூறிய நிக்கிரகமொழிகள் உன்னைக் கும்பிடாதவர்க்கன்றோ கூறத்தக்கன. உன்னைப்பிரியாது எப்பொ

ழுதும் உனதுசெய்யசேவடியைக் கும்பிடும் தொழிலையு டைய எனக்குக்கூறுதல் கூடுமோ. எனது இருகையும்பிரிப் பின்றி ஒன்றுபட்டிருத்தல்போலும் உன்னையான் பிரியாம லும் என்னை நீபிரியாமலும் இதுகாலம்வரையில் இருக்க இன்று என்னை உன்னைப்பிரிந்துபோம்படி கட்டளையிடுதல் உனது அருட்டிறமாமோ, உன்னைப்பிரியாதிருந்து உனக்கு வேண்டிய மலர்களைக்கொய்ய நந்தனவனத்துக்குப் போக வும், போய் மலர்களைக்கொய்து மாலைதொடுத்து உன்னைக் கூடவும், கூடி அப்மலர்மாலையை உன் திருமேனியிற் சாத்தி உன்னுசை என்னோடுகலந்து இன்புறவுமாயிருந்த என்னை, நந்தனவனத்துக்குப் போவதுபோல் தென்திசைக்குப் போ கவும், மலர்தொடுத்து உன்னைக்கூடுவதுபோல் மானிடசரீரி கள்போல் மதிமயங்கி மாதரைக்கூடவும்,கூடி மாலையை உன் திருமேனியிற் சாத்தி உன்னுசை என்னோடுகலந்து இன்பு றுதல்போல் மாதரைக்கூடி என்னிருகையை அவர்கழுத்தில் மாலைபோற்பொருத்தி அணைத்து அவர்களாசை என்னோடு கலந்து இன்புறவும் கற்பித்தனையே நீகற்பித்த இக்கற்பனை ப்படியே அங்கு நான்சென்று அக்கற்பனைக்குள்ளாய் அவ் வழியாய் நான் உலாவும்பொழுது நீயிங்கிருந்து என்செய விருக்கின்றாய். அதனை ஈதென்று அருளாதொழிந்தனையே, இதுவோ உனது இன்னருள் இருந்தவாறு. அங்குசெல்வே னுயின் நீ செய்வதொன்றிலையோ, ஐயனே! நீசெய்யவேண் டுவ சிலவுள. அவை யாவை எனின், நீ என்னைத்தடுத்தலும் ஆளலும் அருளலும் ஆம் என்ஐயனே! என்பார் கைகளுஞ்

சலிகூப்பி செய்ய சேவடிநீங்கும் சிறுமையேன் மையன் மானுடமாய் மயங்கும்வழி, தடுத்தாண்டருள் செய்யென எனவுங்கூறினர்.

தடுத்தாண்டருள் என ஓர்மொழியாகவே கொண்டு தடுத்தாள்வாய் என்று ஒருபொருள்படுத்தாது தடுத்தென வும், ஆண்டெனவும், அருளெனவும் சொல்வகைசெய்தது யாதுபொருள் கருதி எனின் கூறுதும். இறைவன் ஞானத் தின் கண்ணைமறைத்த கடியதொழிலுடைய ஆணவ இரு ளில் நின்றும் எண்ணிறந்த ஆன்மாக்களை எடுத்துத் தனுகர ண புவன போகங்களைப் பலமுறையும் அளவில்லனவாகக் கொடுத்து அவற்றால் ஆணவபாசத்தையும் அதனோடு எண் ணப்பட்ட கன்ம மாயாபாசங்களையும் ஒழிக்கும்பொருட்டு பிராஹ்மணாதி வருணநிலையும், பிரஹ்மசரியாதி ஆஸ்ரம நிலை யும் வகுத்து, அவ்வகுப்புகளில் எவரெவர் எவ்வெவ் வகுப் பில் நிற்கப்பெற்றனரோ அவ்வவ் வகுப்பினர் அவ்வவற்றில் நின்று அவ்வறங்களைத் தவராதுசெய்து பொருளைச் சம்பா தித்து அவ்வறங்களின் வழியே அப்பொருள்களைச் செல விட்டுத் தேகேந்திரியாதிகளுக்குரிய இன்பங்களைக்குறைவற அனுபவித்துப் புகழையும் புண்ணியங்களையும் உலகில் நிலை பெற நாட்டிப் பின்னர் அவைகளில் பற்றியிருந்த மனப் பற்றைக் கல்விகேள்விகளால் நித்தவநித்தங்களை யுணர்ந்து பற்றறவிட்டு, புறப்புறமாதி சமயப்பற்றைப் பற்றி அவ்வச் சமய நிலைகளை ஆராய்ந்து அவ்வவற்றில் பெறுவானும் பே றும் இன்மையைக்கண்டு ஓய்ந்து, சமயாதீதமாகிய சித்தா

ந்த சைவத்தைச் சார்ந்து அதில் வகுக்கப்பட்டிருக்கும் முத்திசாதனமாகிய சரியை கிரியா யோகங்களில் முயன்று அவைமுற்றும் கைவரப்பெற்று பாசஞான பசுஞானங்களைக் கடந்த பதிஞானத்தில் நின்று குவளைக்கண்ணி கூறனாய் அவனுந்தானும் உடனாய் பரமானந்தப் பழங்கடலாய்ப் பிரகாசிக்கும் பரசிவமாகிய தன்னுண்மையினைக்கண்டு தான் ஒன்றாயும் வேறாயும் உடனாயும் உபகரிக்கும் உபகாரத்தை எண்ணி அன்புடையராய் ஆட்பட்டு, மீளா அடிமைத்தன்மையைக்கைக்கொண்டு தம்மடிகூடுமாறு செய்தனன்.

இதனால் தடுக்கவேண்டியதையும் ஆட்படவேண்டியதையும் அருள்பெறவேண்டியதையும் இறைவன் ஆன்மாக்களுக்கு உணர்த்தினன் என்பதை அறிவுறுத்தியவாறும். எங்ஙனமெனின், "ஆணவ இருளில் நின்றும் ஆன்மாக்களை இறைவன் எடுத்து" என்பதுமுதல் "மனப்பற்றறைக் கல்விகேள்விகளால் பற்றறவிட்டு" என்பதுகாறும் தடுக்கவேண்டியதையும், "சமயப்பற்றைப் பற்றி" என்பதுமுதல் "உபகாரத்தையெண்ணி அன்புடையவராய் ஆட்பட்டு" என்பதுகாறும் ஆட்படவேண்டியதையும், "அடி கூடுமாறு மீளா அடிமைத்தன்மையைக் கைக்கொள்ளல்" என்பதனால் அருள்பெறவேண்டியதையும் அறிவுறுத்தியதாம் என்க.

இங்ஙனம் இறைவன் அறிவுறுத்தியவாறே விடும்பற்றை விடாது பற்றும் பற்றைப்பற்றாது, உபகாரத்தை நினைப்பிக்கும் அன்படையாது தாமேபொருளாகி ஆட்படாதொழிந்து,

மீளா அடிமையை வேண்டாது இறத்தல் பிறத்தல்களுக்கு மீளா ஆளாகின்றனர். அந்தோ! இக்கருத்துநோக்கியே மையல்மானிடமாய் மயங்கும் வழிஎன்றார். இங்ஙனமான இவர்கள் கொடுமையை இறைவன் நோக்கி மறக்கருணையை மேற்கொண்டவனாய் மனப்பற்றைத்தடுக்காமலும், ஆளாகக்கொள்ளாமலும், அடியை அருளாமலும் அந்தகனாகிய இயமனுக்கு மீளா ஆளாய் வாழும்வண்ணம் செய்கின்றனன் மங்க.

இதனால் தடுத்து ஆண்டு அருள் எனச்சொல்வகை செய்தமைக்குப் பொருள் கூறியவாறும்.

உலகின் கண் மீளாஆளாய் ஆட்பட்டொழுகும் ஒழுக்கத்தை யிழந்து வாழும் ஆன்மாக்களுக்கு மேலேசொல்லியவாறு இறைவன் தண்டனைசெய்யும் உண்மையைச் சுந்தரமூர்த்திகள் உணர்ந்தவராகலின் இறைவனைநோக்கி ஐயனே! தடுக்கவேண்டியதும், ஆளவேண்டியதும் அற்று அருளால் பெறவேண்டிய உனதுசெய்ய சேவடியை யான் இயல்பாகவே பெற்று மீளாஆளாய் வாழும் பெருமையிற் சிறந்திருக்கும் என்னை, அச் செய்ய சேவடி நீங்கும் சிறுமையை நீ இன்று கற்பித்து மானிடமாய் மயங்கும் பூவுலகில் போகச்செய்கின்றபடியால் அங்கு எனக்கு மானிடயாக்கையினால் மயங்கத்தக்க மாயாபாசம் என்பால் அணுகாவண்ணம் தடுத்து, இங்கு உனக்குப் பூமாலைசாத்தும் ஆளாயிருப்பது போல் அங்கும் உனக்கே மாலைசாத்தும் ஆளாக்கி, எனக்குத் திருவும் மெய்ப்பொருளும் செல்வமுமாயிருக்கும் உன்

சீருடைக்கழல்களை இங்குவந்து விரைவிற்கூடும் வண்ணம் அருள்செய்வாயாக என்று வேண்டினாரென்று அறியக்கிடக்கின்றது.

இவ்வாறே, "தொல்லை மருவா. நெறியளிக்கும் வாதவூர் எங்கோனாகிய" மணிவாசக மூர்த்திகள் தடுத்து ஆட்கொண்டு அருளல் வேண்டுமென்று வேண்டிய திருவாசகத்தேனை ஈண்டு சில எடுத்து தித்திக்கப் பேசுவாம்.

"மொய்ப்பால் நரம்பு கயிறாக மூளைஎன்பு தோல் போர்த்த, குப்பாயம்புக்கு இருக்ககில்லேன் கூவிக்கொள்வாய் கோவேயோ,எப்பாலவர்க்கும் அப்பாலாம் என்னார் அமுதே போ, அப்பாகாண ஆசைப்பட்டேன்கண்டாய் அம்மானே"

இத்திருப்பாசுரம் - நரம்புமுதலிய வற்றால் பிணிக்கப்பட்டு மேலே தோலைப்போர்த்திருக்கும் சட்டையாகிய இவ்வுடம்பினுள் நான்புகுந்திருந்து வாழமாட்டேன், ஏனெனில், உன்னைக் காண ஆசைப்பட்டேன் ஆகலான் இவ்வுடம்பைவிட்டுவரும்படி கூவி அழைத்துக்கொள் என்னும்பொருளுணர்த்திற்று. அழைத்துக் கொள்வாயென்னாது கூவிக்கொள்வா யென்றது என்னையெனின், நீ எப்பாலவர்க்கும் அப்பாலாம் மேலிடத்துள்ளவன். நான் இப்பாலாம் கீழிடத்து இருப்பதுமன்றி ஐம்புலவோசை நிறைந்துள்ள ஓர் கூண்டினுள்ளே யிருக்கின்றவனா யிருத்தலால் அம்மா, என்னைக் கூவிக்கொள்வா யென்றார். இதனால் உடம்பின் வாழ்க்கையைத்தடுத்து என்னை யாட் கொள்வாயென்றதாம்.

"சிவார்ந்து ஈமொய்த்து அழுக்கொடுதிரியும் சிறுகுடில் இதுசிதைய, கூவாய்" என்றதும், "எய்த்தேனுயேன் இனி இங்கிருக்க கில்லேன் இவ்வாழ்க்கை, வைத்தாய் வாங்காய்" என்றதும், "அடியேன் அரசே அவனிதலத்து ஐம்புலனுய, சேற்றில் அழுந்த ஆற்றகில்லேன்" என்றதும் தடுத்தலைக் குறித்தனவாம்.

"பேசப்பட்டேன் நின்னடியாரிற் றிருநீறே, பூசப்பட்டேன் பூதலரால் உன்னடியேனென், றேசப்பட்டேன் இனிப் படுகின்றது அமையாதல், ஆசைப்பட்டேன் ஆட்பட்டேன் உன்னடியேன்" எனவும், "கடவுளே போற்றி யென்னைக் கண்டுகொண் டருளுபோற்றி, விடவுளே உருக்கி என்னை ஆண்டிடவேண்டும் போற்றி, உடலிது களைந்திட்டு ஒல்லை உம்பர்தந்தருளுபோற்றி" எனவும், "மறுத்தனன்யான் உன் அருளறியாமையில் என்மணியே, வெறுத்து எனை விட்டிடு திகண்டாய் வினையின்தொகுதி, ஒறுத்து எனையாண்டு கொள்" எனவும், "தன்மை பிறரால் அறியாததலைவா பொல்லா நாயான, புன்மையேனை யாண்டு ஐயா புறமேபோக விடுவாயோ" எனவும், "போற்றியோ நமச்சிவாயபுயங்கனே மயங்குகின்றேன், போற்றியோ நமச்சிவாய புறமெனைப் போக்கல் கண்டாய்" எனவும் கூறியனவெல்லாம் ஆட்கொள்ளக் கூறியனவாம்.

"வருகவென்று என்னை நின்பால் வாங்கிட வேண்டும் போற்றி, தருக நின்பாதம்போற்றி" எனவும், "தீர்ந்த அன்

பாய அன்பர்க்கு அவரினும் அன்பபோற்றி, பேர்ந்தும் என் பொய்மை யாட்கொண்டு அருளிடும் பெருமைபோற்றி, ஆர்ந்த நின்பாதம் நாயேற்கு அருளிடவேண்டும் போற்றி" எனவும், "திணியார்மூங்கில் அனையேன் வினையைப் பொடியாக்கித், தணியார் பாதம் வந்தொல்லை தாராய் பொய்தீர் மெய்யானே" எனவும், "யானேபொய் என்அன்பும்பொய், ஆனால் வினையேன் அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே, மானே அருளாய் அடியேன் உனைவந் துறுமாறே" எனவும் கூறியனவெல்லாம் ஆட்கொண்டு திருவடிப்பேறு அருளவேண்டியதாமென்க.

திருவாசகத்திலும் தேவாரங்களிலும் இவ்வாறேதடுத்து ஆட்கொள்ளவேண்டுமென்னும் முறைமையும், அருளவேண்டுமென்னும் முறைமையுமே ஓதப்பட்டுள்ளன.

இனி, சுந்தரமூர்த்திகள் தடுத்தாண்டருள வேண்டுமென்று வேண்டிய வேண்டுகோளையும், அவையுள்ளிட்டு அவருள்ளத்தின் கண்ணே எண்ணிய எண்ணங்களையும், உணர்ந்தவனாகிய இறைவன், அந்தோ! நம் சுந்தரன் இப்பொழுது கலங்கிய கலக்கத்திற்குக் காரணம் நம் செயலன்றி அவன் செயல் ஒன்றுமில்லையே. அது அவனும் உணர்ந்தவனே யாயினும் நாம் சில எடுத்துரைப்போ மாயின் அவனுள்ளங் குளிரும். நாம் அவனைப் பூவுலகிற்கு அனுப்ப எண்ணிய எண்ணமும் முற்றுப்பெறும் என்று திருவுளத்தெண்ணி இரங்கினன் என்பார் அங்கணாளன் என்றார்.

எண்ணியுரைத்தது என்னையெனின்! சுந்தரா! ஈண்டு வருக. சுராசுரர்களும் அவர்கள் அம்சமாகவும் சம்பந்தமாக வும் உள்ளவரெல்லாம் போகிகளாகலான் அவரவர்களுக்கு ஏற்றவாறு நிக்கிரகா நிக்கிரகஞ் செய்துவருகின்றோம். அம் முறைமை எத்தன்மைத்தெனின்! † சுரர்களுக்கெல்லாம் அனுக்கிரகத்தைக் குறித்த நிக்கிரகத்தைச் செய்து பின்னர் அவர் வேண்டுவனவற்றை அனுக்கிரகித்தும், அசுரர்களுக் கெல்லாம் நிக்கிரகத்தைக் குறித்த அனுக்கிரகத்தைச் செய்து பின்னர் அவர்கள் வேண்டாத நிக்ரகத்தைச் செய்தும் வருகின்றோம். இப்படியே ஏனையபோகிகளுக்கும் அவரவர் களுடைய குணகுணங்களுக்கு ஏற்றபடி செய்து வரு கின்றோம்.

அதேபோல், ‡ முத்திசாதனமாகிய யோகஞானங்களை வேண்டுவோர்க்கு அந்த யோகஞானங்களையும், அந்தயோக

† "குணநாடிக் குற்றமுநாடி அவற்றுள், மிகைநாடி மிக்ககொளல்" என்றபடி குற்றமற்ற குணமுடையாரும் இல்லை. குணமே யில்லாத குற்ற முடையாருமில்லை. என்பது உண்மை. சுரர்கள் - குணத்தில் குற்றமுடையவராதலால் அனுக்கிரகத்தைக் குறித்த நிக் கிரகமெனவும், அசுரர் குற்றத்தில் குணமுடையவராதலால் நிக்கிர கத்தைக்குறித்த அனுக்கிரகம் எனவும் கூறியதென்க.

‡ முத்திசாதனத்தை வேண்டாத போககாமிகளுக்கு வேதங் களில் கூறப்பட்டிருக்கும் யோகஞானங்கள் போலன்று ஆகமங் களிற் கூறப்படும் சிவயோகமும் சிவஞானமும் என்பது தோன்ற முத்திசாதனமாகிய யோகஞானங்களை என்றதென்க.

ஞானங்களை அடைந்தபின்னர் கைம்மாறுகருதி விரும்பப் படும் அன்பை வேண்டுவோர்க்கு அன்பையும் நாம் அனுக் கிரகஞ் செய்யவேண்டி நாம் இப்பொழுது உன்பால் நிகழ்த் தியசெய்கைகளாகும்.

என்னையெனின், ஆன்மாக்களுக்கு எமது இச்சா ஞா னக் கிரியாசத்திகளால் எண்ணி யறிந்து செய்யக் கருதிய வற்றைத் திரோதானசத்தியினாலும், அருட்சத்தியினாலும் யாம் செய்து வருவதாகும். எவ்வகையாற் செய்வதெனின், மேலேசொல்லிய சுராசுரர் நரர்முதலியோர்க்கு இருவினை யின் வழியே திரோதான சத்தியைக்கொண்டு பிரவிர்த்தி பரமாய்ச் செய்வனவற்றைச் செய்வித்து இருவினையொப்பு வருவிப்போம். யோகிகட்கும் ஞானிகட்கும் அத்திரோதான சத்தியைக்கொண்டே நிவிர்த்திபரமாய் குருலிங்கவழியான் செய்வனவற்றைச் செய்வித்து மலபரிபாகத்தை வருவிப் போம். கைம்மாறுகருதிய அன்பர்களுக்கு அருட்சத்தியை க்கொண்டு தீர்த்தவிசேடத்தோடு தலவிசேடங் கொண்டிரு க்கும் க்ஷேத்திரத்தில் மூர்த்திவிசேடங்கொண்டு ஆலயத் தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்க மூர்த்தியை வழிபடு முறையில் செய்வனவற்றைச் செய்வித்து சத்தினிபாதம் வருவிப்போம். வருவித்தபின்னர் அவ்வழியே அன்பைப் பெருக்கி அன்பராகிய ஜங்கமரோடுகூட்டி வாழ்விப்போம்.

இவருள் இருவினையின் வழியான் செய்வன செய்வோ ர்க்கு பிறப்பிறப்பில் மாறிமாறிவருவதில் விசையை யுண்டா

க்கி வினையொப்பை வருவிப்போம். மலபரிபாகம் வந்து குரு லிங்கவழியான் செய்வன செய்வோர்க்கு "ஆளுடையான் எந்தரமும் ஆளுடையானேயறியும், தாளுடையான் தொண் டர்தலைக்காவன் - நாளுந், திருவிசை லூராளி சிவயோகிஎன் றன் * வருவிசையை மாற்றினான் வந்து" என்ற சித்தாந்த வாக்கியப்படி பிறப்பிறப்பில் வரும் விசையைப் போக்கி, "தாலத்தடுத்த பளிங்கின் துளக்கமெனத், தாலத்தேநின்று துளங்காமல் - காலத்தால், தாளைத்தந்து என்பிறவித்தாளை யறவிழிதார்க்கு, ஆளன்றி என்மாறு அதற்கு" என்ற சித் தாந்தவாக்கியப்படி இனிப்பிறவாவண்ணம் பிறவித்தாளை அறுத்து எறிவோம். கைம்மாறுகருதி சிவலிங்க மூர்த்தியை வழிபடும் முறையில் செய்வன செய்வோர்க்கு "இக்கணமே முத்தியினை எய்திடினும் யான் நினைந்த, அக்கணமே ஆனந் தந் தந்திடினும் - நற்கணத்தார், நாயகர்க்கும் நாயகிக்கும் நான் அடிமை எப்பொழுதும், ஆயிருத்தலன்றி யிலேன் யான்" என்ற சித்தாந்த வாக்கியப்படி அவரைப் பாசவிடுதி யையும் சிவப்பேற்றையும் வேண்டச்செய்யாது எனது அடி மையே வேண்டச்செய்து அடியராகிய சங்கமரோடு கூட்டி அடிமைத்திறத்தில் இன்பமுற்றுவாழச் செய்து அவர்செய் வனவாகிய அடிமையை நாம் கைம்மாறாக ஏற்றுக்கொள் ளுவோம்.

---

* பிறப்பிறப்பைக்கொடுக்கும் வேகமுடைய இருவினையை.

இங்ஙனங்கூறிவந்த இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் சத்திநிபாதம் என்னும் இவற்றை ஆன்மாக்களுக்கு வருவிப்பதற்கு இங்கிருக்கும் நமது சத்திபேதங்களையும், நமது மக்களையும், நமது அருளாளர்களையும் பூவுலகிற்கு அனுப்புவானெண்ணி நாம் லீலையாகச் சிலசிலகுற்றங்களை அவர்கள் செய்ததுபோல செய்வித்துப் பின்னர் அவர்களை நோக்கி நீவிர் இன்ன இன்ன குற்றங்களைச் செய்த படியினால் பூவுலகிற் சென்று இன்ன இன்ன காரியங்களைச் செய்து வருவீர்களாக என்று கட்டளையிட்டனுப்பி நாமும் அவர்களுடனுய்நின்று இவ்விடத்தில் குற்றங்களைச் செய்வித்தது போல் அவ்விடத்தில் செய்யவேண்டுவனவற்றைச் செய்வித்துப் பின்னர் அவர்களே யாவும் செய்ததாக யாவரும் அறியும் வண்ணம்செய்து அவர்களைப்போற்றிப் புகழ்ந்து வழிபடுவோர்க்கு மேலேசொல்லிய இருவினையொப்பு முதலியன அவர்கள் பொருந்துமாறு செய்வோம்.

இங்ஙனம் செய்வது எமது தருமமாகலின் இப்பொழுதுட உன்பால்செய்தோம். அது என்னையெனின்! இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் சத்திநிபாதம் என்னும் இவற்றை அடைய வேண்டியவர்கள் பலபலசாதனங்களானன்றி ஓர்சாதனத்தினாலேயே (அஃதாவது-திருத்தொண்டத் தொகை என்னும் ஒன்றையுய்த்து உணர்வதினாலேயே) அடைவானெண்ணிச் செய்தோம். ஆகலின் நீ பல பலவாக எண்ணிக்கொண்ட கலக்கத்தை யொழிவாயாக. இங்ஙனங்கூறியகாரணத்தால் நீ பூவுலகிற்சென்று செய்யும் செயலெல்

லாம் எம்முடைய செயலே. உன்னால் அனுபவிக்கப்படும் அனுபவம் எவ்வகைத்தாயினும் அவையெல்லாம் என்னுடையதே. உன்னுடைய செயலையும் உன்னுடைய அனுபவத்தையும் எம்முடையனவாகவே கொண்டு அவ்விரண்டினாலும்வரும்பயனை திருத்தொண்டத்தொகையை உய்த்துணர்வோர்க்கு நாம் ஆக்குவோம்.

பூவுலகிற்சென்று செய்யவேண்டியவற்றை இக்கயிலாயத்திற்றானேசெய்வித்தால் ஆகாதோ அதனால்வருங்குற்றம் என்னையோ எனின், எவ்வெவர்க்கும் எவ்வெப்பயன்களும் இடவேற்றுமையானும் காலவேற்றுமையானும் அடையப்படுமேயன்றி அவ்வேற்றுமையின்றி ஒருசிறிதும் அடையப்படுமாறில்லை. ஒருழவன் பயிரிடவேண்டுவானாயின் தானிருக்கும் இடத்திலேயே இடுவானோ, அஃதேபோல் நினைத்த அக்காலத்தையே பயிரிடுங்காலமாக எண்ணிப் பயிரிடத்தொடங்குவனோ, பயிரிடுதற்குரிய உழுதல் விதைத்தல் களைகட்டல் அறுத்தல் முதலிய செயல்களை அந்தத்தானியத்தைப் பொருளாக்கிக் கைக்கொள்வதற்குச் செய்யுஞ்செயலாகத் துணிவனோ துணியான் என்பது நிச்சயம்.

ஆகவே, ஆன்மாக்களாகிய பயிர்களை நாம் உண்டாக்கும் இடம் பூலோகமேயாம். ஆகலான் - உயிர்களாகிய ஆன்மாக்கள் உய்யும்வண்ணம் காலத்தை நோக்குவதும், அங்காலவேற்றுமை நோக்கிச் செய்வனவற்றைச் செய்யவேண்டுவதும் அங்ஙனமேயாம். அவ்வச்செய்கைக்குத் தக்க பலனை

நியமித்துக் கொடுக்குமிடம் இக்கயிலாயமாம். பந்தப் பிரவிர்த்திக்கும் பந்தநிவர்த்திக்கும் முத்திசாதனத்திற்கும் முத்திப் பிரயோஜனத்துக்கும் செய்யும் செய்கைகளுக்கெல்லாம் இடமாயிருக்கும் பூலோகத்தைவிட்டு அவ்வவற்றிற் குரிய பலனை நியமிக்கும் இவ்விடத்திற் செய்வது குற்றமாம். எனவே கயிலாயத்தில் செய்ய முடியாதென்பதாம்.

இனி, * இறைவன் திருத்தொண்டத்தொகை யொன்றை உய்த்துணர்வதனாலேயே இருவினையொப்பு முதலிய மூன்றும் அடைவான் முன் எண்ணியமுறை எவ்வாறெனின், திருத்தொண்டத் தொகையால் போற்றப்பட்ட நம்பெருந்தகையடிகளெல்லாம எனதெனப்படும் உடலோடு எல்லாப்பொருளையும் தம்மைஉடையானாகிய இறைவன் உடைமையாகக் கருதிக் கருதிய அவ்வெண்ணத்தில் கரவாடுதலின்றி முற்றும் இறைவனுக்கும் இறைவனையே உடைமையாக உடையாராகிய அடியார்களுக்கும் ஒருங்கே வேண்டிய வேண்டிய அவ்வப்பொருளில் பற்றும்பற்றின்றிக் கொடுத்து இருவினையொப்பு வேண்டுவோர்க்கு அதுவரும் உபாயம் இதுவாமென்றுகாட்டவும், நான்எனப்படும் தங்களை அவர்களுக்கு அடிமையாகக்கருதி "நன்றேசெய்வாய் பிழைசெய்வாய் நானோ இதற்கு நாயகமே" எனச் சுதந்தரமற்றிருக்குந் தன்மையைக்காட்டி மலபரிபாகம் வேண்டுவோர்க்கு அதுவரும்

* இறைவன் முன் எண்ணியது ஆன்மாக்களுக்கு சுந்தரமூர்த்திகளைக்கொண்டு செய்ய என்பதாம்.

உபாயம் இதுவாமென்று உணர்த்தவும், எனதென்பதும் அற்று, நான் என்பதும்அற்று, தம்மையும் பொருளையுங் கைக்கொண்ட திருவருள்வசத்தராய் அத்திருவருள் அதுகாறும் தினைத்துணையும் நீங்காது செய்துவந்த உபகாரத்தைக் கருதிக்கருதி அங்ஙனங் கருதுந்தோறும் "இடர்களையாரேனும் எமக்கு இரங்காரேனும், படருநெறி பணியாரேனும் - சுடருருவில், என்பறாக் கோலத்து எரியாடும் எம்மானார்க்கு, அன்பறாது என்னெஞ்சகத்து,, என்ற அம்மையார் மொழிப்படியே அறாத அன்பினையே வேண்டி கசிந்த தொண்டில்நின்று சத்திநிபாதம் வேண்டுவோர்க்கு அதுவரும் உபாயம் இதுவாமென்று அறிவுறுத்தவும் செய்தஅருட்செயல்களே யாம். ஆகலான் அவ்வருட்செயல்களை அஞ்ஞான சந்தேக விபரீதங்கட்கு இடங்கொடாது நன்குணர்ந்து அவர்கள்காட்டிய அவ்வவ்வழியிலே சென்று இருவினையொப்பு வாய்க்கப்பெற்றும், அவர்கள் உணர்த்திய உணர்விலே நின்று மலபரிபாகம் வரப்பெற்றும், அவர்கள் அறிவுறுத்திய அறிவிலே அறிவை நிலைநாட்டித் தொண்டைக் கைக்கொண்டும் உய்வார்கள் உய்யும் வகையெல்லாம் அத்தொகையுள் அமைந்து கிடக்கின்றன வாகலான் திருத்தொண்டத்தொகை யொன்றைக்கொண்டே உயிர்கள் வினையொப்புமுதலிய மூன்றையும் அடைவானெண்ணியதாமென்க.

இங்ஙனமான அரும்பொருள் வாய்ந்த திருத்தொண்டத்தொகையை வெளியாக்கவே உன்னைப் பூவுலகிற் போ

கும் வண்ணம் நந்தனவனத்தில் மங்கையரை நீ காணச்செய்தோம். என்றார் இறையவனார்.

திருத்தொண்டத் தொகையை வெளியாக்க மங்கையரைக் காணச்செய்தது என்னையெனின், மங்கையர்களின் வழி மயங்கி நிற்கப்பெற்றவரே இருவினையின்வழி நிற்கும் பெத்தான்மாக்களாவர். மங்கையர்களின்வழி மயங்கி நில்லாது தாம்செல்லும் வழியை நாடி அவ்வழிச் செல்பவரே முத்தான்மாக்களாவர். ஆகலான் பெத்தநிலையும் முத்திநிலையும் நீ அறிந்தாலன்றி பெத்தான்மாக்களை முத்தான்மாக்களாக்கல் கூடாதாகலான் அவரைக் காணச்செய்தோம். யாம்காணச்செய்தும் காணச்செய்த அச்செயலில் அவ்விருநிலையும் நீகண்டாயில்லை. என்னையெனின், நீ மாதர்மேல் மனம்போக்கியதும் அம்மாதர் உன்காட்சியில் தங்கள்கண்களை வைத்ததும் பெத்தநிலையாம். நீயும் அவர்களும் அப்பெத்தநிலையில் மயங்கிநில்லாது நீ எனக்குரியமலர்களைப் பறித்துக்கொண்டு என்முன் வந்ததும், உன்னைப்போலவே * அன்னம் அன்னாராகிய மங்கையர் தேவிக்குரிய பன்மலர் கொய்துகொண்டு அவள்பால் போனதும் முத்திநிலையாம். நாம் இங்ஙனம் கூறியவாறு அவர்களைக்கண்டு நீஎம்மிடம் வந்துநின்ற அந்நி

* அன்னப் பட்சியானது பால் - நீரொடு கலந்திருப்பினும் அந்நீரைக் கொள்ளாது அதனைப்பிரித்துப் பாலையே கொள்வது போல், திருமேனியின் காட்சியைக்கண்ட கண்வசப்பட்ட தங்களறிவை அக்கண்வழியில் மயங்கிநிற்கச் செய்யாது வேறுபிரித்து அருட்பணியைக்கொண்டதென்க.

லைவரையில் பெத்தம் முத்தி என்னும் அவ்விருநிலையும் இன்று இறைவன் நமக்குணர்த்தினான் என்று நீ அறிந்தனையோ இல்லை அதனை உனக்கு உணர்த்தவே நாம் உன்னைப்பார்த்து மாதர்மேல் மனம்வைத்தனை தென்புவி, மீது தோன்றி, அம்மெல்லியலாருடன், காதல் இன்பங் கலந்து அணைவாய் என்றோம்.

மானிடருக்குள்ள மருளும் மனத்தைப்போல் என்பால் உள்ள உன்னறிவை மனம் என்றது என்னையெனின், மும்மலவாசிகளாகிய சகலருக்குத் தனுகரண புவனபோகங்கள் என்றுஎப்படிகூறப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அப்படியே இருமலவாசிகளுக்கும், ஒருமலவாசிகளுக்கும் கூறப்படினும் ஒருமலவாசிகளாகிய விஞ்ஞானகலர்க்கு இருப்பதுபோல் இருமலவாசிகளாகிய பிரளயாகலருக்கு இருக்குமென்பதும், பிரளயாகலருக்கு இருப்பதுபோல் மும்மலவாசிகளாகிய சகலருக்கு இருக்குமென்பதும் எப்படியில்லையோ (அஃதாவது - மும்மலருக்கு - சுத்தாசுத்த தனுகரணங்களாயும், இருமலருக்கு அசுத்த தனுகரணங்களாயும், ஒருமலருக்குச் சுத்த தனுகரணங்களாயும் இருக்குமேயன்றி மும்மலவாசிகளுக்கு இருப்பதுபோலவே ஏனைய இருவருக்கும் இருக்குமென்பது எப்படியில்லையோ) அப்படியே ஒருமலமுமில்லாத உனக்கு, மலவாசிகளுக்குள்ள மனத்தைப்போல் உனது கரணத்தையும் மனமென்று நான்சொன்னால் உன்மனம் அவர்கள் மனம்போலென்று எண்ணிச் சொன்னதாக நீகொள்ளுதல்

கூடுமோகூடாதென்க. அஃதேபோல்—மாதர்மேல் மனம் வைத்தனை என்பதும், தென்புவி மீது தோன்றிஎன்பதும், மெல்லியலாருடன் காதலின்பங் கலந்து அணைவா யென்பதும் ஆன்மாக்களுடைய அனுபவத்துக்கு ஒப்பாக உனது அனுபவமாம் என்று எண்ணிச்சொன்னோம்என்பது மன்று.

இவ்வுண்மையால் - அவர்கள் மாதருமன்று, நீ மானிடனுமல்லன், நீதென்புவியில் தோன்றுகின்றவர்களைப்போல் தோன்றுகின்றவனு மல்லன், உன்மனம் தென்புவியில் தோன்றுகின்றவர்களுக்குள்ள மனம்போல் இந்திரியவிஷயங்களின்வழியாய் மயங்கும் மனமுமன்று. மாதரோடு கலந்து அனுபவிக்கும்இன்பம் காதலின்பமாகிய சிற்றின்பமுமன்று.

ஆகலான் யாம் தடுக்கவேண்டிய பாசச்செயல் உன்னிடத்திலில்லை. யாம் ஆன்மாக்களிடத்துள்ள பாசச்செயலைத் தடுப்பதற்கான பாசச்செயல் எதுவோ அச்செயலே உன்பால்நிகழும், அங்ஙனம் நிகழும் அச்செயலை யாம் ஆன்மாக்களிடத்து எப்படி அதனைத்தடுக்க முயல்வோமோ அதுபோல் அங்ஙனம் தடுக்கமுயல்வோம், யாம தடுக்கவேண்டிய பாசச்செயல் உன்னிடத்தில் இல்லாமைபோல் உன்னை ஆட்கொள்ளவேண்டிய செயல் என்னிடத்தில் இல்லை. ஏனெனில் நீ எம்மைத் திருநீற்றாலும் பூமாலையாலும் ஆள்கின்றவனா யிருக்கின்றாய். ஆகலான் என்னை ஆள்கின்ற உன்பால் ஏனைய ஆன்மாக்களை யாம் ஆட்கொள்ளும் முறைமையைக் காட்டுவோம். யாம் ஆன்மாக்களை ஆண்டு அருள்செய்யவேண்டிய முறைமையைக் காட்டுவதற்கு நீ ஆளாயிருந்த

லால் உனக்கு யாம் செய்யவேண்டிய அருள் வேறொன்றி ல்லை. ஆகலான் உன்வழியாய் ஆன்மாக்களுக்குச் செய்யவே ண்டிய எமது அருட்செயலில் நீ யாது செய்யக் கருதுகின் றுயோ அதனையே நாம் உன்பால் அருள்செய்கின்றோம்.

ஆகவே, உன்னால் செய்யவேண்டியவற்றை யாம் வேண் டியபடியே உன்பாலே செய்யவேண்டுமென்று (அஃதாவது- ஆன்மாக்களிடத்தில் தடுக்கவேண்டியசெயலையும், அவர்களை ஆட்கொள்ளும் முறைமையும், அவர்களுக்கு அருள்செய் யும் திறத்தையும், உன்பாலே செய்யவேண்டுமென்று) நீ வேண்டினை யாகலான் அவ்வேண்டுகோளைத் தடைசெய்ய வல்லனோ அங்ஙனமே செய்கின்றேனென்பார் அதற்கருள் தபின் என்றார்.

"தடுத்தாண்டருள்செய்ய" வேண்டுமென்று எண்ணிய எண்ணம் இறைவன் முன்னும் சுந்தரமூர்த்திகள் பின்னும் ஆதலால் அதற்கருள்செய்தலும் என்றது அதற்கருள் செ ய்தபின் என்றார். அநிந்திதை கமலினி என்பவர் மங்கையர் போலுமன்று, நீயும் மானிடரைப்போலுமன்று, அம்மங்கை யரைக் கூடுவதனாலுண்டாகும் காதலின்பமும் சிற்றின்பமன் று என்று முன்னே கூறியதனால் அவர்கள் சத்திசொரூபங்க ளென்றும், நாம் அவனது ரூபமென்றும் உணர்த்தியதாயி ற்று. ஆகவே - இறைவன் ஆன்மாக்களைத்தடுத்தாண்டருளச் செய்யக் கருதியசெயலை மங்கையரையும் நம்மையுங்கூட்டிச் செய்யக்கருதி யிருக்கின்றான் போலும்; ஆகலின் அச்செய

யில் நமக்குத் துன்பம் எவ்வாற்றான் உண்டாகும். உண்டா வது இன்பமேயாம் என்று தென்திசைக்குவரச் சுந்தரமூர்த்திகள் துணிந்தனர் என்பார் நங்கைமாருடன் நம்பிமற்றத் திசை, தங்குதோற்றத்தில் இன்புற்றுச்சாரும் என்றார்.

முன்கலந்து அணைவாயென்றதில் அணைவாய் என்றதையும், கண்டுஇன்புற்றுச் சாரும் என்பதில் சாரும் என்றதனையுங் கொண்டுகூட்டி இறைவன் சுந்தரா நீ தென்திசையில் மங்கையருடன் கூடிஇன்பத்தை அனுபவித்துப் பின் நமதுகயிலாயத்தை வந்து அணைவா (சேருவா)ய் என்று கட்டளையிட, அக்கட்டளைப்படியே தென்திசையில் மங்கைமாருடன் கூடி யின்புற்று இப்பொழுது இக்கயிலைக்கு வருகின்றார் என்று பொருள்கொள்க.

"உள்ளவண்ணம் முநிவன் உரைசெய்தான்" என்றது முதல் "தங்குதோற்றத்தில் இன்புற்றுச்சாரும்" என்றது காறும் மாதவஞ்செய்த தென்திசைவாழ்ந்திட, சுந்தரமூர்த்திகள் அத் தென்திசைக்கண்வந்து "தீதிலாத் திருத்தொண்டத்தொகை தரும்வண்ணம் இறைவன் செய்தசெயலன்றிச்" சுந்தரமூர்த்திகள் செய்தசெயல் ஒன்றுமில்லை என்பது துணியப்படும் என்பார் அங்கு அவன்செயல் எல்லாம் அறைந்தனன் என்றார்.

பொதுவகையான் மாதவஞ்செய்த மாநிலம் வாழ்ந்திட என்னாது நிலத்தினும் திசையினும் வேறுபிரித்துச் சிறப்புவகையான் தென்திசையொன்றை எடுத்து தென்றிசைவாழ்ந்

திடஎன்றுகூறினாராகலின் இந்தவான் திசை எட்டினும் மேம்பட வந்த புண்ணியம் யாதுஎனவும், "அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற்று எவ்வுயிர்க்கும்,செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்" என்றபடி எல்லாவுயிர்களிடத்தும் கருணைபாராட்டும் * சைவதருமத்தையும் மேற்கொண் டிருக்கின்றவ ராகலின் அந்தணாளர் எனவும், சிவன் செயலாகியசுந்தரமூர்த்திகளது செயலெல்லாம் காணும்படி யிருந்த தென்திசையில் வாழப்பெறாது சிவனது அருட்செயலற்றிருக்கும் இவ்வடதிசையி லிருந்து வாழ்நாளைக் கழித்தோமே அந்தோ! அத்திசைக்கு வந்த புண்ணியம் நமக்கு வந்ததில்லையே அப்புண்ணியத்தின் சிறப்பையேனும் நாமறிவோம் என்று எண்ணினாராகலின் அவர் ஆங்கதுகேட்டு எனவும், அத்தென்திசைக்கண் வாழ்வோரும் பாசபந்தமுடைய மானிடராகவே யிருக்க அவர்கள்பால் திருத்தொண்டத்தொகையால் ௦ அருட் பந்

* உலகக்ஷேமத்தைக் குறித்து வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் யாகாதிகள் வைதிகதருமமாகலான் அதனையும், யாகாதிகளில் அறமாகக்கூறப்படும் சிறுகொலையும் அற்று எல்லாவுயிர்களிடத்தும் கருணைபூண்டொழுகல் சைவதருமமாகலான் அதனையும் இம் முனிவர்கள் உடையவர் என்றுணர அந்தணர் என்றதாம்.

௦ வேதசிவாகமங்களில் ஆன்மாக்களைத்தடுத்து ஆட்கொண்டு அருளும்முறைமை சொல்லப்பட்டிருப்பினும் அவை இலை மறை காய் போல் ஆங்காங்கு மறைந்திருப்பனவே யன்றித் தெற்றென அறிதற்கின்மையால் அவற்றை நன்கு அறியுமாறு தமிழ்வேதம் கூறியதென்க. அஃதாவது பிரமத்தைப்பதியாகிய பாசிவமெனப்

தம் வந்தவாறு எவ்வாறென்று கேட்க விரும்பினராகலின் மானிடப்பாற்படும் பந்தம் யாது என்ன எனவுங் கூறினர்.

அன்றியும், யோகிகளுடைய இருதயகமலமாகிய புலியூரென்னும் சிதம்பரக்ஷேத்திரமும், பூமிதேவியினுடைய இருதயகமலமாகிய திருவாரூர் என்னும் கமலாலயக்ஷேத்திரமும், காமாக்ஷி தேவியினுடைய ஆன்மார்த்த பூஜாஸ்தானமாகிய முத்திபுரி என்னும் காஞ்சி க்ஷேத்திரமும், நந்திதேவருடைய கலியாணக்ஷேத்திரமும், ஞானசம்பந்தப் பெருமானுடைய அவதாரக்ஷேத்திரமாகிய தோணிபுரம் என்னும் சீகாழிக்ஷேத்திரமும், ஆகிய மஹாபுண்ணியக்ஷேத்திரங்களெல்லாம் தம்மிடத்தில் பிரகாசிக்கப் பெற்றுள்ளதாக

பிரகாசப்படுத்திப் பாசத்தைத் தடுக்குமுறைமை இவ்வழியாமெனவும், அவனருளை வழங்கச்செய்து அவ்விறைவனுக்கு ஆன்மாக்கள் ஆட்படும் முறைமைஇவ்வழியாமெனவும், ஆட்பட்டொழுகும் அவ்வழியில் அருளுண்டாகும் முறைமை இவ்வழியாமெனவும் கூறியருளியதென்க. அவ்வரிய வழியைத் திருத்தொண்டத்தொகை என்னும் ஓர் திருப்பதிகம்வெளிப்பட்டு ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் அருள்பெறுமாறு ஆசையை விளைவித்து அதிற்பந்தம் படுத்தி அநாதியாயுள்ள ஆணவ பாசபந்தத்தைப் பாழ்படுத்திப் பாசபந்தமுடைய மாணிடர்க்கு அருட்பந்தம் உண்டாக்கலின் தென்திசைக்கு இவ்வழியால் புண்ணியம்வந்ததென்க. இவ்வரும் பொருளின் விரிவைத் தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்துள் இத்திருப்பதிகம் வருமிடத்துக் காணலாம்.

லின் புண்ணியம்வருதற்கு வாயிலாயிற்றென்பார் ‡ தென்றிசைமேம்பட வந்தபுண்ணியம் இதுவென்றார். * பந்தசாதன

‡ எண்வகைப்பட்ட திசையுள் கீழ்த்திசையும் மேற்றிசையும் சூரியனால் காலத்தையறிவதற்குள்ள இடங்களாகவும், வடதிசை அக் காலத்தைக் கொண்டு ஆன்மாக்கள் செய்யும் கருமங்களுக்கு ஏற்ற வினைகளை வகுக்கும் இறைவனுக்குள்ள இடமாகவும், தென்றிசை - இறைவனால் வகுக்கப்படும் வினைகளை, ஆன்மாக்கள் செய்தற்குள்ள இடமாகவும் காணப்படலால், சுந்தரமூர்த்திகளால் செய்யக்கருதிய செயலுக்கும் அதுவே யிடமெனக்கொண்டு தென்றிசையைக் குறித்ததென்க. ஏனைய அக்னிமுதலிய நான்கு திக்குகள் இந்திராதியர் பதங்களைப்போல அவரவர் செய்யும் வினைக்கீடாக அடையப்படும் பதங்களாக வுள்ளனவென்க.

ஈண்டுத் தென்றிசைஎன்றது- பாதகண்டமாக வகுக்கப்பட்ட எல்லைக்குள் தென்றிசைஎன்க. அதன் எல்லையாவது கீழ்க்கடல், மேற்கடல், வடக்கு ஹிமாசலம், தெற்கு சேது. இவ் வெல்லைக்குட்பட்ட நிலமே பாதகண்டம் எனப்படும். இவற்றுள் தமிழுக்கு வகுக்கப்பட்ட எல்லை-குணகடல், குமரி, குடகம், வேங்கடம் எனவேகீழ்க்கடல் கிழக்கெல்லை, கன்னியாகுமரி - தெற்கெல்லை. குடகு-மேற்கெல்லை. திருவேங்கடம்-வடக்கெல்லை. இவ்வெல்லைக்குட்பட்டநிலமே தமிழ்வழங்கும் நிலமாதலாலும் இறைவன் உலகில் பரவச் செய்ய வெண்ணிய திருத்தொண்டத்தொகை தமிழ்ப்பாஷையினால் ஆகலானும் அந்நிலத்தை நோக்கியே சுந்தரமூர்த்திகளைப் போகச்செய்தனராகலானும் எட்டுத்திசையினும் தென்றிசை மேம்பட்டதாயிற்று.

* சுராசுரரும் ஏனையோரும் வேண்டியவேண்டியாங்கு போகங்களைக் கொடுத்தலே பந்தசாதனம். அசுரர்களுக்குப் போகத்

த்துக்கும் பந்தநிவிர்த்திக்கும் உரியராகிய பெத்தான்மாக்க
ளும், முத்திசாதனத்துக்கும் முத்திப்பேற்றிற்கும் உரியரா
கிய முத்தான்மாக்களும் ஸ்ரீகயிலையின்கண் மாதாளும்பாக

தைக் கொடுத்து அவர்களால் தேவர்களுடைய போகானுபவங்களு
க்கு இடையூற்றை விளைவித்தலே பந்தநிவிர்த்தி. சுராசுரர்கள் செய்
தவத்துக்கீடாய் வேற்றுமையின்றி அவரவர்வேண்டிய வேண்டியாங்
குக்கொடுத்தலே அனுக்கிரகம். அசுரர்களைச்சங்கரித்தலும், தேவர்க
ளுக்கு இடையூற்றைவிளைவித்தலும் நிக்கிரகம். நித்தியாநித்திய வஸ்
துவிவேகம். இகமுத்திரார்த்த பலபோகவிராகம், சமாதிஷட்க சம்
பத்தி, முமூக்ஷுத்வம் என்னும்சாதனங்களும் வரப்பெற்று, பந்தப்பற்
றற்று, முத்திப்பற்றுக்குப் பற்றவேண்டியபற்றற்றான் பற்றினைப்பற்
றுவதற்கான சரியைகிரியாயோகம் என்னும் மூன்றுமே முத்திசாத
னம். சரியையாதி மூன்றால் எய்தப்பெறும், ஞானமும் அதுவன்றி
அவாந்தரப்பயனாகிய சாலோகாதி பதங்களும், ஞானத்தால் எய்தற்
பாலதாகிய சிவானுபவமுமே சிவப்பேறும். சரியை கிரியாயோக
மூன்றும் கைகூடுவதற்கு மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் என்னும் மூவடிவா
யிருந்து வழிபாடுகளை யேற்று அவ்வழிபாட்டான் பந்தநிவிர்த்தி
செய்வதே நிக்கிரகம். பதமுத்தியைக்கடந்த பரமுத்தியாகிய சிவா
னுபவம் வருவதற்கான குருலிங்க சங்கமவடிவமாயிருந்து வழிபா
டேற்று அவ்வழிபாட்டான் சிவானுபவத்தில் சிவானந்தத்தை விளை
விப்பதே அனுக்கிரகம்.

முத்தான் மாக்களால் விரும்பப்படும் ஞானத்திற்குச் சாதன
மாய் நிற்கும் மூர்த்திதலம் தீர்த்தம் என்னுமூன்றும் பெத்தான்மாக்
களால் விரும்பப்படும் போகத்துக்கும் இன்றியமையாத சாதன
மாகும். ஞானத்துக்குச் சாதனமாயுள்ளதே போகத்துக்கும் சாதன

த்தனாய் வீற்றிருக்கும் இறைவன் மேலேசொல்லியவாறு பந்தசாதனத்தையும் பந்தநிவிர்த்தியையும், முத்திசாதனத்தையும் முத்திப்பேற்றையும் அடையுமாறநுக்கிரகா னுக்கிரஹாதல் எங்ஙனங்கூடுமெனின்! போகமோக்ஷப் பிரதாயகனாயுள்ளவன் "எல்லாரும் சிவன் என்ன நின்றாய் போற்றி" என்றபடி சிவனொருவனேயாய் நிற்றலால் சாதனமும் இரண்டற்கும் ஒன்றாயிற்று.

கடவுளர் பலர் இருக்க, சிவனொருவனே போகமோக்ஷப் பிரதாயகனாதல் யாங்ஙனமெனின் "போகியாயிருந்துயிர்க்குப் போகத்தைப்புரிதல் ஓரார், யோகியா யோகமுத்தி உதவுதல் அதுவும் ஓரார், வேகியானாற் போற்செய்த வினையினை வீட்டல் ஓரார், மூகியாமூடர் எல்லாம் உம்பரில் ஒருவன் என்பர்" இந்தப்பிரமாணத்தால் சிவனொருவனே என்றல் அமையும். வேறு சில கடவுளரைக் கூறுவது அறிவின் விசாலமற்றவர்கள் கூற்றுமெனவொழிக.

இவ்வுண்மையைக் காட்சிப்பிரமாணத்தானும் அறியவே மூர்த்திதலம் தீர்த்தம் என்னும் மூன்றும் இந்திரன் பிரமன் திருமால் முதலிய போககாமிகளாலும் மோக்ஷகாமிகளாலும் வழிபடப்பட்டு அவ்வவர் பெயரான் வழங்கிவருகின்றன. இதனால் அறியக்கிடப்பதொன்று. அது கருத்து செயல் என இருவகை. பெத்தான்மாக்கள் போகத்தைக்கருதி மூர்த்திமுதலிய மூன்றிடத்தும் செய்யும் வழிபாட்டைக் காமியமாகச் செய்கின்றபடியால் அதுபோகசாதனமாயிற்று. முத்தான்மாக்கள் மோக்ஷத்தைக்கருதி அம்மூவிடத்தும் செய்யும் வழிபாட்டை நிஷ்காமியமாகச் செய்கின்றபடியால் அது மோக்ஷசாதனமாயிற்று. ஆகவே செயல் ஒருவகையென்றும், கருத்து இரண்டுவகையென்றும் வெளியாயிற்று.

கங்களைச் செய்பத் தென்திசையின்கண் ஆங்காங்கும் திரு க்கோயில்கொண் டெழுந்தருளியிருந்து அவ்விருவகையான்

முத்திசாதனத்துக்கு மூர்த்திதலம் தீர்த்தங்களைக் கூறியதே யன்றி குருலிங்க சங்கமவழிபாட்டையும் கூறியதனால் அம்மூன்றற் கும் உள்ள ஒற்றுமை யாதெனின், குரு என்பது உபதேசகர்த்தா. இலிங்கம் என்பது தாவரரூபமாயிருக்கும் சிவலிங்கவடிவம். சங்கம ரென்பது இவ்விரண்டிடத்தும் வழிபடும் வழிபாட்டை மேற்கொண் டுள்ள அன்பர்கள். தாவரரூபமாயிருக்கும் இலிங்கவடிவத்தில் சிவம் இருப்பதுபோல் சங்கம ரூபமாயிருக்கும் வடிவத்திலும் தயிரில் நெய்போல் சிவம் இருப்பதால் இதுசரமூர்த்தி எனவும், தாவரலிங் கம் அசரமூர்த்திஎனவும் சொல்லப்படுதலால் மூர்த்திஒற்றுமையும், சங்கமரும்சரமூர்த்தி எனப்படுதலால் தாவரமூர்த்தி இருக்கும் இட த்திற்குத் தலவிசேடம் உண்டாயிருத்தல்போல் சங்கமமூர்த்திகள் இருக்கும் இடங்கட்கும் தலவிசேடம் உண்டாயிருக்கும் என்பதில் ஐயமின்றாதலால் தலவிசேட ஒற்றுமையும், அத்தலத்தில் உள்ள தீர்த்தம் தம்மையடைவோருடைய அசுத்தமாகியபாவத்தைச்சுத்தி செய்வதுபோல சரமூர்த்தியாகிய குருமூர்த்தி தம்மை அடைவோ ருடைய ஆணவ அழுக்கை ஞானதீர்த்தத்தால் சுத்திசெய்தலால் தீர்த்த ஒற்றுமையும் உடைத்தாயிருத்தல் காண்க. இவ்வகையான் இரண்டற்கும் ஒற்றுமையுண்மையால் மூர்த்தி தலம் தீர்த்தத்தோடு குருலிங்க சங்கமவழிபாட்டையுங் கூறியதென்க.

மூர்த்திதலம் தீர்த்தம் என்பதும், குருலிங்க சங்கமம் என்ப தும், தனித்தனி விசேடமுடைத்தோ ஒன்றினால் ஒன்று விசேட முடைத்தோ எனின் மூர்த்தியினாலேயே தலத்திற்கும் தீர்த்தத்திற் கும் விசேடம். அஃதேபோல் இலிங்க மூர்த்தியினாலேயே குருவுக் கும் சங்கமத்துக்கும் விசேடம் என்ப.

மாக்களாலும் செய்யப்படும் பூசனையாகிய வழிபாட்டை ஏற்றுக்கொள்கின்றான் என்பார் பூசனைக்குப் பொருந்தும் இடம்பலஎன்றார். பூசனையாகிய வழிபாட்டிற்கு இத்தென் திசைபோலும் ஏனைத்திசைகள் உரித்தானது அன்றென்பது பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் துணியப்படும். துணிபென்பார் பேசில் அத்திசை ஒவ்வாபிறதிசை என்றார்.

"இறைவன் அடிசேர்ந்தார் பிறவிப்பெருங்கடல் நீந்துவர், அடிசேராதார் பிறவிப்பெருங்கடல் நீந்தார்" என்ற வேதமொழிப்படி பிறவிப் பெருங்கடலிற் றள்ளும் கடுந்தொழிலுடைய இயமன்வாழூர் தென்திசையில் வாழப்பெற்ற நாம் அந்த இயமனது கடுந்தொழிலுக் கஞ்சாமலும், பிறவிப் பெருங்கடலில் வீழாமலும், பிறந்ததனாற் பெறத்தகும் பயனைப்பெற்றுப் பேரின்பவீட்டில் நாம் என்றும் இறைவன் அடியிணையில் இன்புற்றிருக்கவும், இறைவனருளால் திருத்தொண்டத்தொகை என்னும் தோணியைத்தந்த பெருமானார் நம்ஆளுடை நம்பிகளாகிய சுந்தரமூர்த்திகளேயாகலான் அச்சுந்தரமூர்த்திகளுடைய புரான இருதயத்தைச் சைவசமயிகளென வாழவந்த நாம் நம்முடைய இருதயமாகிய உள்ளத்தில் கொள்வோமாயின் பிறவிப்பெருங்கடலை நீந்துவோம். அங்ஙனம் கொள்ளாதொழிவோமாயின் அக்கடலை நீந்தாது அதில் ஆழ்வோம் இது திண்ணம்.

ஆகலான் அங்ஙனம்ஆழாது திண்ணமாகத் திருத்தொண்டத்தொகையின் இருதயமாகிய தோணியில் ஏறி அது

செல்லும் வழியேசென்று இறைவன் அடியென்னும் கரையைக்கண்டு பேரின்ப வீட்டிற்புக்கு இன்புடன் அருளோடு வாழ்வோமாக.

இங்ஙனம் கூறிவந்தன வெல்லாம் திருமலைச் சிறப்பில் கூறப்பட்டுள்ளனவாயிருக்க அவற்றை ஈண்டு பாயிரமெனவெடுத்தாண்டது என்னையெனின் "ஆக்கியோன் பெயரேவழியே எல்லை, நூற்பொருள் யாப்பே நுதலியபொருளே, கேட்போர் பயனோ டாயெண்பொருளும், வாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத்தியல்பே" என்றுசொல்லப்படும் எண்வகையும் அதனுள்ளே யடங்கியிருத்தலின் அதுநோக்கி என்க.

திருமலைச்சிறப்பினுள் கூறப்பட்டுள்ள (௪0) செய்யுளில் ஈண்டெடுத்துக்கொண்ட செய்யுள் (௩௬௰) ஏனையவை சேக்கிழார் பெருமான் தாம் எடுத்துக்கொண்ட புராணத்துக்கு ஏற்பவைகளா மென்க.

பாயிரம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுந்தரேசாய நமஃ

தடுத்தாட் கொண்ட புராணம்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அவதாரச் சிறப்பு.

(செய்யுள் - க-உ-ங) கங்காதரராயும் சந்திரசேகரராயும் சர்ப்பாபரண பூஷிதராயும் கொன்றை என்னும் புஷ்பமாலா லங்கிருதராயும் பிரகாசிக்கின்ற இறைவனார் ஆள் ஓலையைக் காட்டி ஆட்கொண்ட நம்பியாரூரர், கண்களாகிய கயல்கள் முகமாகிய சந்திரனுடைய இருபக்கத்திலும் ஓடி குழைபணி அணிந்திருக்கும் செவிகளைத்தாவும் அழகிய மங்கையராலும், காவிரியின் பெருக்கத்தால் பெருகிய வளங்களாலும் சிறந்திருக்கும் திருமுனைப்பாடி என்னும் நாட்டில், வைதிகசைவமாகிய மெய்ந்நெறியின்றும் தவறுத வைதிகசைவர்களாகிய வேதியர்கள் மிகுதியாக வாழ்ந்திருக்கப்பெற்றதும் அவர்களால் செய்யப்படும் வேதநெறிகளாலும் மேன்மேல் முறுகி வளர்வனவாய சரியைமுதலிய தவங்களாலும் வளர்ந்தோங்கிய செழுமையில் மிக்கதுமான திருநாவலூரில், அரிய வைதிகசைவம் உலகெங்கும் பரவி மேன்மேல் ஓங்க உமைபங்களுகிய சிவபெருமானுக்கு வழி வழியாய் அகத்தடிமைசெய்யும் ஆதிசைவகுலத்தில், மேம்

பட்ட சடையனாருக்கு மனைவியாராகிய இல்லறவொழுக்கத்தைத் தமது கற்பியலால் குறைவின்றி நடத்தவல்ல இசைஞானியார்பால் ஆன்மாக்களெல்லாம் தீமையொழிந்து உய்யும் வழியறிந்துவாழ அவதாரஞ் செய்தருளினர்.

தவத்தின் மிக்காராகிய சடையனார் தம்பிரானாராகிய சிவபெருமான் திருவருளினால் ஆலாலசுந்தரர் தமக்கு மகனாய் வந்த அக்காரணத்துக்கேற்ப அச்சுந்தரருக்கு நம்பியாரூரர் என்று நாமகரணஞ்செய்து திருமாலுக்குரிய சங்குசக்கர கதா கட்க கோதண்டம் என்னும் பஞ்சாயுதங்களை மார்பிலும் சிறுசதங்கைகளைக் காலிலும் இரத்தினச் சுட்டியை நெற்றியிற்றொங்கச் சிரசிலும், பொன்னரைஞாண் அரையிலும் அணிந்து எப்பொழுதும் அழகுடனிருந்து உலாவும் வண்ணம் அலங்கரித்திருந்தனர்.

(செ - ள்-ச-ரு.) அவ்வலங்காரத்தோடு இருக்கும் நம்பியாரூரர் வீதியில் சிறுதேருருட்டி விளையாடும் நாளில் ஓர் நாள் அந்நாட்டுக்கு அரசராகிய நரசிங்க முனையரையர் என்பவர் அக்குழந்தையைப் பார்த்து அவர்பால் எடுத்துச் சொல்லக்கூடாத மிகுந்த ஆசையுடையவராய் அவர் தந்தையாகிய சடையனாரிடத்திற்சென்று முன்னம் தமக்கும் அவருக்கும் உண்டாயிருக்கும் சிநேகமிகுதியினால் தாம் விரும்பியபடியே நம்பியாரூரரை அவர்பால் பெற்றுத்தமது இளமையாகிய புத்திரனோடு ஒப்பாக அபிமான புத்திரராகக் கொண்டனர்.

உபநயனத்துக் குரியராய்க் கலைபயின்ற சிறப்பு.

(செ-ள்-கூ.) நம்பியாரூரர் அரசனுக்கு அபிமான புத்திரரான பின்னரும் தமது ஆதிசைவ ஒழுககத்தையே கைக்கொண்டு வளர்ந்து வரும்நாளில் மங்கலமாகிய உபநயனஞ்செய்யும் பருவம்வர; அப்பருவங்கண்டு அரியவேத விதிப்படி பூணூல்தரித்து மங்கலங் கொண்டாடினர். அதன்பின்னர் அறுதிநூலான வேதம் வேதாங்கம் வேதாந்த முதலிய கலைகளைத்துங் கற்றுணர்ந்து அக்கல்விச் செல்வத்தோடு அரசச் செல்வத்தினால் உண்டாகிய மேன்மை யினையும் உடையராய் வளர்ந்தோங்கிச் சிறப்புப் பொருந்திய கலியாணஞ்செய்தற்குரிய மணப்பருவத்தையும் அடைந்தனர்.

திருமணத் திறம்பேசும் சிறப்பு.

(செ-ள்-எ.) தந்தையாராகிய சடையனார் அவரது மணப்பருவத்தைக்கண்டு தங்கள் ஆதிசைவகுலத்தில் தங்கள் அரிய பெரிய கோத்திரத்திற்குப் பொருந்தவும் தமது ஆதிசைவ ஒழுக்கத்திற் சிறந்தும் வந்தவராகிய புத்தூரில் வாழ்கின்ற சடங்கவியென்னும் சிவாசாரியரது புத்திரியை ஒப்பற்ற தமது திருமகனாருக்குத் திருமணஞ்செய்யப் பேசிவரும் பொருட்டுக் குலமுதலியவற்றைப் பாரம்பரியமாய்க் கேட்டுணரவல்ல அறிவின்சூட்சியிலே மிகுந்தவரும் அஃதேபோல் கோத்திரங்களுடைய வரலாற்றை ஆராய்ந்துணரவல்லவரும்

முதுமைப் பருவம் உடையவருமாகிய நன்மையிற் சிறந்த தமது குலத்திலுள்ள பெரியோர்களை அனுப்பினர்

(செ-ள்-அ-கூ.) அப்பெரியோர்களும் புத்தூரில் சடங்கவி சிவாசாரிய ரிடத்திற்போக அவரும் இவர்களது வர வேற்று உண்டிமுதலியவற்றால் உபசரித்துப் பின்னர் வந்த சமாசாரத்தைக் கேட்டனர். வந்தபெரியோர்கள் கலியாண ச்செய்தியைக் கூறினார்கள். அதனைக்கேட்ட சடங்கவியார் குலநலம் கோத்திர முறைநலம் அதற்கேற்ற ஒழுக்கநலம் கல்விநலம் அறிவினது நலம் முதலிய எல்லா நலங்களையும் ஐயந்தீரக்கேட்டு அவையெல்லாம் ஒத்திருக்குந் தன்மையி னால் மனந்திருப்தியடைந்தவராய் அப்பெரியோர்கள் விரும் பியபடியே இலக்ஷுமிக் கொப்பாயிருக்கின்ற தமது புத்திரி யைக்கொடுப்பதற்கு அன்புடையராய் மலர்ந்த முகத்தோடு யான் அந்த நம்பியாரூரருக்கு எனது புத்திரியைக் கொடுக் கின்றேன் என்று ஆவலோடு கூறினார்.

ஆசையோடு அன்புகலந்த அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட பெரியோர்கள் அவரிடத்தில் விடைபெற்று வள்ளலாராகிய நம்பியாரூரை மகனாகப்பெற்ற பாக்கியமுடைய சடையனா ரிடத்தில் வந்து ஐயா! உமது கலியாணச்செய்தியால் அச் சடங்கவியார்க்கு உண்டாகிய மனமகிழ்ச்சியும் மனக்கிளர் ச்சியும் என்ன அளவினவென்று சொல்லுவோம் என்று சொன்னார்கள். சடையனார் முன்னமே சடங்கவியார்பால் சித்தங்களிகூர்ந் திருப்பவராதலால் பின்னும் அடங்காத

பெரியதோர் மகிழ்ச்சி யுடையவராய் அக்கலியாணச்செய்தியைத் தம்முடைய பந்துசனங்களுக்கெல்லாம் சந்தோஷத்துடன் சொல்லி முகூர்த்தநாளைப் பெரியோருடன் கலந்து நிச்சயஞ்செய்து தமது வைதிகசெல்வத்தோடு தமது மகளுருக்கு வாய்த்திருக்கும் அரசச்செல்வத்துக்கும் பொருந்த முகூர்த்தநாளையும் அந்நாளில் நடத்தப்படும் விசேடங்களையும் ஓலையிற்குறித்து அவ்வோலையை மஞ்சள் புஷ்பம் முதலிய மங்கலவஸ்துக்களால் அலங்கரித்து ஓர் பொற்றட்டில் வைத்து எடுத்துக்கொண்டு மங்கலவாத்தியங்கள் ஒலிக்க அலங்காரத்துடன் மகளிரும் ஆடவரும் பெருங்கூட்டத்தினராய் ஒருங்கு கூடிவர நறுமணங்கமழும் சோலைசூழ்ந்த புத்தூரை வந்தடைந்தனர்.

திருமணவோலையைக் கொண்டாடி மங்கலஞ்செய்யும் சிறப்பு.

(செ-ள்-௧0-முதல்-௧௪.) இவர்களது வருகையைத் தெரிந்துகொண்ட சடங்கவியாரும் அவரது பந்துக்களாகிய தாமரை மலர்போன்ற முகமுடைய பெண்களும் புருஷரும் எதிர்சென்று வணங்குவோரை வணங்கியும், ஆசிபுகல்வோரை ஆசிபுகன்றும், பின்னர் மணவோலையைப்பணிந்து வாங்கிக்கொண்டு மனமகிழ்ச்சி யுடையவராய் அந்த விவாகபத்திரிகையை யாவரும் அறியும்படி எடுத்துச் சொல்லிப் பின்னர் யாவரும் கலியாணத்துக்குச் செய்யவேண்டிய மங்கலச் செயல்களெல்லாம் ஒருவாற்றானும் ஒருவரானும் இகழ்ச்சி

செயவதற் கிடனின்றிப் புகழ்ச்சியோடு பிரகாசித்துத் தோன்றவேண்டுமென்னும் ஆசையுடன் செய்பவர்களாய்ப் பூமாலைகளால் அலங்கரித்திருக்கும் கலியாணப் பந்தரின்கண் வந்து மனக்கிளர்ச்சியோடு மறையவர்களெல்லாம் ஒருங்கு கூடி மந்திரகோஷஞ்செய்து முளைகளுண்டாகும்படி அங்குரார்ப்பணஞ்செய்து மற்றுங் கலியாணத்துக்குச் செய்ய வேண்டிய சடங்குகளைச் சடங்கவி சிவாசாரியரும் அவர் சுற்றத்தாரும் செய்ய, திருநாவலூரில் நம்பியாரூரருக்குரிய சடையனார் முதலாயினார் கலியாணம் செய்யும் நாளுக்கு முன்னாளில் வண்டுகள் மொய்க்கும் பூங்கொத்துக்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையை நம்பியாரூரருக்குச்சூட்டி பேரிகைமுதலியவாத்தியங்களெல்லாம் ஓசையுடன்ஒலிக்க வேத மந்திரங்களால் வாழ்த்தி பசும்பொன்னாற் செய்யப்பட்ட கங்கணத்தைக் கையிற்கட்டி அதன்பின்னர் செய்யவேண்டிய ஏனைச்சடங்குகளையும் வேதவிதி வழாமற்செய்து வேதவொலி நீங்காதொலிக்கும் பெருமையிற்சிறந்த அந்த நாவலூரில் அன்று இரவெல்லாம் ஆடல்பாடலோடு அநேகவிதமான மங்கலவாத்தியங்கள் நெருங்கிப் பேரொலி செய்துகொண்டிருக்க மங்கலங் கொண்டாடினர்.

திருமணக்கோலச் சிறப்பு.

இச்சுந்தரமூர்த்திகள் திருமணக்கோலத்தைக் கண்டுகளிக்க வேண்டுமென்னும் அவாவுடன் முற்பட்டு வருவதைப்போல் சூரியன் உதயமாய்வந்தனன். முற்பட்டு வந்தவனு

கிய சூரியமூர்த்தியை, வணங்கிய கேள்வியிற்சிறந்த சுந்தரப் பெருமான் உபசரிப்பதுபோல் தாம் செய்யவேண்டிய நித் தியகடன்களை அம்மூர்த்திக்கு முன்னாகச் செய்து, அதன் பின்னர் சோதிட நூலாரால் நியமித்திருக்கும் முகூர்த்த காலம் சமீபித்து விட்டபடியால் அக்காலம் வருவதற்குமுன் கலியாணமாகிய மங்கலவிதிக்குரிய திருமணக்கோலங்கொள் ளும்பொருட்டு மணிமாலையும் மலர்மாலையும் திருமார்பிற் பிரகாசிக்க மங்கலஸ்நானம் செய்வான் திருமஞ்சனச்சாலை யுள்ளே போயினர்.

(செ-எ-கரு-முதல் கஅ) போகவும், சுற்றத்தார்கள் வாசனைத் திரவியங்களாலும் நறுமணங்கமழு மலர்களாலும வாசனை யூட்டபபட்ட நீர்நிறைந்துள்ள மஞ்சனபாத்திரத் துக்கருகில் அமைக்கப்பட்டுள்ள இரத்தின சிங்காதனத் தில் அம்மூர்த்தியை வீற்றிருக்கச்செய்து அன்பால் ஈசனுக் கினியராகிய அவரது திருமேனியை திருமஞ்சன நீரால் ஆட்டி ஒற்றுடையால் நீரையொற்றி மஞ்சட்கதம்பப்பொடி யைத்தூவி திருமேனி மணம்வீசிப் பிரகாசிக்கச் செய்தனர்.

அலங்கரிப்பதில் வல்லானாகிய ஒருவன் அகிற்புகைமுத லியவற்றால் வாசனையூட்டிய அழகிய பீதாம்பரத்தை யணி ந்து மேகத்துள் நுழையும் சந்திரன்போல தனது முன்னங் கையில் சூழ்ந்திருக்கும் வெள்ளை வஸ்திரத்தைக்கொண்டு குடிமையிலுள்ள ஈரத்தைப் போக்கிச் செங்கையிலுள்ள

நகங்களாற் சிக்கறுத்து கரியஒளிவீசும் அக்கரிய கேசத்தை முடித்தனன்.

பால்போலும் வெண்ணிறமுடைய பூணூல் மார்பிலும், பவித்திரம் அணுமிகை விரலிலும் பிரகாசிக்கப்பெற்ற சுந்தர மூர்த்திகள் பரிசுத்தமாகிய நல்ல பசியகர்ப்பூரப் பொடியும், நல்ல மலர்களினின்றும் உண்டாகிய பனிநீரும் கூடிய சந்தனக்குழம்பால் பூசப்பட்டும், மிருகமதமும் கஸ்தூரியும் தோய்ந்த கலவைச்சாந்தால் சாத்தப்பட்டும், பிணையல் கண்ணி கோதை தாமம் என்று சொல்லப்பட்ட பலவகை மலர் மாலைகைகளால் அணியப்பட்டும், இருளோயோட்டும் ஒளி மிக்க பல இரத்தினமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டும் காண்டற்கரிய நல்ல மணக்கோலத்தைக் கொண்டனர்.

உலாவரும் சிறப்பு.

(செ-ள்-௬௬-முதல் ௨௪.) இவ்வாறு அணிசெய்வோரால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற சுந்தரப்பெருமானுர் தமது பெருமானுகிய இறைவனடியைத் தமதுள்ளத்துட்கொண்டு மந்திர நீற்றை நெற்றியிற்பூசியிட்டு மங்கலசொரூபராய் சகலயோக போக சொரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கும் குதிரைமேல் ஆரோகணித்து அரசச்செல்வமாகிய யானை குதிரை காலாள் கொடி கொடை வாத்தியவிசேட முதலிய எண்ணிறந்த சின்னங்களெல்லாம்முன்னே அணியணியாய்ப்பூரணகும்பங்களும் ருக் யஜுர் சாமங்களாகிய வேதங்கள் முன்னும்பின்னும் அணி

யணியாய்ப் பெருங்கட லொலிபோல் ஒலித்துக்கொண்டு போகவும் நகரமுற்றும் மணவிழாவாய்க் காணச்சென்றனர்.

செல்லும் அம்மூர்த்திகளைச் சூழ்ந்து நரசிங்கமுனைய ரைச் சேர்ந்த ராஜவர்க்கத்தினரும் ஏனைய அரசர்களும் தங் களுக்குரிய செல்வச்சிறப்போடு யானைகுதிரைமுதலிய வாக னங்களின்மேலும் சிவிகைகளின்மேலும் ஊர்ந்துவரவும், மங் கையரிற் சிறந்தாரெல்லாம் சில்லாண்டொழிந்து பல்லாண்டு பல்லாண்டாய்வாழப் பல்லாண்டுகளைப் பாடிக்கொண்டு வர வும், அஷ்டலக்ஷ்மிகளும் பல பெண்ணுருக்கொண்டு வரு வதுபோல் சூதாடுகருவியையும் தாமரையரும்பையும் பழி த்து குங்குமக்குழம்பு பூசப்பெற்றுப்பொன்மலைபோலும்பிர காசிக்கின்ற தனங்களையுடைய சுமங்கலிகள் மங்கலம்பொலி யச்சூழ்ந்துவரவும், இம்மங்கலப் பொலிவைக்கண்டு கலியா ணமங்கலம் எப்பொழுதென்று வினவுவோர்க்கு இப்பொழு தென்றுகூறி மகிழ்பவரெல்லாம் அம்மகிழ்ச்சியோடுவரவும், கலியாணம் என்னும் ஓர்விழா மிக்கசிறப்புடன் அம்மூர்த் திக்குமுன் புறப்பட்டது.

அவ்விழாவில் சங்கநாதஞ்செய்வோர் வாயின்கண் ஒலி த்துக்கொண்டிருக்கும் பல சங்கங்கள் சங்கினங்களாகவும், அவரவர்காதுகளில் பூண்டிருக்கும் குண்டலங்கள் மகரமீன் களாகவும், அவரவர் அணிந்திருக்கும் இரத்தினாபரணங்கள் இரத்தினக் குவையல்களாகவும், சோலைபோல் அடர்ந்து வரும் மயிற்பிஞ்சங்கள் அலைகளாகவும் காணப் படலால்

கருங்கடலே ஓர்கலியாணகோலங்கொண்டு வருவதுபோலும் காணப்பட்டது.

சுந்தரப்பெருமானாரது அவ்வோர் மணம் ஓர் மணமாயல்லாமல் ஒப்பற்ற பெருமணமாய் அரசரது வாழ்வாகிய செல்வமணமாய் அந்தணரது செல்வமாகிய வைதிகமணமாய், சிவனரது செல்வமாகிய சைவமணமாய் மணந்து சடங்கவியாரது ஊராகிய புத்தூரின்கண் அன்றுபுகுந்து என்றும் குடியிருக்கப்பெற்றமையான் அப்புத்தூர் மணம் வந்த புத்தூரெனப் பெயர்பெற்றது.

சடங்கவியார் தமதுபெண்மணத்தில் வைதிகமணமும் சைவமணமும் அவ்விருமணத்தையுங் காக்கவல்ல அரசமணமும் நமதுபுத்தூரிற்புகுந்து இவ்வூரை என்றும் மணம் வந்தபுத்தூர் என்று எவ்வூரிலும் சொல்மணக்கும்படிச் செய்த இச்சுந்தரப்பெருமானது திருமணத்துக்கு நாம என்னமங்கலம் செய்வதென்று பேரானந்தங்கொண்டு தம்மைச் சேர்ந்த பிராமணகோஷ்டிகளும் சுமங்கலிகளாகிய ஸ்திரீஜனங்களும் தம்மைச்சூழ்ந்து பூரணகும்பங்களையும் தூபதீபங்களையும் முளைநெருங்கிய பாலிகைகளையும் கைகளிலேந்திக்கொண்டும், மலர்கள் அறுகு சுகந்தப்பொடி நெற்பொரி முதலிய பலபொருள்களாகிய இவைகளை வீசிக்கொண்டும், கலவைச்சந்தனத்திற் றெளிந்தநீரை வீதியிற் றெளித்துக் கொண்டும் வரச்சென்றனர்.

மணக்கோலங்கண்டுமங்கையர்வியத்தல்.

(செ-ள் - உடு - உசு - உஎ) எதிர்கொண்டு செல்லும் இவர்களுக்கெல்லாம் எதிர்காட்சி கொடுத்துவரும் நிறைந்த காட்சி யுடையாராகிய சுந்தரமூர்த்திகளைக் கண்ட சில மங்கையர் "கண்கள் எண்ணிலாதவேண்டும் காளையைக் காண என்பார்" ஏனெனில் - இக்காளையார் மானிடசரீரியா கக் காணப்படின் நமக்குள்ள இரண்டுகண்களும் போதும். இச்சுந்தரர் கடம்பவனசுந்தரர் கர்ப்பூரசுந்தரர் கலியாணசுந் தரர் மீனாக்ஷிசுந்தரர் அட்டாலசுந்தரர் ஆலாலசுந்தரர்என்று சொல்லப்படும் மஹாதேவனாகியசுந்தரேசப் பெருமானாரது திருமேனியாகக் காணப்படுதலின் போதா என்பார்.

சிலர் "பெண்களில் உயரநோற்றாள் சடங்கவிபேதை யென்பார்" ஏனெனில்—கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்று அறியும் ஐம்புல இன்பமாகிய செல்வத்தை ஒருங்கே யனுபவிக்க உரியவர்-கண்கள் எண்ணிலாதவேண்டுமென்று வேண்டப்படும் சுந்தரமெல்லாந்திரண்டு ஒருருக்கொண்டு வந்த சுந்தரராவார். இவரால் அனுபவிக்கப்படுவாள் சடங் கவியாருடைய பெண்ணேயாகலான் அப்பேதையே மேன் மையான நல்லதவத்தைச்செய்தவள் என்பர்.

சிலர் "மண்களிகூரவந்த மணங்கண்டு வாழ்ந்தோம்என் பார்" ஏனெனில்—சடங்கவிபேதை மீது ஏனிப்படிபொ றாமைப்படுகின்றீர்கள். பொறாமையை யொழியுங்கள். இட்

டார்க்கு இட்டபலன் என்பதுபோல நாம காண்டற்குரிய தவத்தைச்செய்தோம் கண்டோம். கூடுந்தவத்தைச் செய்தோமில்லை கூடப்பெற்றோமில்லை. இதற்கு இனிநாம் என் செய்யக்கடவோம். ஆயினும் மண்களிகூரவந்ததாகிய இவரது மணக்கோலத்தை நாம் இன்று காணப்பெற்றோமாகையால் அக்கோலத்தை மறப்போமா மறக்கோம். ஆகவே அச் சடங்கவி பேதையைப்போலவே தவமுடையராய் இவரோடுநாமும் வாழ்ந்திருக்கப் பெற்றவர்களேயாயினோம் என்பர்.

சிலர்சிலர் "பண்களில் நிறைந்தகீதம் பாடுவார் ஆடுவார்கள்"—இக்காளையாரது கண்காட்சியைக் கண்களாரக்கண்டு களிப்புடையராய் ஆடுவதையும் பாடுவதையும் விட்டு இப் பேதைமார்கள் தங்கள்பேதமையால் எண்ணாதஎண்ணமெல்லாம் எண்ணிஎண்ணி ஏழைநெஞ்சத்தைப் புண்ணாக்கிக் கொள்ளுகின்றனரே இஃதென்னமடமை என்று அவர்களைப்பழித்து அவரது பேரழகைப் பாடிப்பாடி ஆனந்தநடனஞ்செய்து இன்புறுவார்கள்.

சிலர் - நமரங்காள் காளையைக்காணக்கண்கள் எண்ணிலாத வேண்டுமென்றும், சடங்கவிபேதை பெண்களில் உயரநோற்றாள் என்றும், நாமும் மண்களிகூரவந்த மணங்கண்டு வாழ்ந்தோம் என்றும் கூறுகின்றீர்களே, நீவிர் இக்காளையினுடைய நோக்கி (கண்களி)ன் செயலை நன்றாய் அறிகின்றிலீர்போலும், அறிந்திருப்பீராயின் இவ்வாறு கூறத்துணிவீர், அன்றியும் நீவிர் அவரைப் பார்த்தீர்களேயன்றி அவர்

நங்களைப்பார்த்தனரா, பார்த்திருப்பாராயின் நீவிர் மேலே சொல்லிய வார்த்தைகளைச் சொல்லமாட்டீர்கள். நாங்கள் தான் அப்பேரழகரைப் பார்த்தோம். அவ்வாண்டகையாரும் எங்களைப்பார்த்தனர். பார்த்தபடியினால்தான் அவரது பார்வையாகிய வெள்ளத்துள் ஆழ்ந்துகரைகாணாது அலைகின்றோம் என்பர்.

இவர்கள்கூறியதைக் கேட்டசிலர் - அம்மம்ம இவரது பார்வை அருளில் பார்வையன்றோ. இந்த நோக்கமுடையாரை நீவிர் எண்ணிலாதகண்கள் பெற்றுக்காணுமாறென்! ஐம்புலச்சுவையை நுகருமாறென்! மணங்கண்டு வாழுமாறென்! நீவிரே கூறும், சடங்கவிபேதையும் இவரது அருளில் காட்சியை எவ்வாறுகாண்பளோ! இவரது இன்பநுகர்ச்சியை எவ்வாறு அனுபவிக்கப்பெறுவாளோ! இவரோடுகூடி எவ்வாறு வாழ்வாளோ ! இவையெல்லாம் எங்கட்கு ஐயமே. இவரது பார்வை அருட்பார்வையாயின் நமதுகண்களும் பயன்படும். ஏனையபுலன்களும் அதனதன் இன்பங்களை நுகரப்பெறும். இவரோடுகூடி வாழும்வாழ்க்கையும் கூடும் என்பர்.

இன்பத்தைக்கொடாமல்-அவரது நோக்கம் காமத்தை விளைவித்துத் துன்பத்தைச் செய்தலால் அருளில் நோக்கமென்றார்.

சிலர்—இவரதுநோக்கம் நம்மைநோக்குவதற்கு நமக்கு வாய்த்துள்ள சுந்தரம் போதுமோ, இவரது சுந்தரத்துக்கு

எந்தப்பரவையாகிய சுந்தரக்கடலாள் வருவளோ. இவரது சுந்தரத்தைத்தன்னுள் அடக்கிஆள எந்தச்சங்கிலியாள் வருவளோ நாமறியோம். அத்தன்மையார் வரப்பெற்றால் இவர் அருள்நோக்குடையவராகவே யிருப்பர்போலும் என்பர்.

சிலர்—ஓமங்கையர்களே! நீங்களெல்லாம் இவருடைய அழகுமுதலிய வற்றைக் கண்டும் மயங்கியும் புகழ்ந்தும் பாடியும் ஆடியும் வருகின்றீர்கள். நாங்களோ அவர் ஊர்ந்துவரும் குதிரையைப் பார்த்துவருகின்றோம். ஏனெனில் இது யோகப்புரவியாகலின் விரைந்து செல்லாது நாம் அவர்பால் கொண்டிருக்கும் அவாவுக்குத்தக்கபடி ஆங்காங்கும் நின்றுநின்று பையப்பையச் செல்லாநின்றது. இப்பரியின் தருதிநடையால் அப்பரியின்மேல் வரும் நம்பியாரது நோக்கும் சிறிது அருள்நோக்குடையதுபோலும காணப்படுகின்றது என்பர்.

சிலர் "பூண்தயங்கு இவனே காணும் புண்ணியமூர்த்தி என்பர்" ஏனெனில் ஆபரணவிசேடத்தால் காட்சிப்படும் இக்காட்சி புண்ணியவிசேடக்காட்சியாய்க காணப்படுகின்றபடியால் இம்மூர்த்தி நம்மனோரால் கண்டுவியக்கத்தகும் புண்ணியமூர்த்தியே யாவர் என்பர்.

கலியாணச்சடங்கினைச் செய்யத்தொடங்கல்.

(செ-உள) இவ்வாறு திருவோலக்கக் காட்சியிற் கூடிய மங்கையர் தத்தம் ஆசைக்கும் அன்புக்குப் ஏற்றவாறு கூறி

க்கொண்டுவர மணக்கோலத்தோடும்வரும் எங்கள் வள்ளலா ராகிய நம்பியாரூரர் நறுமணங்கமழும் திருமணப்பந்தருக்கு முன்னே சென்று வெள்ளியசங்கங்கள் மேகக்கூட்டங்கள் முழக்குவதுபோல் ஒலிமேலிட்டு முழங்க யோகப்புரவியினி ன்றும் இழிந்து பின்னர் அங்குநடக்தப்போகும் ஒப்பற்ற கலியாணவைபவச் சடங்கை மிக்கஆவலோடு விரும்பி அப் பந்தரின்கண்ணே வீற்றிருக்க, அதுகண்டு கலியாணச்சடங் கினை யியற்றுவோராகிய சைவாசாரியர்கள் அருகிருந்து முகூர்த்தம் நடத்தத் தொடங்கினர். அச்சமயத்தில் அப் பந்தரின்கண்ணே நடந்ததாகிய அற்புத அருட்செயலைச் சொல்லத் தொடங்குகின்றேன். சொல்லத்தொடங்கிய அவ் வொருசெயலாலேயே யான் கடத்தற்கரிய பிறவிக்கடலைக் கடந்து இறைவனருளாகிய அடியென்னும் கரையைப்பற் றிப் பிழைத்தவனாயினேன்.

சூசனை.

தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் என்பது - ஆதிசைவ ராகிய சடையனார் பிரமசரியநிலையைக் கடந்து கிருகஸ்த நிலைக்குரியராய்வந்த தமது மகனாராகிய நம்பியாரூரருக்குத் திருமணச்சடங்கினைச் செய்யத்தொடங்கிய அக்காலத்தில் அநாதிசைவராகிய சடைமுடியார் அச்சடங்கினைத்தடுத்து அந்த நம்பியாரூரரைத் தமதுமகனாராகக் கொண்ட அநாதி முறைமையானபழமை எனப்படும்.

எனவே, இறைவனுக்கு - சுந்தரமூர்த்திகள் மகனார் என்பது கயிலாயத்தின்கண் முன்னமேயுள்ள பழமையான முறைமையாம். சடையனார் மகனைப்பெற்றது இறைவனருளால் என்க. இதனை "தம்பிரான் அருளினாலே தவத்தினால் மிக்கார்பெற்று" என்றதனாலறிக. முன்னமே * மகனாயுள்ளார்க்கு ஓலைகாட்டி யாள்வான் ஏனென்னில் அம்முறைமை உலகினர் அறியாராகலான் அவர் அறியும்பொருட்டுக் காட்டிய பிரமாணஓலையாம் எனவே - கடத்தற்கரிய ஆஜ்ஞாரூபமாயுள்ள வேதவுரையாம்.

இனி இறைவன்சுந்தரமூர்த்திகளுக்கு உன்பூல்மாறுப் பெருங்கருணை வெள்ளம் உடையேம் யாம் என்பதுதோன்ற கங்கையினையும், தமது உண்மையாகிய நிலைமையெல்லாம்மதிக்கலைபோல் உன் அறிவாகியமதியில் தோன்றச்செய்யும் திருவுள்ளம் உடையேமென்பதுதோன்ற மதியினையும், மந்தரகிரியிற் பூட்டிய பாம்பினின்றும் வெளிப்பட்ட விடத்தைஅதன் கொடுமையைப்போக்கி யாம் உண்ணும் உணவாகக்கொடுத்து எம்மைவாழ்வித்ததுபோல் உயிர்களைமயக்கிக் கொல்லும் அரவகல்அல்குலையுடைய மாதர் சிற்றின்பத்திலு

---

* தந்தையினது உடல் பொருள் ஆவியை ஆளுதற்குரியவன் தன்னுடலினின்றுந் தோன்றிய மகனே யாதல்போல் இறைவன் தனது திருமேனியிற் றோன்றினவர் சுந்தரமூர்த்திகள் ஆகலான் அவரைத் தனது திருமேனிமுதலியனவற்றை ஆளும்பொருட்டு ஆட்கொண்டன ரென்க.

ள்ள விடத்தை எம்அருளாற் போக்கி எமதுதோழனாக இவ்வுலகில் நீ வாழக்கருதினேம் என்பதுதோன்றப் பாம்பினையும், கயிலையில் பிரணவசொரூபமாகிய கொன்றைப்பூமாலையைச்சூட்டி மகிழ்வித்ததுபோல் இங்கு அப்பிரணவார்த்த சொரூபமாகிய பாமாலையைச்சூட்டி எம்மை மகிழ்விக்கவேண்டும்என்னும் ஆசையுடையேம் என்பதுதோன்றக் கொன்றையினையும் முடிமேல் உடையனாய் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் காட்சிகொடுத்த கோலம் என்பதுதோன்ற கங்கையும் மதியும் பாம்பும் கடுக்கையும் முடிமேல்வைத்த அங்கணன் என்றார்.

அல்லதூஉம், சுந்தரமூர்த்திகள் யாதுசெய்ய வேண்டினும் அதுசெய்யும் கருணைவெள்ளத்தையும், தமது உண்மைநிலைமையெல்லாம் அவருள்ளத்தில் மதிக்கொழுகலைபோல் தோன்றும்வண்ணம் ஞானப்பிரகாசத்தையும், அம்மூர்த்திகள் செய்யும் செயலெல்லாம் தமதுசெயலாகவேகொண்டு களித்தற்கு அவர்க்குத் தோழமைத்தன்மையும், கொன்றைப்பூமாலையைச் சூட்டி அவ்வடையாளத்தால் தாமேஇறைவனென்று பிரமனாதியரை அறியச்செய்ததுபோல் எல்லாவுயிர்களும் தமது இறைமைத்தன்மையைப் பாமாலையாலுணரத் தேவாரப் பாமாலையைச்சூட்டும் பணியையும் அப்பெருமானார்க்கு ஆக்கவந்த கருணைவள்ளல் என்பதுதோன்ற அவ்வாறுகூறினார் என்றலுமாம்.

இனி அச்சுந்தரமூர்த்திகள் தோன்றுதற்கு இடமாயிருந்த நாடு திருமுனைப்பாடிநாடு எனவே-திருவருளை நாடிப் பாடும் பாட்டுடைய நம்பியாரூரர் அவதாரஞ்செய்வதற்கு எல்லாநாடும்பிற்பட இந்நாடு முற்பட்டுமுனைத்து முன்னின்றதனால் என்க. பெரியோரையெல்லாம் பாடவந்த பெரியோர்க்கு இது நாடானசிறப்பால் "பெருந்திருநாடு" என்று சொல்லவுமாயிற்று. அதுவேயுமன்றி - எல்லா வளப்பங்களையும் இயல்பாகவே பெற்றவனாகிய இந்திரன் அவ்வளப்பங்களெல்லாம் சூரனால் இழந்துவறியனாய் ஏங்கியகாலத்து அவ்வளப்பங்களெல்லாம் மீண்டும்பெற விநாயகமூர்த்தியினால் கவிழ்க்கப்பட்ட காவிரிநதியை என்றும் தன்னிடத்துடைத்தாய் அதனாற்பெருகிய பலவளப்பங்களை யுடைத்தானதால் பெருகியவளத்தான் மிக்க பெருந்திருநாடு மாயிற்றென்க.

இந்தநாட்டில் சுந்தரமூர்த்திகள் அவதாரஞ்செய்தவூர் திருநாவலூர். இவ்வூர் "மருவியதவத்தான்மிக்க வளம்பதி" என்றதனால்-அழியுந் தன்மையினையுடைய பசுத்தவத்தால் விளைந்தவளப்பம் போலாது, செய்வோராகிய ஆன்மாக்களை விடாது அவர்களோடு என்றும் மருவியிருக்கும் பதித்தவத்தால் என்றும் நிலைபெற்ற பெரிய சிவச்செல்வத்தை யுடையது எனவும், "வாய்மைகுன்றாத் திருமறையவர்கள் நீடும்" தன்மையினையும் உடைத்து - எனவே இறைவனால் உயிர்க்குறுதியெனக் கண்டுகொள்ளவேண்டிய விதிகளையும், உயிர்க்கு இறுதியெனக் கண்டுகழிக்கவேண்டிய நிஷேதங்களையும்

கொள்ளவுங் கழிக்கவும் வேதங்களில் எந்த எந்த விதமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றனவோ அந்தந்த விதமாகக் கொள்ள வேண்டிய விதிகளைக்கொண்டும், தளளவேண்டிய நிஷேதங்களைத் தள்ளியும் உணரவேண்டிய உண்மைநிலையில் குறைவுபடாத வேதவித்துக்களால் நிறம்பப்பெற்றும் உள்ளது எனவுங்கொள்க.

இங்ஙனமான வேதவொழுக்கம் குன்றாது நீடுந்தன்மையை யுடைத்தாய் அந்நாவலூர் இருத்தலால் அவ்வேத சாரமாகிய சைவவொழுக்கமும் அவ்வூரின்கண் பிரகாசித்து மலையினுச்சியில் எரியும் தீபம்போல் எங்கும் யாவரும்காண வோங்கும் என்னுங் கருணைகொண்டு அவ்வூரில அவதாரஞ் செய்தனரென்க.

இதனல் வேதவொழுக்கத்தால் அடையப்படும் பயனைக்கொடுப்பது சைவவொழுக்கமே யாகலான் அப்பயனைக் கொடுக்க அவ்வூரில் சுந்தரமூர்த்திகள் அவதாரஞ்செய்தனர் என்றதாம்

அருமறைச் சைவமோங்க அருளினல் அவதரிக்கவந்தவ ராகலான் அச்சுந்தரமூர்த்திகள் அச்சைவம் ஓங்குதற்குரிய சைவ வேதியர்குலத்துள்ளேயே தோன்றினர். அஃதாவது-"மாதொருபாகனர்க்கு வழிவழி அடிமைசெய்யும், வேதியர்குலத்துள்ளே" எனவே - ஆதிசைவர்குலத்துள் என்க. இவர்கள் பூவுலகில் தோன்றியநாள்தொட்டு சைவத் (சைவ

வொழுக்கத்)தை மறவாதவர் என்றதாம். எப்படி மறவாதவர் என்றால் இவர்கள் சந்ததியில் வரும் ஒவ்வொருவரும் ஆன்மார்த்த பரார்த்தங்களைச் சைவமாகிய சிவாகமத்திற் கூறப்படும் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் நான்கினும் முறையானே ஒவ்வொன்றையும் தமக்குரியபோகப் பிரயோஜனங்களைக் கருதிச்செய்யாது நாம் இறைவனுக்கு அடிமையாதலால் அடிமைகளாகிய நாம் அவ்வடிமைத்திறத்தை எண்ணி அச்சரியையாதி நான்கினையும் நாம் செய்யத்தகும் பணியெனக்கருதி புறம்பேயுள்ள உடம்பாலும், ஐம்பொறிகளாலும் உடம்பினுள்ளேயுள்ள மனத்தகத்தாலும் அறிவகத்தாலும் நீங்காது செய்யத்தகும் கடமைப்பாடுடையோமா யிருக்கின்றோம் என்று "இடரினும் தளரினும் எனதுறுநோய் தொடரினும் உனகழல் தொழுது எழுவேன்", என்றபடி எப்பொழுதும் விடாமற்செய்வதில் மறவாதவர் என்க.

இந்நெறியை மேற்கொண்டுள்ளவரே சைவகுலத்தவராகிய ஆதிசைவர் என்க. மாதொருபாகனார்க்கு வழிவழியடிமைசெய்யும் என்றதனால் சிவபெருமானார்க்கன்றி வேறொருதெய்வங்களுக்கு மறந்தும் வழிபாடுசெய்யாதவர் என்று அவர்களது குலவொழுக்கத்தை விதந்து கூறியதென்க. இவ்வொழுக்கம் இவர்களுக்கு வந்தவாறு எவ்வாறெனில் சிவமுகோத்பவ ராதலால் சிவபெருமானுக்குத் தாழ்ந்த தெய்வங்களைத் தொழுதல் இவர்களுக்குக் கூடா

தாயிற்று. இவ்வுண்மைதோன்றவே மூர்த்திகளது தந்தை யாரை மேம்படுசேடையனார் என்றார் பிறராற்பழிக்கப்படாத சிறப்பினையுடையது இல்லறமேயாகலான் ஏதமில் எனவும், அந்தநல்லறமாகிய இல்லறத்தைநடத்த இன்றியமையாத் துணையாவாள் தன்மனையாட்டியன்றி வேறொருவர் அன்றாக லான் வாழ்க்கை யிசைமனைஎனவும, அவ்வாழ்க்கைத்துணை யாகிய அவளுக்கு இன்றியமையாத்துணை நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்னும் நிறையே யாகலான் கற்பின் என வும், இந்நலமெல்லாம ஒருங்கே யிசைந்துள்ள ஞானசீலை யாகலான் சடையனாரது மனையாட்டியாராகிய ஞானியாரை ஏதமில் கற்பின் வாழ்க்கை மனை யிசைஞானி என்றார்.

அல்லதூஉம் சடையனார் என்றதனால் சிவனார்போல் இவர் எனவும், இசைஞானியார் என்றதனால் அச்சிவனாருக் கிசைந்த சத்தியாகிய ஞானசத்தியைப்போல் இவ்வம்மை யார் எனவும கொள்ளல் ஓர்சிறப்புடைத்தெனக.

"மங்கலமென்ப மனைமாட்சி மற்றதன் - நன்கலன் நன் மக்கட் பேறு" என்று தந்தையைவிலக்கித் தாயிக்கே மக் கட்பேற்றை நன்கலமாகக் கூறியிருத்தலான் சடையனார் பால் என்னாது இசைஞானியார்பால் திருவவதாரஞ் செய்தார் எனவும், ஞானநூல் உணர்ச்சியுடைய உயர்ந்தோர்கள் தாம்சிவமாய் நிற்றலே அடையத்தகும் பேறெனக்கருதி அடி மையாதலைமறந்து அச்சிவப்பேற்றை யிழக்கும் அத்தீமை யினின்றும் நீங்கத் திருத்தொண்டத்தொகையை வெளியாக்

கவர்த அருளாளராதலால தீதகன்று உலகம் உய்யத் திருவவ தாரஞ்செய்தார் எனவுங்கூறினர்.

யாவர்க்கும் கிடைத்தற்கரிய திருத்தொண்டத்தொகை என்னும பெருஞ்செல்வத்தை மிகஎளிமையாய் வழங்கிய அருள்வள்ளலாகிய சுநதரமூர்த்திகளைச் சடையனர் மகனுராகத் தவத்தின் மிகுதியினலே பெற்ருர் என்பதன்று அருளினல் என்பது தோன்ற தவத்திஞல் மிக்கார் தம்பிரானருளினலேபெற்று எனவும், அருளுடையராகிய சடையனர்பால் அவ்வருள் உணர்த்தியவழியேநம்பியாரூரர் என்ற நாமமும் சாற்றினர் எனவும் கூறினர். அஃதாவது - முன் நிஷ்களசொரூபமாகவே இருந்த இறைவன் பின் அருளினல் கொண்ட சகளத்திருமேனியினின்றுந் தோன்றிய சுநதரமூர்த்தி ஆகலான் அதுதோன்ற ‡ நம்பிஎனவும், இம்மூர்த்தி என்றும சுந்தரகோலத்துடன் என்றுந்தமக்குத்தோழராயிருக்க அருள்செய்வோர் ஆரூரராகிய தியாகேசராகலான் அது தோன்ற நம்பி என்றதேயன்றி நம்பியாரூரரெனவும் திருநாமம் சாற்றியதென்க.

திருமால் கதைமுதலிய பஞ்சாயுதங்களால் அரக்கரைப் போர்நிலையில் நின்று உருட்டுவதுபோல் இவர் சிநதாந்தநிலையில்நின்று புறச்சமய அரக்கரை உருட்டவல்ல சைவ ஞானக்குரிசில் என்பதுதோன்ற ஐம்படைமின்னத் தெருவிற்றேருருட்டு நாளில் என்றார்.

‡ ஆண்களிற் சிறந்தவரையும் பின்வந்தவரையும் நம்பிஎன்பர்.

ஞானக்குரிசிலாய்ப்பிரகாசிக்கும் இம்மூர்த்திகளின்பேர மூகை நரசிங்கமுனையரேன்னும் நாவோழ் அரசர்கண்டு பரவரும் காதல்கூர-அரசிளங் குமரற்கேற்ப அன்பினால் மகண்மைகோண் டார் என்றார். எனவே - அத்திருமுனைப்பாடி நாடாளும் நரசிங்கமுனையரையர் ஓர்நாள் தெருவில் தேருருட்டும் இளங் குரிசிலாகிய சுந்தரமூர்த்திகளது சுந்தரத்தைக்கண்டு இது சிவசுந்தரமோ, சிவனருட்சுந்தரமோ, சிவயோக சுந்தரமோ, சிவபோக சுந்தரமோ, சிவஞான சுந்தரமோ, சிவானந்த சுந் தரமோ, சிவானந்தம்பெற்ற சிவனடியார் சுந்தரமோ, இவ் வடியர் சுந்தரப்பெருமானை "பெறுமவற்றுள் யாம் அறிவது அறிவறிந்த மக்கட்பேறு, பிறபேறு நாம் அறிவதாகிய பேறலல" என்றபடி பெறுதற்கரிய மக்கட்பேறாகக் கொள் ளாதொழிவோமாயின் நாம பெற்றிருக்கும் ஏனைப்பேறுகள் நமக்கு என்னபயன்செய்யும் அவையெல்லாம் நீம் அறியும் பேறுமோ என்று * "சீலம் இலரேயெனினும் திருநீறு சார்

* "ஈசனுக்கு அன்பிலலார் அடியவர்க்கு அன்பு இல்லார்" என்னும் இச்சுருதி - ஈசனிடதது அன்பின்மையைக் காட்டுவது அடியவரிடத்து அன்பின்மையே என்று உணர்த்துகின்ற படியால் யாவராயினும் திருவேடமுடையராய்க் காணப்பெறின் அவர்பால் ஈசன் திறமேபேணி நம்மிடத்துண்டாகவேண்டிய அன்பினை அவர் வழியாய் உண்டாக்கிக்கொண்டு ஈசனிடத்து என்றும் நீங்காத அன் பினை யுடையாராந் தன்மையை யுடையராதல் வேண்டும் என்னும் உண்மையை இவ்வரசர் உணர்ந்தபேரறிவாளராகலின் அஃதாவது- "சிவோகம்பாவிக்கும் அத்தாற்சிவனுமாவர்" என்றபடியும், "குறிய

ந்தாரை - ஞாலம் இகழ்ந்து அருநரகம் நண்ணுமல் எண்ணு வார் - பால்அணைந்தார் தமக்களித்த படியிரட்டிப் பொன்

தனுல் இதயத்தே அரனைக்கூடும் கொள்கையினுல் அவனுவர்" என்றபடியும், 'குறியொடுதாம் அழியும் நெறியதனுல் சிவமேயாய் நின்றிடுவர்" என்றபடியும், உள்ளத்தின் கண்ணே சிவானுபவம் அமையப்பெறும் சீலமிலராய்த் தூர்த்தகுணமும் தூர்த்தவேட மும் உடையராய் - புறம்பே அறிவரியானுகிய சிவனை அறிவதற்கு அவன் உருவமாய்ப் பிரகாசிக்கும் திருவேடமாகிய திருநீறு ஒன் றைச் சார்ந்து தம்மாட்டுவரின் அவரைக்கண்டு சிவனுருவமாகிய திருநீறு இத்தூர்த்தனையும் தன்வச மாக்கிக்கொண்டதே என்று அத்திருநீற்றின் மகிமையையே கருதி அங்ஙனங்கருதிய அக்கருத் தால் திருநீற்றுக் குள்ளாயிருக்கும் அவனைச் சிவமாகவே பாவித்துப் பின் அவனுக்கும் அத்திருநீற்றில் அன்புண்டாய் அதனை என்றும் விடாதுகொள்ளப் பொன்னைச் சிவனடியார்களுக்குக் கொடுப்பது போல் அல்லாமல் இரண்டுபங்காகக் கொடுத்தது தொழுது திரு நீற்றொளியால் உமதுமேனி ஒளிவிடும் பிரகாசத்தை யான் என் னென்று சொல்லுவேன் அதனைக்காணும எனக்கு அதனருமை தெரியுமேயன்றி, அணிந்திருக்கும்நீர் அதனை எப்படி யறியவல்லீர். உம்மைக்கவர்ந்து உமதுமேனியில் பிரகாசிக்கும் திருநீறு என்னுள் ளத்தைக் கவர்வதுபோல் மெய்யடியார்பால் பிரகாசிக்குந் திருநீறு என்னுள்ளத்தைக் கவர்ந்ததில்லை. அதனையான் எதனுற்கண்டேன் என்னில், இன்று நீரும் இவ்வடியரும் ஒக்கவிருக்கக் கண்டதனுல் அதனைக்காணலாயினேன். அஃதாவது - இவ்வடியார்கள் நீறணி வது-சிவனைத்தம்முள்ளத்தே கவர்வதற்கு. நீர்நீறணிந்தது-என்னுள் ளத்தைக் கவர்வதற்கே என்று உணரப்பெற்றேன் என்று சொல் லிச் செல்லவிடும் தன்மையுடையவர்.

கொடுத்து, மேலவரைத் தொழுது இனியமொழி விளம்பி விடைகொடுத்த" பேரன்பாளராகலான் இவ்வாறெண்ணி ஞர். எண்ணியபடியே, "பயந்தவர் தம்மாற்சென்று" (சடைய ஞர்பாற்போய்) "விரவியநண்பினுலே" அஃதாவது - சடைய ஞர் சிவனடிமைத்திறத்தில் ஆசிரியராதலால் அவர்பால்தமக் குள்ள அன்பினுலும், தாம் சிவனடியார் அடிமைத்திறத்தில் மீளா ஆளாதலால் தம்பால் அவருக்குள்ள அன்பினுலும் புற நட்பேயன்றி அகநட்பும் உடையவராதலால் "வேண்டினர் பெற்று" எனவே - சடையனுரைநோக்கி நீர்சுந்தரமூர்த்திகளை மகனுராகப்பெறறு வாழ்ந்து களிப்பதுபோல் அடியேனும் அம்மூர்த்திகளைப பெற்று பேரானநத முறுவான் நும்மை வேண்டுகின்றேனென்றுவேண்ட, அவர்-இவர்பால் அருளும் அன்பும் உடையவராதலால் மறுப்பதற்கெண்ணுது அவர் வேண்டியபடியே அருள்செய்ய அம்மூர்த்திகளைப் பெற்றுத் தமது வம்சோத்தாரணமாகவந்த தமது பிள்ளைக்குத் தமது குலமரபுக்கும் தமது செல்வத்துக்கும ஏற்றபடி மகச்சடங் கினைச்செய்து மகனுகக்கொண்டாடியதுபோல் அம்மூர்த்தி களுக்கும் சைவஒழுக்கம் குன்ருவண்ணம் வைதிக கருமங் களைச்செய்து மகனுந்தன்மையைக்கொண்டு யாவரும்கேட்ப இம்மைச்செல்வம் எனக்குமேன்மேலுண்டாக சிவனுர் அரு ளால் அன்று ஓர் இராஜசிகாமணியையும், மறுமைச்செல் வம் அம்மையில் என்பதில்லாமல் அப்பேரின்பமும் எனக்கு இம்மையே மேன்மேல் உண்டாக சடையனுர் அருளால்

இன்று ஓர்சைவராஜமணியையும் மகனாகப்பெற்றேன் பெற்றேனென்று கொண்டாடினர் என்க.

சுந்தரமூர்த்திகள் தம்மை அரசன் பிள்ளையாகக்கொண்டு தம்பால் அப்பிள்ளை யாசையையே கொண்டாடி நிற்கும் பெருமைவாய்ந்த அவராசை தம்மிடத்தில் குன்றாது என்றும் வளரத் தாமும் அவரைத் தந்தையாகவே கொண்டு அவ்வாசையையே மேன்மேலும் காட்டிவந்தனர் என்பது தோன்ற பெருமைசால் அரசற் காதற்பிள்ளையாய் எனவும், தாம் தந்தையாகக் கொண்டாடும் ஆசையை அரசருக்குக்காட்டி நடப்பதுபோல் சடையனார் தம்மை மகனாகக்கொண்டாடும் அம்மகவாசை அவருக்குங் குன்றாது என்றும் வளர அவரது ஆதிசைவ குலாசார வொழுக்கத்தை விடாது அவர் கண்டுமகிழுமாறு செய்து அரசன்பாலே வளர்ந்துவந்தனர் என்பதுதோன்ற பின்னும் தங்கள் வருமுறை மரபின்வைகி வளர்ந்து எனவும், அங்ஙனம் வளர்ந்துவந்த அச்சுந்தரமூர்த்திகளது கோலம் நரசிங்கமுனையரையருக்கும், சடையனாருக்கும் மகிழ்ச்சியென்னும் நன்மங்கலத்தைச் செய்துவரும் தன்மைதோன்ற மங்கலம் செய்கோலம் எனவும், சுமங்கலி என்னும் ஓர்தன்மை அம்மங்கலத் தன்மையை யடைதற்குரிய அந்த ஸ்திரீயையும், அந்தஸ்திரீ அம்மங்கலத்தையும் விடாது ஒன்றாயிருக்கக் காணப்படுமாறுபோல, சைவம்என்னும் ஓர்மங்கலத்தன்மை - அந்தமங்கலத்தன்மை யடைதற்குரிய வைதிகத்தையும், அவ்வைதிகம் அச்சைவ மங்கலத்

தையும் விடாதுநிற்குங் கொள்கையைக்காட்டுவது முந்நூல் என்னும் உபவீதம் என்பதுதோன்ற அருமறைமுந்நூல்சாத்தி எனவும், சிவப் பிரதிபிம்பமூர்த்தி யாகையால் உபநயனச் சடங்கு முடிந்தபின்னர் குருமுகமாய் ஓதியுணரவேண்டிய வேதசிவாகமங்களை அங்ஙனம் ஓதியுணராது ஓதியுணர்ந்த வர்கள் ஓர்காலவிசேடத்தில் ஆராய்ச்சி செய்வதுபோல உப வீதச்சடங்குக்கியல அவ்வேதசிவாகமங்களையுங் கண்ணுற் றனர் என்பதுதோன்ற அளவில் தோல்கலைகள் ஆய்ந்து என வும், பெருமைசால் அரசர் காதற்பிள்ளையான சிறப்பும், பின்னும் தங்கள் வருமுறைமரபின் வைகிய சிறப்பும், மங்க லஞ்செய்கோலத்து அருமறை முந்நூல் சாத்தியசிறப்பும், அளவில் தொல்கலைகள் ஆய்ந்த சிறப்பும் ஆகிய ஒவ்வொரு சிறப்பும் ஒன்றுக்கொன்று வியக்கத்தகும் அதிசயமுடை யனவாய் மேலோங்கிக் காட்டியதென்பது தோன்ற திருமலி சிறப்பினோங்கி எனவும், இவ்வகைச் சிறப்பினால் ஓங்கியிருக் கும் இம்மூர்த்தியை இனி இறைவனால் தடுத்தாண்டருளும் சிறப்பும் வருவதற்கான ஓர்நல்லபருவமும் உடனே வந்தடுத் தது என்பதுதோன்ற சீர்மணப்பருவம் சேர்ந்தார் எனவும் கூறினார்.

சுந்தரமூர்த்திகளுக்குச் சேர்ந்த மணப்பருவம் வேத சிவாகமங்களில் முடிந்தபயனாய் விளங்கும் அருள்நெறியை நடத்தற்கு இறைவன் தடுத்தாட்கொண்டருளும் அருட்செ யலுக்குரிய அரியபருவம் வந்து அடுத்ததென்றுணர்தல்

ஒருவருக்குங் கூடாதாகலான், சடையனார் பொதுவொழுக்கமாக வேதநெறியிற் கூறப்படும் இல்லறநெறியை நடத்தற்குரிய கலியாணப்பருவம் வந்தடுத்ததென் றுணர்ந்து அக மகிழ்ந்து சைவ அந்தணர் குலத்துள் தங்கள் அரும்பெறு மரபுக்கு ஏற்ப, வந்ததோர்சிறப்பில் புத்தூர்ச் சடங்கவி மறையோன் தன்பால், செந்திருவனைய கன்னி (கையைத் தங்கள் மகனாருக்குக் கொடுக்கப் பேசுந் திறமாகிய கலியாணத்திறங்களெல்லாம் தமக்குரிய பெரியோரிடத்துச்) செப்பி * விட்டார் என்றார்.

---

* விட்டார் என்றஇலேசானே - சடையனார் தமக்குச் சுந்தரமூர்த்திகள் புத்திரராய்வந்தது கர்ப்பவாசமாய் அம்முறைப்படியே வந்திருப்பராயின் தாமே அவர்க்குரிய பிதாவாய் மேலேசொல்லியவாறு அம்மூர்த்திக்கேற்ற கன்னிகையைப் பேசி கலியாணஞ் செய்யக் கடமைப்பட்டு முயல்வது ஆவசியமே. சுந்தரமூர்த்திகள் - கர்ப்பவாசமற்று அருளால் வந்தனர் என்பதைச் சடையனார் மறந்துவிட்டார் என்பதும், அஃதேபோல் அருளால் தமக்குமகனாக வந்த அவருக்கு அருளாளனாகிய கங்கையைத்தரித்த சடைப்பெருமானே அவரது தன்மைக்கேற்றவாறு கன்னிகையை நமக்கு உணர்த்தவேண்டியவ ரன்றி நாம் இவரது தன்மையை என்னென்றுணர்ந்து எந்தக்கன்னிகையை உரியாளென்று நிச்சயித்துக் கலியாணஞ்செய்யவல்லோம் என்று எண்ணுவதையும் மறந்துவிட்டார் என்பதும். அஃதேபோல் சடங்கவியாரையும் அவர்வாழும் புத்தூரையும் நினைத்து கங்காதரனாகிய சடையனாரையும் அவர்வாழும் ஊராகிய கயிலாயம்என்னும் பழையவூரையும் மறந்துவிட்டார் என்பதும் கொள்ளக்கிடக்கின்றமைகாண்க.

"அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார் அறிவிலார்—என் உடையரேனும் இலர்" என்ற அறிவாளர் மொழியை அறிந்த பெரியோரைக்குறித்தே சடையனார் பெண்பேச விடுத்தாராகலின் அப்பெரியோரும் அவரது குறிப்பின்படியேசடங்கவியார்பாற்சென்று "குலத்தளவே யாகும்குணம்" என்றபடி செல்வமுதலியவற்றை முன்னர்விசாரிக்கும் ஓர்பொருளாக மதியாது இல்லறத்தை நடத்தற்குரிய அறிவாகிய குணத்துக்கு முதலாயிருக்கும் குலகோத்திரங்களை முன்னர் விசாரித்தனர் என்று அப்பெரியோரது அறிவின் விசாலம் இத்துணைத்தாம் என்பதுதோன்ற அறிவின்மிக்கார் குலமுதல் சோத்திரமுறையுந் தேர்ந்தார் எனவும், நலமிகும் அப்பெரியோர் அறிவுகுன்றுதற் கிடனில்லாத குலகோத்திரங்களை அறிந்தபின்னரே தாம்வந்த கலியாணச் செய்தியைச் சடங்கவியாருக்குச் சொல்லத்துணிந்து அவருள்ளம் மகிழ் கூறும்வண்ணம் நம்பியாரூரது திருமேனியின் சுந்தரமும் அச்சுந்தரத்துக்கேற்பக் கல்வி யறிவொழுக்கங்களின் சிறப்பும், அதற்கினமாய்வாய்ந்துள்ள அரசச்செல்வத்தின் சிறப்புங்கூற அவையனைத்துங்கேட்ட அக்கவியார்மகிழ்ந்து நாம் மகனைப்பெறாது மகளைப்பெற்றதனால் என்ன குறையுடையோமாயினோம் எத்தாலும் குறையொன்றும் இலனாயினோம் இதுவன்றி நாம் பெறத்தகும்பேறு வேறென்னையுள என்று மனத்தில் அங்கீகரித்தனர் என்று அவருள்ளத்திசைவு இத்

தன்மைத்தாம் என்பதுதோன்ற ○ நலமிகுமுதியோர் சோல்ல சடங்கவி நன்மையேற்று எனவும், உள்ளத்திசைவு கொண்ட பின்னர் சடையனுர் வேண்டியபடியே திருவந்த செல்வி யைக்கொடுக்கும் உண்மையாகிய நிச்சயார்த்த மொழியை "அகன் அமர்ந்து ஈதலின் நன்றே முகன் அமர்ந்து - இன் சொலனுகப் பெறின்" என்றபடி மலர்ந்தமுகத்தராய் அமர்ந்த அகத்தராய் இனியமொழியுடன் கூறிப் பின்னர் கலியாணஞ்செய்தற்குறிய செயல்களைப்பற்றிப் பேசவேண்டிய வார்த்தைகளெல்லாம் பேசி அவ்வார்த்தைகளில் யாவும் ஒத்திவந்த நன்மையினுல் அக்கலியாணச் செய்கையில் உண்டாகவேண்டிய ஆசையெல்லாம் ஒருங்கே உண்டாக "அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ்" என்றபடி அடக்கும் வகையறியாது வந்த அவ்வாசையைப்பெரியோர் அறியுமாறு சடையனுர் என்மகளைக் கொள்ள எவ்வளவு அன்புடையவராக விருக்கின்றனரோ அவ்வளவு அன்புடையவனுகயானும் அவர் மகனுரைக் கொள்ளக் காதலுடையவனுக விருக்கின்றேன் என்று அவரன்பின்மிகுதி இவ்வியல்பிற்றும் என்பதுதோன்ற மலர்தருமுகத்தனுகி மணம்புரிசெயலின் வாய்மை பலவுடன்பேசி ஒத்தபண்பினுல் அன்புநேர்ந்தார் எனவும் கூறினுர்.

○ "எண்ணித் துணிக துணிந்தபின் - எண்ணுவம் என்பது இழுக்கு" என்றபடி எண்ணும் எண்ணத்தில் ஓர்வகையான இழுக்கும் பின் உண்டாகாவண்ணம் எண்ணும் நலத்திற்சிறந்தவர்.

சடங்கவியார்க்குத்தாம்சொல்லியமணத்திறத்தில் அவருக்குண்டாகிய மனநலம் உணர்ந்து அது வுணர்ந்தவாறே நாநலத்தோடு அவர்சொல்லிய சொன்னலத்தையும் கேட்டமுதியோர் "உவப்பத்தலைக்கூடி உள்ளம்பிரிதல்" என்றபடி அவர்பால் விடைபெற்றுப் பிரிந்து சென்றவர் நம்பால்யாது கூறவருவரோ என்று தம்வரவை நோக்கிநிற்கும் சடையனார்பாற்சென்று எங்கள் ஐயரே! ஐயம் ஒழிமின். எப்படிப் புத்திரபாக்கியம் பெற்றீரோ அப்படியே புத்திரிபாக்கியமும் பெற்றவராயினீர் இனி மணவோலையைக் கொற்றவனு (நரசிங்கமுனையரைய)ரது செல்வத்துக்கேற்ப யாவருக்கும் எழுதுவீராக என்று அவர் தாம்கொண்ட சந்தேகத்தினின்றும் நீங்கி உள்ளங் களிக்குமாறு முன்னே கூறிப் பின்னர் சடங்கவியாருக்கும் தங்கட்கும் நடந்த சொற்றிறமெல்லாம் விடாதுகூறி அதன்பின்னர் அச்சடங்கவியார்கூறிய வாய்மையென்னும் நிச்சயமொழியையும் கூறி, சடையனார் பந்துமித்திரர்களும் அரசரும் அவரது பந்துமித்திரரும் மனங்களிப்புடையராய் மணத்துக்குரிய மங்கலச்செயலில் செல்லும்படி ஏவினர். அவர் ஏவியபடியே வைதிகசைவ ஒழுக்கப்படி செய்யப்படும் சடங்குகளெல்லாம் செய்து சுந்தரமூர்த்திகளை மணக்கோலங் கொள்ளச்செய்து யோகப்புரவியின்மேல் ஏற்றி மங்கலகோஷத்துடன் புத்தூருக்குச்சென்று அப்புத்தூரை என்றும் மணம்வந்த புத்தூராக்கிச் சடங்கவியார் முதலாயினோர் பூரணகும்ப முதலியன ஏந்தி மங்கலகீத நாத வேதங்களைப்பாடி மலர்களைத் தூவிப் பல்லாண்

கேள்கூறி எதிரேவர அவர்களுடன் மணப்பந்தரைச் சேர்ந்து வெண்சங்கங்கள் மழைபோல்கோஷிக்கக்குதிரையினின்றும் இறங்கி அப்பக்தரின்கண்ணே மணவாளராய் வீற்றிருந்தனர் என்று தொண்டர்சீர்பரவுவராகிய சேக்கிழார் பெருமானார் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அங்ஙனந் திருவாய் மலர்ந்தருளியதேயன்றி வீற்றிருந்தாரென்ற அம்முடிவிற்றானே "ஒருமணத்திறத்தில் அங்குநிகழ்ந்தது மொழிவேன் உய்ந்தேன் என்று தாம் உய்ந்ததை விரைந்து கூறினார். இங்ஙனம்விரைந்துகூறிய இவ்வருள்மொழியை அன்பர்காள் நாமும் உய்த்துணர்வோமாயின் இப்பொழுதே நாமும் உய்யப்பெற்றவர்களாவேம் என்பது திண்ணம்.

அஃது என்னையெனின், "ஆலுமறை சூழ்கயிலையின்கண் அருள்செய்த, சாலுமொழியால் வழிதடுத்து அடிமை கொள்வான், மேலுற எழுந்து மிகு கீழுறஅகழ்ந்து, மாலும் இருவர்க்கும் அரியார் ஒருவர் வந்தார், என்றருளிச்செய்ததனவேயாம்.

எனவே—மேலுற எழுந்து மிகுகீழுற அகழ்ந்து மாலும் (மயங்கும்) இருவர்க்கும் அறியார் * ஒருவர் - மறை

---

* உய்வேனென்று எதிர்காலந்தோன்றக் கூறாது - உய்ந்தேன் என்றது மலர்மிசை ஏகினான் என்றவிடத்து வந்தபொருள் நோக்கிக்கூறியதென்க. சிவனார் வந்தார் என்னாது ஒருவர்வந்தார் என்றது என்னையெனின் ஒருவரென்றே எம்பிரானானும் எண்ணி விண் ஆண்ட(துமெயல்லாமல்) மண்மேல் தேவரென்றே யிறுமாந்து திரி

சூழ் ஆலும் (கோஷிக்கும்) கயிலையின்கண் அருள்செய்த சானும் (பெரிய-அஃதாவது - பிரமாணவுரையாகிய) மொழி வழி தடுத்து அடிமைகொள்வான் வந்தார் என்பதாம்.

பவர் மண்ணுலகவாசிகளை சிவன் ஒருவன்தானா உலகிற்கு முதற் கடவுள் அயன் அரிஎன்னும் இருவரில் அரனும் ஓர்கடவுள் என்று கூறும் வண்ணஞ்செய்து பாவத்துக்கு ஆளாக்குகின்றனர். அங்ஙனம் அவர்கள் அப்பாவத்துக்கு ஆளாகும் காரணம்—அரன்உரு என்பது "உலகினை யிறந்துநின்றது என்பது ஓராத காரணத்தானும், உலகு அவன் உருவிற்றோன்றி ஒடுங்கிடும் என்றும் ஓராதகாரணத்தானும், உலகினுக்கு உயிருமாகி உலகுமாய்நின்றது ஓராதகாரணத்தானும், எல்லாரும் உருவினை யுணராதவர்களாய் உலகினில் ஒருவர் என்பர்." ஆகலான் அப்பாவமகலப் பந்தரின்கண்ணே வந்தவர் இருவரோடு ஒருவராகாத ஒருவர் வந்தார் என்று அவர் உண்மையை உணரக்கூறினார். அஃதாவது - மேலுற எழுந்து மிகுகீழுற அகழ்ந்து மாலும் இருவர்க்கும் அரியார் வந்தார் என்றதேயாம்.

என்னையெனின், அயன் அரி என்னும் அவ்விருவரோடும் இவரும் ஒருவராகவே யிருந்திருப்பராயின் இவரது உருவம் எத்திறப் பட்டிருப்பினும் அவர்கள் அறிந்திருத்தல் வேண்டும். அறிந்திருப்பராயின் முடியும் அடியும் மேலுங்கீழுமாக எழுந்தும் அகழ்ந்தும் காணப்பெறாது மயங்கவேண்டியதின்று; மயங்கியபடியால் அவ்விருவரும் இவரது உருவத்தை எவ்விதத்தும் என்றுங் கண்டறியாதவரென்பது திண்ணமாயிற்று.

இனி அவ்விருவருக்கும் அரியராகிய அவ்வொருவருக்கு ஓரிடமும் உண்டென்பதுதோன்ற கயிலைஎன்றார். இடத்தைக்கூறுவான் எனென்னில் காணும்படி உருவங்கொண்டும் அறியக்கூடாதவரே யாயினாற்போல ஓரிடங்கொண்டிருந்தும் அறியக்கூடாதவரேயாயி

இனிசேக்கிழார்பெருமானார் - தாம் சொல்லத்தொடங்கிய இப்புராணத்தில் ஒவ்வொரு புராணத்திறுதியில் இனிச் சொல்லப்போகிற நாயன்மாரது செயலை "எம்பிரான்தமர் திருத்தொண்டு ஏத்தலுறுகின்றேன்" என்றும், "திகழும் அன்புடைய தொண்டர்செய் தவங்கூறலுற்றேன்" என்றும், "செயலியற்பகையார் செய்த திருத்தொண்டு செப்பலுற்றேன்" என்றும், "மன்புகழ் இளசைமாறன் வளத்தினை

னார் என்பதுதோன்ற என்க. அஃதாவது செந்நிறததோடும் அகண்டாகாரப் பேரொளியாய் மேலுங் கீழுங் காண்டற்கரிதாய் பேருருக்கொண்டிருந்தும் இவ்வுருவுடையான் இவனென்று கண்டனரா. அஃதேபோல் இவ்வெண்ணிறத்தோடும் பெரிய இடமாய்க் கயிலையென்னும் மலையாக இருந்தும் அறியாதொழிந்தனர்.

பேரிடத்தானும் பேருருவத்தானும் காணாதவராயினார் என்பதுமாத்திரமேயன்று அவர்கள் அறியும்வண்ணம் வேதங்கள் அக்கயிலையைச்சூழ்ந்து ஓ பிரஹ்மவிஷ்ணுக்களே! நீங்கள் முன்னே தேடியும் இப்பொழுது தேடிக்கொண்டும் இருக்கின்ற ஒருவனாகிய இறைவன் இவ்விடத்தில்தான் இருக்கின்றான் என்றுணரப் பெருங்கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருந்தும் அக்கூச்சலைக் கேட்டாவது அறிந்தனரோ என்றால் அதனாலும அறிந்தாரில்லை. இதனால் தங்களறிவாலும் அறிந்தாரில்லை, பிரமாணங்களாலும் அறிந்தாரில்லை. இவ்வாறு எவ்விதத்தானும் காணாதிருந்தற்குக் காரணம் அவ்வொருவனைத் தங்களோடு ஒன்றாக எண்ணியிருக்கும் ஆணவமேயாம்.

இருவரானும் காண்டற்கரிய ஒருவர் இங்கு வந்தகாரணம் இதுவாம்என்பது தோன்ற வழிதடுத்து அடிமைகொள்வான் என்று கூறிய சாலுமொழியால் என்றார். அம்மொழியின் விசேடத்தைப் பாயிரத்திற் கூறியிருக்கின்றபடியால் ஆண்டறிக.

வழுத்தலுற்றேன்" என்றும், "சென்னிவைத்து அவர்முன் செய்த திருத்தொண்டு செப்பலுற்றேன்" என்றும், "ஆறை யணி காமர் நீதிலன்பர் திருத்தொண் டுறைகுவாம்" என் றும், இவ்வாறு சருக்கங்கள்தோறும் கூறிவருகின்றனரே யன்றி, "மொழிவேன் உய்ந்தேன்" என்று ஈண்டுக் கூறியது போல் யாண்டுங் கூறியதில்லை. இவ்வருமை யாதெனின்,—

ஒவ்வொரு புராணத்தை யெடுத்துக்கூறுவதனால் உண் டாகும் அன்புக்கும், அவ்வன்பெல்லாம் திரண்டு அவர்களை யெல்லாம் ஆட்கொண்ட இறைவனிடத் துண்டாகும் அன் புக்கும் காரணம் சுந்தரமூர்த்திகளைத் தடுத்தாண்டலே கார ணமாகலின் அச்செயலைச் சொல்லவந்த அப்புண்ணியத்தை அப்போதேஎண்ணி அதனைவியந்துஉய்ந்தேன்என்றதுமாம்.

உய்விப்போன் இறைவனும், அவன் உய்விப்பதற்குக் காரணம் அவனிடத் துண்டாகும் அன்பும், அவ்வன்பு விளை யுமிடம் அடியார்களுமாம். அவ்வடியார்கள் இவரென்று காண்டல் நம்தரமோ. அடியார்கள் இன்னுரென்று அறிந் தாலன்றி அவர்களிடத்துள்ள அன்பை நாம்பெறக்கூடுமோ அது பெற்ற பின்னரன்றே இறைவன்பால் நமக்கு அன்புண் டாகும். அதன் பின்னரன்றே இறைவன் நம்மை உய்விப் பான். நாமும் உய்வோம். உய்யும்முறை இம்முறையா யிரு ப்பதால் * அன்புக்கு உறைவிடமாயிருக்கும் அடியார்களை

* அன்புக்குஉறைவிடம் அன்பர்களாதலால் "செம்மலர்நோ ன்றாள்சேரலொட்டா, அம்மலங்கழீஇ அன்பரொடுமரீஇ" என் றதுசித்தாந்தம்.

இன்னார் இன்னார் என்று தொகுத்துத் திருத்தொண்டத்தொகை என வோதி, நாமெல்லாம் மிகஎளிதில் உய்ந்துபோம் வண்ணம் அருளிய பெருமானார் சுந்தரமூர்த்திகளே யாகலானும், அம்மூர்த்திகளை இறைவன் தடுத்து ஆளாவிடின் திருத்தொண்டத்தொகை வெளிவராதாகலானும், உய்விக்கும் கடப்பாடுடைய அத் திருத்தொண்டத்தொகை வெளிவருவதற்கே அம்மூர்த்திகளை இறைவன் அடிமையென்று கூறி வழக்கிடவரும் அரிய அருளிச்செயலைச் சொல்லும்சொல்லை ஈண்டு அடுத்திருக்கின்றபடியாலும் இவருள்ளத்தில் நெடுநாளாய் ஊறிக்கிடந்த அன்பு அப்பொழுதுமுற்பட்டு அச்சொல்லையடுத்து அதன் இறுதியில் நின்று நாம் உய்ந்தோம் என்று எண்ணச்செய்து அச்சொல்லையும் சொல்லச்செய்தது என்றலுமாம்.

"உய்ந்தேன்" என்றதனால் யான் பிறவிப்பெருங்கடலினின்றும் தப்பிப் பிழைத்தேன் என்றபடியாம். எனவே:— அடிமை என்னும் சொல்லின் திறமும், அதன் பொருளின் திறமும், அவ்விரண்டினும் இறைவனுக்குள்ள ஊக்கப்பாட்டின் திறமும் ஆகிய அம்முத்திற உண்மையையும் முறையே உடலாலும் பொருளாலும் உயிராலும் இயற்றி யாவருக்குங் காட்டி விளக்கிய பெரியோர்களது உண்மைச்சரித்திரங்களை இனி யான்முறையே சொல்லி முடித்துப் பிறவிப் பெருங்கடலில் நின்றும் பிழைத் துய்வதற்கான (திருத்தொண்டத்தொகையை) எனக் களிக்கவந்த வள்ளலாகிய சுந்தரமூர்த்திக

ளது தடுத்தாட்கொண்டசரித்திரம் வந்துவிட்டபடியால் அவ்வருகையை நோக்கிக் களிப்பு மிகுதிகொண்டு உய்ந்தேன் என்றதுமாம்.

தில்லைவாழ்அந்தணர் புராணமுதல் இசைஞானியார் புராணம் வரையிலுள்ள புராணங்களெல்லாம் திருத்தொண்டத்தொகையின் பாலதேயன்றி இதனின் வேறன்றாகலான் யாவும் * சுந்தரமூர்த்திகள் புராணமென்றே ஆயிற்று. ஆகவே சுந்தரமூர்த்திகள் புராணஆரம்பமாகிய தடுத்தாட்கொண்டதைச் சொல்ல ஆரம்பித்தபொழுது "உய்ந்தேன்" என்னும் மங்கலச்சொல்லை முன்னர்வைத்து இப்புராணத்துள்

* தில்லைவாழந்தணர் சருக்கம், இலைமலிந்த சருக்கம் என ஒவ்வோர் அடியை முதலாகக்கொண்டு சருக்கமெனவகுத்து முடித்து வெள்ளானைச் சருக்கத்தை யிறுதியிற் கூறி திருத்தொண்டத்தொகையுள்ளிட்ட தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்தை முடித்தமையானும் ஒவ்வோர்சருக்கமுடிவில் சுந்தரமூர்த்திகளைத் துதித்திருக்கின்ற முறைமையானும் யாவும் சுந்தரமூர்த்திகள் புராணத்துள் அடங்கியதென்பது அறியக்கிடக்கின்றது. இவ்வுண்மை யறியக்கூறியதுமன்றி "மற்றொருமுறையும் அறியக்கூறினு ரென்க. அஃதாவது ஒவ்வொரு திருப்பாசுரமுடிவில் -"ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்காளே" என்று தாம்தம்மிறைவனுக் காளாயிருக்கும் சிறப்பைக்கூறி இத்தகைச்சிறப்புடைய யான் அடியாருக்கடியேன் என்றுஅவரன்பை வெளிப்படுத்தியதனால் சேக்கிழாரும் சிவனுக்காட்பட்டு அடியாருக்கடியராகிய அம்மூர்த்திகளுக்கே மீளா ஆளா யுள்ளேன் யான் என்னும் தமது அன்பை வெளிப்படுத்தியதுமா மென்க.

உள்ளீடாகக் கூறும் ஒவ்வொரு சரித்திர முடிவில் இவரது சரித்திரத்தைக்கூறினேன். இனி இவரது சரித்திரங் கூறுகின்றேனென்று கூறிமுடித்தனர்.

இதனால் ஞானச் சரியையாதி நான்கும் உய்யவந்தவர்களுடைய சரித்திரங்கள் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனி ஒவ்வோர்புராணமாகச் சொல்ல ஆரம்பித்திருப்பாராயின் உய்ந்தேன் உய்ந்தேன் என்று ஆங்காங்கும் சொல்லிச் சித்தங்களிகூர்வர். அவையெல்லாம் ஞானச் சரியையாதிகளைத் தம்பால் படைத்துள்ள சைவசமயத்தோடு உலகம் உய்யவந்த சுந்தரமூர்த்திகளுடைய தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்துள் அடங்கியிருத்தலின் அப்புராணத்தின் பொருளை விளக்க வந்த அச்செயலைச் சொல்ல ஆரம்பித்தபொழுதே உய்ந்தேனென்று கூறிய அம்மங்கலச்சொல்லை யாவருடைய சரித்திர ஆரம்பித்திலும் சொன்னதே ஆயிற்றென்று கொள்ளுதலே சீர்மையுடைத்தாமென்க.

ஆயின் சுந்தரமூர்த்திகளது புராணஆரம்பம் "கங்கையுமதியும் பாம்புங் கடுக்கையு முடிமேல்வைத்த—அங்கணர் ஓலைகாட்டி யாண்டவர், தமக்கு" என்ற திருப்பாசுரமாகவிருக்க அப்பாசுரத்தில் "உய்ந்தேன்" என்னும் சொல்லைவைத்து ஓதாது ஈண்டுவைத்தது என்னையெனின், "கங்கை" என்னும் திருப்பாசுரந் தொடங்கி "வருமனைக்கோலத்து எங்கள் வள்ளலார்" என்னுந் திருப்பாசுரம் ஈறுகக் கூறியவெல்லாம் "மாதவஞ்செய்த தென்திசைவாழ்ந்திடத், தீதி

லாத் திருத்தொண்டத்தொகைதரப் போதுவார்" என்றபடி அத்தொகை தரவரும் செயல்களன்றாகலானும் அது இனி வரும் திருப்பாசுரமுதலாகவே யாகலானும் உய்ந்தேன் என் னும் பயனிலையாகிய சொல்லை ஈண்டுக் கூறுவாராயினார்.

"கங்கையும்" என்னும் திருப்பாசுரமுதல் கலியாண கோலம் கொண்டுவந்தது காறுங் கூறியிருக்கும் அவை யெல்லாம் சுந்தரமூர்த்திகளது செயலாகாதோவெனின் ஆகா. என்னையெனின், ‡ மூர்த்திகள் மானிடர்கள் பிறப்பது போற் பிறந்து, வளர்வதுபோல் வளர்ந்து கலியாணஞ் செய்துகொள்ளுபவர்போல் செய்துகொண்டு வாழவந்தவரா

‡ சுந்தரமூர்த்திகள் அவதாரஞ்செய்ததுமுதல் கலியாணகோலங் கொண்டதுவரையிலான செயல்கள் மேலே சொல்லிய அவ் விருவருக்கன்றி உலகினர்க்கு ஓர் உண்மை யுணர்த்தவுமாம். அஃதாவது - பிறப்பதனாலும் வளர்வதனாலும் கல்வி பயின்றதனாலும் சிற்றின்பத்துக்குரிய பருவத்தை யடைந்ததனாலும் அடையத்தகும் பயன் நாம் இறைவனுக்கு அடிமையாமென்றுணர்தலும், உணர்ந்த வழி நிற்றலும், அதற்கேற்ப அடிமைத்திறஞ் செய்தலும், செய்து மீளா ஆளாயிருப்பதுமேயாம். அங்ஙனம் இருக்கப்பெறின் அவரை அவ்வழியே இறைவன் வாழ்விப்பன் என்பதும், அடிமை என்பதை மறந்து இவ்வுலகசுகத்தை அனுபவிக்க முயல்வாராயின் அவர்களை அச்சுகத்தை அனுபவிக்க வொட்டாமல் இறைவன்தானே முன்னின்று தடுப்பனென்பதுமாம். இக்குறிப்புணரவே-"மையல்மானிடமாய் மயங்கும்வழி" என்றுமானிடர் மயக்கங்கூறி அதனைத்தடுக்க வேண்டினார் என்க.

யின் அச்செயலெல்லாம் அம்மூர்த்திகளைக் குறித்ததேயா கும். அங்ஙனமாயின் இறைவன்வந்து அம்மணக்கோலத் தைத் தடுக்கமாட்டான். தடுத்ததனால் அதுகாறும் நடந்த செயலெல்லாம் அவ்விறைவனால் தடுக்கப்பட்டனவேயாயின.

ஆயின் சடையனாரும் அரையனாரும் இறைவனால் கொ ள்ளப்படாதவ ராவரன்றோ வெனின் அற்றன்று. அவ்விரு வரும் கொள்ளப்பட்டவரேயாவர். ஏனெனில அவ்விருவர் தவமும் முற்றுப்பெறுதற் பொருட்டே சுந்தரமூர்த்திக ளைச் சடையனார் மகனாராகவும் நரசிங்கமுனையரையர் மகண் மையாகவும கொண்டு களிக்கச் செய்தனன். சுந்தரமூர்த்தி கள் மேற்கூறியவாறு உலகெலாமுய்யத் திருத்தொண்டத் தொகை தருதற்குவந்தவராகலான் அதற்குரிய செயல்கள் எவையோ அவைதாம் இவரது செயல்களாம். இவ்வுண் மைநாடிக் கலியாண கோலமளவும் சடையனாரையும, அரச ரையும் குறித்த செயல்களாகவும், இறைவன் வந்ததுமுதல் நிகழுவரும் செயல்கள் அருட்செயலைக் குறித்ததெனவும் கொள்க.

தடுத்தாட்கோள்ள இறைவன் வருதல்.

(உஅ - ௩௧.) இருவருக்கும் அறியராய் கயிலைவாழ் நாதன் ஒருவராய்த் தடுத்தாண்டருளவந்த கோலம் எத் திறத்ததெனின், நெற்றிக்கண் தோன்றுதிருக்க ஓர் வெள்ளை வஸ்திரத்தினால் மறைத்திருப்பதுபோல் நெற்றியில் திருநீறு பிரகாசிக்கவும், வெண்மதிபோன்ற சுடைமுடி இடையள

வும் வீழ்ந்து தொங்கவும், உருத்திராக்க குண்டலம் காதுக ளில் தாழ்ந்துதொங்கவும், உருத்திராக்ஷமாலை யணிந்திருக் கும மார்பில் உபவீதத்தோடும் வெள்ளாடையாகிய உத்திரீ யம் அசைந்தசைந்தாடவும், சூரியனது வெப்பத்தை மறை க்கத்தக்க வெண்குடை கரத்தில் விளங்கவும், வயிற்றின்கீழ் அரையின்கண் சோவணமாக வுடுத்திருக்கின்ற மிகவும் பழ மையாகிய உடையானது சரிந்து நழுகி அழகுசெய்யவும், வெண்மையாகிய ஆடையோடு தர்ப்பை முடிந்துவிட்ட மூங் கிற்றண்டை ஓர்கையிலேகொண்டு கால்கள் ஒன்றோடொ ன்று தள்ளாடும் நடையைக் கொள்ளவுமாகிய தன்மையோடு கூடிவந்தனர்.

(௩௨ - ௩௩.) இவரது வடிவத்தைக் கண்டவர்கள் - மூத்தவடிவத்தோடுவந்த இவரதுவடிவம் மூத்ததன்று, இவ ரது வடிவத்தின்கண் நெருங்கி வளர்கின்ற பேரழகானது இளமைப் பருவத்தினின்றும் வளர்ந்து வந்து இப்போது முதுமைப் பருவத்தை யடைந்துவந்த ஓர் முதிர்ந்தவடிவ மோ, இது வடிவத்தில் நின்றும் வந்த அழகன்று, அழகு என்பதொன்று ஒருருக்கொண்டு அதுவளர்ந்து முதிர்ந்து வந்த ஓர்முதிர்ந்த வடிவமோ, உண்மையாகிய வைதிகநெறி யைக் காட்டுகின்றபடியால் அதுவுமன்று - அவ்வைதிகநெறி யை உண்டாக்கிய முதன்மையாகிய வேதவடிவமோ என்று யாவரும் சந்தேகங்கொள்ளுமாறு ஓர் விருத்தப் பிராமண வடிவங்கொண்டு கலியாணப்பந்தரின்கண் நம்பியாரூரருக்கு முன்னே வந்தனர்.

வந்தவராகிய இறைவர் - அங்கு சூழ்ந்திருக்கும் சபையாரெல்லாம் தம்மைப் பார்க்கும்படி எதிரேநின்று ஓ சபையோர்களோ! நீங்கள் யாவரும் இப்பொழுது யான் சொல்லப்போகிற இந்த வொருவார்த்தையைக் கேட்பீர்களாகவென்று ஆயிரம்வேதங்களைக் கூறிய அவ்வாக்கினாற் கூறினன்.

(௩௪) என்றிவ்வாறு கூறிய பெருங்கிழப் பிராஹ்மணரை அச்சபையின்கண் கூடியிருந்த அளவில்லனவாகிய வேதியர்களும், கலியாணச் சடங்குக்குரியராய் அதனைச் செய்துகொண்டிருக்கும் ஆண் சிங்கம்போன்ற நம்பியாரூரரும் பார்த்து பெருமையிற்சிறந்த ஓ அந்தண சிரேஷ்டரே! நீர் இப்போது இப்பந்தரின்கண்ணே வந்துநின்றது - கிடைத்தற்கரிய நல்வரவென்றும், நாங்களெல்லாம் ஒருங்கேசெய்த நல்லதவமே வந்துநின்றதென்றும், எங்கள் மனத்தில் நின்றது. ஆகலின் நீர் இங்கே சொல்லவேண்டுவதாக எந்த ஆசீர்வசனத்தை நினைத்தீரோ அதனை யாவருங்கேட்டுமகிழ யாதொரு சந்தேகமுங்கொள்ளாமல் சொல்லுவீராக என்று சொன்னார்கள்.

(௩௫) பின்னுசனாகிய பெருங்கிழவன் சபையார்களை நோக்காது நாவலர் பெருமானாகிய நம்பியாரூரரை நோக்கி என்னிடத்தும் உன்னிடத்தும் முன்னமே நிலைபெற்றுள்ள ஓர் சம்பந்தத்தால் யான் முன்னமே உன்னிடத்தில் ஓர் பெரியவழக்கினை யுடையவனா யிருக்கின்றேன். அதனை நீ இப்

பொழுது முடிவுசெய்து பின் உனது கலியாணத்தை முடித்துக்கொள்ளும்விஷயத்தில் முயல்வாயாக என்று கூறினார்.

(௩௬) பந்தரின்கண்ணே நின்ற நெற்றிக்கண்ணராகிய வேதியர் இவ்வண்ணங்கூற, ஆண்சிங்கம்போலும் நிகரற்றவராயிருக்கின்ற நம்பியாரூரர் வழக்காளியாய் வந்த வேதியரைப்பார்த்து, ஓ வைதிகசிரேஷ்டரே! நீர் இச்சமையத்தில் இம்மஹாசபையின்கண் நின்று எனக்கும் உமக்கும் ஓர் சம்பந்தம் உள்ளதென்றும், அந்தச்சம்பந்தங் காரணமாக நேர்ந்துள்ள ஓர் வழக்குள்ளது என்றுங் கூறினீரே, அது உண்மையில் உள்ளவழக்காக யிருக்குமாயின் அந்தவழக்கினை முடித்தல்லாமல் நான் இந்தக்கலியாணத்தைச் செய்துகொள்ளமாட்டேன் இதுவுண்மை. ஆகலின் நீர் இப்பொழுது உண்டென்றுகூறிய வழக்கினை ஒளிக்காது இப்பொழுதே முடிவு செய்துகொள்ளும் வகையாக எண்ணிச்சொல்லுவீர் என்றார்.

(௩௭) முடியும் அளவினை யில்லாதவனாகிய இறைவன், நம்பியாரூரரை நோக்காது சபையார்களைப்பார்த்து ஓ மறையோர்களே! இந்த ஆரூரன் நாவல்நகரான் ஆகலின் "அதுமுடித்தலது நான் மதுவைசெய்யேன்" என்றும், "முற்ற இதுசொல்லுக" என்றும் கூறினான். இதனானே இவன்வல்லாளன் என்பதை அறிமின்கள். (இது நிற்க.) இந்தஆரூரன் சொன்னபடியே இப்போது ஆவதாகவே என் வழக்கைக் கூறுகின்றேன். அதனைக் கேண்மின்கள். அஃ

தாவது—இந்தநாவல் நகரூரன் "என்அடியான்" இது ஒன்று தான் நான்சொல்வது. ஐயா! நான் முடித்துச்சொல்லிவிட்டேன். நான் முடித்துச்சொன்னதுபோல் இவன் வழக்கினை முடித்துச்செய்யும் வகைப்படியே செய்துமுடிப்பனு! என்று கூறினுர். வழக்காடி அடிமைகொள்ளவந்த இவர் வேறொரு அடிமையாட்களை யில்லாதவரோ உடையவரோ எனின்! அந்தோ! இவ்வேதியர் திருமால் பிரமன் இந்திரன் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட செல்வத்தின் மிக்கோராகிய யாவரையும் புறத்தடிமையாக வுடைய பெருந்தலைவனுர்.

(கூஅ) இத்தகைய பெருந்தகையாளர், "இந்நாவல் நகரூரன் என்னடியான்" என்று சொல்லியமொழியை அக் கலியாணப்பந்தரின்கண் எப்பக்கத்தும் நின்றவர், இருந்தவர், எல்லாருங்கேட்டு இவ் விருத்தவேதியன் இந்த நம்பியாரூரரையும், இச் சபையின்கண்ணுள்ள நம்மனைவரையும் இப்போதிருக்கும் சமயத்தையும் என்னவென்று நினைந்தானே நாம் அறியகில்லோம் ஆ! ஹா!! இவ் விருத்தவேதியனை நாம் கண்டகாலத்தில் இவ்வளவு முதிர்ந்தவயதுடைய பிராஹ்மணசிரேஷ்டரை நாம் எங்கே காணப்போகிறோம் என்றும், இவர் இங்கு இச்சமயத்தில் வரம்பெற்றது சடையனுரும் சடங்கவியாரும் நம்பியாரூரரும் நாமும் சென்மாந்தரங்களில் விடாது செய்துவந்த தவப்பயனென்றும் இதுபோலும் இந்த வன்கணுளன்பால் எண்ணுதனவெல்லாம் எண்ணினேம்.

அதன்மேலும் - இந்த நரைத்தகிழவன் "யாவர்களும் இந்தமொழிகேண்மின்" என்றபோது சர்க்கரைப்பந்தலில் தேன்மாரி பொழிந்தது என்பதுபோல் இவர் ஏதோ நாமெல்லாரும் அறியாததாகிய பெரியதோர் ஆசியை வேதமந்திர மூலமாகச் சொல்லப்போகின்றார் என்று மிக்கஆவலோடு இவர்வாயையே (ஆ! என்று) பார்த்திருந்தோம். நம்முடைய வாயில் மண்ணைப் போட்டதுபோலும், நம்முடைய செவியில் நாராசங் காய்ச்சிவிட்டதுபோலும், இந்நாவல் நகர் ஊரான் என்னடியான் என்றானே, அடியான் என்னும் வழக்கு உண்மையா யிருக்குமாயின் இன்று நடக்கும் இக்கலியாணச் செய்தி யறியாதவரும் உலகில் இருப்பாரா. இவ்வழக்காளியும் அறிந்திருப்பானே இப்போது கூறவந்த இவ்வழக்கை முன்னரே வந்து முடித்துக்கொள்ள லாகாதா பின்னராவது வந்து இப்போது வழக்கிடத் துணிந்ததுபோல் துணிந்து செய்யலாகாதா முன்னும் பின்னும் வராமல் இந் நடுக்காலமாகிய இம்மங்கள காலத்தில் இந்த வல்வழக்காட வந்தானே! இந்த அறிவிலியைப்போலும் இவ்வுலகில் எவரிருப்பார். அறிவின்மையில் முதிர்ந்திருக்கின்ற இக்கிழவன் முன் இப்படி கூறினும், இந்த நம்பியாரூரரும் "உற்றதோர் வழக்கு" என்றபோதே தாம்யோசனைசெய்து சொல்லவேண்டியதா யிருக்க அதுவுஞ் செய்யாமல் நம்மில் யாரிடத்திலாவது கலந்தும் யோசியாமல் அவ்வழக்கை முடித்தல்லது நான் வதுவைசெய்யேன் என்றாரே, இந்தப்பிராமணன் தொடுத்தவழக்கு முடியும் வழக்கா! இவர் அடிமையாவதென்

ரால் இலேசா! ஆகலான் இவ்வழக்கு முடியப்போகிறதில்லை கலியாணமும் நடக்கப்போகிறதில்லை என்று பலபலவாக அவரவரும் தங்கள் மனம்போனவா றெல்லாம் எண்ணியும் சொல்லியும் அப்பந்தரைவிட்டுப் போயினர். சிலர் இந்நரைத்தகிழவனை இழுத்துக்கொண்டுபோய் வெளியே விட்டு வருவோமா என்றும் அல்லது எதிரேபோய்நின்று நன்றாக வையலாமா வென்றும் எண்ணிக் கோபங்கொண்டனர். சிலர் அந்தோ! அந்தோ!! இக்கிழவன் மயிரும் வெளுத்தது உடுத்திருக்கும் கோவணஆடையும் வெளுத்தது மார்பிலணிந்திருக்கும் பூணூலும் வெளுத்தது கையில்கொண்டிருக்கும் குடையும் வெளுத்தது. இப்படி எல்லாம் வெளுத்தது போலும் இவனறிவும் வெளுத்ததே என்று சிரித்தனர். இவ்வாறு கல்யாணத்திற்கு வந்திருந்தவரெல்லாரும் சென்றும் சிரிப்பாருமாகப் போக, நாவலூரர் இவ்வேதியன் மொழிந்தமொழி நன்றுநன்று என்று எதிரே ஓர்நிலையில் நிற்பதற்கின்றி தள்ளாடிக்கொண்டு நிற்கும் பெருங்கிழவனைப் பார்த்துச்சிரித்தனர்.

(௩௧) மேலோர்க்கு மேலோர்க்கு மேலோனாகிய நமது இறைவன் தம்மைப்பார்த்துச் சிரித்த ஆரூரரது முகத்தைப் பார்த்துக் கோபங்கொண்டு நடுங்கி நுடங்கி அந்நடுக்கத்தாலும் நுடக்கத்தாலும் சரிந்துவிழுகின்ற உத்தரீயத்தை அடிக்கடி எடுத்தெடுத்து தோளின்மீது தாங்கிக்கொண்டு அவர் மேல் விழுவார்போல் சாய்ந்து சாய்ந்து சமீபத்திற்போய்

ஏடா! உன் தந்தைக்குத் தந்தை இருந்த அக்காலத்தில் எழுதிக்கொடுத்த ஆளோலையாகிய படியோலை என்னிடத்திருக்கின்றது என்று ஓலையெடுத்துக் காட்டி இப்பெருங்கலியாணத்தில் இவ்வளவு பெருங்காரியத்தை இன்று முடித்துக்கொள்ளலாமென்று நான் எண்ணிவர நீ இக்காரியத்தைக் கேட்டுச் சிரித்தது என்னநினைந்து என்றார்.

(சo) அடா! என்று ஒருவராலும் ஒருகாலத்துங் கேட்டறியாத பெருந்தகைமை வாய்ந்தவரும் என்றும் குற்றமென்பதறியாத ஆதிசைவகுலத்தில் வந்த வள்ளலாருமாகிய ஆரூரர் சிரிப்பினைவிட்டுச் சிரித்தது என்னேடா என்ற கிழவரைநோக்கி நான்சிரித்தது சிரிப்பா அன்று. அது இனிமேற் காட்டுவேனே. நீர் இப்போது என்ன சொன்னீர் நான் உனக்கு அடிமை என்றா சொன்னீர்? ஆகில் அந்தணர்களென்று சொல்லப்பட்ட ஆதிசைவர்களை உலகின்கண் குருக்கள் என்று சொல்லுகின்றார்களன்றோ அதனை நீர்கேட்டதில்லைபோலும். அங்ஙனம் அறுதியாகவே ஆசிரியத்தன்மை வாய்க்கப்பெற்றுள்ள நாங்கள் எங்களுக்கு வேறாயுள்ள அந்தணர்கட்கு அடிமையாவோமா! அம்முறைமை அங்ஙனமிருக்க. ஆதிசைவர்கள் ஆதிசைவராகாத அந்தணர்கட்கு அடிமை ஆவார் என்கிற முறைமை நீர் ஒருவர்தான் இன்று சொல்ல நானும் சபையாரும் கேட்டோம் ஓமறையோனே! நீ பித்தனோ என்றார்.

(சக) பித்தன் என்கிற பெரும்பட்டத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட பெரும்பித்தர் ஆரூரரைநோக்கி ஏநம்பி! உன்னை

முதிர்ந்தபருவமுடைய நான் ஏட என்றழைத்த மரியாதைக்கு நீ என்னைப் பித்தன் என்றழைத்தாய். இனி உன்னிடத்தில் நான் ஆடப்போகிற வழக்குக்குப் பேயனென்று அழைத்தாலும் அழைப்பாய். இதுபோலும் நீ இன்னும் எத்தனை தீங்கான வார்த்தைகளைச் சொன்னாலும் நான் அவ்வார்த்தைகளால் சிறிதும் நாணங்கொள்ளேன். ஏனெனில், அப்படி என்னை நீசொன்னதற்குக் காரணம் என்னை இன்னானென்று நீசிறிதும் இதுவரையிலும் அறிந்து கொள்ளாததே யாம். தெரியாது சொன்னதைப்பற்றி எனக்கென்ன நாணம். நானிப்போது இடும்வழக்கால் நான் பித்தனுகேன், நீதான் பித்தனுகப்போகின்றாய். அது நிச்சயம். இங்கு அதனைப் பேசுவதனால் என்னபயன் (நிற்க) உன்னை நான் அடிமை என்றதற்கு நீ என்னைப் பித்தா! பேயா! என்று விசித்திரம்பேசற்க. உன்னை நான் அடிமை என்றதற்கேற்பச் செய்யத்தகும்பணியைச் செய்வாயாக என்றுகூறினர்.

(சஉ) என்றும் பணிசெய்வாராகத்தானே யுள்ள ஆரூரர் - இவ்வந்தணன் சொல்லுங் கொடுஞ்சொல்லுக்கு நாம் செய்யவேண்டிய தண்டமோ பெரிது. அதனைச் செய்வதற்கில்லை. ஏனெனில், இப்பொழுது கண்டதாகிய இவனது வடிவத்தால் நமது உள்ளம் ஆசைக்குள்ளாய் உருகாநின்றது. இவனது பித்துக்கொண்ட வார்த்தையோ கோபத்தையும் உடனே உண்டாக்காநின்றது. ஆகவே இவனதுசொல்லால் உண்டாகும் கோபம் இவனது உடம்புமாற்றுகின்றது.

அதனால் இவனைத் தண்டிப்பதற்குக் கூடவில்லை. ஆனால் "உன்றந்தை தன்றந்தை ஆளோலை உண்டு அது ஈதாமென்று ஒன்று காட்டுகின்றபடியால் அதனுண்மை இனிஅறிவேனென்று தனக்குத் தோன்றாத்துணைவராய் வந்துள்ளாரை ஐயரே! ஓலை உளதென்றீரே உளதேல் அதனைக் காட்டுவீராக" என்றனர்.

(சரு) ஓலையை யுடையார் - ஓலைகாட்டென்று சொல்லிய நம்பியைப்பார்த்து ஓ ஆரூரா! அடிமையாளா யிருக்குந் தகுதியை யுடையநீ ஓலையைப் பார்க்குந் தகுதியும் உடையனாயினையோ! ஓலையைப் பார்க்கவேண்டியவர் சபையாரேயன்றி நீயன்று. நீ பணிசெய்யுங் கடமையொன்றே யுடையவன் என்று ஆரூரரை அடிமையாக வுடையார் சொல்லும்பொழுது நாவலூரர் தன்னுள் அடங்காக் கோபங்கொண்டவராய் இவனைக் கிழவன் என்றெண்ணி இரக்கங்கொள்ளல் பெரும்பாவம். இவனைப் பிடித்துத் தக்கதண்டஞ் செய்யவேண்டு மென்றெண்ணி மேலேவிழுந்து அவரைப் பற்றுவதற்கு விரைந்து சென்றார். இவரது குறிப்புணர்ந்த விருத்தவேதியர் இவர்கையில் அகப்படாவண்ணம் தள்ளாடும் நடையொழிந்து விரைந்துவோடத் தலைப்பட்டனர். திருமாலாலும் பிரமனாலுந் தொடர்தற்கரிய அவரை விடாது பற்றுதற்குச் சுந்தரமூர்த்திகள் தொடர்ந்துபோயினர்.

(சசு) தொடர்ந்துவருவதைக் கண்ட அவ்விறைவர் தமதுகையிலுள்ள ஆளோலையைப் பறிக்கவருகின்றான் இவன்

என்று ஓட, தமது கூட்டத்தாருடைய பற்றுக்களையும்விட்டு வேறொருவர்பற்றையும் வேண்டாது அடிமை ஓலையைப் பற்றிக்கொண்டு செல்லும் அவரைமாத்திரம் பற்றுதற்கு இவரோட, இவ்வகையாய் இவர்முன் செல்லவேண்டிய அவர்முன்னேதானேசெல்ல, அவர்பின் செல்லவேண்டியஇவர் பின்னேதானே செல்ல, அமரருக்கரியனையும் அடியவர்க் கெளியனையும் உள்ள அளவினையுடைய அந்தணனாகிய இறைவன் ஓட்டமாயோடினர். இவ ரோட்டத்தைக்கண்ட நம்பியாரூரர் நமதுகலியாணப்பந்தலாகிய காவணத்தில் நடுங்கிய தளர் நடையோடுங்கூடி தள்ளாடிக்கொண்டு நின்ற இவ்விருத்த வேதியன் இப்பொழுது காளைப் பருவத்தினன்போல் நமது நடக்கைக்கும் கைக்கும் அகப்படாமல் ஓடவும், நாம் விருத்தபருவத்தினன்போல் எட்டிப்பிடிப்பதற்குங் கூடாமல் பின்னே யோடவும் ஆயிற்றே இதுவும் ஓர் ஆச்சரியந்தான். இதனை யெண்ணியாவது, இவன் ஓடுகின்றபடியால் இவன் கையிலுள்ள வோலை ஆளோலையன்று ஏதோ ஓர் ஓலையை வைத்துக்கொண்டு இது ஆளோலைஎன்று நம்மை மிரட்ட வந்தானென்று எண்ணியாவது நாம் திரும்புவோமாயின் "வழக்கு என்னிடை நீ உடையது உண்டேல், மற்று அது முடித்தலது நான் வதுவைசெய்யேன்"என்று சொல்லிய நமது மெய்யுரை பொய்யுரையாய்ப் போமன்றோ. ஆகலின் அவனது உரை பொய்யோ மெய்யோஎன்பது நாம் தெரிந்து யாவரும் அறியச்செய்தல்லது திரும்புதல் கூடாது. என்று மிக்க

மனவெழுச்சிகொண்டு வேதியரே! நீர் எவ்வளவு வேகங்கொண்டு ஓடியபோதினும் உம்மை நான் விடேன். இந்தவோட்டத்தை நீர் யாவரிடத்தே கற்றுவந்தீர். "பூமன்னு நான்முகத்தோன் புத்தேளிர் ஆகவர்கோன், மாமன்னுசோதி மணிமார்பன், நாமன்னும் வேதம் வேதாந்தம் விளக்கஞ்செய் விந்துவுடன், நாதம் நாதாந்தம் நடுவேதம், போதத்தால் ஆமளவும்தேட அளவிறந்த அப்பாலே" என்று சொன்னபடி தேடத்தேட அப்புறம்செல்கின்ற அப்பரமனிடத்துக் கற்றுவந்தீரோ, இந்தவோட்டத்தை அவரிடத்தே நீர் கற்றுவந்தவரா யிருப்பினும் நான் உம்மைப்பிடிக்காமல் விடுவேனு! என்று முன்னையினும் அதிகவேகங்கொண்டு பூவண்ணம் பூவின்மணம் போல சச்சிதானந்த சொரூப முடையவரை நெருங்கிப பிடித்தனர்.

பிடித்த இநத நம்பிஆரூரர் ஒருவரன்றி பொன்மலையை வில்லாகவளைத்துத் திருக்கரத்தில வைத்துக்கொண்டு முப்புரங்களை யெரித்தருளிய ஆற்றலுடையவரைப் பின்பற்றிப் பிடித்த வல்லாளர் மற்றொருவருண்டோ இல்லையென்றபடி.

(௨௫) யாவராலும் தொடர்ந்து எட்டற்கரியானைப் பின்றொடர்ந்து பற்றிய நம்பியாரூர் "உன்றந்தை தன்றந்தை எழுதும் ஆளோலை" என்ற ஓலையைக் கிழவர் கையினின்றும் பிடுங்கி அக்கிழவரைநோக்கி, வேதநூபுரம்ஒலிக்கும திருப்பாதமுடைய எங்கள்தெய்வமாகிய சிவபிரானுக்கு ஆளாயிருக்கும் ஆதிசைவர்களாகிய நாங்கள் எல்லாத்தெய்வங்களுக்

கும் ஆளாயிருக்கும் மறையவர்குலத்தில் பிறந்துழலும் உமக்கு ஆளோலை எழுதிக்கொடுத்து ஆளாவது எந்தநூலிலே கூறியுள்ள முறை! ஆதிசைவகுலமுறை யுணரப்பெறாத முதியோரே! என்று அதிககோபத்தோடுங்கிழித்து முறித்தெறிந்தனர்.

(சுகூ) எறியவும், முதுமைப் பருவத்துக்கு முடிவில்லாத மூத்தவடிவு கொண்ட முதல்வன் என் கையிலுள்ள ஆளோலையைப் பிடித்திழுத்துககிழித்து எறிந்தானே! எறிந்தானே! என்று ஓவென்றலறி யலறி இதைக்கேட்பார் ஒருவருமில்லையோ என்று முறையிட்டனர். முறையிட்டதேயன்றி நம்பியாருரைப் பிடித்துக்கொண்டு என்கையிலுள்ள வோலையை நீ எவ்வாறு பறறிக் கிழித்தெறியலாம என்று அவரைக் கைவிடாது பற்றியிழுக்க, நம்பியாரூர் என்கையைப் பற்றியிழுப்பதற்கு நீர் யார்! என்று தன் கையை அவர் கையினின்றும் இழுக்க இவ்வாறு ஒருவரோடொருவர் மன்றுடிக்கொண் டிருந்தனர்.

அரிய வேதங்கள் இதுகாறும் உன்னுண்மை நானறியாதிருப்பது முறையோ என்று பலமுறை முறையிட்டும் இதுகாலபரியந்தம் அறிவதற் கரியனு யிருக்கின்ற இறைவன் நம்பியாரூர் கையைப்பற்றிக்கொண்டு ஒருமுறை இதுமுறையோவென்று முறையிட்ட மாத்திரத்தில் அம்முறையை அங்கு நின்றுரெல்லாங்கேட்டு அவாது செய்கையானன்றி அவரிட்ட வோசையினு லுண்டாகிய இரக்கத்தினல் பரி

பவப்பட்டு ஒருவர்கையை ஒருவர் பிடித்துக்கொண் டிருப்பதை விலக்கிப் பெரியோரெல்லாங் கூடி ஓ விருத்தரே! சற்று நிதானியும். உம்முடைய சரீரத்தில் இயற்கையாயுள்ள வயோதிகத்தினு லுண்டாகிய நடுக்கமேயன்றி இப்போது வழக்கினுலுண்டாகிய கோபத்தினுல் அடங்காத நடுக்கம் உண்டாயிருக்கின்றது. சற்று கோபத்தையடக்கும் முனிவரே! நீரோ மிகவும் வயதுமுதிர்ந்தவராக இருக்கின்றீர் அவ்வாறிருந்தும் இவ்வுலகிலில்லாத ஓர் நெறியை நீரே எண்ணிக்கொண்டு முறையோ என்று இச்சிறுவரோடு பிணங்குகின்றீர். இது முறையாமோ. நீரே சொல்லும். உம்மைப் போலும் முதிர்ந்தாரைக் கண்டதில்லை. இவ்வளவு பெரியோரா யிருக்கின்ற உமக்குச் சிறியபருவத்தை யுடைய இவர் அடிமையா யிருக்கவேண்டுமென்பது மாத்திரம் பெரியமுறையே. நீர் இந் நம்பியாரூரரோடுமாத்திரம் போகாமல் வழிவழியாயுள்ள அடிமைகள்தான் நீங்களென்று இவரது மூதாதைகளையுங் கூறவந்தது முறையயன்று. இதற்காக எத்தனைதரம் நீர் முறையோ முறையோ என்றாலும் அது நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ளும் முறையன்று எங்களூரில இல்லாத முறையைக் கூறவந்தநீர் எங்குள்ளவர் சொல்லும் என்றனர்.

(சஎ) முறையோவென்று பெருங்கூச்சலிட்டு, போன யாவரையும் ஒருங்கேகூட்டிய ஐயர் அவர்களைப்பார்த்து யான் முறையோ என்றதற்கு உத்தரஞ்சொல்ல அறியாத நீவிர் என்னைப்பரிகாசஞ் செய்வதைப்போலும் நீர் எங்கு

ளீர் என்றீரே அதன்கருத் தென்னே? என்னை உத்தரதிசை யானென்று எண்ணினீர்போலும். உத்தர திசையானுக்கு அறிவுவிசாலங் கிடையாதென்பதோ! நீங்கள் எப்படி எண்ணினும் கூறினும் சரி. நான் இவ்வூரில் உள்ளவன்றான். அவ்வூரும் தூரத்திலுள்ளதன்று இதோ இங்கு காணப்படும் திருவெண்ணெய் நல்லூரே. இப்போது ஊரும் பேரும் கேட்டாவதென்! அதுநிற்க. இந்நாவலூரன் ஓடிவந்து என்னை மறித்துத் தடுத்துநின்று என் கையிலுள்ள ஆவணத்தை நான் கொடுக்கவாங்கும் தருமநெறியை விட்டு என்னை ஆட்டிப்படைத்துப் பிடித்திழுத்து வலியவாங்கிக் கிழித்தானே இப்படியுஞ் செய்யலாமா! இப்படி அவன் செய்தது மாத்திரம் தருமமா? தருமமென்று உங்களுக்குத் தோன்றுகின்றதா? ஆனால் என்னுடைய சபதமாத்திரம் முடிந்துவிட்டது அதில் ஐயமில்லை எப்படியென்று கேட்பீரேல் நான் ஆளோலை என்பதை எப்பொழுது வாங்கிக் கிழித்தானோ அப்பொழுதே இவன் தானேஅடிமை என்பதை யாவரும் அறியச் செய்தான் என்றார்.

(சஅ) யாதொருசிந் தமறியாத நம்பியாரூரர் வேதகுண்டலமணிந்த திருச்செவிகளையுடைய இறைவனை நோக்கி இக்கிழப்பிராமணனை நாம் இதுகாறும் அறியாதொழியினும் இவன் நமக்குப் பூர்வீகமாகவே ஏர்ப்பட்ட பழையவழக்காளிபோலும் என்றெண்ணினார். அவ்வெண்ணத்தோடு தம்மையறியாமலே மனத்தின்கண் அவ்விறைவன்பால் தமக்கு

முன்புள்ள ஒத்தபண்பினாலே ஓர்வகையான ஆசையும் அன்பும் மேன்மே லுண்டாயிற்று. உண்டாகவே, அவர்பால் உண்டாயிருந்த கோபந்தணிந்து ஐயரே! நீர் திருவெண்ணெய் நல்லூரின்கண் உள்ளவரா! சந்தோஷம். நீர் அவ்வூரேயாயின் உலகநெறிக்கு மாறாகக் கூறும் உமதுவழக்கினை அவ்விடத்திலேயே பேசி இருவரும் சமாதானத்தையடைவோம். அவ்வூருக்கு நீர் முன்னேபோம் என்றார்.

(சக) வேதியர் நம்பியாரூரர் சொல்லியதைக்கேட்டு நீ வெண்ணெய் நல்லூரிலே வந்தபோதினும் மிகவும் நல்லதே. ஏனெனில் - அவ்வூரில் அறி வொழுக்கங்களிற் சிறந்த அந்தணர்கள் இருக்கின்றனர். உன்னுடைய குலத்தில்வந்த முன்னோர்கள் ஆதியிலெழுதிக்கொடுத்த மூலவோலையும் என்னிடத்தில் இருக்கின்றது. உன்வழக்கு நீ கிழித்தவோலையோடு போனதாக எண்ணவேண்டாம். வெண்ணெய்நல்லூரிலே உள்ள அந்த அந்தணர்கள் முன்னே அந்தவோலையைக் காட்டி நீ எனக்கு அடிமைதா னென்பதைச் சாதித்துக் கொள்வேன். நீ இப்போது கிழித்தெறிந்த வோலைபோல் இதனைக் கிழித்தெறிந்து என்வழக்கை மாற்றி நீ வெற்றிகொள்ளலாமென்று ஒருசிறிதும் எண்ணவேண்டாம் என்று சொல்லி மிருந்த வூக்கத்தோடும் ஊன்றுகோலாகிய தண்டினை ஊன்றிக்கொண்டு முன்னே நடந்தனர்.

(ருo ருக) காந்தத்துக்கு முன்னே எதிர்ப்பட்ட இரும்பானது அக்காந்தத்தையே அணைய நேராகச் செல்வது

போல் தண்டேன்றிச்செல்லும் வேதியரை விடாது அவரை யேநோக்கி அவர்பின்னே ஆரூரர் விரைந்து சென்றனர். வழக்கிலே இருவரும் மனவூக்கங்கொண்டு போவதாகிய வேகத்தை எண்ணிறந்தசுற்றத்தார்கண்டு விடாவழக்காய்த் தொடர்ந்துபோகும் இவர்கள் வழக்கு என்னுமோ! அதனைக்காணவேண்டுமென்று அவர்களைவிட்டுப்போகாது பின்தொடர்ந்து போயினர். விருத்தவேதியர் - திருவெண்ணெய் நல்லூருக்குட்சென்று அந்தணருட்சிறந்த பெரியோர்கள்வாழும் மஹாசபையின்கண் நின்று வேதநாயகராகிய முதியோர் வேதபாரகராகிய பெரியோர்களைப்பார்த்து சபையோர்களே! என்னருகே நிற்கின்றஇவன் திருநாவலூரிலுள்ளவன், இவன்பெயர் நம்பியாரூரன், எனக் கடிமையாயுள்ளவன் இவனொருவன்றான். இது வாய்ச்சொல்லன்று. ஓலையுளது. அந்தஆளோலையை இவனுக்குக் காட்டினேன் இவன் எனக்கடியானென்பதை மறந்து என்னைப் 'பித்தா பேயா' என்றும் நானு 'உனக்கடிமையாவேன்' என்றும் அந்தவோலையைக் கிழித்தெறிந்து நல்லொழுக்க முடையவன்போல் உங்கள் முன்னேவந்து இப்போது நிற்கின்றான். இதுதான் நான் முறையிடும் முறைப்பாடென்று கூறினார்.

(நிஉ) அச்சபையின்கண் கல்விகேள்விகளில மிக்காராகிய அந்தணருட் சில முதியோர் முறையிடும் முறைப்பாட்டைக்கேட்டு ஓ பெரியோரே! மறையவர் அடிமையாதல் இவ்வுலகில் வழங்காதது. ஐயரே! நீர் சொன்னது என்ன

வென்று கேட்டார்கள். வழக்காளியாகிய ஐயர் இந்தமாநில த்தில் இல்லை என்பதை நீங்கள் சொல்லக் கேட்டேனே யல்லது நான்சொல்லியது வழங்கிவராத தன்று. அங்ஙனம் வழங்கிவந்ததை நான் எழுத்து முன்னிலையாகக் காட்டுவே ஞயின் அப்போது அது உங்கட்கு உடன்பாடோ னன்றோ அவ்வெழுத்தைக் காட்டுகின்றேன். இந்நாவலூரனும் கலியாணப்பந்தரில் நீங்கள் சொல்லியதுபோலவே சொன்னன், அப்பொழுது ஒருவோலையைக் காட்டினேன். அதனை இவன் பறித்துக் கிழித்தெறிந்தான் அது போனபோதிலும் இவன் தந்தை தன்தந்தை எழுதிக்கொடுத்த மூலவோலை என்னிடத்தில் இருக்கின்றது என்று தானிடும் வழக்குக்குச் சாக்ஷியாயுள்ளார் ஒருவருமின்றி தனியாய்நின்று கூறினர்.

(நிங)அதுகேட்ட அந்தணர்கள் உலகில் வழக்கமில்லா தொழியினும் மனம் உடன்பட்டு ஒருவர் எழுதிக்கொடுத்தால் அதனை அல்லவென்று மறுப்பது நீதியாகுமா! அங்ஙனமிருக்க, இந்த நாவலூராருக்கு ஓலைகாட்டினே னென்று இவர் சொல்லுகிறபடி இன்றுகாட்டி யிருப்பாராயின் அதனைக் கோபாவேசத்தோடுங் கிழித்தெறிதல் வெற்றியாகுமா? இவ்வேதியர் தசையெல்லாம் ஒடுங்கப்பெற்ற முதியோராயினும் சொல்லவேண்டிய வழக்கில் தளர்வுற்று மறந்து சொன்னரில்லை. ஒன்றேனும் விடாமலும் மறுப்பதற் கிடமில்லாமலும் பொருந்தக் கூறினர். அசைந்தாடும் சரீரத்தையுடைய இவ்வேதியர்போலன்றி அசைவில்லாத சரீரத்தையும் இவர்

சொல்லும் சொல்லுக்கு அஞ்சாது நிற்கும் காளையராகிய இந்நாவலூரரது எண்ணம் எவ்வண்ணமோ அதனை யறிய வேண்டுமென்றோ என்று நாவலரே! உம்முடைய எண்ணம் என்னவென்றார்கள்.

(நிச) நாவலாரூரர் அவ்வேதியர்களைப் பார்த்து நீவிர் சுருதி ஸ்மிருதி புராணமுதலிய எல்லா நூல்களையும் அறிந்தவர்கள். நீவிர் அறியாத தருமம் ஒன்றுமில்லை. ஆகலின் என்னை ஆதிசைவனென்று நீங்கள் நன்றாயறிவீர்களன்றோ? ஒருவருக்கும் அடிமையாகக்கூடாத என்னை இவ்வந்தணாளர் சாமானியமாயுள்ள புறத்தடிமையாளைச் சொல்லுவதுபோல் ஓர் மரியாதையுமின்றி இந்நாவலூரன் என்னடியான் என்று சொல்லுவதுமல்லாமல் அதனைச் சாதிக்கின்றாரே இவர் இப்படிச் சாதிப்பாரே யானால் நான் என்செய்யக் கடவேன். எனது குலத்தவர்கள் இப்படியும் எழுதிக் கொடுப்பரா! இதுபனத்தினால் நினைத்தற்கும் எட்டாத மாயையாயிருக்கின்றது. இந்த மாயையை என்னென்று சொல்லுகேன். இந்த வல்வழக்கினுடைய உண்மையை யான் தெளிந்து சொல்லமுடியாது என்று எல்லாவற்றையும் எண்ணித்தெளிந்து சொல்லவல்ல எண்ணத்திலே மிக்கோராகிய நம்பியாரூரர் கூறினார்.

(நிரு நிசு) நம்பியாரூரர் வெண்ணெய்நல்லூரர் முன்னின்று சொல்ல நல்லறிவும் நல்லிரக்கமுமுடைய சபையோர்கள் வழக்காடுவதற்கு முற்பட்டு நிற்கின்ற முநிவரைப்பார்த்து

முனிவரே! நாவலூரரை இவ்வூரில்வந்து இன்று உமதடிமை என்கின்றீரே அக்கொடிய சொல்லை எங்கள் சபையின்முன்னர் நீர் நிலை நாட்டவேண்டும், என்னசொல்லுகின்றீர் என்று கேட்டு மறுபடியும் ஐயரே! உலகின்கண் ஒன்றைவழக்கிட்டு சாதிக்கவேண்டுமானால் ஆட்சி, காட்சி, ஆவணம், என மூன்றுண்டு. ஆட்சியாவது - தொன்று தொட்டு பெரியோரால் ஆண்டுவருவது. காட்சியாவது - இதை நாங்கள் கண்டதுண்டு இது பொய்யல்லவென்று உண்மையாகக் கண்டவர்கள் சொல்லுவது ஆவணமாவது - எழுத்து மூலமாய் ஓலையில் எழுதிவைப்பது. இம்மூன்று வகையில் ஒன்று நீர் காட்டுவீரா என்றனர். வேதியர் - அந்தணர்காள்! நான் முன்னே இந்த நம்பியாரூரனுக்கு நீங்கள் கூறிய மூன்றனுள் ஒன்றாகிய ஆவணங் காட்டினேனென்றதை மறந்தீர்களோ அல்லது பொய்யென்று எண்ணினீர்களோ அது எப்படியானாலும் ஆகுக. நான் முன்னே இவன் கிழித்தானென்று சொல்லிய வோலை மூலவோலையைப்பார்த்து எழுதிய படியோலை. இப்போதிருப்பதென்று சொன்னவோலை மூலவோலை. அதனை நீங்களெல்லாம் அறிந்துணரவே வைத்திருக்கின்றேன். காண வேண்டுமானால் காட்டவும் வல்லேன் என்று மாயாசத்தியை எண்ணியவாறெல்லாம் ஆளவல்ல வல்லாளன் கூறினான்.

(ருஎ) வேதியரே! எங்கள்முன்னர் நீர் ஆவணங்காட்ட வல்லீராயின் இப்பொழுதே காட்டும் என்று சொல்லவும், ஆவணத்தைக் கொள்ளைகொடுத்த வேதியர் இந்த நம்பியா

ரூரன் முன்போல் பற்றியிழுத்துக் கிழித்து என்சொல்லை பொய்யாக்க என்பால் வலிந்துவருவான். அப்படி இப்பொழுது செய்யக்கூடாதென்று அவனுக்குச் சொல்ல வல்லீராயின் நான் அந்த ஆவணத்தைக் காட்டுவதற்கு ஒரையமுமில்லை யென்று சொன்னார். அந்தணர்கள் ஐயா வேதியரே நாங்கள் அவ்வாறான தீங்கு நிகழும்படிச் செய்யமாட்டோம் என்றார்கள். உடனே ஆரூரரது அல்லலைத்தீர்த்து ஆள நின்றவராகிய இறைவனார் மூலவோலையை எடுத்துக்கொண்டு சபையாருக் கருகே சென்றார்.

(ருஅ) கரியவிடத்தைக் கண்டத்தில் மறைத்துவைத்தமைபோல் கையில் ஓலையை மறைத்துக்கொண்டு வருவதைச் சபையோர்கள் கண்டு அங்குள்ள ஓர் கர்ணிகனைப்பார்த்து அப்பெரியோர் கொடுக்கும் ஓலையைவாங்கி யாவருங்கேட்கும்படி வாசிப்பாயாக என்றார் அவனும் அவ்வோலையை வாங்கி வாசிக்கத்தகும் அருள்பெற்றுடையானாகலான் சபையோர்கள் சொல்லியவுடன் அப்பெரியோரைத் தொழுது மிக்க வணக்கத்துடன் அத்திருவோலையை வாங்கி சுருளை நீக்கி விரித்து அவ்வோலை அவரைப்போல் பழமையாயிருத்தலைக்கண்டு சபையாரைப்பார்த்து ஐயன்மீர்! இவ்வோலை இப்பொழுது புதிதாய் எழுதிக்கொண்டுவந்ததாகக் காணப்படவில்லை. மிகவும் பழமையானதுதான் என்றுசொல்லி மிகவுந் தெளிந்த மனத்தையுடைய சபையோர்கள் கேட்கப் பெரியவோசைகொண்டு வாசிக்கத் தொடங்கினான்.

(ருக) "அருமறைநாவல் ஆதிசைவன் ஆரூரன் செய்கை,
பெருமறை வெண்ணெய் நல்லூர் பித்தனுக்கு யானும் என்பால்,
வருமுறை மரபுளோரும் வழித்தொண்டு செய்தற்கு ஓலை, இரு
மையால் எழுதிநேர்ந்தேன் இதற்கு இவை என்னெழுத்து."

(சுO) என்று அவ்வோலையிலுள்ள எழுத்தை வாசித்தனன். சபையோர்கள் அந்த வோலையிலுள்ள வாசகத்தைக் கேட்டபின்னர் அதில் சாக்ஷிகள் உண்டோ என்றனர். கர்ணீகன் ஐயன்மீர்! சாக்ஷிகளு மிருக்கின்றன, என்று அவர்கள் நாமங்களையுஞ் சொல்லிக்காட்டினான். சபையோர்கள் அப்பெயருடையாரைக் கூப்பிட்டு,ஐயா! இது உங்களுடைய கையெழுத்துத்தானாநன்றாய்ப்பார்த்துச்சொல்லுங்கள் என்றார்கள். அந்தக் கையொப்பக்காரர்கள் தங்கள் கையெழுத்தைப்பார்த்து வேறொன்றுஞ் சொல்லுவதற்குக் கூடாமல் இது எங்கள் கையெழுத்துத்தான் இதில் ஐயமில்லைஎன்றார்கள்.

கையொப்பக் காரரெல்லாம் ஒப்புக்கொண்ட பின்னர் சபையார்கள் சிறிதுஞ் சந்தேகமில்லாதவர்களாய் நாவலூரரைப்பார்த்து நம்பியாரூரரே! இப்பொழுது வாசித்த வாசகத்தைக் கேட்டீரா? கையெழுத்தும் பார்த்தீரா? இது உம்முடைய பாட்டனுருடைய கையெழுத்தாகவே காணப்படுகின்றதா? வேறொருவருடைய கையெழுத்தாகக் காணப்படுகிறதா? அதை உம்முடைய மனதிற்குச் சந்தேகமில்லாமல் நன்றாயும் தெளிவாயும் பார்த்துச்சொல்லும் என்றார்கள்.

(கூக) அப்பொழுது வலிய ஆட்கொள்ளவந்த வள்ளலாகிய விருத்தர் சபையோர்களே! சாக்ஷியோடு கூடிய ஓலையைக் கர்ணீகனைக்கொண்டு வாசிக்கச் சொன்னதும்; அதனை இங்குள்ளோர்களாகிய நீங்களெல்லாம் கேட்டதும் போதாதோ! இன்னமும் இவன் பார்த்துச் சொல்லவேண்டுமா! ஆஹா! இது நன்று நன்று!! ஆயினும் இவனை இவனது பாட்டன் கையெழுத்தாயுள்ள இதனைப் பார்க்கச் சொல்லுகின்றீர்களே! இவன் சிறுவனன்றோ! இவனுக்கு அவ்வளவு அநுபவம் உண்டா! ஆகலான் இவன் கண்டறிய வல்லனல்லன். நீங்களே இவனது பாட்டன் கைச்சாத்தாயுள்ள வேறெதையேனும் கொண்டுவரச்சொல்லி அதையும் யான்கொடுத்த ஓலையையும் ஒத்துப்பார்த்து எது உங்களுக்கு உதிக்கின்றதோ அதனை மறைக்காமல் சொல்லுங்களென்றார்.

(கூஉ) சபையோர்கள், சாக்ஷியோடுகூடிய எழுத்தோலையைக் காணவும், இனி என்னுமோ இவ்வதிசயத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்று எண்ணி அங்குமிங்குமா யிருந்த யாவரையுங் கூப்பிட்டு ஓ மஹாஜனங்களே! நீங்களெல்லாம் ஓலைவாசித்தபோது கேட்டீர்களல்லவா! அதில் சாக்ஷியும் இருக்கக் கண்டீர்களல்லவா! அந்தச்சாக்ஷிக்காரருள் இறந்தவர்கள்போக இருக்கின்றவர்கள் எங்கள் கையெழுத்துத்தானென்று ஒப்புக்கொண்டதையும் அறிந்தீர்களல்லவா! இனி நாம் ஒப்புப்பார்க்கவேண்டிய வகை யொன்றுமில்லை. ஆகலான் இந்த நாவலூரர் நாமெப்படி இவருக்கு ஆளாவது,

இப்படியும் எழுத்திருக்குமா என்று மனமருண்டனரே அம்மருட்சி இப்போது என்னுயிற்று. இன்னமும் நன்ருய்த் தெளியும்வண்ணம் அவர்பாட்டனுர் எழுதியுள்ள கைச்சாத்துகள் மிக்க காப்புடன் பெட்டியில் வைத்திருப்பா ரல்லவா! அப்படிப்பட்டவற்றுள் ஒன்றைக் கொண்டுவரச்சொல்லி இதனோடு இன்னம் ஒருதரம் ஒப்புப்பார்த்து பின் எது வுண்மையோ அதைச் சொல்லுவோ மென்று ஆலோசித்தவர்களாய் அதுபோல் கைச்சாத் தொன்றை வரவழைத்து ஒப்புப்பார்த்து ஒத்திருந்ததைக் கண்டு அந்தண சிரேஷ்டர்களே! இனி நம்முடைய செயலென்னே! சிவன் செயல்தான் செயல். இனி நாமாவது நம்பியாரூரராவது யோசித்து ஆவது என்! பயனில்லை என்ருர்கள்.

(சுருங) இவ்வகையான உண்மைத் தீர்மானம் யாவருள்ளத்தும ஏற்பட்டபின்னர் நாவலூரரை நோக்கி இப்பெரியோராகிய திருவெண்ணெய் நல்லூர் வேதியர் உமது பாட்டனுர் எழுதிக்கொடுத்திருக்கும்ஆளோலையை இச்சபையின்கண் வாசிக்க நீர் கேட்டிருந்தீ ரல்லவா! சாக்ஷிகளும் ஒப்புக்கொண்டார்க ளல்லவா! நீரும் ஒப்புக்கொள்ளும்படியாக வேறு கைச்சாத்துகளும் கண்டீரல்லவா! ஆகையால் உம்முடைய அந்த ஆளோலையில் என்ன எழுதியிருக்கின்றது அதைக்கவனித்தீரா! நாங்களே அதனை இன்னம் ஒருமுறை சொல்லுகிறோம் நன்ருய்க்கேளும்.

"திருநாவலூரி லிருக்கின்ற வேதாதிகாரனும் ஆதிசைவனும் ஆரூரனுமாகிய நான் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் இரு

க்கின்ற பெரியமுநிவோராகிய பித்தனுக்கு யானும் வழிவழியாய் வரும் என்சந்ததியாரும் வழித்தொண்டு செய்வதற்கு எனதுள்ளும் புறம்பும் ஒப்ப, ஆகாயவாணியும் பூமிதேவியும் ஒப்ப, சிவனும் அடியார்களும் ஒப்ப, என்மனமும் வாக்கும் ஒப்ப உடன்பட் டெழுதிக்கொடுத்தேன். இப்படிக்கு ஆரூரன் எழுதிக்கோடுத்த ஆளோலை''

இப்பொழுது சொல்லிவந்ததைக் கேட்டீரா! நாவலூரரே! இனி யோசித்துப் பேசுவ தொன்றுமில்லை. இந்த அந்தணர்பெரியோருக்கு நீர் தோற்றவராயினீர். அவருக்கு நீர் ஏவல்செய்வதே கடன் என்று நடுவுநிலைமையினின்றும் மாறுபடுதலையறியாத அறிவினையுடைய மேன்மையராகிய சபையோர்கள் கூறினர். நம்பியாரூரர் ஆதிசைவகுலத்திற் சிறந்தவராகிய சடையனருக்கு சாக்ஷாத் புத்திரனும், இந்த நாட்டைஆளும் நரசிங்கமுனையர் என்னும் அரசனுக்கு அபிமான புத்திரனுமாக நானிருக்கப்பெற்றும் பித்தனைப்போல் பேசுந்திறமுமில்லாத இவ்வேழையந்தணருக்கு நான்ஆளாக என்விதி இப்படி யிருக்குமானல் நானிப்போது அடிமையாதற்கு இசையேனென்று சொல்லுவதற்கு இசையுமோ என்று நின்றனர்.

(கூச) இப்பால் தோற்றீர் நீர் என்ற சபையார் ஆரூரரை யாட்கொள்ளவந்த வேதியரைப்பார்த்து வழக்காடுவதில் வல்லராகிய முநிவரே! நீர் முன்னே காட்டிய ஆளோலையில் பெருமையின்மிக்க எங்கள்பதியாகிய இந்தவெண்

ணெய் நல்லூரே உம்முடைய ஊராக எழுதியிருந்ததே உம க்கு இந்தவூரில்பரம்பரையா யிருக்கின்ற வீடும் இல்வாழ்க் கைக் குரியாளும் இருந்திருக்கவேண்டுமே நாங்கள் இதுகா றும் அதனைக் கண்டறியோம் வீடெங்கே வாழ்க்கைக் குரி யாளெங்கே காட்டுமென்றனர்.

(கூ௫) உலகவழக்கின்கண் என்றும் வாராத வழக்கினை என்றும் உள்ள வழக்காக சாதனங்காட்டி வழக்கினால் வெ ன்ற புண்ணியமூர்த்தியாகிய முநிவர் அந்தணர்காள்! நீங்கள் ஒருவரேனும் என்னையறியீரோ! நீங்கள்தானு இந்தவெண் ணெய் நல்லூரில் வாழ்கின்றவர். தயிரில் வெண்ணெய் வடுப் பதுபோலும் இந்தநல்லூரில் என்னைச் சுலபமாய்க் கண்டெ டுக்கலாமே, அந்த வுண்மைதோன்றவன்றோ அப்பெயர்பெற் றுளது. இதுகண்கூடாக இருத்தலை யறிவதற்கின்றி என்னை வீடெங்கே யென்றுகேட்கின்றீர்களே வீட்டை விசாரித்து ணராமல் நீங்கள் கற்றகலவியில எதனை விசாரித்துணர்ந்தீர் கள். அந்தோ! இவ்வளவு கற்கவந்தும் என்வீட்டை யறி யும்முயற்சி யில்லாதிருந்தீரே என்று சிலேடைப் பொருளா கப்பேசி நீங்கள் அறியீராயின் என்பின்னே வாருங்களெ ன்று வீடுகாட்டுவார் முன்னேசென்றனர். அவர் பின்னே பெரிய அந்தணர் கூட்டமும், நம்பியாரூரரும் சூழ்ந்து செ ன்றனர். முன்னேசென்றஆளுடை அருளுடையார்அருட்டு றையாகிய ஆலயத்துள்ளே சென்றதனைக் கண்டனர். வேதி யரைக் கண்டாரில்லை. இல்லையாகவே அவர் எங்குற்றார்! எங்

கேகினர். அவர் மனை இதுதானே இதுகோயிலாயிற்றே என்று அக்கோயிலின்கண்ணே திகைத்து நின்றனர்.

(சுகூ) நம்பியாரூரர் அங்ஙனம் நில்லாது என்னை யடிமையாளாய் ஆட்கொள்ள அந்தணர்கள்முன்னேவந்த ஐயர்நமது சிவபெருமான் கோயிலுக்குள்ளேபுகுந்தது என்னகாரணம், இதுவோ அவ்வையர்வீடு, என்று தம்மையறியாதெழும் பெரியவிருப்பத்தோடு சுற்றத்தார்முதலிய யாவரையும் விட்டுத் தனியே உள்ளேசென்று என்னை யடிமைகொள்ளவந்த பெருந்தகையே!கருணைவெள்ளமே! என்னன்பின்பெருக்கே! என்னைவிட்டு எங்கொளித்தாய்! என்தெய்வமே! வெளிவருவாய்! நீ என்னையாட்கொள்ளவந்த பெருங்கருணையை எண்ணாது உன்னையிழந்தேனே! வருவாய்! உன்னருளுருவை நான் இனிக்காணப்பெறுவேனோ! வருவாய் என் றழுதழுது சுற்றுமுற்றும் பார்த்து எங்குங் காணதொழியவே ஆகாய வெளியைப்பார்த்து என்னை யடிமைகொள்ளவந்த ஐயரே! ஐயரே! என்றழைத்தனர் அழைக்கவும், மேலேபார்க்கும் நாவலர்பெருமானது கண்களுக்குப் புலப்படுமாறு இறைவனார் உமாதேவியாரோடு விடைமேற்றோன்றி தம்மேல் ஆசைகொண்டு விடாதழைக்கும் நாவலூர் பெருமானுக்கு உண்மையுணர்த்தத் தொடங்கினர்

(சுஎ) ஏ அன்ப! முன்பு திருக்கயிலாயத்தின்கண் நீ நமக்குத் தொண்டனாயுள்ளவன், அங்கு நமது அருளால் தேவியாரது இருமாதர் உன்னைப்பார்த்து காதல் அதிகரித்

தனர். நாம் அதனையுணர்ந்து உன்னை மண்ணுலகில் வரும் படியாய்க் கட்டளையிட்டோம். நீ அப்போது இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு அஞ்சி ஐயனே! துன்புறும் வாழ்க்கைக்கு நானாளாகாவண்ணம் என்னைத் தடுத்தாண்டருள்செய்யென்று வேண்டினாய். நாம் அவ்வண்ணமே ஆகுகவென்றோம். அவ்வுடன்பாட்டை எம்மிடம் பெற்று எமதுகட்டளைப்படி இம்மண்ணின்மீது வந்துதோன்றினை, தோன்றிய நீ துன்பம் வந்து வந்து தாக்கும் வாழ்க்கைக்கு ஆளாவதற்கான மணக்கோலத்தை உன்தந்தைகொள்ளச் செய்தனன். அப்போது நாம் கயிலையில் சொல்லியபடி அத்துன்பவாழ்க்கை அடியோடு உன்னைவிட்டுப்போக அம் மணத்தைத்தடுத்து உன்னையடிமையாளாய் ஆட்கொள்ள விருத்தப்பிராஹ்மண வேடங்கொண்டு வந்தோம் வந்த நம்மோடு நீ ஆளாகேனென்று வழக்காடினாய். நாமும் விடாது நீ ஆளாகவேண்டுமென்று தொடர்ந்து மன்றாடினோம். நீயும் உண்மையுணராமல் என்னைப்பார்த்து இவன் பழையமன்றாடிபோலும் என்று எண்ணினாய். எம்மிடத்தில் உனக்கு வம்பேயல்லாமல் இடை இடையே அன்புந்தோன்றிற்று. இவ்வாறான தொடர்பால் இத்திருவெண்ணெய்நல்லூரின்கண் அந்தணர்முன்னேவந்து நீ அடிமையென்பதை நிலைநாட்டி ஆளாகேனென்பதைத் தடுத்து ஆண்டோம் என்று ஆகாயவாக்கால் கூறியருளினார்.

(கூஅ) நம்பியாரூரர், சிற்சுகோதயவிலாசனாய்த்தோன்றி ஆகாயவாக்காற் கூறியதைக்கேட்டு பசுவினது குரலைக்கேட்ட

கன்றைப்போல் கதறி தந்நிலைமைமறந்து தேகாதி பாதபரி யந்தமான அங்கம் புளகமாகவும், தொழுதகை தலைமேலே றவும், என்னைவந்து வலிய ஆட்கொண்டது மன்றத்துள்ளே நின்று பஞ்சகிருத்திய நடனஞ்செய்யும உம்முடைய செயலோ வென்றுகூறினர்

(சுகூ) அப்பொழுது ஆகாயத்தின்கண் தோற்கருவி துளைக்கருவி நரம்புக்கருவி முதலிய பஞ்சவாத்தியங்களும் நிறைந்து முழங்க, தேவர்கள்விடாது பொழியும் பூமாரி பூமி எங்கும் நிறைந்து ததும்ப, மண்ணுலகில் உள்ளாரெல்லாம் மகிழ்ச்சியில் மீதூர, மறைகள் மேகமுழக்கம்போல் முழங்கிப் பேரோசையிட, நமது பெருந்தகையாராகிய நம்பியாரூரரை ஓலைகாட்டி ஆண்ட இறைவர் அருளிச்செய்கின்றார்.

(எ0) நாவலூரனே! நீ கயிலையில் ஆலாலசுந்தரன் என்னுநாமத்தோ டிருந்தனை, இங்கு என்பால வன்மைச்சொல்லை வழங்கினையாகலின் "வன்றொண்டன்" என்னும் நாமத்தை இப்போது பெற்றவனாயினாய், நீ எனக்கு அடிமை செய்யக்கடவாய் என்று வழக்காடினேனாதலால் அவ்வடிமைச்செயலைச் செய்யக்கடவாய். அச்செயலாவது - எம்மை அன்பினாற் பெருகிய சிறப்பின்மிக்க அர்ச்சனையினால் அர்ச்சிப்பதே யாகும். அவ்வர்ச்சனையாவது - எமைப் பாடுதலேயாகும். அப்பாட்டும் அன்பினாலே பெருகியதும் பண் வரிசையிலே மிகச்சிறப்பினை யுடையதுமா யிருத்தல்வேண்டும். அது அன்பும் பண்ணும் ஒருங்கேயமையப்பெற்றுள்ள

தமிழே யாகலான் சுவைமிகுதியும் இலக்கணமும் நிறைந்த அத்தமிழ்ச் சொல்லாலேயே பாடக்கடவாய் என்று சுத்த மாகிய வேதமோதிய திருவாக்குடையார் கூறியருளினர்.

(எக - எஉ) யஜுர்வேதாந் தர்ககதமாய் விளங்கும் பஞ்சாக்கரத்தாற் சொல்லப்படும் பொருளாயுள்ளவனும், அங்ஙனமிருநதும் அவ்வேதத்துள்ளே ஓதத்தக்கவர்களா யுள்ள பிரஹ்ம விஷ்ணுக்கள் அவ்வுண்மை யுணரும் உணர் வற்றுத் தேடுந்தன்மை வாய்க்கப்பெற்றுள்ள அரியவனும் ஆகிய இறைவன் நம்மைப் பாடுவாயென்ற அளவில் நம்மை அடிமை என்று கொண்டபொழுதே நமது ஞானமும் கிரி யையும் அவன்பாலதாய் நாம் சுதந்தரமில்லியாய்ப் போயி னேம். இப்பொழுது பாடுதற்குரிய பொருளைத்தேடும் ஞான மும், அப்பொருளை யமைத்தற்குரிய செய்யுளைத்தேடும் கிரி யையும் நம்பால் எங்குளது. ஞானமும் கிரியையுமில்லாமல் எப்படிப்பாடுவது என்று சிற்சபையினுள்ளே நடனஞ்செய் தருளும் இறைவனது ஞானக்கிரியா ரூபமாயுள்ள சிவந்த திருவடிகளை நாடும் மனமுடையராய் இருகரங்களையுங் குவி த்துநின்று,—எம்பெருமானே! நீ வேதியர் திருக்கோலங் கொண்டுவந்து என்னை ஞானபோதத்தால் தற்போதத்தை யொழித்து அடிமைஎன்று கொள்ளாமல் வழக்கினால் என் போதத்தை யொழித்து என்னை யடிமையென்று கொள்ள வந்த இலாபத்தை யறிதற்கில்லாத அறிவினையுடைய அடி யேனுக்கு நான் இன்னவனென்றும் நீ இன்னவனென்றும்

இருவருக்கும் முன்னுள்ள சம்பந்தம் இன்னதென்றும் இரு வரும் இம்மண்ணுலகத்தில் வந்தகாரணம் இன்னதென்றும் நீயுணர்த்த யானுணரும் உணர்வைத்தந்து நானுய்யும் வண் ணம் அடிமை என்று ஆட்கொண்டவனே, அதுவேயுமன்றி விடத்தைவிடமாகக் கொள்ளாது அமிர்தமாகக்கொண்டது போல் யான் செய்தகுற்றங்களைக் குற்றங்களாகக் கொள் ளாது குணமாகக்கொண்ட கோதிலாவமுதமே, இன்று உனது குணப்பெருங்கடலை இப்பொழுது என்பாலவைத்த உனது கருணைக்குணமாகிய தடங்கடலை நாயேன் யாதினை யறிந்துஎன்சொல்லிப்பாடுகேன். நான்சுதந்தரமிலியாகலின் நீ எதனை யறிவிக்கின்றனையோ எதனைச் சொல்லுவிக்கின்ற னையோ அதனையறிந்து அதனைச்சொல்லி அப்படிப்பாடத் தக்கவனுவேன் என்று கூறினர்.

(எஈ) கூறவே, அந்த அன்பரை அஃதாவது அறிவித் தால் அறியத்தக்கவன், சொல்லுவித்தால் சொல்லத்தக்க வன், பாடுவித்தால் பாடத்தக்கவன் என்னும் அடிமைத்திற முணர்ந்து அவ்வழியேநிற்கும் தன்மை வாய்க்கப்பெற்ற அன்பரை அங்கணர் அருளிச்செய்வார்—ஆரூரர் சொல்லிய வாறு அறியவும் சொல்லவும் பாடவுமான கிருபாநோக்கத் தை இறைவர் வைத்தனர் வைக்கவும் பாடென்று சொல்லு வதற்கு முன்னரே பாடும் வகையை இறைவர் எண்ணியுள் ளவாறு சொல்லத் தொடங்கினர். அஃதென்னையெனின் முன்னர் உனது கலியாணப்பந்தரில் என்வார்த்தையும்

என்செயலையும் என்னறிவையுங் கண்டு "பித்தனே மறை யோய்" என்று என்னைக் கூறினையே அது என்னைப் பாடிய பாட்டன்றோ ஆகலான் நீ சொல்லிய அப்பெயர் தான் என்பெயர். ஒன்றினைக்செய்கை செய்யாதொழிகை வேறொன்றுசெய்கை எதுவோ அதுதான் பித்துக்குணம். அக்குண முடையோர் யானன்றி மற்றொருவரு மில்லை. அப்பெயரையே நீயும் அழைத்துள்ளாய் நான் காட்டிய அடிமையோலையினும் கண்டிருக்கின்றது, ஆகலான் என் பெயர் பித்தனென்பதே நிச்சயம். என்பெயரை முன் னே நினைத்தால் பின் எதுதான் வாராதது; எல்லாம்வரும். ஆகவே முன் பித்தனென்றே வைத்துப் பாடத்தொடங்கு வாய் என்று கூறியருளினார். அருளாலும் அவ்விறைவரது ஆணைவழியே நிற்கும் வன்மைவாய்ந்த பெரியதொண்டரு ரும் ஆணையென்னும் பரியாயப்பெயருடைய சிற்சத்தியாகிய அவ்வருளாலேயே தம்மை ஆளவந்த வள்ளலை - அஃதாவது- (அடிமையானபின்னர் நீசெய்யுஞ் செயலெல்லாம் என்செய லே என்று தன்னையே கொடுத்தருளும் பெருங்கொடையா ளியாகிய இறைவனை) அவனது வள்ளற்றன்மை யாவரும் உணரப் பாடத்தொடங்கினர்.

(எசு) பாடத்தொடங்கிய அவ்வியனாவலர் பெருமான் அஃதாவது - கல்விகேள்விகளில் உணரவேண்டிய வற்றைக் கசடறவுணர்ந்த விசாலித்த அறிவினையுடைய அறிவாளர்க் கெல்லாம் பேரறிவாளராகிய வன்றொண்டப் பெருமானர்

இந்நிலவுலகேயன்றி எல்லாவுலகும் உய்ந்துபோம் வண்ணம் பேரிதாம் திருப்பதிகம் - அஃதாவது - சொல்லாலும் பொருளாலும் அருளாலும் அன்பாலுமேயன்றி இசையானும் பெரிதாகிய பதிகத்தை எடுத்தார் - அஃதாவது - 'பித்தனென்றே பாடுவாய் என்றெடுத்துக் கொடுத்தபடியே அப்பதத்தையே முதற்பதமாக எடுத்துக்கொண்டு அவனருட்டிறமும் தன் அடிமைத்திறமும் முறைமுறையாய் விளங்க "பிறைசூடி" என்றற் றொடக்கத்தனவாகிய பதங்களைக் கூட்டி, கொத்தாகமலர்ந்த மலர்களையணிந்த கூந்தலையுடைய பிராட்டியாரை இடப்பாகத்தி லுடையவனும் தம்மைச் சரண்புகுந்த அடியார்களிடத்துத் தாயினும் இனியனும் உள்ள இறைவனை இந்நிலவுலகமுதலிய எல்லாவுலகமும் உய்யும்வண்ணம் மேன்மையாகப் பாடத்தொடங்கினார்.

(எடு.) பாடத்தொடங்கிய நிகரில்லார் - அஃதாவது தொண்டில் ஒப்பில்லாத வன்றொண்டர் எனப் பெயர்பெற்றதேயன்றி இசையிலும் நிகரில்லார், எனப் பெயர்பெறுமாறு *'பித்தாபிறைசூடி பெருமானே யருளாளா" என இறைவனது நிலையும், மனத்துன்னை நினைப்பின்றி நாயேன் பலநாளும் பேயாய்த்திரிந் தெய்த்தேன்" எனத் தன்து நிலையையும் கூறி, இனி மன்னே மனத்துன்னை மறவாதே நினைக்கின்றேன் அஃதாவது முன்னுண்டாகிய எய்ப்புநீங்கச் செய்யும் பணியையும். மற

---

* பித்தாபிறைசூடி என்னும் இப்பதிகத்தில் பொருள்நோக்கி ஆங்காங்கு எடுத்து ஆண்டிருக்கின்றமை உய்த்துணர்க.

வாது நினைக்கும் பணியையும் செயப்பெற்ற நான் இனிப் பிற வேன் பெறின்மூவேன் பிறக்கப்பெறினும் (மூப்படையேன்,) முடியேன் (சாவேன்) என்னைக் குறிக்கோள் எனப் பணியான் எய்தப்பெறும் இம்மையி னெய்தும் பயனையும், "யாதன் பொருளானேன் அறிவில்லே" னுயினேன் யான் "பாதம்பணி வார்கள் பெறும்பண்டம்" எதுவோ "அதுபணியாய் என அம் மையில் எய்தும் பயனையும், "தழல்போலுந் திருமேனி" யில் எங்ஙனம் "தண்ணுர் மதிசூட"ப் பெறும், நகையின் எண்ணுர் புரமூன்றும்" எவ்வாறு "எரியுண்ண" ப் பெறும், இவ்விரண் டுஞ் செய்யக்கூடாமை யாயினும் வேருென்று செய்கை என்று உனக்குக் கூறியிருக்கும் செயல்வகையான் அவற் றைச் செய்தமைபோல், சென்று சென் றணுவாய்த் தேய் ந்து தேய்ந் தொன்றும் அம்முத்திக்காலத்து அருவம் உரு வம் அருவுருவ மென்னும உருவங்களைக் கடந்து அகண்டா காரப் பேரொளிப் பிழம்பாய்ப் பிரகாசிக்கும் அந்த ஞானக் கினி சொரூபத்தில் நானெழிந்து போகாமல் "தண்ணுர்மதி" தோன்றி வாழ்வதுபோல் நான் உன்னேடு அநநியமாய்க் கலந்து தோன்றி வாழவும், அங்ஙனம் நான் தோன்றுங்கா லத்து நான் குடிபுக்கிருந்த பாசமும் "புரமூன்றும்" உனது நகையெரியால் உண்ணப்பட்டு அவ்வெரியேயாய் நின்றமை போல் நினது அருளொளியாகவே நிற்கவுமான அத்வைதப் பயனையும், தாதான்மிய சத்தியால் "ஊனுய் உயிரானுய் உடலானுய் உலகானுய்" வானும் நிலனும் ஆயினுய் கடலும் மலையும் ஆயினுய்" அலைதேபோல் "அரக்கொடு சேர்த்தி

யிணைத்த அக்கற்போல் - உருக்கி யுடங்கியைந்து நின்று - பிரிப்பின்றித்-தானேயுலகாம் தமியே னுளம்புகுதல்-யானே யுலகென்பன் இன்று" என்றபடி இவ்வருட்டுறையுள் நான் நீயானுய் ஆயினும் "உனக்காளாய் இனியல்லேன் என்னலாமே" என அம்முத்திக்காலத்தும் அடிமைகுலேயா (செய்நன்றி மறவா) மல் அன்பின் றிறத்தையும், "நேய மலிந்தவர் வேடமும் ஆலயந்தானும் அரனெனத் தொழுமே" என்றபடி தொழுந் திறத்தையுஞ் சொல்லித் திரிவதற்கு "தேற்றுதன" வாகிய ஏற்றார் புரமூன்றும் எரியுண்ணச் சிலைதொட்ட" நிக்கிரகத் திருமேனியே யல்லாமல், தொழுவாரவர் துயர்தீர்த்த" (லாகிய) "உனதொழிலு" க்கு ஏற்றவாறு கொள்ளும், "மழுவாள் வலனேந்தி மறையோதீ மங்கை பங்க" னுய் வரும் அனுக்கிரகத் திருமேனியும் வேண்டுமென்னும் அருத்தத்தைக் கொண்டு முறையாய்வரும் திருப்பாசுரங்களோடு, முதலிலே எடுத்துப் பாடுகின்ற இந்தளமென்னும பண்ணையுடைய அத்திருப் பதிகத்தை நலிதல் படுத்தல் எடுத்தல் என்னும் இசைவேறுபாடு குறையாமல் பொருந்தும் முறைமையினுலும், நிறைந்த தாளத்தில் இசையின்பகுதி புணர்ந்து மிக அமையும் வகையானும் சிவபிரான் மகிழ்தற்குக் காரணமான இசையோடு பாடினுர்.

(எசு) பாடவும், திருவெண்ணெய் நல்லூரில் திருவருட்டுறையில் எழுந்தருளியிருக்கும் திரிபுர தகனனுகிய சிவபெருமான் சொற்றுணைவேதியனுய்ச் சொல்லியருளிய சொல்

லால் நிறைந்த தமிழ்ப்பதிகத்தை இசையோடுபாடிய வன்றொண்டப் பெருமானாரை மிகுந்த கருணைநோக்கால்நோக்கி இப்பொழுது என்னைப்பாடியதே யல்லாமல் இவ்வுலகின்கண் இன்னும் பலவகையாக நமதுபுகழைப் பாடுவாயாக என்று எல்லாவுலகமும் உய்ய அருள்செய்தனர்.

(எஎ) நம்பியாரூரது அருளிப்பாடு இங்ஙனநிற்க. மணம் வந்த புத்தூரில் அன்று இந்த நம்பியாரூரர் மணக்கோலங் கொண்டபொழுது இவருக்குத் தருமபத்தினியாய் வந்த சடங்கவியாருடைய புத்திரியார் தமக்குச்செய்தமணம் முற்றுப்பெறவில்லையென்னும் கவலையொழிந்து நாயகனைக்கொண்டதை யொழிக்காமலும் கற்பிலக்கணம் இதுவென வுணர்ந்த அவ்வுண்மைவழியினின்றும் வேறுபடாமலும் சிவலோகம் அடைதற்கரிய தென்பதுபோய் எளிதாகும் வகையாகப் பெற்றாள்.

(எஅ - எகூ) ஆரூரரைத் திருவெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் வேதியர் ஆட்கொண்டபின்னர் அந்நாவலர் பெருமான் தமதுபதியாகிய நாவலூரில் கோயில்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனைக் காணும் ஆசையால் அவ்வூருக்குட்போய் அவ்விறைவனைத் தரிசித்து, என்னிறைவனே! ("நான்முகனும் வானவர்கோனும் குற்றேவல்செய்யக்கொண்ட கோவலனாகிய நீ நாவின்வன்மையால் வெண்ணெய் நல்லூரில் வழக்கில்) வைத்து ஆளாகக்கொண்டனையே, என்னை ஆட்கொண்ட இடம்

வெண்ணெய் நல்லூரேயாயினும் "நாவலனூர்க் கிடமாவது நந் திரு நாவலூரே" உனக்கிடம் என்னூராகிய நாவலூரேயாகும் என்னும் கருத்துடன் "கோவலனான்முகன்" என்னும் பதிகத்தைப் பாடியருளினர்.

திருத்துறையூரில் தவம்வேண்டல்.

(எக) பின்னர் திருத்துறையூருக்குச்சென்று, சமதுபெருமான்முன்னேநின்று எம்சிவனே! தீவினையால் அவமாகிய உலக நெறியின்கண்ணே யான் செல்லாவண்ணம கயிலையில் வேண்டியபடியே தடுத்தாண்டாய் இனிஅடியேனுக்குப்பவ நெறிக்கு விலக்காகும் ஞானபோகச் சரியைகிரியை என்னும் தவநெறியை எனக்குக் கொடுத் தருள்வாயென்னும் வேண்டுகோளை உள்ளிட்ட * திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினர்.

(அ0) நறுமணங் கமழும் பூக்களைக் கொண்டுள்ள சோலைசூழ்ந்த அத்திருத்துறையூரின்கண் சந்திரசேகரனாய் கங்காதரனாய், சடாதரனாய், வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமான் வன்தொண்டப்பெருமான் வேண்டியபடியே ஞானக்கிரியையில் சத்தமுதலிய ஐம்புலன்களும வேறுபடாது பொருந்தியிருக்கும்படிச் செய்யப் பூவாகியமலர்கொண்டு ஆகமமுறையே பூஜித்துச் சொல்லாகிய மலர்களைக்கொண்டு பாடி வணங்கினர்.

---

* கலையார் அல்குல் கன்னியராடுந் துறையூர்த் - தலைவாவுனைவேண்டிக் கொள்வேன் தவநெறியே. என்னுந் தொடக்கத்தன.

(அக) வணங்கிய பின்னர் அதுபோலும் சிவபெருமான் தமது திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்காக விருப்பத்துடனிருக்கும் பலதிருத்தளிகளிலும் சென்று வழிபட்டுப் போற்றி வணங்கிப் பின்னர் அழகிற்சிறந்த புலியூரென்னும் சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தில் நடனஞ்செய்தருளும் நடராஜப் பெருமானது திருக்கூத்தைக் கண்டுகளித்துப் பேரானந்தத்தில் மூழ்கவெண்ணினூர். எண்ணியபடியே அக்கணமேகாண்பதற்குச் சமீபமாக இல்லாதபடியினுல் காணப்பெறுவது எப்போது எப்போது என்று எழுந்த ஆசைமிகுதியினுல் உண்டாகிய வருத்தமேற்கொண்டு விரைவாகச்செல்லவேண்டுமென்னும் நினைவுடன் நடக்கத்தொடங்கினுர்.

(அஉ.) அதுபோலும் போகும் பொழுது, மலையின்கண் வளரப்பெற்றுள்ள சந்தனம் அகில்முதலிய மரங்களும் மலர்களும் மயிற்பீலிகளும் ஒன்றின்மேலொன்று புரண்டுபுரண்டு பரவிவரும்படி வெள்ளங்கொண்டு கரையின் கண்ணே முத்துக்களை ஒதுக்கிவரும குளிர்ந்த நீரையுடைய பெண்ணையாற்றைக்கடந்து கரையேறி பச்சைக்குதிரைபூட்டிய பெரியதேரின்கண்வரும் சூரியன் மேற்குக்கடலிற்செல்லுங்காலமாகிய அந்திக்காலம்வர திருவதிகை வீரட்டானமென்னும் திருத்தலத்தைச் சமீபித்தனர்.

(அங.) சமீபத்தில் வரும்போது இத் திருவதிகை உலகமெல்லாம் உழவாரப்படையால் கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் முப்போகங்களையும் கொடுக்கவல்ல சரியை

என்னும் நிலத்தை உழுதலைச்செய்யும் வலிய ஆண்மையை யுடைய உழவாரப்படையாளியென்று புகழ்பெற்ற திருநாவுக் கரசுகள், சிவபெருமானுடைய திருவருள் நாங்கள்கிடைக்கப் பெறுமாறு எவ்வாறென்று சத்திநிபாதர்கள் வினாவும்வினா வுக்கு, சரியையாதி நான்குபாதங்கள்தான் என்று விடை கொடுக்கும் விடையின்மேல் வரும் உமைபங்கருக்குச்செய் யக்கடவனவான மெய்த்தொண்டாகிய கைத்தொண்டு மனத் தொண்டுபோதத்தொண்டு அறிவின்றொண்டு என்னும நால வகைத்தொண்டில் முதற்றொண்டாகிய கைத்தொண்டை விரும்பும்வண்ணஞ்செய்து அத்தொண்டைச் செய்யப்பெ ற்ற பெரும்பதியாகலின் அப்பதியை ஒருவகைத்தொண்டுக் கும் ஆளாகாத யான் எவ்வண்ணம் காலால்மிதித்து உள்ளே செல்லத்துணிவேன், அஞ்சுகின்றேன் என்று திருவதிகைக் குள்ளே போகாமல் நீர்மடைகளை மிகுதியாகவுடைய குளிர் ந்த மருதநிலத்திலுள்ள சித்தவடம் என்னும் பெயருடைய மடத்துள்ளே போயினர்.

(அச) கைத்தொண்டுமுதலிய நால்வகைத்தொண்டும் விடாது செய்யவல்லவர்க்கு அருள்செய வல்லராகிய இறை வன் நீ என்னடியான்என்று சொல்லிய அச்சொற்றொண் டுக்கும் உடன்படாதிருந்த தம்மை விடாது வலிய ஆட் கொள்ளும் வண்ணம் செய்த வன்றொண்டப்பெருமான், வண்டுகள் மிக்கொலிக்கும் பூஞ்சோலைசூழ்ந்த சித்தவடமட த்திலுள்ளே புகுந்தபோது விரிந்த அலைகளையுடைய நீர்

மிக்க கெடிலநதிக்கு வடக்கிலிருக்கும் வீரட்டானத்துள் வாழும் இறைவருடைய திருத்தாளை நாம்காணும் வகை எவ்வகையென்று அத்திருவடியையே பலமுறையும் விருப்பும் மனமுடையவராய் அம்மடத்தில் எப்பக்கத்தும் பரிசனங்கள் நெருங்கிக்கிடந்து துயில்கொள்வதைப் பார்த்துத் தாமும் ஓர்புறத்தில் சயனித்து நித்திரைசெய்தனர்.

(அரு) வன்றொண்டர் தமது திருவடியை மனத்துட்கொண்டு யாவர்க்கும்பொதுவாகிய மடத்தின்கண் நித்திரை செய்வதை வீரட்டத்தின்கண் அமர்ந்தருளும் இறைவனார் உணர்ந்து முதிர்ந்தவடிவுடைய வேதியராய் அம்மடத்தின் முன்னே யிருப்பவர் ஒருவரும் அறியாதவண்ணம் உள்ளே நுழைந்து தமக்குப்பூமாலையணியும் திருப்பணியை முன்னேயுடைய சுந்தரரது திருமுடியின்மேல் தமது தாமரைமலரையொத்த திருவடிகளை வைத்துத தாமும் நித்திரைசெய்கின்றவரைப்போல் பள்ளிகொண்டிருந்தனர்

வீரட்டானத்தீசர் திருவடிசூட்டல்.

(அசு-அஎ.) வீரட்டானத்திறைவர் கிழப்பிராமணராய்வந்து தமதுகால்களைத் தலைமேல்வைத்து உறங்கும்பொழுது ஆரூரர், யாவர் நம்தலைமேல் காலைக் கூசாதுவைத்து உறங்குகின்றவர் என்று விழித்துப் பார்க்கும்பொழுது கிழவராயிருக்கக் கண்டு இவர் பெரிய மறையவர் வேறொருவருமல்லர் என்றறிந்து ஐயா! வேதியரே! நீரென்ன உம்முடைய கால்களை என்தலைமேல் சரியாகவைத்து உறங்குகின்றீரே இது இன்னதிசையென்றுந் தெரியவில்லையோ ஒரு

வன் சயனிக்கவேண்டுமே யானால் ஒருவன் தலை எங்கிருக்கின்றதோ அதனையே படுக்குந் திசையாகவெண்ணிப் பள்ளிகொள்வது வழக்காமோ என்றுகேட்க, அப்பா! நான் என்னசெய்வேன் திசையையுந் தலையையும் எனக்குத் தெரியாவகை செய்தது என்னுடைய மூப்புப்பருவமாகும். நீ கோபித்துக் கொள்ளவேண்டாம் என்று சொல்ல, தமிழ் நாதராகிய நம்பியாரூரர் இவர் சொல்லியது உண்மைதானென்று தம்முடைய முடியை வேறு திக்கில்வைத்து நித்திரை செய்தனர். செவ்விதாகிய கயலமீன்கள் குதித்து விளையாடும் தடாகங்கள் சூழ்ந்துள்ள திருநாவலூரார் முன் தலைவைத்திருந்த இடத்தைவிட்டு வேறோரிடத்தில் வைத்தும் அம்மறையவர் அவ்விடத்தும் கால்களைநீட்டினார். இது வென்ன அம்மறையவர் கால்கள் நம்தலையில் இங்கும்படுகின்றதே, நாம் ஒதுங்கிப் படுக்கவில்லை போலுமென் றெண்ணி அவ்விடத்தைவிட்டு அப்புறம் ஒதுங்கினார்; அங்கும் அப்படியே செய்தனர். இப்படியே இவர் தலைவைப்பதும் அத்தலைமேல் அவர் காலைவைப்பதுமாக விருக்க, சிறிது கோபங்கொண்டு உறஙகும் இவ்விடத்தில் என்தலையை வேறு வேறிடத்தில் நான் வைத்தும் அதுபோல் நீ வேறிடத்தில் உன் காலை வைக்காமல் என்தலைமேலேயே வைப்பதுமன்றி நான் உறக்கங் கொள்ளாவண்ணம் மிதித்தும் வருகின்றனையே நீ முன் திசையறியாவகை செய்தது என்னுடைய மூப்புக்காண் என்றமறையவனே அன்றோ நீயாரென்றார். அப்பொழுது

சடையில் கங்காதேவியை ஒளித்துவைத்திருக்கும் வீரட்டானத்திறைவர் நான் உன்னை முன்னம்வந்து தடுத்தாட்கொண்ட விருத்தவேதியன்றான் என்னுங்குறிப்புத்தோன்ற அறிந்திலேயோ என்று மறைந்தருளினர்.

(அஅ.) மறையவும் எம்மான் தன் அடிக்கொண்டு தம் முடிமேல் வைத்திடும் என்னும் ஆசையால் வாழ்கின்ற நமதடிகளாகிய சுந்தரமூர்த்திகள், இறைவன் "அறிந்திலேயோ" என்று மறைந்துபோகவும் என்செய்தேன் என்செய்தேன் என்று ஏங்கி விழித்தெழுந்து இவ்விடத்தில் யான் இறுமாப்படைந்து என்முடியில் அடிசூட்டவந்த எம்பெருமானைச் "சடைமேற்கொள் பிறையானென்றும், விடைமேற்கொள் விகிர்தனென்றும், கைம்மாவி னுரியானென்றும், கரிகாட்டில் ஆடலுடையானென்றும், விடையானென்றும், கறைகொண்ட கண்டத் தெம்மானென்றும் அறியும் அறிவிலாநாயேன்" ஆயினன். அந்தோ! என்னைப்போலும் அறியாதசாதியார் இங்கு எவருள்ளார் என்றழுதழுது அப்பொழுது மணக்கோலத்தில் அடிமையாம் பெருமையுணராது நான் அடிமையாவனே என்று பலகாலும் வழக்கிட்டு அடிமையை வெறுத்தேன். நீ வெறுக்காது அடிமைகொண்டாய். அதுபோல் இப்பொழுதும் அந்தவிருத்த வேதியனாகவே வந்து பலமுறையும் உன்னடியைச் சூட்டினாய். யான் உன்னடியைச் சூடுதற்குரிய தவகோலமாகிய இவ்வடிமைக் கோலத்திலும் அடியின்பெருமையுணராது வெறுத்து விலகி

விலகிச்சென்றேன். நீசெல்லாது என்முடியில் அடிவைத்துக் கொண்டே வந்தனே! என்று அடிக்கு முடிகொடாதிருந்த தன்சிறுமையையும், அம்முடியையே தன்னடிக்கு இடமாக விடாதுகொண்ட அவன் பெருமையையும் எண்ணிஎண்ணி ஏக்கமுற்று எம்மானே! ஆளுடை அரசுகளுடைய கைத் தொண்டேறிய பதியில் நாம் எப்படியேறுவது என்றஞ்சி விடையேறியாகிய உன்னுடைய அடியை என்னுள்ளத்தே ற்றி உறங்க, என்னுள்ளத் துள்ளானாகிய நீ நா னுள்ளிய அடியை என்னுள்ளத்தேயன்றி என்முடியினும் ஏற்றினை யே! பெருமையிற் சிறந்தவனே! வீரட்டானத் தமர்ந்தரு ளிய இறைவனே! யானைத்தோலைப் போர்வையாகப் போர்த் தவனே! என்று அம்மடத்திலிருந்த வண்ணம் திருவீரட் டானேசரை வணங்கி "தம்மானையறியாத சாதியாருளரே" என் னும் திருப்பதிகத்தை ஓதியருளினார்.

(அகூ - கூய) ஓதியபின்னர் திருவதிகையில் எழுந் தருளியிருக்கும் தமதிறைவரைக் கெடிலநதியானது பொற் கட்டிகளையும் மணித்திரள்களையும் யானையின் கொம்பு களையும் மின்னுகின்ற வெள்ளிய முத்தங்களையும் நறுமண ங்கமழும் மலர்களையும் சந்தனக்கட்டைகளையும் வன்மை யான அலைகளாகிய கைகளால் வாரிக்கொண்டுவந்து பூசனை செய்வாரைப்போல் வழிபடுதலால் அவ்வழிப்பாட்டைநோக் கியும், வடதிசைக்கங்கைபோலும் இது தென்திசைக்கங்கை என்று சொல்லத்தகும் அச்சிறப்புநோக்கியும், அக்கெடில

நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து, வீரட்டானேஸ்வரர் திருவடிகளை வணங்கி அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, மேன்மேல் பெருகிவரும் பெருக்கினையுடைய கெடிலநதியின் தென்கரை வழியேபோய் பூர்வத்தில் போர்விரும்பும் வலிய தோளையுடைய மாவலிச் சக்கிரவர்த்திசெய்த மங்களகரமான யாகத்தில் வாமனராய்வந்து மூன்றடிமண்வேண்டிய திருமால் வழிபட்ட திருமாணிகுழி எனும் திருப்பதிக்கு வந்தனர்.

(கக - க௬) வந்து, அத்திருமாணிகுழிக்கு நாதராகிய மாணிக்கவரதரைப் பணிந்து பாடி, அங்குநின்றும் தம்மைவணங்கினோர்க்கு வேண்டும்வண்ணங் கொடுக்கும் கருணாசாலியாகிய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் திருத்தினை நகரத்திற்குப்போய் தமது நெஞ்சத்தைப்பார்த்து "மனமே நீ "நீறுதாங்கிய திருநுதலாளும் நெற்றிக்கண்ணனும் நிறைவளைமடந்தை கூறுதாங்கியகொள்கையனும் குற்றமில்லியும் கற்றையஞ்சடைமேல் ஆறுதாங்கிய அழகனும் அமரர்க்கரிய சோதியனுமாகிய சிவக்கொழுந்து, வரிவராலுகளும் சேறுதாங்கிய (இத்) திருத்தினை நகருள் (எழுந்தருளியிருத்தலால் அச்) சிவக்கொழிந்தினைச் சென்றடைவாயென்று அறிவுறுத்தி அப்படியே திருப்பதிகம்பாடி வணங்கி அப்பதியைவிட்டுப் புறப்பட்டு, நரம்பினையுடைய யாழொலியும் மத்தளத்தின் நாதவொலியும் வேதத்தின் பேரொலியும் அரம்பையர்தங் கீதவொலியும் அனவரத தாண்டவத்தோடு நீங்கா தொலித்துக்கொண்டிருக்கும் ஆகாயத்தலமா

கிய சிதம்பர க்ஷேத்திரத்திற்குச் சமீபமாக வந்தனர். தேன் சிந்தும் மலர் மாலையும் ஒளிசிந்தும் மணிமாலையும் உடைய வராகிய நம்பியாரூரர், ஒலிக்கும் பறவையும் வெண்சங்குகளை யும் உடைத்தாகிய தடாகத்தின்கண் செந்தாமரை மலர்கள் அசையும்படி அழகிய கயல்மீன்கள் பாயும் வண்ணம் மலங் கென்னும் மீன்கள் சூழ்ந்திருக்கின்ற விசாலமாகிய வயல்க ளைப் பக்கங்களில் படைத்துள்ள அவ்வெல்லையின் பக்கத்து, வந்திப்பவருடைய ஆணவாதி பெரிய பாசங்கள் நீங்க முத்தி நெறியைக்கொடுக்கும் வளப்பத்தினையுடைய சிதம்பர மென் னும் திருப்பதியின் எல்லையைக்கண்டு நமஸ்காரஞ்செய்து பனை மா மகிழம் சரளம் தென்னை இலவங்கம் நாரத்தம் கமுகு குங்குமம் குளிர்ந்தவாழை இலுப்பை வஞ்சி என்று சொல் லப்படும் மரவகைகள் எவ்விடத்தும் நெருங்கியுள்ளதாய் மேகக்கூட்டங்கள் மிகுந்திருக்கும் சோலைகள் சூழ்ந்துள்ள தாய் அச்சோலைகண்மீது குயிற்கூட்டங்கள் கூடிக்கூவும் ஓசையுள்ளதாய்ப் போகபூமியினும் சிறந்து பொலிவினை யுடைத்தாய்விளங்கும் மருதநிலத்தைக்கடந்து அப்புறம் போயினர்.

(௬௪) நறுமணங்கமழும் நல்ல மலர்மாலையை யுடைய நம்பியாரூரர் மருதநிலத்தைக் கடந்துபோய், வன்னி கொன் றை சுரப்புன்னை சண்பகம் சந்தனம் பூக்களையுடைய புலா செருந்தி மந்தாரம் கோங்கு குரா மணங்கமழும் புன்னை பாதிரி வில்வம் ஆகிய இம்மரங்கள ஓங்கியுயர்ந்தும், நறு

மணமுடைய முல்லை மல்லிகை இதழ்நெருங்கிய நந்தியா வர்த்தம் நெருங்கிய சிறுசண்பகம் அலரி ஆகிய கொடிகளும் செடிகளும் நெருங்கி அடர்ந்தும அவைகளுடைய மலர்கள் மலர்ந்து நிறைந்துமுள்ள நந்தவனத்தைக் கண்டு ஆராவன்புகொண்டு வணங்கி அப்புறம்போயினர்.

(கூரு-கூசு) சிவகாமியாகிய ஒப்பற்ற நாயகியார் இடப்பாகத்தில் நின்று கண்டுகளிக்கவும், பெரிதாகிய ஏழுலகத்தவரும் உய்யவும், அருட்பாதமெடுத்து பஞ்சகிருத்திய நடனஞ்செய்யும் குஞ்சிதபாதத்தில் ஒலிக்குமசிலம்போசையை நான்குவேதங்களும் நாற்புறத்துஞ் சூழ்ந்து போற்றுகின்ற திருத்தில்லையைப் பெரும்புறக் கடலானது தான் நாள்தோறும் வலம்வந்து வணங்க நாற்புறத்தும் சூழ்ந்திருக்குங்காட்சியைப்போலும் குளிர்ந்த நீரையுடைய அகழியானது மிகவும்மேலே நெடுந்தூரம் உயர்ந்து மேகங்கள் தனக்கிடமாகக் கொண்டு வளரும் சிறப்பினையுடைய மதிலைச்சூழ்ந்திருக்கும் அவ்வற்புதம் தமக்கு முன்னே தோன்ற அதனைப்பார்த்து மகிழ்ச்சியடைந்தனர். அதன்பின்னர், பொன்னம்பலத்துள் ஆனந்த நடனஞ்செய்யும் குஞ்சிதபாதமாகிய தாமரைமலரிலுள்ள சிவானந்தத்தேனை வேதங்கள் தாம் உண்ணவேண்டுமென்னும் ஆசையினால் வண்டுருக்கொண்டு தில்லைஎல்லையைச்சூழ்ந்து முழுங்காநிற்கும். அஃதேபோல் பூஞ்சோலைகளில் உலாவும் வண்டுகள் பரிசுத்தமாகிய விபூதியையணிந்த அடியார்கள்போல அத்தில்லை எல்லையின்பக்கத்தில் மலைபோலுய

ர்ந்து அழகு செய்யாநின்ற பெரியமதிலைச் சூழ்ந்திருக்கும் ஆழ்ந்த அகழியின் அருகில் மலர்ந்திருக்கும் தாழம்பூவில் நிறைந்திருக்கும் வெண்ணிறமுடைய மகரந்தப் பொடியில் வீழ்ந்து வெளுத்த உடம்பினை யுடையனவாய் அவ்வழியி லுள்ள தாமரைமலர்களில் போய்ப்போய் சத்தித்துக்கொண்டுநிற்கும் ஹூவ்வதிசயம் எதிரேதோன்ற அதனையுங்கண்டு தமது சிந்தையில் நடராஜப்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரையில் அன்புமேலிடப் பரவசராய்ப் போயினர்.

(கூஎ-கூஅ) அன்புருவாய்ப் போன நம்பியாரூரர் தில்லைப்பதியானது, வெள்ளைக்கொடிகள் அசைந்தாடும் சிறப்புடன் விளங்கும் நான்குதிசைகள் எதிரே புலப்படுதலாலும், உலகத்தார் அறிவினையுடையராய் விளங்க வளர்கின்ற நான்குவேதங்களில் தமக்கு ஓதுமுறைகள் முறையாய் அதிகரிக்க அந்தணச்சிறுவர்கள் நாவினாற்பழகும் நாவின் ஓசைமிகுதியினாலும், கண்டாமணியினின்றும் எழும் பெரிய நாதவோசையாலும், பூமாலைகளால் விளங்கும் மலைபோலும் மார்பினையுடைய பிரமனது அழகிய நான்கு முகங்களென்று சொல்லுந் தன்மையையுடையவாயிற்று. இவ்வண்ணம் விளங்கும் தில்லைப்பதியின் கண்காணப்படும் நான்குவாயில்களுள் வடதிசையிலுள்ள வாயிலின் முன்னேசென்று தம்மைக் காணும் ஆசை அதிகரித்த அன்பினால் எதிர்கொண் டழைக்கவரும் மெய்யடியார்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து வீழ்ந்து வணங்கினர். வணங்கிய இருவருள் அடியார்களோ முன்

வணங்கினவர், நம்பியாரூரரோ முன் வணங்கினவர் என்று அறியக்கூடாததாயிற்று. அங்ஙனம் முன் பின் அறியக்கூடாத முறைமையோடு இருவரும் எதிரெதிர் வணங்கி மகிழ்ச்சியடைந்து, அடியார் வணக்கம் முடிந்தபின் திருநாவலூருக்குப் பெருமானாராகிய சுந்தரர் - ஸ்ரீ நடராசப் பெருமானைக் கும்பிட வேண்டுமென்னும் அவா தமதுள்ளம் நிறையப் பெற்று அவ்வன்பு உள்ளத்தளவேயன்றி அன்பின் செயலெல்லாம் வெளியேயும் பெருகப் பெற்றவராய்ப் பொன்போல் பிரகாசிக்கும் அழகிய மாளிகைகள் நிறைந்திருக்கும் சிறந்த வீதியினுள்ளே சென்றார்.

(கசக-கOO) இளம்பிறைவாழும் திருச்சடையில் முழங்கிக்கொண்டிருக்கும் கங்கையைத்தரித்த தேவதேவனாகிய நடராஜப்பெருமான் விரும்பித் திருவிழாக்கொண்டருளும் அத்திருவீதியின் எப்பக்கத்தும் வேதங்களுடைய முழக்கமும், ஆங்காங்குள்ள நாடகசபைகளில் நடனஞ்செய்கின்ற முழக்கமும், மேகங்களுலாவும் ஆகாயத்தில் தேவ வாத்தியங்களாகிய பஞ்சவாத்தியங்களுடைய முழக்கமும், நறுமணங்கமழும் பூமாலைகளில் வண்டுகள் முழங்கும் முழக்கமும், அன்பின்மிகுதியால் நீர் அரும்புங் கண்களையுடைய அடியார்கள் பாடும் பாட்டின் முழக்கமும் எக்காலத்தும் முழங்கிக்கொண்டேயிருக்கும்.

யோகசிந்தையிற் சிறந்த வேதியர்கள் வீடுகள் தோறும் வளர்க்கும் ஓமப்புகையானது ஆகாயத்தில் மேகம்போல்

பரவி மூடிக்கொண்டிருப்பதை நோக்குமிடத்து மேகமண்டலத்திலுள்ள மேகங்கள்சென்று நீரை உண்பதற்குமுன் அந்தநீரைத் தாம் உண்ணக்கருதிச் சென்றதுபோலும் காணப்படும். அந்தவோமப்புகையின் இடைஇடையே செல்வத்தில் மிகுந்த குபேரன்வாழும் அந்தப்புரத்தைப்போன்ற மாளிகைகளில் எண்ணிறந்தனவாய்க் கட்டியிருக்கும் நீண்ட கொடிகள் அசைந்தாடிக் கொண்டிருப்ப அதனை நோக்குமிடத்து மேகவரிசைகளின் இடைஇடையே காணப்படும் மின்னலைப்போல் விளங்கும்.

(க0க - க0உ - க0ங) திருக்கோபுரநாசியின் பக்கங்களிலெல்லாம் ஆடுகின்ற மயில்களும், யாகசாலைகளி லெல்லாம் தீக்கடைக்கோலினால் உண்டாகிய அக்கினிகளும், அழகிய வாயில்களிலெல்லாம் மாலைகளும், வேதிகைகளி லெல்லாம் மங்கலகரமான கும்பங்களும், தேர்களுடைய வரிசைகளிலெல்லாம் ஒளிகளும், அன்னச்சத்திரங்களிலெல்லாம் செந்நெல் அரிசியாலாக்கிய அன்னமலைகளும், தண்ணீர்ப்பந்தல்களி லெல்லாம் குளிர்ச்சிமிக்க நீர்களும், நீண்ட வீதிகளிலெல்லாம் தேவகணங்களும் நிறைந்துள்ளனவாய்ப் பிரகாசிக்கும்.

இவ்வளவென்று அளவுபடுத்தற்குக்கூடாத எல்லாவுலகங்களினும் உள்ளனவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் அழகெல்லாம் மண்ணுலகிலுள்ள இத்தில்லையம்பதியில் வந்தன வென்று சொல்லும்படி எல்லா மங்கலங்களும் நிறைந்திருக்

கும் வளங்களை யுடையனவாகியும், புண்ணிய சீலர்களாகிய அன்பர்கள் விரும்பிப் புகழ்ந்து பாடிய சிறப்பினால் விளங்குவதாகியும் உள்ள நடராஜவள்ளல் ஆனந்தத் தாண்டவஞ் செய்தருளும் பொன்னம்பலத்தைச் சூழ்ந்த திருவீதியை வணங்கி,—திருமால் பிரமன் இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், ஏனைய கருடகாந்தர்வ கின்னரர்கள் முதலியோரும் நெருங்கி, அவர்களுக்கு முன் சீலத்திற் சிறந்த பெரிய முனிவர்களும் நெருங்கி நந்திதேவரது பிரம்படியை ஏற்றுக் கொண்டு அதனால்வருத்தமுற்று உள்ளேபோவதற்கில்லாமல் தரிசனஞ் செய்வதற்குரிய காலம் எப்பொழுது கிடைக்குமென்று அச்சமயத்தைநோக்கி அருகேநிற்ப, அன்பின்கண் ஆசைமிக்க அடியார்களும் சிவகணநாதர்களும் தடையின்றி உள்ளேபோகும் அழகுமிகுந்த கோபுரவாயிலை வணங்கி இரண்டு கரங்களையும் சிரசின்மேல் அஞ்சலியாகக் கூப்பிக் கொண்டு ஆலயத்துள்ளே போயினர்.

(கo௪ - கo௫ - கo௬ - கoஎ.) ஆலயத்தினுள்ளே புகுந்து செம்பொன்னாலாகிய திருமாளிகைப்பத்தியுள்(நடுவேகாணப் படும்) மின்னவிடும் பேரம்பலமாகிய மேருவை வலம்வரும் விதிப்படியே வலம்வந்து, தண்டாகாரமாக வீழ்ந்துவணங்கி மகிழ்ச்சியோடும் உள்ளேசென்று அதன்பின்னர் அரிய வேதங்களின் முதலிடை கடைகளினும் அன்பர் இதயத்தினும் பிரகாசித் தொளிரும் திருவளரும் திருச்சிற்றம் பலத்தின்முன்னுள்ள திருவணுக்கன் திருவாயில் வழியேசென்று

நடராஜப்பெருமானாகியஐயர் தம்மைத்திருமாலும் பிரமனும் கீழும் மேலுந் தேடிக்கொண்டிருக்கத் தாம் இம்மண்ணுலகம் எல்லாவுலகினும் மேம்பட்டு விளங்கவும், வேதங்கள் சிலம்புருவாய்த் திருவடியில் ஒலிக்கவும், சிதாகாசமாகிய வெளியிலே கூத்தாடுகின்றவரை ஆரூரர் தரிசனஞ்செய்வதற்குமுன் அவருள்ளத்துள்ளே கலந்திருக்கும் அன்பானது கைகளிலும் கண்களிலும் அந்தக்கரணங்களிலும் கலந்து அவைகளைத் தத்தம் தொழில்களைச் செய்யும்படி உந்திற்று; உந்தவே-கைகளோ அஞ்சலியாகக் குவிந்தன. கண்களோ திளைத்தன. அந்தக்கரணமோ அன்புருவேயாய்க்கண்டகாட்சியளவேயாய் நின்றன. இவ்வாறு கைகள் குவிக்கவும், கண்கள் திளைக்கவும், அந்தக்கரணங்கள் அன்புருவாகவும் செய்யவல்லபேரனபைப்பெறும். *பெருந்தவத்தைச்செய்த அப்பெரியோரையும் அவ்வன்பானது திருக்களிற்றுப்படி யென்னும் பஞ்சாக்கரப்படியின் சமீபத்திற்சென்று வணங்கி எழுந்திருக்கச்செய்ய வணங்கி எழுந்தனர்.

நம்பியாரூரர் தம் செயலற்று அன்பின் செயலுட்பட்டு தாழ்ந்தெழுந்து பஞ்சாக்ஷரசொரூபராய் பஞ்சகிருத்தியாதிகாரியாய்ப் பந்தமென்னும் துன்பத்தைத் தலையெடாவண்ணம்மிதித்து முத்தி என்னும் பேரின்பத்தை எடுத்தளிக்குந்தாதாவாய் ஆனந்தத் தாண்டவஞ்செய்யும் தாண்டவேச

* கயிலேயில் இறைவனுகிய தன்னையுடையானுக்கு பூமாலைசாத்தியதும், திருநீறணிந்ததுமேயாம்.

னைக் காணும்பொழுது அவ்வீசன் பரமானந்த எல்லையின்க ணின்று தம்மையே காணும் காட்சிவசப்பட்ட முத்தர்க ளது பொறிபுலன் கரணாதிகளெல்லாம் அக்காட்சியின் வய மாகவேநின்று திளைத்து சிவானந்தத்தில் மூழ்கும்வண்ணம் செய்தருளும் பெருங்கூத்தினின்றும் பெருகிவராநின்ற பே ரின்பவெள்ளத்துள் மூழ்கினார். மூழ்கவும் அவ்வின்பவசப் பட்ட கண்களாலாகிய காட்சியுணர் வொன்றே சத்த பரிச ரூப ரச கந்தமெனப் பெயர்பெற்ற ஐவகை யுணர்வையுங் கொள்ளை கொண்டது. அஃதேபோல் மனம் புத்திசித்தம் அகங்காரம் என்னும் கரணங்கள் நான்கும் அக்காட்சியுணர் வழியே சென்று திருவுருவைச் சிந்தித்த சித்தமொன்றே யாயிற்று. அஃதேபோல் அவ்வந்தக்கரணங்களைத் தொழிற் படுத்தும் சாத்விகம் ராஜசம் தாமசம் என்னும் முக்குணங் களும் திருவுருவைச் சிந்தித்த சித்தத்தின் வழியாய் நின்ற சாத்வீககுணமாகவே யாயிற்று. ஆகவே புலன்களாலும் கரணங்களாலும் குணங்களாலும் மாறுபடுதலில்லாத சிவா னந்தக் களிப்பினால் திருவுள்ளம் மலர்ந்திருக்கப் பெற்றனர்.

மலர்ந்த வுள்ளத்தோடும் கூடி தன்னுள்ளக் கமலத்தை மலரச்செய்த நடராசமூர்த்தியாகிய சிவசூரியனை நோக்கித் தெள்ளிய நிலவானது மலர்போலும் மலர்ந்திருக்கப்பெற்ற சடையுடையானே எனக்கு இம்மண்ணுலகத்திலே வர வந்த இந்த மானிடப் பிறவியானது துன்பத்தைத்தரும் என்று எண்ணிக் கலங்கினேன். அந்தோ! மானிடப்பிறவி யுடை

யார்க்குத் துன்பத்தையேசெய்யவல்லபொறிபுலனதிக ளெல்லாம் என்மாட்டு அவையொன்றும் செய்யப்பெறாது "என்போடியைந்த தொடர்பு அன்போடியைந்த வழக்கென்ப" என்றபடி அவையெல்லாம் அன்போ டியைந்தனவாய் மேலான இன்பத்தையேசெய்து அக்கலக்கத்தினின்றும் என்னைத் தெளிவித்தன. ஆகலான் எனக்கு இப்பிறவியே வாலிதாம் (மேலான) இன்பமாம். ஆகவே இப்பிறவி எனக்கு இன்பத்தையே செய்யும் வண்ணம் செய்வாய் என்று வேண்டி கண்களினின்றும் ஆனந்தநீர்பொழிய, கைகளைச் சிரமேற்குவித்துப் பண்ணிசையின்மிகுந்து அறிதற்கரிய பொருளும் அப்பொருளுக்கமைந்த கருத்தும் அமைந்துள்ள "மடித்து ஆடும் அடிமைக்களன்றி" என்னும் திருப்பதிகம்பாடிப் போற்றிப் பணிந்தனர்.

(க0அ.) நம்பியாரூரர் திருப்பதிகம்பாடிப் பணிந்த போது ஆன்மாக்கட்கு சிற்றின்பம் பேரின்பம் என்னும் இரண்டனுள் ஒன்றன்றி இரண்டையும் ஒருங்கே யளிக்கும் தமது கருணைதோன்ற அவ்விரண்டையும் அளிக்கவல்ல ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தையே திருமேனியாகக்கொண்டு ஒப்பற்றதாகிய பஞ்சகிருத்தியமென்னும் பெரியதாண்டவத்தை அனவரதமுஞ்செய்ய ஓரடியையூன்றி ஓரடியை எடுத்தவராகிய நடராஜப்பெருமான் முன்னேதடுத்து ஆட்கொள்ளப்பட்டவராகிய சுந்தரமூர்த்திகள் கேட்கும்படியாக ஆகாயத்தினின்றும் ஓர் திருவாக்கருளினார். அஃதாவது - மேன்மேல் மறித்

துமறித்து வருவதாகிய அலைகளென்னும் கைகளால் முத்துகளைக் கரையின்கண் எறியும் காவிரிநதிபாய்கின்ற அழகிய வயல்சூழ்ந்த திருவாரூரில நீ நம்மிடத்து வரக்கடவா யென்று சொல்லியதாகும். இவ்வாறு ஆகாயத்தினின்றும் எழுந்ததாகிய ஓர்நாதத்தை சுந்தரமூர்த்திகள் கேட்டு அது போல் திருவாரூருக்குப்போகப் புறப்பட்டனர்.

(கoகூ - ககo) புறப்பட்ட நம்பியாரூரர் ஸ்ரீநடராஜப் பெருமான் திருவருள் மேற்கொண்டு சொல்லிய அவ்வாணையைத் தலைமேற்கொண்டு முன் தலைமேல் குவித்திருந்த கைகளை எடுத்து மார்பின்கண் அஞ்சலியாக வைத்துக்கொண்டு திருக்களிற்றுப்படியை விட்டு வெளியே வருவதற்குப் பிரியா அன்பால் பலமுறையும் வணங்குவார். வணங்குந்தோறும எம்பெருமானே! உன்காட்சியை நான் எங்ஙனங் காணுதொழிவேன். உனது ஆணையைக்கடந்து எங்ஙனம் நிற்கப் பெறுவேன். எனக்கு விடைதருவாய் விடைதருவாய் என்று பன்முறையும் வேண்டிக்கொண்டு வெளியேவந்து எப்பக்கமும் பொன்னொளிபரப்பும் பொன்னம்பலத்தை வலமாகப் பிரதக்ஷணம் வந்து எதிரேநின்று வணங்கி வெளியேவந்து மேகமண்டலமும் தாழும்படி உயர்ந்த பொன்மலைபோலும் ஓங்கியிருக்கும் ஏழுநிலைகளையுடைய தெற்குக் கோபுரத்தைக்கடந்து சென்று அங்குநின்று அத் திருக்கோபுரத்தைச் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி அதுகடந்து தேரோடும் பெரியவீதியின்கண் வந்து அவ்வீதியையும் வணங்கி, அத

லேயுந் தாண்டி பலவகை வாசனைத்திரவியங்களும் நிறையப் பெற்று நறுமணங்கமழும் கடைவழியே சென்று எக்காலத்தும் அழிவின்றி விளங்கும் அந்தத் தில்லைப்பதியின்கண் உள்ள தெற்குவாயிலைக் கடந்து அப்புறம் நெடுந்தூரஞ் சென்று அங்குநின்று தில்லைஎல்லையை வணங்கி, கொன்றை மாலைசூடிய நீண்டசடையினை யுடைய நடராஜப்பெருமான் "ஆடும் ஆனந்த எல்லையில் தனிப்பெருங்கூத்தில் வந்த பேரின்பவெள்ளத்துள் திளைத்து, ஐந்துபேரறிவும் கண்களே கொள்ள அளப்பரும் கரணங்கள் நான்கும் சிந்தையேயாக, குணம் ஒருமூன்றும் திருந்துசாத்துவிதமே யாகச்" செய்த திருவருளை மறவாமல் நினைப்பவராய்க் கொள்ளிடமென்னும் திருநதியைக்கடந்து அப்புறம்வந்தனர்.

(ககக-ககஉ) அப்போது ஆராஅன்பால் அடியாரெல்லாம் விடைபெற்றுச்செல்ல அறியாது போற்றிபோற்றி என்று போற்றி நிற்க, சுந்தரமூர்த்திகள் சீகாழிப்பதியை நோக்கி வரும்பொழுது இப்பதி பசுதருமம் பதிதருமமாகிய எல்லாத்தருமங்களையும் தளராதுவளர்த்த மாதாவாகியஉமாதேவியார் கொடுத்தருளிய ஞானமிருதமாகிய திருமுலைப்பாலைஉண்டுவளர்ந்த எம்பிரான்சம்பந்தன் அவதரித்தருளும் பெரும்பாக்கியத்தை பெற்றுள்ள கழுமல வளநகரமன்றோ இதனை மிதித்துச்செல்லேன் என்று அப்பதியின் புறவெல்லையின் கண்ணே நின்று வணங்கிப்பின் அப்பதியைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து வரும்போது உமாதேவியை இடப்பாகத்

தில் வைத்தவனும் மால்விடையை யூர்தியாகக் கொண்டவனுமாகிய இறைவன் எதிரே காட்சிகொடுத்தனன்.

(கக௩) தெள்ளிய அலைகளையுடைய கடலில் ஊழிக் காலத்தில் மூழ்கிப்போகாது தோணிபோல் மிதக்கும் தன்மைவாய்ந்த சீகாழியாகிய தோணிபுரத்தில் வீற்றிருக்கும் பெருமானார் விருஷபாரூடராய் உமாசஹாயராய்க் காட்சி கொடுத்தமாத்திரத்தில் வன்றொண்டப் பெருமானார் உள்ளமெல்லாம் நிறைந்த பேரன்பினால் நிறையப்பெற்றவராய் நின்றுவணங்கி என்னைத் தடுத்தாண்டுகொண்ட இறைவனே! உன்னை நான் கைலையில் அந்நாளிற் கண்டபடியே இந்நாளிலும் இத்தோணிபுரத்திலும் உமாதேவியுடன் நீ பேருருக்கொண்டிருக்கக் கண்டுகொண்டேன் என்னும் திருவுளப்பாங்கை அடியாரெல்லாம் அறியும்வண்ணம் கயிலைநாதனே! என்னை உலகத்தார் பிறந்தான் இறந்தானென்று சொல்லாவண்ணம் வகுத்து உனது அருளைத்தந்த என்தலைவனே! அங்கு மாதினைமதித்து ஓர்பாகத்தில் கொண்டுவிளங்குவதுபோல் இங்கும் விளங்குகின்ற மணியே! வருபுனல் சடையிடைவைத்த எம்மானே! ஏதிலேன் மனத்துக்கு ஓர் இரும்புண்ட நீரானே! எண்வகைப்பட்ட வடிவினையுடைய ஒருவனே எங்கள்பிரானே! காதில்வெண்குழையனே (உன்னைக்) கடல்கொளமிதந்த கழுமலவளநகர் கண்டுகொண்டேனே என்று பண்ணிசைபயிலும் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினர்.

(ககச - ககஅ) வேதங்களெல்லாம் நாங்கள் உன்னைக்கண்டு போற்ற நீ எதிரேநிற்குங்காலம் எக்காலமென்று ஓலமிடும் இறைவன் தாம் வேண்டுங் காலந்தோறும் எதிரேநின்று தம்மால் ஓதப்படும் ஓத்துக்களைக் கேட்டருளும் கருணையாளன் மறைந்தனன் மறையவும் அந்தோ! காணதொழிந்தேனே, என்செய்வினை யறுத்திடும செம்பொனை, அம்பொனொருத்தனை, அழும்மலர்க்கண்ணிணை அடியவர்க்கல்லால் அறிவரிது, அவன் திருவடியிணையிரண்டும் கழுமலவளநகர் கண்டுகொண்டேனே. அவன் எங்குற்றான் என்று சிறிதுநேரம் வெருட்சிகொண்டு அந்நேரத்திற்றானே அவ்வெருட்சியினின்றும் நீங்கி நம்மை நடராசப்பெருமான் "திருவாரூருக்கு நம்பால்வருக" என்று கட்டளையிட்டனனாகலான் அதுபோலும் நாம் அங்குவருவதற்காகவே இத்தோணியப்பனும அங்குஎழுந்தருளியிருப்பான்போலும் என்று தெளிந்து திருவாரூருக்குபபோக விருப்பங்கொண்டு பெருக்கினையுடைய கடல்சூழ்ந்த சீகாழிப்பதியை வணங்கி அப்பாற்சென்று திருக்கோலக்காவென்னுந் திருப்பதியை வணங்கி அங்கு திருப்பதிகம்பாடி, அதனைக்கடந்து வண்டுகள் ஒலிக்கும் மலர்கள்நிறைந்த சோலைகள்சூழ்ந்த திருப்புன்கூருக்குச்சென்று அங்கெழுந் தருளியிருக்கும் சிவலோகநாதனைக்கண்டு அடங்காத பேரன்புமீதூர்ந்து திருவடிகளில் வீழ்ந்துவணங்கி திருப்பதிகம்பாடி, அப்பதியைவிட்டு மானொலிக்கும் கரதலத்தையுடைய இறைவனார் மகிழ்ந்து எழுந்தருளியிருக்கும் திருநீடூர்முதலிய பலதிருத்தலங்களை

யும் கண்டுவணங்கி, நறுமணங்கமழும் மலர்கள் நிறைந்துள்ள தடாகங்கள்சூழ்ந்த காவிரியின் கரை வந்தணைந்தனர்.

நறுமணங்கமழும் மலர்கள் அலைந்துசெல்ல, முத்து முதலிய மணிகளையும் பசியபொற்கட்டிகளையும் கரையில் கொழித்துக்கொண்டு பாய்தலையுடைத்தாகிய பெரியகாவிரிக்கரையை வந்தணைந்த நம்பியாரூரர் அந்தக்காவிரித்தீர்த்தத்தில் திருமேனிபடிய மூழ்கித் திருநீறுபூசி தமது பெருமானாகிய மயூரநாதர் வீற்றிருக்குந திருமயிலாடுதுறையை வணங்கி, கெடுதலில்லாத சிறப்பினையுடைய திருவம்பர் மாகாளத்துக்குச்சென்று அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் காள கண்டேசரை வணங்கி அப்பதியைவிட்டு, மின்போலும் ஒளிவிடும் சிவந்த சடையினையுடைய சிவபெருமானுக் கினிய திருப்புகலூருக்குப் போய் சந்நிதானத்தின்முன்னே நின்று பணிந்து போற்றினர். போற்றியபின்னர் நடராஜப்பெருமான் அருளிய திருவாக்கைநினைந்து திருவாரூருக்குப் போயினர்.

திருவாரூருக் கெழுந்தருளல்.

பீதாம்பர வுத்தரீயத்தோடு முப்புரிநூல் அணிந்த மார்பினையுடைய நாவலூரர் திருவாரூரைநோக்கிப் போனபோது, கங்கைவாழும் திருமுடிமேல் சந்திரனைத் தரித்தவனாகிய தியாகேசன்—தேரோடும் பெரிய வீதியின்கண்ணே வாழ்கின்ற அடியார்கள் கனவின்கண்ணே சென்று அன்பர்காள்! நம் ஆரூரன் தில்லையின்கண் வந்தபோது நாம் நீ நம்

முடைய திருவாரூருக்கு வருவாயென்று அழைக்க, அவன் அடங்காத ஆசையோடு இப்பொழுது நம்மிடம் வருகின்றான். ஆகையினால் நீங்களனைவரும் மிக்ககளிப்புடன் அவனை எதிர்கொள்வீர்கள் என்று அருள்செய்தனர்.

தியாகேசன் அழைக்கச்சொல்ல அடியார்கள் எதிர்கொள்ளல்.

(கககூ) தமக்கு மேலொரு பிரானை யறியாத இறைவன் ஆரூரரதுவருகையைச்சொல்ல திருவாரூரில்வாழும் அடியார்களெல்லாம் மற்றையாவரையுங் கூட்டி நமரங்காள்! நமது தியாகேசன் எங்கள் கனவின்கண்ணே வந்து நம்மாரூரன் நாமழைக்க நம்மூருக்கு ஆராதகாதலுடன் வருகின்றான் நீவிரெல்லாம் மகிழ்ந்து எதிர்கொள்வீரென்று கட்டளையிட்டனன் என்றுகூறி அன்பர்காள்! நமது பெருமானருடைய அருள் இருந்தபடி இவ்வாறாயின் இனி நமக்குப் பிரானாயுள்ளவர் அவரேயன்றி வேறுயாவர் என்று எண்ணத்தக்கவராயினோமன்றோ. ஆகவே நமது தியாகராஜப் பெருமானுக்கு உகந்தவராகிய அப்பெருந்தகையை நாம் பிரானாராகக் கொள்ளப்பெற்ற நன்மைக்கு நாம்செய்யும் கைம்மாறு யாதுளது ஒன்றும் இல்லையாயினும் தியாகேசன் கட்டளையிட்டபடி நாமனைவரும் பூரணகும்பமுதலிய சகலவுபசாரத்தோடு தியாகேசனுக்குரிய சகலவாத்தியங்களுமுழங்க தேவலோகம் இங்குவந்ததோ என்று அவரெண்ணும்படி எதிர்கொள்ளப் போவோமென்று அப்பொழுதே புறப்பட்டனர்.

(கஉ0) புறப்பட்ட அவர்கள் மாளிகைகளிலும் மண்டபங்களிலும் பெரிய துவசங்கள் நெருங்கியிருக்கவும், ஸ்தம்பங்கள்தோறும் பெரியதோரணங்களும் தழைந்துள்ள கமுகமரங்களும் மாவிலைகளும நீண்ட இலைகளையுடைய வாழைமரங்களும் வரிசைவரிசையாய்த் தழைந்து சூழ்ந்திருக்கவும் கட்டினார்கள். உயர்ந்திருக்கும நுழைவாயில்கடோறும் நீர்நிறைந்துள்ள பூரணகும்பங்களும் ஒழுங்காக நீண்டிருக்கும் இரத்தினவிளக்குகளும் வரிசையாகவைத்தார்கள். ஒளிவீசும் மணிகளா லிழைக்கப்பட்ட திண்ணைகளில் பரிசுத்தமாகிய நல்ல சந்தனக் குழம்பை அப்பி (அதன்மேல்) மாசற்ற பொரிகளும் பொற்சுண்ணமும் குளிர்ந்தமுத்தங்களும் ஆகிய இவைகளைப்பரப்பி (அதன் பின்னர்) மகரந்தங்களைச் சிந்தும் மலர்ந்த மலர் மாலைகளால் குளிர்ந்திருக்கும்படி பூப்பந்தல்களைச் செய்து, வீதிகளில் நுட்பமாக மேலெழுந்துபரவும் தூசுக ளடங்கும்படி நறுமணங்கமழும் பன்னீரை நன்றாகத்தெளித்தார்கள்.

(இவையெல்லாம் செய்தபின்னர்) மங்களகரமான கீதங்கள் அங்கங்கும பாடிக்கொண்டிருக்கவும், பேரிகைமுதலிய வாத்தியங்கள் மேகமுழக்கம்போல் முழங்கிக்கொண்டிருக்கவும், நாட்டியஞ்செய்தற்குரிய மேடைகள்தோறும் சிவந்த கயன்மீன்போலுங் கண்களையும் நல்லஆபரணங்களால்அலங்கரிக்கப்பெற்றஅழகினையுமுடைய நாடகப்பெண்கள் நடனஞ் செய்துகொண் டிருக்கவும் (அமைத்து அதன்

பின்) நங்கள் பிரான் திருவாரூரில் வாழும் அடியவர் திருக்கூட்டத்தாரெல்லாம் (அத்திருவாரூரை ஆசையோடு நோக்கிவரும்) நம்பியாரூரரை முன்னே எதிர்கொண் டழைக்க நகர்ப்புறத்திலிருக்கும் பொலிவினையுடைத்தாகிய பெரிய மதிலின்புறத்தே வந்தார்கள்.

ஆரூரர் அடியார்களை இறைவனை வினவ ஏவுதல்.

(கஉஉ) (வந்த அடியார்குழாங்கள் நம்பியாரூரரைக் கண்டு) எதிர்கொண்டுவந்து வணங்கினார்கள். வணங்கிய அவர்களுக்கு எதிரே வன்றொண்டப்பெருமானார் இரு கரங்களையும் * அஞ்சலியாகக் குவித்துக்கொண்டே வந்து வீதியினுள்ளே சென்றனர். சென்றபோது அங்குசெய்திருக்கும் அலங்காரங்களையும் நிருத்த கீத வாத்திய வோசைகளையுங் கண்டுகேட்டு திருவுள்ளமகிழ்ந்து திருத்தொண்டர்களைக் களிப்புடன்பார்த்து அன்பர்காள் இவ்வாரூரர்தான் எந்தையிருக்கும் ஊராக அறிகின்றேன், ஆகலின் நீவிரும் அவர் ஏவிய கட்டளையை மேற்கொண்டு வந்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றீர்கள். ஆகவே, எம்பெருமான் என்னை

* தம்மைக்கண்டுவணங்கிய அடியார்களைத்தாமும் அவர்களுக்கு முன்னே வணங்கும் ஆரா அன்புடைமையுடையராயினும் அங்ஙனம் வணங்காதொழிந்தது அவர்களைக்கண்டபொழுதே அவர்கள் காட்சி வணங்கினேம் வணங்கவில்லை என்கின்ற எண்ணத்தை எண்ணுதற்கில்லாதொழிந்தது. எனவே அவர்கள் காட்சிவியப்பு அத்தகைச்சிறப்புடைத்தென்று குறித்ததாயிற்று.

அழைக்கச்சொன்னபோது நம்பியாரூரனை நாம் இங்கு ஆளவேண்டி யிருக்கிறதென்றும் கட்டளையிட் டிருப்பாரன்றோ அதனையேன்சொல்லாம லிருக்கின்றீர்கள். சொல்லாதிருப்பதால் அவன் சொல்லவில்லைபோலும் இனியேனும் நீங்கள்முன்சென்று கேளுங்கள் என்னும் திருவுள்ளப்பாங் கமைந்த சந்தஇசையோடு கூடிய பதிகங்களைப் பாடிக்கொண்டே தமது பெருமானாகிய தியாகேசன் திருக்கோயிலின் வாயிலைவந்து சார்ந்தார்.

(கஉச) நம்பியாரூரர் அப்போது அருளிய பதிகத்தில் அமைந்துள்ள திருவுள்ளக்கிடையாவது:—அன்பர்காள்! எந்தையாகிய இறைவன் இருப்பதாகிய ஊர் இத்திருவாரூர் என்பதில் எமக்கையமில்லை. அவ்விறைவர் இங்கு எம்மையாள்வரோ என்பதில் மாத்திரம் ஐயமுளது - ஆகலின் அவ்வைய மகல நாம் சந்நிதானத்தைவந்து அணுகுவதற்குமுன் நீவிர் முன்சென்றுகேளீர். கேட்டு எம்மை எதிர்கொள்ளச்சொன்ன கட்டளையை நாம்வருவதற் குமுன் வந்து சொன்னதுபோல் எதிரேவந்து சொல்லுங்கள் என்பதைப்பற்றிய திருவாக்குகளேயாம். அவையாவன,—

(அடியவர்காள்!) எம்மை எதிர்கொள்ளச்சொன்ன இறைவன், காலையும் மாலையும் மற்றெப்பொழுதும் கரையுங்கடலும் மலையும் * உரையில் விரவிவருவான், (அவனே) உருத்திரலோகத்தொருவன், வரையின் மடமகள்கேள்வன்,

* சொல்லுவதற்குமுன் விரைந்துவருவான்.

வானவர் தானவர்க் கெல்லாம் அரையன், (இங்ஙனமான பெருஞ்சிறப்பினை யுடையனாயினும், இருப்பது இந்த ஆரூர், ஆகலின் நீவிர்சென்று ஆரூரரே! தேவரீர் நம்பியாரூரனை ஆள்வீரா! என்று கேளுங்கள்.

(நீவகள் அவ்வண்ணம் கேட்கும்போது ஆரூரன், நம்பியாரூரன் தன்மையை நீங்கள் அறிந்துசொன்னாலன்றோ ஆள்வோமென்ற செய்தியை உங்களுககுச் சொலவோம் என்று ஓர்கால் கேட்பாராயின் அன்பர்காள்) எமது தன்மை உஙகளுக்குத் தெரிநதிருக்க வேண்டுமன்றோ. அதனைக் கேளுங்கள்.

(எம்மையன்) தனியனென்று எள்கியறியேன், தமமைப் பெரிதும் உகப்பன், (எம்மால் உகக்கப்பட்ட அவ்வெம்பெருமானை) முனிபவர் தம்மை முனிவன், (எம்மைப்போலும் அவ்வெம்பெருமானை யுகப்பவரை) முகம்பலம்பேசிமொழிவேன், நீதியில் ஒன்றும வழுவேன், வழுவுவாரை நிற்கண்டஞ் செய்து வாழ்வேன், வேதியர்தம்மை வெகுளேன், வெகுண்டவர்க்குத் துணையாகேன். மிண்டர்க்கு மிண்டலாற் பேசேன், மெய்ப்பொருளன்றி யுணரேன், இங்ஙனமான தன்மையனென்று கூறுங்கள். அங்ஙனங் கூறும்பொழுது அவ்விறைவன் முற்றுமுணர்ந்த பெருமானாகலின் அவ்வாரூரனிடத்து வேறு தன்மைகள் இலவோவென்று வினவுவர். அவையும் நீங்கள் அறிந்திருக்கவேண்டுமன்றோ அவைபல, அவற்றைக்கேளுங்கள்.

சொல்லிற் குலாவன்றிச் சொல்லேன் (என்னைத்) தொடர்ந்தவர்க்குந் துணையல்லேன், கல்லின் வலியமனத்தேன்,— நெறியும் அறிவும் செறிவும் நீதியும் இவைகளில் நான் மிகப்பொல்லேன், மிறையும் தறியும் உகப்பன் வேண்டிற்றுச் செய்துதிரிவன், அருத்தம் பெரிதும் உகப்பன், அல்லலேயேன் அலந்தார்கள் ஒருத்தற்குதவியே னல்லேன், உற்றவர்க்குந் துணையல்லேன், பொருத்தம் மேலொன்றும் இலாதேன்,—சந்தம் பலவறுக்கில்லேன், சார்ந்தவர் தம்மடிச்சாரேன், நெண்டிக் கொண்டேயுங் கிலாய்ப்பன்,— நமர் பிறர் என்பதறியேன், நான்கண்டதே கண்டுவாழ்வேன், தமரம் பெரிதும் உகப்பன், தக்கவாறொன்றும் இலாதேன், ஆசை பலவறுக்கில்லேன், ஆரையும் அன்றியுரைப்பேன், பேசிற் சழக்கலாற் பேசேன், மனந்தன்னால் பிழைப்புடையேன் நிச்சயமே யிதுதிண்ணம். இவ்வாறான தீங்கையும் உள்ளானென்று கூறுங்கள்.

நமரங்காள்! யாம் இவ்வாறான தீக்குணங்களையும் உடையோமாயிருத்தலினாலன்றோ "எம்மையும் ஆள்வரோ" என்றோம். சிவநேசச்செல்வர்காள்! எம்மை வாவென்றழைத்த எம்பெருமான்பால் நீங்கள் எமது குணங்களையும் குற்றங்களையும் யாம்சொல்லியவாறு சொல்லும்பொழுது எமக்குள்ள குற்றத்தைக்கொள்ளாது குணத்தையே கொள்வாராயின் எம்மையாள்வது அவர் சொல்லாமேயமையும். குற்றத்தையே கொள்வாராயின் அப்பொழுது யாம் இப்போது சொல்லுவதைச் சொல்லுங்கள் கருணைசெய்வான்.

அவையாவன,—தேவரீரால் வரவழைக்கப்பட்ட ஆரூரர்,—'கனிகள் பல வுடைச்சோலைக் காக்குலை யீன்றகமுகின், இனியன் இருப்பதும் ஆரூர் அவரெம்மையும் ஆள்வரோ கேளீர்' என்றும், கற்றபெரும்புலவாணர்—அல்லல்பெரிதும் அருமறை யாறங்கமோதும், எல்லையிருப்பதும் ஆரூர் அவர் எம்மையும் ஆள்வரோகேளீர், என்றும், பிறையும் அரவும் புனலும் பிறங்கிய செஞ்சடைவைத்த, அறையனிருப்பதும் ஆரூர் அவரெம்மையும் ஆள்வரோகேளீர், என்றும், சோதியிற் சோதியெம்மானைச் சுண்ணவெண்ணீறணிந்திட்ட, ஆதியிருப்பதும் ஆரூர் அவர் எம்மையும் ஆள்வரோ கேளீர், என்றும், புற்றெடுத் திட்டிடங்கொண்ட அருத்தனிருப்பதும் ஆரூர் அவரெம்மையும் ஆள்வரோ கேளீர் என்றும், முந்திப் பெருவிடையேறி மூவுலகுந் திரிவானே, கந்தங் கமழ்கொன்றை மாலைக் கண்ணியன் விண்ணவரேத்தும், எந்தையிருப்பதும் ஆரூர் அவரெம்மையும் ஆள்வரோ கேளீர் என்றும், பண்டங் கிலங்கையர் கோனைப் பருவரைக் கீழடர்த்திட்ட,அண்டனிருப்பதும் ஆரூர் அவரெம்மையும் ஆள்வரோகேளீர் என்றும், குமரன் திருமால் பிரமன் கூடிய தேவர்வணங்கும், அமர னிருப்பதும் ஆரூர் அவரெம்மையும் ஆள்வரோ கேளீர், என்றும், ஓசைபெரிதும் உகப்பன் ஒலிகடல் நஞ்சமுதுண்ட, ஈசனிருப்பதும் ஆரூர் அவரெம்மையும் ஆள்வரோ கேளீர் என்றும் கூறுவனவேயாம்.

அன்பர்காள்! இவ்வாறான எமது விண்ணப்பத்தைச் சொல்லிப் பின்னர் தியாகேசா! தேவரீரும் அவரை வாவெ

ன்றீர், எங்களையும் எதிர்கொண்டழைமின்கள் என்றுங் கட்டளையிட்டீர் - அதுபோல் உனதடியோங்களாகிய நாங்களும் எதிர்கொண்டழைக்க அந்தவன்றொண்டன் திருவணுக்கன் திருவாயிலை வந்தணுகினான் ஆகலின் தியாகேசனென்னும் பேருடையீரே அவன்வேண்டும்படியே ஆள்வோமென்று அருள் செய்வீராக. எங்கள் வேண்டுகோளும் அஃதே என்மின்கள் அங்ஙனங் கேட்பீராயின் நம் இருவர் வேண்டுகோளையும் மறுக்கான். நம்மீசன் தியாகேசன்,—அன்பர் வேண்டிய வேண்டியாங்கு வேண்டிக்கொடுக்கும் அருளாளன் என்றருளி அவர்களை ஏவினர்.

(கஉச) பின்னர் விண்ணுலகளவும் நீண்டிருக்கும் திருவாயிலைத் தெரிசித்துப் பூமியில் திருமேனிபொருந்த பஞ்சாங்கத்தால் வணங்கி உள்ளேசென்று தேனையுடைய கற்பகமலர்மாலைகளைத் தூக்கியிருக்கும் தேவாசிரிய மண்டபத்தைக்கண்டு வணங்கி எழுந்து ஊனையும் உயிரையும் ஒருங்கேயுருக்கவல்ல அன்பு மீதூர்ந்து வர இருகரங்களையும் சிரமேற்குவித்துக்கொண்டு நறுமணங்கமழும் கொன்றைமாலையணிந்த புற்றிடங்கொண்ட பெருமான் கோயில்கொண்டிருக்கும் மூலட்டானத்தைச்சூழ்ந்த திருமாளிகையின் வாயிலையடைந்தருளினார்.

(கஉரு-கஉசா) அடைந்து புற்றை இடமாகக் கொண்ட காலம் இன்ன கற்பம் என்று அளவிடக்கூடாத * புராணனை

*ஒருவனே யுலகேத்த நின்ற நாளோ வோருருவே மூவுருவமான நாளோ, கருவனைக் காலனைமுன் காய்ந்தநாளோ காமனையுங்கண்

சராசரமாயிருக்கின்ற எல்லாவுயிர்களும் எல்லாச்சமயிகளும் வந்து பற்றுதற் கிடமாயுள்ள பரம்பொருளை, உமாதேவி யார்க்கு ஓர்பங்குடையவனை, தாமரைமலரைக் குடிபுகும் இடமாகக்கொண்டு செல்வமளிக்கும் இலக்குமிதேவி தனது திருவடித்தாமரையைச் சரண்புகும் இடமாகக்கொண்டு அன்பினால் அருச்சனைசெய்ய அத்திருமகட்கு அருட் செல்வ மளிக்கு முதல்வனைப் பூமியில் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்துவணங்கி உடம்பெடுத்ததனால் அடையவேண்டிய அன்பின் பயனுயுள்ள அன்பின் விளைபயனை மெய்ம்மை யாகப் பெற்றவராகலின் தம்முடைய உள்ளத்தினுள்ளே அன்பானது பெருக, திரியாங்கமாகிய மனவாக்குக் காயங் கள் உருகி, புற்றிடங்கொண்ட புராணனுக்கு நாம் என்செய் யக்கடவோமென்று அலைந்து, முன் சாஷ்டாங்கமாக வணங் கியதே யல்லாமல் மீண்டும் அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாகவண ங்கி அப்பெருமானிடத் துண்டாகிய ஆசையானது முற்றுப் பெறுதலை யடையாமல் மேன்மேல் வளர்ந்து அந்தஆசை வெள்ளத்துள் ஐம்பொறிவழியே செல்லும் ஐம்புலன்களும் ஒன்றாகக்கூடி பூங்கோயில் மேயபிரானது திருவடியை

ழலால் விழித்தநாளோ, மருவனும்மண்ணும்விண்ணும் தெரித்த நாளோ மான்மறிக்கை யேந்தியோர் மாதோர்பாகர், திருவினுள் சேர்வதற்கு முன்னோ பின்னோ திருவாரூர் கோயிலாக்கொண்ட நாளே. இதனால் காலங்கடந்த தென்பதும் அநாதியாயுள்ள க்ஷேத் திரங்களுள் சிறப்புடைத்தாகிய இது அநாதியென்பதும் அறியக் கிடக்கின்றது.

அடையப் பெற்றதனால் உண்டாகிய பேரின்பவெள்ளத்துள் மூழ்கிநின்று இனிய இசையின் வளமையோடுகூடிய பதிகத்தை ஓதியருளினார்.

(கஉஎ) நம்பியாரூரர் அன்புமேலிட்டுத் திருப்பதிகத்தை இசையுடன் ஓதிவரும்போது புற்றிடங்கொள் மன்னவனாராகிய இறைவனார் அப்பதிகத்தை யிடங்கொண்டு பாட்டுடைத் தலைவராய் அருள்மேலிட்டு ஆகாயமாகிய வெளியிடத்தையே தமது திருவாக்காகக் கொண்டு தமக்குண்டாகிய திருவருட்பெருக்கை வெளியிடத் தொடங்கினார். அஃதாவது ஆரூர! என்னன்ப! என்சுந்தர உனக்கு நம்மைத் தோழமையாகத்தந்தனம் ஆகலின் நாம் முன்பு வேள்வியில் தொண்டுகொண்ட அன்று நீ கொண்டகோலம் என்றும் புனைந்து கடல்சூழ்ந்த இம்மண்ணுலகில் நின் வேட்கைதீர வாழிமண் மேல்விளையாடுவோய் என்று ஆரூரர்கேட்கும்படியாக அசரீரி வாக்காய் வெளியிட்ட அருள்வாக்கேயாம்.

(கஉஅ) வன்றொண்டப்பெருமான் அசரீரிவாக்கைக் கேட்டவுடன் அநாதி நித்தியனாகிய இறைவனைநோக்கி அன்று ஒருமணத்தைச் சிதைவுசெய்து வல்வழக்கிட்டு என்னை அடிமையாளாகக் கொண்டீ இன்று என்றுந் திருமணக்கோலத்துடன் நான்உனக்கு என்றுந்தோழனாய் உல்லாசத்துடனிருக்க விரும்பிய விருப்பம் என்னையோ! இது என்னகருணைப்பெருக்கோ! என்று ஆராக்காதலோடு வீழ்ந்து வணங்கி அன்று நாவலூரில் என்னை யாட்கொள்ள

வந்தவிருத்தவேதியனே! எனக்குக்கிடைத்தற்கரிய சிவமணியே! ஒளியுடைய கயல்போலுங் கண்களைக்கொண்ட உமாதேவிபங்கனே! என்றுபோற்றி, மீண்டும் என்னூருர் அமர்ந்த அருமணியே! அன்று என்னையும் எனதுகலியாணத்தையும் ஓர்பொருளாக மதிக்காதவனாய் வழக்காடியநீ இன்று என்னையும் என்னுடையகலியாணத்தையும் பெரும்பொருளாகமதித்து நீ அன்றுபோல் என்றும் மணக்கோலத்துடன் இருப்பாயென்று சொன்னதுமன்றி நீ உன்னாசைதீர இம்மண்ணுலகில் விளையாடுவாய் என்றும் அருள்செய்தனையே, * அது உன்பெரியகருணையன்றே என்று அடங்காக்கருணையை நாடிநாடி அடங்கா இரக்கத்துடன் கூறியருளினார்.

(௧உ௯) (இவ்வாறு மனங்கரைந்து கூறிய பின்னர்) அடங்காத ஆசைகொண்டு ஏகாங்கத் திரியாங்க பஞ்சாங்க அஷ்டாங்கமென்றுசொலலப்படும்அம்முறையினாலெல்லாம் பன்முறையும் வணங்கி தம்முள்ளத்து நிறைந்த பெருமகிழ்ச்சியோடும் (அடியார்பால் இறைவனுக்கிருக்கும் கருணைத்திறம் இத்தன்மைத்தாமென்று இனி யடியராம்விருப்பினையுடையா ரெல்லாம் காண வெற்றிமிகுந்த சிறந்த ஏறுபோல் பெருமையுடன்நடந்து மூலட்டானத்தைக்கடந்து வீதிவிட

* என்செயலை அன்பர்கள் கண்டு அச்செயலெல்லாம் உனது கருணைப்பெருக்கு இருந்தவா றென்னே என்று உன்கருணையையே நினைந்து என்செயலென்று ஒன்றையும் நினையா திருத்தற்கோ என்று அருளியதாமென்க.

ங்கப் பெருமானாகிய தியாகேசன் சந்நிதானத்துக் கெதிரே சென்று வீழ்ந்துவணங்கிப் போற்றிப் பெருவாழ்வடையப் பெற்றவராய், சூழ்ந்திருக்கும் திருமாளிகைப்பத்தியை வல மாகவந்து வெளியேவந்தனர். (வந்தமாத்திரத்தில் தியாகே சப்பெருமான் ஆரூராருக்குக் கொடுத்ததாகிய பெரும் பட் டப்பெயர் உலகமெல்லாம் அறிய அடியாரெல்லாம் கட்டி யம் கூறுவாரைப்போல் பெரியவோசையுடன் தம்பிரான்தோழ னார் வருகின்றார் என்று ஆனந்தக்களிப்புடன் கூறினர்.

(கூ௦) ஆனந்தக்களிப்புடன் பாடும் வண்டமிழ் நாவ லர் தம் பெருமானாகிய ஆரூரர் நீலகண்டனாகிய இறைவ னுடைய திருவருளா (ஆணையினா)ல் திருமேனியில் கொள்ள வேண்டிய மணக்கோலமெல்லாம் பொலிவுபெற்றிருக்க ஆதி சைவப் பிராமணர்களுக் குரித்தாகிய சுந்தர்வேடத்தைத் தாங்கினவராய் அதனோடு நறுமணங்கமழும் சந்தனப்பூச் சும் மலர்மாலை மாணிக்கமாலை முதலிய மாலைகளும் அலங் காரமாய் மிகச்சிறப்புடன் விளங்க இவர் தவவேந்தரென்று யாவரும் சொல்லும்படி தெய்வமணியாகிய தியாகேசமணி யைப் பாடிக்கொண்டு மகிழ்ச்சியில் மூழ்கித் திளைத்துக் கோயிலைவிட்டுப் போவாராயினர். சுந்தரமூர்த்திகள் செய்தி யிங்ஙனமிருக்க. அத்திருவாரூரின்கண் அவதரித்திருக்கும் பரவையாரது வரலாற்றைக் கூறுவாம்.

(கூக.) சுந்தரவேடங்கொண்ட சுந்தரமூர்த்திகள் திரு வாரூருக்கு வருவதற்குமுன்னரே, தலைமைபெற்றுள்ள பெ

ரியகயிலையின்கண் வீற்றிருந்தருளும் முதல்வர்க்கெல்லாம் ஆதிமுதல்வராகிய இறைவரது இடப்பாகத்தை யுடைய உமாதேவியாருக்கு அகத்தொண்டுசெய்யும் பூக்களைமுடித்த கூந்தலையுடைய அனிந்திதை கமலினிஎன்னும் இரண்டு சேடியர்களுள் ஒளிமிக்க ஆபரணங்களைத் தாங்கிய தனங்களையுடைய கமலினியார் அங்கு அவதாரஞ் செய்தனர்.

(௧௩௨ - ௧௩௩) யாவரிடத்து அவதாரஞ் செய்தனரென்றால், தனக்கொரு நாயகனில்லாத உருத்திரனைப்போல் இவவுலகில் தமக்கு நாயகனைக்கொள்ளாமல் உருத்திரநாயகியை நாயகமாகக் கொண்டிருக்கும் உருத்திரகணிகைமாதர்களுடையகுலத்தில் பிரகாசிக்கும் முத்துத்தோன்றினாற்போல அவதாரஞ்செய்தனர். அவதரித்தபின்னர் மேன்மையிற்சிறந்த பெரியோர்கள் கூடி இளம்பிறையணிந்த சிவபிரானுக் குரிமையாகிய திருவாதிரை நக்ஷத்திரங்கூடிய நல்ல நாளில் சகலமங்கலங்களுடன் பரவையாரென்று நாமகரணஞ்செய்து அப்பருவத்தில் காக்கப்படும் தெய்வங்களைக் காக்கும்படி அப்பரவையார் இனத்தவர்கள் வேண்டிக்கொண்டு அதன் பின்னர் தாலப்பருவம், செங்கீரைப்பருவம், சப்பாணிப்பருவம் முதலாகச்சொல்லப்பட்ட பருவங்கடோறும் செய்யப்படும் மங்கலவிழாக்களும் செய்துவந்தனர். (அதுபோலும்முறையே) மேலோர்களெல்லாம் செங்கமலவாசினியாகிய இலக்குமிதேவியே இங்குவந்தாளென்று தங்களுள்ளத்தில உதிக்கும் உதிப்பினால் மகிழ்ச்சி யதிகரிக்கத்தளர்நடைப்பருவத்தை யடைந்தனர்.

(அத்தளர்நடைப்பருவத்தில்) கண்டோரெல்லாம் இப்பரவை இளம்பருவத்தையுடைய ஓர்பெண்மானோ, அன்றி தெய்வலோகத்தில் கற்பகமரத்தில் அரும்பும் இளமையான ஓரரும்போ, அதுவன்றி - அக்கற்பக மலரினுள்ள வாசனை பொருந்திய தேனினது இளம்பதமோ, அதுவுமன்றி அலை வீசுகின்ற கடலின்கண்ணுள்ள பவளக்காட்டுள் காணப்படும் ஓர்இளங்கொடியோ! அதுவேயுமன்றி, ஒளியினையுடையசந்திரனது ஓரிளங்கலையோ! இவையாவுமன்றி மன்மதன்தான் இளமபருவத்திற் கற்றற்கிருந்தமிகவும இளமையாகிய ஓர் கருப்புவில்லோ! என்று ஐயங்கொள்ளற்குரிய பருவததையுடையளாயினள்.

இவ்வாறு யாவராலும் நாடத்தகும் இனிய அழகானது நாளுக்குநாள் வளர்ந்தோங்கவும, மென்மையாகிய கழற்காயும்,பந்தும், அம்மனைக்காயும், ஊஞ்சலும், இதுமுதலியவற்றை ஆடும்வகையும், இநத ஆட்டங்களில் அவ்வாட்டங்களுக்குரிய இன்னிசைப் பாடல்களைப்பாடும் வகையும் இவையெல்லாமல்லாமல தங்கள் முதல்வியாகிய உமாதேவியாரது திருவடிகளைக் கூடுதற்குக் காரணமாகிய பாடல்களை அத்தேவியார் மனமுருகும்படி அன்புடன்பாடும் ஓர்கொள்கைக்குறிப்பும் அப்பரவையார்பால் தோன்றின.

(கஙகூ) அப்பரவையார்க்கு ஐந்துவயதுடைய குழந்தைப்பருவம் இதுவாகும். அதற்குமேல் வரக்கடவதாகிய பேதைப்பருவம் வரலாயிற்று. அதுபோகவே, கோங்கின்

அரும்புகள் தோல்வியடையும்படி தனங்கள் உயர்ந்தன. (அவ்வுயர்வு எதுபோல் இருந்ததெனின்) மன்மதனுடைய திரவியக்குவையல் உயர்ந்திருப்பனபோன்றிருந்தன. (அவை ஏன் உயர்ந்திருந்தனவெனின்! மன்மதன் தனமாகக்கொள்ளும் தனங்களிலுள்ள அழகை வேண்டியமட்டும்) அள்ளிக்கொள்வதற்கு மிகவும் உயர்ந்திருந்தனபோலுமாம். (இதுவுமன்றி, பரவைநாச்சியார் முன் பார்வதி தேவியாருக்குத் தோழியாயிருந்த அக்காலத்தில் தமக்குள்ள பருவத்தன்மையினுண்மையும் இக்குறிப்பான் உணரக் குறிப்பிப்பது போலுமாம்.

(கஙஉ) மன்மதன் தனக்கு வைப்பென எண்ணுமாறு தனங்களைப் பெற்றுள்ளாராகிய பரவையார், செல்வமெல்லாம் ஓங்கியுள்ள திருப்பூங்கோயிலுள் வீற்றிருக்கும் * ஒருவரது பூங்கழலை மிக்கஅன்போடும் வணங்குவதற்கு நாள்தோறும் போகும் நியமம் உடையவராகலான் அதுபோலும் ஓர்நாள் தமக்குரிய தோழியர்கள் தமது உடம்புநிழல்போல் தம்மைவிட்டு நீங்காது சூழ்ந்துவரவும், தமது தேக காந்தியானது வீதிமுற்றும் சூழ்ந்துவரவும், கூந்தலிலுள்ள வாசனையானது எண்திக்குகளிலும் சூழ்ந்துவரவும், புற்றிடங்கொண்ட பெருமானைத் தாம் சூழக் கோயிலுட் சென்றனர்.

* வேதத்துள் தலைவராகக் கூறப்பட்டிருக்கும் தலைவர்களுக்கெல்லாம் தலைவராகலினானும், வேதமோதிய தலைவராகலினானும், வேதத்தால்கூறப்படும் நமஸ்காரங்களுக்கெல்லாம் தாமேதலைவராயிருத்தலினானும் ஒருவர் என்றார்.

இவ்வற்புதத்தோடும் போகும் பரவையாரது பாதங்களில் அணிந்திருக்கின்ற சிலம்புகள்—பரவையாருடையதேககாந்தியானது, சுற்றுமுற்றும் சூழ்ந்து நிசரற்றிருக்கும் பொலிவினைக்கண்டு அதிசயித்து அந்தோ! இப்பூவுலகில் இவருக்கு நிகராக எந்தமங்கையர் இருக்கின்றனர் என்று களிப்படைந்து ஓர் இறுமாப்புங்கொண்டு பூலோக மங்கையரைநோக்கி ஓமங்கையர்களே! இனி நீவிர் அழகுடையோமென்று எண்ணிமகிழ்தலை ஒழிமின்கள். எங்கள் தலைவியினுடைய ஒளியானது இவ்வுலகிலுள்ளாரையெல்லாம் வெற்றிகொள்ளவே சூழ்ந்தது அதனைப்பாராமின்! பார்மின்! அந்தவொளியே உங்களபேரில் காணப்படுகின்றதே யல்லாமல் உங்களுடைய ஒளி ஒதுமென்று காணப்படுவதற்கில்லை. ஆகலான் இனி நீவிர் இவரடிக்கு ஆட்படுமின்கள் இச்செய்தியைச் சொல்லுவதற்கே நாங்கள் அவரடியாகிய இவ்வடியில் தங்கி ஒலித்துக்கொண்டிருக்கின்றோம். இனி உய்மின்கள். பூலோக மங்கையரை வென்றுவிட்டோம் என்று ஆரவாரிப்பதுபோலும் ஒலித்தன. இடையிலணிந்திருக்கும் இரத்தினமயமாகிய இருகோவையுள்ளகாஞ்சியென்னும் ஆபரணமானது—பாதாளலோகமாகிய நாகலோகத்தில் வாழும் நாகங்களைக் கூவி ஓநாகங்காள்! மங்கையரது அல்குலுக்கு உங்கள் படத்தை ஒப்பாகக்கவிகள்கூறுகின்றபடியால் அதுகொண்டு நீங்கள் கர்வமடைந்திருக்கின்றீர்கள். அதனைவிடுமின்கள். உங்கள் வாய்ப்பட்டவர்களும் மீளார். உங்களுக்கு உபமேயமாகச்சொல்லப்பட்ட அல்குல்வாய்ப்பட்ட உலகின

ரும் மீண்டாரில்லை. இப்பரவையா ரல்குல் அருளாளரை வாழும்வண்ணம்செய்யும் சீர்மையுடைத்தாகலான் பணி என்னும் பேருடையீர் நீங்கள்வந்து இப்பரவையாரைப் பணிந்து பரவிச்செல்மின்கள். இனி உங்கள்படத்தை எடுப் பீராயின் உங்கள்தலையிலுள்ள மாணிக்கத்தைப் பறித்து விடுவோம் ஆகலான் நீவிர் பாதலத்தேகிடமின்கள். வெற்றி எங்களுடையதே என்று பிரகாசிப்பதுபோலும் பிரகாசித் தது. பூலோக மங்கையரை வென்றேமென்று அடியிலு ள்ள சிலம்பும், நாகலோக அரவுகளை வென்றேமென்று இடையிலுள்ள காஞ்சியும், கூறிப் பிரகாசிப்பதைக் கண்ட கூந்தலிலுள்ள வண்டுகள் - நாம் கடையிடைகளுக்கு மேற் பட்ட தலையிடமாகிய கூந்தலிலிருந்தும் வெற்றிகூறுதிருப் பது அழகாமோவென்று எண்ணி விண்ணுலக மங்கையரை நோக்கி நீவிர் பொன்னுலகை யுடையோம் என்றும், நவம ணிகளா லாகிய அணிகளை யுடையோமென்றும் பொன்னு டையும் பொன்மேனியும் உடையோ மென்றும் இறுமாந்தி ருக்கின்றீர். அவ்விறுமாப்பை விடுமின். இப்பொன்னும் மணியும் என்னசெய்யும். மங்கையர்க்குக் கூந்த லில்லாதொ ழியின் அவர்க்கு மங்கலம் உண்டோ, யாராயினும் மங்கலமு டையார் என்று கூறுவரோ, அக்கூந்தலுக்கு மங்கலஞ்செய் வது கருநிறமோ! வேறு பொன்னிறமோ! மணிநிறமோ! கூறு மின். அக் கருநிறத்துக்கு எங்கு செல்வீர். உங்கள் உலகத் துக்கும் எங்கள் உலகத்துக்கும் நடுவே வசிப்பதாகிய மேகங் கள் எங்கள் உலகத்தை அடுத்துப் பரவைஎன்னும் பெயரு

டைய கடல்நீரையுண்டு கறுத்து மேலேபரவி எங்கள்பர வையாரது கூந்தலைக்கண்டு நாணமுற்று அங்஖னே நின்று விட்டது. ஆகலின் உங்கள் கூந்தலுக்குக் கருமைவேண்டுமா யின் வந்துபணிமின்கள் என்று எழுந்தெழுந்து சொல்வது போலும் பரந்துலாவின.

இவ்வாறு சிலம்புகள் - பூலோகத்தை வென்றனமெ ன்று ஒலிக்கவும், காஞ்சி - நாகலோகத்தை வென்றனமென் றுபிரகாசிக்கவும், வண்டுகள் - தேவலோகத்தை வென்றன மென்று ஆரவாரஞ்செய்யவும், சிரிப்பெல்லாம் தன்னுள் அ டங்கியிருத்தலைக் காட்டல்போல் புன்னகையரும்பும் வாயி னையும், விற்போன்ற நெற்றியினையும், வேல்போன்ற கண்க ளையும், பிரகாசிக்கின்ற ஆபரணங்களையும் உடையவராய்ச் செல்கின்றவராகிய பரவையாரை, தம்பிரான் தோழமை யும் மணக்கோலத்தையும் பெற்று அடியார்கள் புடைசூழ் ந்துவர சுந்தரமூர்த்திகள் வரும்போது அம்மூர்த்திகளு க்கு இறைவன் தாம் கொடுத்த தோழமையும் மணக்கோல மும் பயன்படுமாறு திருவுளத்தெண்ணி தமது இச்சாசத்தி யைப்பிரேரேபிக்க அச்சத்தி அவ்வண்ணமே முற்பட்டு அவ ர்முன் வந்து காட்டிற்று. காட்டவே அவருங் கண்டனர்.

(கசO - கசக.) சுந்தரமூர்த்திகள் சிவனது இச்சாசத்தி பரவையாரைக் காட்டக் கண்டபோது அவரைமங்கையாகக் காணாது இது என்ன கற்பகத்தருவினது பொலிவினையு டைய ஓர் பூங்கொம்போ, அல்லது மன்மதனது பெரிய சம்

பத்தோ, அல்லது பொலிவினையுடைய புண்ணியத்தினின்றுந் தோன்றிய புண்ணியசொரூபமோ, அல்லது மேகத்தைச் சுமந்து வில்லினையும் நீலோற்பல மலரையும் பவளத்தையும் பிறமலர்களையும் சந்திரனையும் தன்னிடத்தில் காணும்படியாக வாசனைவீசுகின்ற ஓர் கொடியோ, இவையெல்லாம் அல்லாத உலகத்தில் அற்புதம்அற்புதம் என்று சொல்லப்படுவதொன்றோ, அல்லது எம்பெருமானுடைய திருவருளோ, இவற்றுள் இன்னதென்று நான் அறியகில்லேன் என்று ஆச்சரியத்தினையடைந்தனர்.

அஃதாவது—இவ்வுலகின்கண் காணப்படும் மங்கையரது உருவைப்போலும் பூங்கொம்பைப்போலும் காணப்படுகையால் கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ எனவும், இவ்வுலகபோகத்தினும் சிறந்த தேவபோகத்தை விளைவிக்கும் அவரது திருமேனியின் பொலிவு சம்பத்சொரூபமாகக் காணப்படுகையால் காமன்றன் பெருவாழ்வோ எனவும், அவரது திருமேனி தேவபோகப் பொலிவையேயல்லாமல் சிவபோகப் பொலிவையுங் காட்டலால் பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ எனவும், இவ்வாறு புண்ணிய சொரூபமாகவும், சம்பத் சொரூபமாகவும், புண்ணியத்தையும் போகத்தையும் வேண்டுவார்க்கு வேண்டியபடியே கொடுக்கும் கற்பகத்தருவாகவும் முன்னே காணப்பட்ட அவ்வுருவம், பின்னர் உற்றுநோக்கியவழி மேகமுதலிய சில வுபமானப் பொருள்களோடு பொருந்தி ஓர் கொழுகொம்பைப் பற்றித்

தாவ நல்லவாசனையை வீசிக்கொண்டு (ஓர்பூங்கொடி படர்வதுபோல்) பாங்கியர் நடுவில் மெல்லென அசைந்து படர்ந்து வருவதாகக் காணப்பட்டதால் புயல்சுமந்து விற்குவளை பவளமலர் மதிபூத்த விரைக்கொடியோ எனவும், அவ்வொருதிருமேனியே இவையாவுமாய்க் காணப்படுதல் வியக்கத் தகும் அருமையுடைத்தாதலால் அற்புதமோ எனவும், இவ்வற்புதம் அமையப்பெறுதல் சிவனருளானன்றி யமையாதாகலான் சிவனருளோ எனவும், சிவனருளால் இவ்வாறு அமையப்பெற்ற அற்புதத்தை இதுகாறும் தாம் அறியாதவராதலால் அறியேன் எனவும், நாம இங்கு தம்பிரான் தோழமையும் என்றும்நீங்கா மணக்கோலத்தையும் பெற்றது அதிசயமன்று யாவராலும் பெறுதற்கரிய இவ்வகைத்தான பேற்றைத்தந்த அருளையும் ஒருருவமாகக் காணப்பெற்றதே பெருவியப்பாதலால் அதிசயித்தார் எனவும் கூறினர்.

அருள் ஒருருவமாகக் காணப்பெற்றதே பெருவியப்பெனநாடியபோது அந்நாட்டத்தால் முன்னே அவ்வருளாற் கூறிய திருவாக்கு உணர்ச்சிக்கு வந்தது - அஃதாவது,— "உனக்கு நந்தம்மைத் தோழமையாகத் தந்தனம்" என்றும், "முன்பு வேள்வியில் தொண்டுகொண்ட அன்று நீகொண்ட கோலம் என்றும்புனைந்து நின்வேட்கைதீர மண்மேல் விளையாடுவாய்" என்றும் அருளியதேயாம். இவ்வருள்வாக்கு உணர்ச்சிக்குவரவே, அவ்வருட்டிறத்தை நாடி அதிசயித்து அறியேன் என்றதுமாம்.

எனவே - மண்மேல் வேட்கைதீர நாம் விளையாடுவ தற்கு இறைவன் காட்டிய இடமோ இக்கற்பகத்தின் பூங் கொம்பு எனவும், இம்மண்ணுலகத்தார்க்குப் பெண்ணசை யை விளைவிக்கும் காமன் இறைவனேவல்வழி நமக்குக்காட் டிய வாழ்வோ இப்பெருவாழ்வு எனவும், இப் பெருவாழ் வோடு கூடி வாழுங்காலத்து இறைவனை மறக்கும்பாவ த்தை விளைவிக்காது அவ்வாழ்வில் அவனை மறவாதுநினை ப்பிக்கக் காட்டிய புண்ணியமோ இப்புண்ணியம் என வும், இப் புண்ணிய விசேடத்தால் அடையப்படுவதாகிய அருள்மணத்தை நமக்கு விளைவிக்கக்காட்டிய கொடியோ புயல்சுமந்து விற்குவளை பவளமலர் மதிபூத்த விரைக்கொடி எனவும், நம்மை மீளா அடிமையாளாக ஆளவேண்டிய இறைவனை இன்று தோழனாக நாம் ஆளவும், திருவெண் ணெய் நல்லூரில் ஆட்பட்டஅன்றே மணக்கோலத்தை யொழித்துக் கீளார்கோவணமும் திருநீறு மெய்பூசிவாழும் தவகோலத்தைக் கொண்டநாம் இன்று அக்கோலத்தை விட்டு என்றும் மணக்கோலத்துட னிருக்கவும், இம் மண் ணுலகில் அவாவை யொழிக்கவேண்டிய நாம் அவ்வவாவின் வழியே விளையாடவும் நமக்கு அருளிய இவ்வற்புதம் என வும், இவ்வற்புதத்தை நாம் காண்பதற்குத்தான் அன்று பொன்னம்பலம்பலத்தின்கண் "தெண்ணிலாமலர்ந்த வேணி யாயுன்றன் திருநடங் கும்பிடப்பெற்று மண்ணிலேவந்த பிறவியே எனக்குவாலிதாம் இன்பமாம் என்று, கண்ணி லானந்த அருவிநீர்சொரியக் கைம்மலர் உச்சிமேற் குவித்

தும், பண்ணினால் நீடியபதிகத்தை, நாம் பாடியபோது "மடுத்தநீள் வண்ணப் பண்ணையாரூரில் வருகநம்பால்" என்று நமக்குக்கூறிய மன்றத்தாடியி னருளோ இவ்வருள் எனவும், அன்றி - மன்றுடியின் அருள்வழியே இத்திருவாரூரைநோக்கி நாம் வரும்போது,—"தேராருநெடுவீதித் திருவாரூர் வாழ்வாருக்கு, ஆராதகாதலின் நம் ஆரூரன் நாம் அழைக்க, வாராநின்றான் அவனைமகிழ்ந்து எதிர்கொள் வீர்" என்ற "நீராரும் சடைமுடிமேல் நிலவணிந்தா" ராகிய இத்தியாகேசன் நமது அருளுருவைப் பார்ப்பாயாக வென்று நமக்குக்காட்டிய அருளோ இவ்வருள் அறியோம் எனவும் கூறியதாமென்க.

(கசக) நாவலர்களுக்குத் தலைவராகிய சுந்தரமூர்த்திகள் - பரவையாரைச் சிவனருளாகக் கண்டு கூறியவகையானே, "கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ" என்றற்றொடக்கத்தனவாய்! ஐயுற்று, பின்னர் அவயவம் இயங்கக்கண்டு மக்களுள்ளாள் எனத்தெளிந்தனர். இவள்மக்களுள் ஒருவளாயினும் பிரமனால் படைக்கப்பட்டவளாகாள். படைக்கப்பட்டவளாயின் இவ்வுருவத்தைப் போலும் பலவுருவங்களை அவன் படைத்திருக்கலாம். படைத்திருப்பானாயின் நாமும் கண்டிருக்கலாம். இதனால் இல்லையென்பது நிச்சயம். ஆகவே - இவள் பிரமன்பொருட்டுச் சிவனால் படைக்கப்பட்ட அச்சத்தியேயாவள், அஃதாவது-பூர்வத்தில் பிரமன் சிருட்டியின்பொருட்டு வேண்டிய்வேண்டுகோளால் சிவபெ

ருமான் ஓர்சத்தியைப் படைத்தனன். அச்சத்தியைப் பிர மன் தான்வழிபடும்பொருட்டு அச்சத்தியை ஓர்படத்தில் எழுதத் தொடங்கினன். எழுத முடியாமற்போயிற்று. போகவே மிகவும் மனவருத்தமுற்று தன்னுள்ளத்தில் ஓர் இரத்தின தீபம்போல் அச்சத்தியின் திருவுருவத்தைத் தியானரூபமாய் அமைத்துப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக் கச்செய்து கொண்டனன். ஆகலான் இவள்பிரமனுள்ளத் தில் இரத்தினதீபமாய் நின்று அவனுக்குவேண்டிய பயனை யளிப்பதுபோல்,மண்ணுலகிற்கும் விண்ணுலகிற்கும்மோக்ஷ வுலகிற்கும் பயன்களாயுள்ள புகழ்புண்ணிய ஞானங்களை வேண்டுவோர்க்கு அம்மூவகைப்பயனையும் கொடுத்தற்கு இங்கு முற்பட்டுநிற்பதாகிய அனுக்கிரகரூபமோ என்று எண்ணி நின்றனர். அங்ஙனம்நிற்கும் அத்தலைவருள்ளத்தில் காயப்போரில் வல்லவனாகிய மன்மதன் நின்றனன்.

எனவே, மக்களுள்ளாள்போல் நமக்குக்காணப்படும் இவள் மக்களல்லள் எனவும், இவள் சிவசத்தியின் சம்பந்த மாயுள்ள ஒருத்தியாவள் எனவும், சத்திசம்பந்த முடை யவளாகவே தெய்வமாயினுள் எனவும், யாரால் தொழப் படும் தெய்வமெனின் பிரமனால் தொழப்படும் தெய்வமென வும், அவனுக்குமாத்திரம் தெய்வமாயிருக்குந் தன்மையளே யன்றி ஏனையோர்க்கன்றெனின் அற்றன்று. மூவுலகினருக் குந் தெய்வமேயாவள். அங்ஙனமிருக்கும் இவளால் மூவுல கினரும் அடையப்படும் பிரயோஜனம் யாதெனின் புகழ்

புண்ணியம் ஞானங்களெனவுப், இம்மூவகைப் பயனையும் அளிக்கவல்ல இவள் முன்வந்துநிற்கும் காரணம் என்னை யெனின் அம்மூவகைப்பயனும் வேண்டுவோர் வாழ்த்தி நினைந்து வணங்கினாலன்றி கூடாதாகலான் அம்மூன்றுஞ் செய்தற்பொருட்டெனவும், இவ்வாறு தமக்குக் காட்சிப்பட்ட திருவுருவத்தின் சிறப்பையும் அவ்வுருவத்தால் அடையப்படும் பிரயோஜனத்தையும் எண்ணுவாராகிய சுந்தரமூர்த்திகளுடைய நடுவி(உள்ளத்தி)ல் மன்மதன் நின்று தான் சிலவற்றை எண்ணினள் எனவும் அறியச்செய்தவாறும் என்க.

நாவலர் காவலர் உள்ளத்தை யிடமாகக்கொண்டு மன்மதன் எண்ணவந்த எண்ணம் யாதெனின்,—அதிவிசித்திர வுருவத்தோடும் கூடிய பரவையாரைச் சுந்தரமூர்த்திகளாகிய இவர் கண்டபோது-"கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ" எனவும், "புயல்சுமந்து விற்குவளை பவளமலர் மதிபூத்தவிரைக் கொடியோ அற்புதமோ" எனவுங்கூறிய அவ்வளவிலொழியாது"பொற்புடையபுண்ணியத்தின் புண்ணியமோ"எனவும், "சிவனருளோ"எனவும் கூறினரே இவரிடத்தில் நாம்செய்யத்தகும் செயலை எவ்வாறு செய்வதுஎனவும், இவர்தான் நாம்செய்யுஞ் செயலுக்கு இடங்கொடுப்பதுபோற் கூறிப் பின் நாம் செய்யுஞ் செயலைச் செய்வதற்கின்றி நாம்விழித்துத் திகைத்து மயங்கிநிற்கும்படிச் சிலகூறினரே இவர்செய்தி யிங்ஙனமிருக்க, இனி அப்பரவை இவரைக் காணும் படியான சமயமாகக் காணப்படுகின்றமையால் அவளும்

இவரைப்போல் நம்மை நிற்கச்செய்வளோ? நமக்குரிய வேலையைச் செய்யச் செய்வளோ அதனையும் அறிவோம். அறிவதாயின் இவரை விட்டுப் போய் அறிவது உசிதமோ, இவரிடத்திருந்து அறிவது உசிதமோஎனின், இவரிடத்திருந்து அறிவதுதான் உசிதம். ஏனெனின், — பரவையாரே இவரை இனிக்காணவேண்டியவராயிருத்தலின் அவரதுகண்களும் அவரது அறிவும் இவர்பால் வரவேண்டுமன்றோ, கண் அறிவு என்னும் இரண்டனுள் கண்மாத்திரம் வருமோ, அத்துடன் அறிவும்வருமோ அதனையும், அவை நாணமுதலியவைகடந்து வருமோ, கடவாதுவருமோ அதனையும் அறிவதற்கு இவரிடத்தில் தான் நிற்கவேண்டும். ஏனெனில் வரும் கண்ணும்அறிவும் இவரைத் தம்வசப்படுத்தி இவர்பால்நிற்குமாயின் நமக்குவெற்றியாம். இல்லாவிடின் தோல்வியாம்.

அன்றியும் பரவையார்பால்சென்று அவருள்ளத்திலே நின்று சுந்தரமூர்த்திகளது நிலைமையைக் காண்போமென்று இருப்போமாயின் கண்களும் அறிவும் அவர்பால் நில்லாது பரவையார்பாலே வந்துவிடுமாயின் அவர்பால் அவ்விரண்டையும் கொண்டுமீள்வதற்கு நம்தரமாமோ அன்றே. ஆகலான் சுந்தரர்பாலே நாம் இருப்போமாயின் அவ்விரண்டையும் அவர்பால் நின்றும் மீளாவண்ணம் தடுத்து நிறுத்தி இருவரையுங்கூட்டி நாம் வெற்றியைப் பெறுவது மிக

எளிது எனக்கருதி சுந்தரமூர்த்திகளுடைய * நடுவுள்ளே நின்றனனென்க. இவன்செய்தியிங்ஙனமிருக்க.

---

* இங்ஙனமான வுண்மையை விளக்காது— "பஞ்சபாணங்களையுடைய மன்மதனும் பரவைநாச்சியாருக்கும் நம்பியாரூராருக்கும் விகாரம் விளைக்கும் ஏதுவாக இடையே நின்றார். இம்மட்டில் ஒழியாது - நடுநிற்றல் இருவர்க்கும் ஒருவர்மாட்டொருவர் சிறப்பு வகையால் விகாரமுண்டாதற் கேதுவாய்ப் பொதுவாய் நிற்றல் என அரும்பொருள்விளக்கினார் ஓர் உரைக்காரர் இது சிவனருள் விரவாக்கல்வியறிவின் பயனென்று அறியக்கிடக்கின்றது.

"சிறப்புவகையால் விகாரமுண்டாதற்குத் தானோ" சிதம்பரத்தில் "இந்துவாழ்சடையான் ஆடும் ஆனந்தஎல்லையில் தனிப்பெருங்கூத்தில் வந்தபேரின்பவெள்ளத்துள் திளைத்து மாறிலாமகிழ்ச்சியில்" இருந்தவரை நடராஜமூர்த்தி "பண்ணையாரூரில் வருகநம்பா லென்றும், இத்திருவாரூரில் தியாகேசன் "ஆரூரன் நாமழைக்க வருகின்றா னென்றும். அவனைமகிழ்ந்து எதிர்கொள்வீரென்றும், வந்தபின்னர் நின்வேட்கைதீர வாழிமண்மேல் விளையாடுவாய் என்றும், வெண்ணெய்நல்லூரில் அன்று ஆட்கொண்டு விடபாரூடராய்க் காட்சிகொடுத்த போது "துன்புறுவாழ்க்கை நின்னைத் தொடர்வறத் தொடர்ந்துவந்து, நன்புலமறையோர் முன்னம் நாம்தடுத் தாண்டோமென்றும் இறைவன் அருளியது.

சைவராகிய இவ்வுரைக்காரருக்கு சைவாசாரிய சிகாமணியாகிய சுந்தரமூர்த்திஸ்வாமிகள் ஆசிரியரோ அன்றோ. இறைவன் தீவிழியால், எரிபட்டுப்போன மன்மதனை இவரைக்காமவிகாரத்துள் தலைப்படுத்தவல்லாளனுவன். இறைவன் தம்அருள்வசப்பட்டாரை மன்மதனைக்கொண்டு காமவிகாரத்துட்படுத்தி மண்மேல் அலையவிடுவது தானோ அவர்களுக்குச் செய்யும்பரிசு. மிக நன்றுநன்று.

(௪௪௨) திருக் கயிலாயத்தின்கண் பூர்வத்தில் நந்தன வனத்தின்கண் இப் பரவையாராகிய கமலினியாரும் இந்த நம்பியாரூர ராகிய ஆலாலசுந்தராருமாகிய இருவரும் ஒருவரையொருவர் காணும்படிச்செய்த எந்த தேவதேவனாகிய இறைவனுடைய திருவருளோ, அவ்வருளே - இத்திருவாரூரின்கண் அங்ஙனங் காணும்படிச் செய்ததனால் ஆகவேண்டிய பயனைக் கூட்டக் கருதிற்று ஆகலான்,—"கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ, காமன்றன் பெருவாழ்வோ, பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ, புயல்சுமந்து விற்குவளை பவளமலர் மதிபூத்த விரைக்கொடியோ, அற்புதமோ, சிவனருளோ எனவும், ஓவிய நான்முகன் எழுத ஒண்ணமையுள்ளத்தால் மேவிய தன் வருத்தமுற விதித்ததொரு மணிவிளக்கோ" எனவும் நினைந்துநிற்கின்ற ஒளிமிக்க ஆபரணங்களால் பிரகாசிக்கின்ற தம்பிரான் தோழராகிய சுந்தரமூர்த்திகளைப் பரவையார் காணும்படிச் செய்தது. எவ்வண்ணங் காணும்படிச் செய்ததெனின்; அயல் அறியா மணமாகிய களவுப்புணர்ச்சியை விரும்பும்வண்ணம் தண்ணிய முத்துக்களினாலும் மணிகளினாலும் இழைக்கப்பட்டகாதணிகளையும் தடுத்துச்செல்லும் பிறழுஞ் செயலையுடைய கயல்போன்ற கண்கள் பிறழுஞ்செயலற்று வியந்து அதிசயித்துக் காணும்படிச்செய்தது. எனவே, பிறழ்ந்து பிறழ்ந்து செல்லும் செயலை இயற்கையாகவுடைய கண்களைப் பரவையார் பிறருருவத்தைக் காணச்செல்லும் அச்செயலைத் தடுக்கும் இயல்புடையவராகலான் அங்ஙனம் தடுக்கும் அச்செயலை "சைவவிடங்

கின் அணிபுனைந்து, சாந்தமும் மாலையும் தாருமாகி, மெய் வளர் கோலமெல்லாம் பொலிய மிக்கவிழுத்தவ வேந்தராய்" நின்ற சுந்தரமூர்த்திகள்பால் சென்றபோது செய்தற் கரிய ராயினர். ஏனெனில்,-ஏனையர்பால் கண்கள் சென்றபோது அவற்றோடு அவரறிவு சென்றதின்று ஆகவே அக்கண்களை மீட்பிக்கும செயலில் நின்றனர். சுந்தரமூர்த்திகளைக் கண்ட போது கண்கள் செல்வதற்குமுன் அவரறிவு அக்கண்க ளுக்கு முன்சென்றதாகலின் அச்செயலைச் செய்யத்தெரியா ராய் * அயலறியாமணம் விரும்பினரென்க.

(க௬௩.) பரவை யாரது கண்கள் - சுந்தர மூர்த்திக ளுடைய சுந்தரத்தைக் கொள்வதற்குமுன் அவரறிவு முன் சென்று, அச்சுந்தரத்தைக் கொள்ளை கொண்ட தாகலின் அக்கண்கள் தமக்குள் கொள்வதற் கில்லாதொழிந்தன.

* தலைமகனும் தலைமகளும் தெய்வம் இடைநிற்பப்பான்மை வழியேயோடி ஓர் ஆவிற்கு இருகோடுதோன்றினாற்போலத் தம் முள் ஒத்தஅன்பினராய் அவ்விருவர் ஒத்தார் தம்முள்தாமே கூடும் கூட்டம். இதன் விரிவே - திருச்சிற்றம்பலக் கோவைப்பொருளாக லான் அன்புடையார் அதனிற்காண்க, ஏனையகோவைத்துறை கள் சிற்றின்பமுடையார்க்கு. திருவாதவூராளியாகிய நம்மடிகளி யற்றியகோவை பேரின்பத்தலைவனாகிய திருச்சிற்றம்பலமுடை யானை அவாவுவோர்க்கு. அவ்வவாவுடையோருள் நம்மடிகளாகிய நம்பிகள் தலைவராகலின் அவ்வம்பலக்கோவைத்துறையுள் இழிந்து அத்துறைவழியே அருட்டுறையில் சிவனோடாடிப்பேரின் பந்தாழ்ந் தனர் என்க.

அஃதாவது—அவரது அழகு பரவையாரது கண்களில் அடங்கி அங்ஙனே நில்லாது அவரறிவின்கண்ணும் சென்று அவரறிவையும் தன்னுட்படுத்தித் தன்வழி நிற்கச்செய்யும் பெரியதோர் ஆற்றலுடைத்தாய் நின்றது. எங்ஙனமெனின்- அறிவிற்சிறந்த பூவுலகமங்கையர் அறிவிலா ஆண்மக்கள் தமது மனநலத்தைக் கொள்ளை கொள்ளாவண்ணம் நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்னும் நான்கினையும் காவலாகக் கொண்டிருத்தல் அவரது இயற்கை, இப்பரவையார் அந் நான்கினையும் காவலாகக் கொண்டவரன்று. நாணத்தை உடம்பாகவும், மடமையை மனமுதலிய கரணங்களாகவும், அச்சத்தை உயிராகவும், பயிர்ப்பை உயிர்க்குள்ள அறிவாகவும் கொண்டுள்ளவர். ஏனெனில் இப்பரவையார் இறைவனது அருட்பிரதிபிம்ப மாகலான் இவர் இறைவனருள் பெறாத மக்களை மக்களாக நினையார், அவர்களை விலங்கினங்களோ டொப்ப நினைப்பர். சிவனருள் சிறிதுபெறப்பெற்ற கவுரி என்னும் மங்கையரே "பெண்மாசகழிய வொரு சிவனடியார் தமைக்காணப் பெறாமல் இன்று, கண்மாசு படுவது" என்றுசிவனடியாரைக் காணவிரும்பினரேயன்றி அல்லாதாரைக் காண நாணினா ரன்றோ! அவரே நாணினரென்றால் இப்பரவையார் மக்களை மாக்களாக நினைப்பாரே யன்றி மக்களாக நினையாரென்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ இங்ஙனமான வன்மைபெற்றுள்ள இவரது நாணமுதலிய நான்கினையும் சுந்தரமூர்த்திகளது திருமேனியி னின்றும் எழுந்த கண்ணால் கொள்ளக்கூடாத அழகானது-ஆகாய

விடமும் போதாதென்று சொல்லும்படி பேரொளிப்பிழம்பாய் மேலுங்கீழும் சுற்றுமுற்றும் பலகிரணங்களைப் பரப்பிற்று. பரப்பவே - தன்னடியையே நோக்கிச்செல்லும் கடப்பாடுடைய பரவையார் நமதுகண்கள் கூசும்படி இன்று ஓரொளி நமதுகண்களுக்குமுன் பரவுகின்றதே இவ்வொளி எவரொளியென்று நிமிர்ந்து சுற்றுமுற்றும் பார்க்கும்போது அவ்வொளியுடையராகிய சுந்தரமூர்த்திகளை எதிரேநோக்கி (கண்ட)னர். நோக்கவே - அப்பரவையாருக்கு அளவுபடாத (ஆசையானது) ஓர்பேராசையாய் வன்மைகொண்டு தன்வசமாக்கிக்கொண்டு மேலெழுந்துநின்றது.

(கசஅ) அளவுபடாதது என யாவர்பாலும் நிற்கும் ஆசையானது - பரவையார்பால் பேராசையென் றழைக்கப்படும் ஓர் அளவுட்பட்டு எழுந்துநின்று அப்பரவையார்பால் நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு எனப் பிரிவுபட்டுநின்ற அந் நான்கின் தன்மையைப் போக்கித் தன்மயமாக்கியது. அஃதாவது - சுந்தரமூர்த்திகளைக் காண்பதில் நாணமற்றுக்காண்பதில் ஆசையும், காண்பதனால் அறியவரும் அழகு முதலியவற்றை எண்ணி எண்ணி யறிவதில் மடமையற்று அறிவதில் ஆசையும், அறிவதனால் அவரைக் கூடவேண்டும்என நினைக்கவரும் அந்நினைவு அச்சமற்று அவரைக் கூடுவதில் ஆசையும், கூடுவதனால் உண்டாவதாகிய பரிசசம்பந்தத்தில் அருவருப்பற்று விருப்புறும் ஆசையுமாய் வளரச்செய்ததேயாம்.

எவ்வாறெனின்,—"முன்னேவந்து எதிர்தோன்று முருகனோ" அஃதாவது—நமதுகயிலாயத்தில் அடிக்கடியும் நம

க்குமுன்னே வந்துவந்து நாம் கண்டுகளிக்கும்படி அழகிய சுந்தரத்துடன் எதிரேதோன்றுகின்ற முருகக்கடவுளோ, முருகக் கடவுளாயின் இப்போது நமக்குண்டாகிய இக்காம வாசையை விளைவிக்கமாட்டாரே ஆகலின்-"பெருகொளியால் தன்னேரின் மாரனோ" அஃதாவது-பெருகிவளாநின்ற பிர காசத்தினால் தனக்கு ஒப்புசொல்லக்கூடாத மன்மதனோ, மன்மதனாயின் அவன் நமது இறைவனால் அன்று அரூபியா யினனே அவன் இன்று நாம்காண எவ்வாறு உருவங்கொ ண்டு வருவான். ஆகலான்-"தார்மார்பின் விஞ்சையனோ" அஃ தாவது - நறுமணங் கமழும் மலர்மாலையினை யணிந்திருக் கும் வித்தியாதரரில் ஒருவனோ, வித்தியாதரனாயின் போகரூ பியா கமாத்திரம் இருப்பானேயன்றி சிவனருட்கோலத்தைப் பெற்றுடையனாய் வருவனோ வரான் ஆகலான் - "மின்னேர் செஞ்சடையண்ணல் மெய்யருள்பெற்றுடையவனோ" அஃதா வது - மின்னலையொத்து மின்னும் செஞ்சடையையுடைய இறைவனது மெய்மையான திருவருள்பெற்றுடைய மெய் யடியவரோ, பொய்மையான போகத்தை விரும்பும் பொய் யடியாரைப்போ லாகாது மெய்மையான அன்பையேவேண் டும் மெய்யடியராகக் காணப்படும் இவர், "என்னேஎன்மனந் திரித்த இவன்யாரோ என நினைந்தார்" அஃதாவது நாம் "முன்பு எய்தாததாகிய ஒருவேட்கை" எனவே - நாம் முன் கயிலாயத் தில் ஓரழகரைக்கண்டோம் அவரது காட்சி நமதுகண்ணுக் கின்பஞ்செய்ததேயன்றி நமதுமனத்தை மயக்கிஆசையை விளைவித்ததின்று. இன்று இவரதுகாட்சி நாம் கொள்ளக்

கூடாத ஆசையைக்கொடுத்து நமதுமனத்தையும் மயக்கி யதே இது என்னகாரணம். இவர் மெய்யருள்பெற்றுடைய வரா! அல்லவெனின், நாம் மெய்யருள்பெற் றுடையார்க்கு மயங்குவதன்றி ஏனையோர்க்கு மயங்கோமேஆகலான் இவர் நாம் அன்று கயிலையின்கண் கண்டவர்தானோ! வேறொருவர் தானோ! வேறொருவராயின் நமது கலங்காநிலை எங்கிலையா யிற்று என்று நினையாதனவெல்லாம் நினைந்தனர்.

(க௪௫-க௪௬.) பரவையாரது நினைவானது முருகனோ! மாரனோ! விஞ்சையனோ! மெய்யருள்பெற்றுடையவனோ! இவன்யாரோ! என்னே! என்மனந்திரித்தது என்று மாறி மாறி நினைந்துகொண் டிருப்பினும், அவரதுகாட்சியினுலுண் டாகிய ஆசையானது அவர் நினைவளவில் நிற்கப்பெறாது அதனைக்கடந்து அவரது உடம்பாகவும், கரணங்களாகவும், உயிராகவும், உயிரறிவாகவும் நிறைந்திருந்த நாணமுதலிய நான்கையும் அவர்பாலே சாயும்படிச் செய்தது. நாணமுதலி யவை சாய்ந்தன எனினும், அவருடைய உள்ளத்தில் என் றும்நீங்காத இறைவன் அன்பானது நாணமுதலியவை சாய்ந்தவழியே அவரைச் சாயவொட்டாது தங்நிலையில்நிறு த்தித் தியாகேசனைக்கண்டு தெரிசிக்குஞ்செயலில் வன்மை யுண்டாக்கி கோயிலுக்குள்ளே போகச்செய்தது.

அச்செயலை, நடுநின்ற மன்மதன்கண்டு அந்தோ! அந் தோ !! இஃதென்னை இவ்வதிசயத்தை நாம் யாவர்பாலும் கண்டதில்லையே ! என்று பதைபதைத்து யான் என்சொல்

கேன் யார்க்கெடுத்துரைக்கேன் இச்சுந்தரனோ இப்பரவை யாரைக் கண்டபோது கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ என்று கூறி அவ்வழியே நம்வழிப் படுவான்போன்று காமன்றன் பெருவாழ்வோ என்று கூறினான். பின்னர் சிவனருளோ என்று நாம்நினைக்கும் வண்ணங் கூறினான். இப்புண்ணிய புருஷனைப் பார்க்கப்பெற்ற இப்பரவையாவது நம்வழியே வருவாளென்று எதிர்பார்த்திருந்தோம். இவளும் முருகனோ, தன்னேரில் மாரனோ என்று நம்வழிவருவாள்போன்று மிக்ககாதலுடன் கூறி கடைசியில் "மின்னேர் செஞ்சடையண்ணல் மெய்யருள்பெற் றுடையவனோ" என்று கூறி நம்மைப் பாழ்ங்கிணற்றில் தள்ளாததுபோல் தள்ளிவிட்டாள். ஆ! ஹா!! இது என்னகொடுமை என்று எண்ணி மீளவும் மனம்பொறாது, பரவையார் கோயிலுக்குள்ளே போகும் பொழுது அவரருகேசென்று தனது கரும்புவில்லை வளைத்து மலர்ப்பாணங்களை நாற்பக்கத்தும்விட்டு அவரைப் போக வொட்டாது தடைசெய்வான்போல் தடைசெய்யத் தலைப் பட்டனன். இவ்வாறு மன்மதன் விடும் மலர்ப்பாணங்களைப் பரவையாரது கூந்தலிலுள்ள வண்டுகள் கண்டு இஃதென்னே! மலர்கள் நாற்புறத்தும் சூழ்ந்து வருகின்றன. இது யாரிடுவது, யார் போடுவது என்று உற்றுப்பார்த்தன. பார்க்கவே மன்மதன் விடும் மலர்ப்பாணங்களென்றறிந்து இப்பாணங்கள் இவரை இங்கு என்செய்யக்கூடும் இவன் அறிவு இருந்தவாறென்னே என்று அவனை யிகழ்ந்து அம்மலர்களை அப்பரவையார்பால் அணுகவொட்டாது ஆரவாரஞ்

செய்து துகள்படுத்தின. அம்மலர்ப்பாணங்கள் அவ்வளவி லொழிய, அப்பூக்களால் சிறிதும் பரவையார் தாங்கப் பெறாது தியாகேசன் வீற்றிருக்கும் பூங்கோயிலுள்ளே சென்றனர்.

அதுகண்ட மன்மதன் அன்று இறைவன் முற்பட்டு உருவம் ஒழியப்பெற்றேம். இன்று இவ்விருவரிடைப்பட்டு நம் செயலழியப் பெற்றேம். இனி இவர்கள் செயல் எவ்வா றாகுமோ, நாம்இங்கிருத்தல் தகாது பூங்கோயிலமர்ந்தபிரா னே நெருப்புக்கண்ணன். இவர்களோ வன்கணாளர்கள் ஆக லின் இவர்கள்கண்படின் அருவமாய் வாழும் இவ்வாழ்க்கை யும்போம் என்று நில்லாது ஓடினன்.

(கசஎ) மன்மதன் திரும்பிப் பாராதோட பூங்கோயி லுள்ளே பரவையார் சென்றபோது, இப்பரவையாரைக் காண வெளியே நின்றவராகிய சுந்தரமூர்த்திகள் உள்ளே செல்வதைக்கண்டு அப்பொழுது தமது அருகிருந்தாரை நோக்கி திருவெண்ணெய் நல்லூர்ப்பித்தன் என்னைத் தடுத் தாட்கொண்டு என் மனத்தினுள்ளே தன்னைவைத்தான். அம்மனத்தை இன்று கவர்ந்துகொண்டு உள்ளேசெல்லும் மயில்போலும் சாயலையும் இனிய கோவைக் கனிபோலும் சிவந்த வாயினையும் உடையவளாய் இளங்கொடிபோன்று காணப்படும் இவள் யாரென்று கேட்டனர். அவர்கள் எங்

கள் பெருமானே! ○ தேவர்களுஞ் சென்று சேர்தற்கரிய பெண்களிற்சிறந்த பரவையார் என்னும் திருப்பெயருடையார் அவர் என்றனர்.

(கசஅ) அடியார்கள் இவர்பேர் பரவை பரவையாரென்னும் திருப்பெயருடையவர் என்றுகூறவே சுந்தரமூர்த்திகள் - "என்னுசை எழுபரவையோ இவள் எனவே - இவளை நான் கண்டபோதே முதலாவது கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ என்று ஓராசையெழுந்தது. இரண்டாவது-காமன்றன் பெருவாழ்வோ என்று ஓராசையெழுந்தது, மூன்றாவது - பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ என்று ஓராசையெழுந்தது, நான்காவது - விற்குவளை பவளமலர் மதிபூத்த விரைக்கொடியோ என்று ஓராசைஎழுந்தது, ஐந்தாவது - அற்புதமோ என்று ஓராசையெழுந்தது, ஆறாவது சிவனருளோ என்று ஓராசையெழுந்தது, ஏழாவது - ஓவிய நான்முகன் எழுதவொண்ணாமை யுள்ளத்தான், மேவிய தன் வருத்தமுற விதித்ததொரு மணிவிளக்கோ என்று ஓராசையெழுந்தது. இந்த ஏழாசையும் ஏழுகடலை ஒத்திருக்கின்றது. இவ்வாறான ஆசைப்பெருக்கை இவள் பெருக்குதற்

○ தேவர்களும் சென்று சேர்தற்கரியார் எனவே - உருத்திர கணிகையர் குலத்திற்பிறந்தவரெனவும் ஆகலான் இங்குள்ளாரைப் பதியாக இவருங்கொண்டாரில்லை எனவும், அவ்வாறு ஒருவரும் இவரைமினைத்தாருமில்லை எனவும், ஆகவே இங்குள்ளார்யாவரும் தெய்வமாகப்போற்றும் பெருமையிற் சிறந்தவரெனவும் குறித்ததென்க.

குக் காரணம் யாதென்று ஆராயின் பெண்மையினில் பெரும் பரவை எனவே - பெண் தன்மைக்குக் கூறும் இலக்கணங்க ளெல்லாம் கடல்போல் மிகப் பெருக்கமாக வுடையவளாயி னுள், ஆகலான் பெரும் - பரவை - விரும்பு - அல்குலார் - பரவை எனவே - பெரிய இந்திராதி தேவர்களால் விரும்பப்பட்ட திலோத்தமை முதலியோரால் துதிசெய்யத்தக்க தெய்வமா யும் உள்ளவளாயினுள், இவளது அணிதிகழு மணிமுறுவல் அரும்பர் அவை எனவே - அழகுவிளங்குகின்ற முத்துக்களை யொக்கும் பற்கள் முல்லை யரும்புகளை யொத்து ஒளிவீசிக் கொண்டிருக்கப் பெற்றவளாயினுள், இங்ஙனமான புன்ன கை யுடையாளான இவள் - திருவுருவின் மென்சாயல் ஏர்பர வை யிடைப்பட்ட சீர்பரவை ஆயினுள் எனவே - திருவுரு வத்தின் மென்மையிற்சிறந்த அழகிய கடலினிடத்துத் தங் கித் தோன்றி ஆடலிற்சிறந்து தாண்டவம்புரியும் இலக் குமிதேவி யாயினுள். இன்னமும் இவளது நாமவைபத்தை நான் என்னென்று சொல்லுவேன் என்றார்.

(கசுகூ) அதன்பின்னர்-காதன்மிகுதியினுல் நினைக்கவரு ம் இத்தன்மையாகிய நினைவுகளை நாம நினைக்கும்போது இந் நினைவுகள் இங்கெழுந்தருளியிருக்கும் தியாகேசபெருமான் "வேள்வியில் முன்பு, தொண்டுகொண்ட அன்று நீகொண்ட கோலம் என்றும் புனைந்து நின்வேட்கைதீர மண்மேல் விளை யாடி வாழ்வாயாக" என்றருளிய அருள்வகையால் நமக்குத் தொடர்ந்துவரும் நினைவுகளாகும். இதுவேயுமன்றி இன்று

இங்கு தியாகேசன் அருளிய முறைப்படியே அன்று கயிலையின்கண்ணும் "நீ தென்புவிமீது தோன்றி அம்மெல்லியலாருடன் காதலின்பங் கலந்து அணைவாய்" என்றருளிய அருள்வகையானும் தொடர்ந்துவரும் நினைவுகளாகும் இந்நினைவுகள். இவ்வாறு அருள்வசப்பட்டு வரும் நினைவுகளாயின் நாம் என்செய்யக்கடவோம் அதனை நாம் விலக்கினால் விலகப்படுமோ, அன்றியும் அந்நினைவுகள் அருட்செயலால் விளைந்து தொடர்ந்துவருவதா யிருத்தலினால், அவைகளை விலக்குதல் அவ்வருளை விலக்க முயல்வதாக முடியுமல்லவோ, நாம் அவ்வருளையும் அவ்வருட்செயலையும் விட்டு எதனோடு கூடி எதன் செயலைச் செய்வது அப்படிச் செய்வோமாயின் அது ஆகாமிய வினையாயும், அதுவே இருவினையாயும் அவ்விருவினை பிறவியையறியாத நமக்குப் பிறவித்தொந்தனையை விளைவிக்கும் விளைநிலமாயும் முடியுமன்றோ. அந்தோ! நமக்கு இவ்வினையேன்; இவ்வினைச்செயலேன், நம் தியாகேசன் தனது கருணையால் "நம்மைத் தோழமையாக உனக்குத் தந்தனம்" என்னுந் திருவாக்கை நமக் களித்திருக்கும்போது; நாம் அவ்வாக்கின்படியே "அவ்விறைவனோடு ஏகனாகி அவனருளின்வழி நிற்போமாயின் நாம் அவனுக்கு உடைமை எனப்படுவோம், படவே நம்மாட்டு அஞ்ஞானகன்மம் பிரவேசியா, ஏனெனில், நாம் அவனுடைமை யாகலினென்க. அஃதாவது,—"நாம் நேத்திரேந்திரிய முதலிய இந்திரியாதிகளோ டியைந்துநின்று வினைகளை யீட்டுதற்கும் நுகர்தற்கும் வினைமுதலாகியநாமும், ஞானச்செய்திகள்

முதல்வன் விளக்கியவழி விளங்கி அல்லுழி விளங்குமாறின்மையின் (நாம்) அம்முதல்வன் வயத்தராவேமல்லது சுதந்திர ராவே மல்லேம். ஆகலான் நாம் செய்வனவெல்லாம் அருளின்வழிநின்று செய்யும் செயலாகக் கண்டுகொண்டிருக்கும் இவ்வடிமைத்திறத்திற் றவராதிருப்போம். இருப்போமாயின் நாம் எவ்வினைகளைச் செய்யினும் அவை நமக்குப் பந்தமாதலில்லை. ஏனெனில்,—அவ்வாகாமிய வினையெல்லாம் கூட்டுவிக்கும் முதல்வன் சந்நிதியில் உடலுறாய்க் கழியும்" அல்லதூஉம் "சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர்கடனாதலால்" யாநெனதன்று தம்மாட்டு அடைக்கலமெனச் சார்ந்தவரை அவர்க்குவரும் ஏதத்தை நீக்கிக் களைகணாய் நின்றுகாப்பது தலைமைக்குணமுடையராயினார்க்குக் கடமையாகலான் (அக்கடமையை மேற்கொண்டு) தன்னைச் சார்ந்து தன்னடித்தொழில்செய்வாரைத் தன்போல் ஆகாமியவினைத் தொடக்கிலராகச் செய்வன் என்றபடி நமக்கு ஆகாமிய வினை யேருவண்ணம் நமக்குக் களைகணாய்நின்று காக்குந் தலைவன் தியாகேசனன்றே என்று திருவருள் ஞானவிளக்கத்தால் அருட்செயல் பலவுநினைந்து பரவையாரைக் காட்டிக் கண்ணுறச்செய்த அவ் வருள்முறையில் தொடக்குண்டு, இத்தொடக்குட்படுத்திய நமது தலைவன்பால் சார்வோம் என்னும் துணிபுடையராய்ப் பரவையாரது காதல் நம்மை என்செய்யுமோ என்னுங் கவலையொழிந்து, இனி அருட்செயலின் திறத்தைக் காணுங்காட்சி கிடைத்ததென்று உள்

னாத்துள்ளே மகிழ்ந்து நம்பியாரூரர் தம்மையுடையானாகிய தியாகேசன் கோயிலுக்குட் சென்றனர்.

(கடு0-கடுக) அச்சமயத்தில் சுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் வருவதற்குமுன் ஆலயத்துள்ளே வந்த பரவைநாச்சியார் தியாகேசப்பெருமானை வலமாகவந்து பணிந்து போற்றி சந்நிதானத்தினின்றும் புறப்பட்டு ஓர்புறமாக ஒதுங்கிச் செல்வாராயினர். ஆரூரர் - பரவையாரது செல்லுகையைக் காணுதவராய் உள்ளேசென்று இறைவன்பால் முன்பேகலந்துள்ள கலப்பால் கண்டவுடன் பெருகிய பேராசையினால் அடிபணிந்து பரவையார் தம்பாலராம் வண்ணம் விரும்பிய தமதுவேண்டுகோளை விண்ணப்பஞ்செய்து போற்றி விடைபெற்றுத் திரும்பித் தாம் முன் கண்ட பரவையாரைக் காணும் விருப்பத்துடன் வர, அவரைக் காணுமையால் எனது இனிய வுயிராகிய அன்னம்போன்றவள் எவ்வழியாய்ச் சென்றனளென்று தேடுவராயினர்.

(கடுஉ-கடுஙு-கடுச-கடுரு) எவ்வாறெனின்,— எனது ஈசனுடைய அருளானது - ஒப்பற்ற ஞானப் பேரொளிப்பிழம்பாய்ப் பிரகாசித்து ஆன்மாக்களுடைய சிந்தை - மலமயக்கத்தினின்றும் நீங்கும்வண்ணம் அவர்களுக்குப் பாசரூபமாகிய வினைப்பற்றுகளை ஒழிக்கும் ஆசையில் மிகுந்திருக்குந் தன்மையைச் செய்வது. அவ்வாசையினால் பாச நீக்கம் உண்டானபின்னர் அதன்மேல் பெறத்தக்கதாகிய சிவப்பேற்றைப் பெறுதற்குரிய ஆசையைக் கொடுக்கத்தக்

க௯. இத் தன்மையையுடைய அவவருள் என்சிந்தையை மயக்கியது. அது - எவ்வழியாய்ச் சென்றது.

மேலேசொல்லிய தன்மையிற் சிறந்த எம்பிரானுடைய திருவருள் இன்று என் சிந்தையை எவ்வாறு மயக்கிய தெனின்—, ஓர் பூங்கொடிபோல் ஓருருக்கொண்டு பையப் பைய அசைந்துநடந்து தேவர்பிரானுடைய திருவடியல்லது நம்பும் அறிவை அறியாத என்னறிவை அந்நிலையினின்றும் மாறி வேறொன்றை நாடும்வண்ணம் மயக்கிச்சென்றது. அது எவ்வழியாய்ச்சென்றது. அத்திருவருள் இன்னமும்என்னை எவ்வாறு செய்ததெனின்! ஆன்மாக்களுக்கு மலநீக்கத்தின் பொருட்டு தனுகரணாதி பந்தங்களையும், அப் பந்தப்பெருக் கால் மலபரிபாகம் உண்டாய்ப் பாசக்ஷயம் வந்தபின்னர் சிவப்பேறெய்தற்கான வீட்டு நெறியையும் தந்தருளும் இறைவனுடைய திருவடியை என்சிந்தை நீங்காது அதிற் றானே பொருந்திக் கிடக்கும் அத்தன்மையை யுடைய என் சிந்தையை அத்திருவருள்வந்து மானைப்போலும் மருண்டு மருண்டு என்னை விழித்துப்பார்த்து அந்நிலையினின்று மயங் கும் வண்ணம் செய்தது அது இப்போது எவ்வழியாய்ப் போயிற்று என்று மிகவும் ஆற்றகிலராய் எனது உயிராகிய அத்திருவருள் என்னைவிட்டு எவ்விடத்தில் நின்றது என்று நின்றவிடத்தைத் தேடுவதற்குச்சென்று அருளுடைய அடி யார்குழாங்கள் கூடியிருக்கும் தேவாசிரிய மண்டபத்தைச் சேர்ந்தனர்.

(கஙிசு) எம்பிரானருள் எங்கொளித்திட்டதே" என்று விறுவுவதை அவ்விடத்தில் வினவாதொழிந்து, தம்முள்ளத் தின்கண் ஒன்றை நினைவாராயினர். அஃதாவது - நாம்தேடி வந்த அருளாகிய நம்முயிரை இந்தஆரூரை யாளுகின்றவ ராகிய ஆண்டவர் நமக்குக்கொடுத்தருளுவர். என்றுஎண்ணி அவ்விடத்திற்றுனே தங்குவாராயினர். பொழுதும் போயி ற்று. அதுபோகவும் இரவின்கண் தோன்று வனவாகிய யாவும்தோன்றிற்று. அவையெல்லாம் தோன்றும்பொழுது இறைவன் நெற்றிக்கண்ணினுல் தோன்றுதொழிந்து அருவ மாய்ப்போன மன்மதனுந் தோன்றினுன். ஏனெனில் அன்று இறைவன் உலகிய லொழிந்து யோகநிலையில் நிற்கும்பொ ழுது நாம்அதற்குமாறுனசெயலைச் செய்தபடியினுல் உருவ மொழிந்து அருவமாயினேம். இப்பொழுது அவரது திரு வுருவராயும் அவருக்குத் தோழராயுமிருக்கின்ற சுந்தரப் பெருமான் பாவையாரைத் தமதுயிரெனக்கொண்டு அவ் வுயிரை இப்பொழுது நம்மிறைவன் இவ்வாரூரின்கண் தியா கேசனென்று திருநாமங்கொண் டிருக்கின்றன ஞகலான் அவன் கொடுப்பானென்று எண்ணியிருக்கின்றுர். ஆகவே நாம் அவருக்குத்துணையாய் அவரெண்ணம் முற்றும்பெறு மாறு நமது செய்கையைச் செய்வோமாயின் நம்பால் அவ ருக்கருளுண்டாய் நாமிழந்த உருவத்தைத் தந்தாலும் தந் தருளுவர் என்று துணிந்து அதுபோல் அவன் செயலைச் செய்யவந்தனனென் றெழுதற்பாலது. இச்செய்தி இங் ஙனமிருக்க, பரவையாகிய நம்முயிரை, நம்முயிர்நாதனுகிய

தியாகேசன் தந்தருளுவா னென்று தேவாசிரிய மண்டபத்திற் றங்கியிருந்த சுந்தரப்பெருமானைக் கண்ணுற்ற பரவையார் சுந்தரப்பெருமான் பாலராயினரோ! அவர்பா லாகாமல் தம்பாலராகவே யிருந்தினரோ! எனின் அதனைக்கூறுவாம்.

(௧௬௯) பரவையார் கோயிலுக்குள்ளே சென்று நீலகண்டனாகிய இறைவனை வணங்கி, வணங்கியபயன் தன்கணவனைப் பெறுதல்தா னென்று ஆக்கணவனைப் பெறுவார் போல் தன்னினத்தவராகிய சேடியர்களெல்லாம் புடைசூழ்ந்துவரத் தன்னுள்ளத்திற் பொருந்திய பெருங்காதலோடு வெறுங்கையுடன் போவதொழிந்து தனத்தைக்கொண்டு போவதுபோல் இருதனங்களைக்கொண்டு அதனால் தளர்ந்த இடையையுங் கொண்டுசென்று வன்றொண்டர்பாற்சென்று அவரைக் கண்ணுரக் காணும்பொழுது இப்பரவையாரது உள்ளத்தேவாழும் மனமானது இவரறியாது இவருக்கு முன்னே அச்சுந்தரர்பாற்சென்று இவர்மயங்கத்தக்க எல்லா அவயவ விசேஷணங்களை அவர்பால் கொள்ளைகொண்டு வர அம்மயக்கப் பொருள்களை யெல்லாங் கண்டுகொண்டு மயக்கமீதூர்ந்தவராய்த் தமது மாளிகைக்குப் போயினர்.

(௧௭0 - ௧௭௧) போனபின்னர் அவரடிநீங்காதிருக்கும் நூபுரங்கள் அவருள்ளக்குறிப்பையறிந்து இப்பொழுது நமது ஓசை அவருக்குத் துன்பஞ்செய்யுமென் றெண்ணி மெல்லென ஒலித்தல்போல் ஒலித்தன. (அஃதாவது-மாளிகைக்கு வந்தபின் விரைந்து செல்லும் நடையின்றி சோர்ந்த நடை

யினராய் உள்ளேசென்று ஒருவரோடும் உரையாடாது மெல்ல மெல்ல மேல் உப்பரிகையின்மேற் சென்று குளிர்ந்த நிலவெரிக்கும் முற்றத்தருகில் மரகதத்தூணோடு பிரகாசிக்கும் இரத்தினவேதிகையின் மேல் அமைந்துள்ள மலர்பரப்பி யிருக்கும் பொற்கட்டிலில் இருந்தனர். அப்பொழுது ஆலயத்துட் சென்றபோது தம்முடன் வந்திருந்த சேடியர்கள் தம்அருகிருப்பக்கண்டு அவர்களது முகத்தைப்பார்த்து இந்த ஆரூரரை ஆளுகின்றவரா யிருக்கின்ற நீலகண்டராகிய இறைவரை நாம் வணங்கப் போம்பொழுது நம்மெதிரில் ஓரழகர் வரக் கண்டோமல்லவா, அவர் யார்! நீவிர் அறிவீரா என்றுகேட்டனர். அச்சேடியர் எங்கள் தலைவியே! நாங்கள் அவரது பெருமையை என்சொல்லுவோம். நம்மால் காணப்பட்ட அப்பேரழகர்நம்மிறைவனாகிய சிவபெருமானுக்கே வழி வழியாய் அடிமைசெய்யவல்ல ஆதிசைவகுலோத்பவராம். அன்று பிரஹ்மவிஷ்ணுக்களாகிய இருவரும் மேலுங்கீழுந்தேட அவ்விருவருக்குங் காணப்படாது ஒருவனாய்நின்ற பெரியோன் திருநாவலூரின்கண் இவர் திருமணக்கோலங் கொண்டிருக்கும்போது அம்மணப்பந்தரில் யாவரும் மிகஎளிதாய்க் காணப் பெருங்கிழவனாய் வந்து அப்பேரழகர் எதிரேநின்று ஏசுந்தரா! நீ என்னடியானென்று சொல்ல நான்உன்னடியான் எவ்வாற்றாலாவேன் ஆகேன் ஆகேன் என்று பன்முறையும்சொல்லப் பன்மறைசொல்லிய வாயான் நீ அடியேனல்லேன் என்றாலும் நானுனக்கு ஆண்டவனாகாதொழிவேனா நீயே எனக்கு அடியவன் நானே உனக்கு ஆண்

டவன் இதற்குப் பிரமாணங்களாக எழுத்துக்க ளிருக்கின்றன. அவ்வெழுத்துக்களை இப்பொழுது ஒருவராலும் மாற்றமுடியாது என்றுசொல்ல, அதற்கும் அஞ்சாது இதற்கு எழுத்தும் ஒன்றுளதோ ஏதேது நீ பழைய மன்றுடிபோலும் காணப்படுகின்றாய். ஆ ஹா இது மிகஆச்சரியம் என்றனராம், மன்றத்தில் ஆடுகின்றவராகிய அவ்விறைவனார் என்னை நீபழைய மன்றுடியென்று அறிந்தவனாயிருந்தும் நீ எப்படி எனக்கு அடிமையாகேன் என்று சொல்லத்துணிகின்றாய். என்னை மன்றுடியாக அறியாதவர் யாரோ! அவர்களன்றோ எனக்கு அடிமையாகேன் என்று மன்றுவோர்கள். நானும் அவர்களிடத்தில் மன்றுடமாட்டேன். இது நிற்க. நீ சொன்னபடி நான் பழைய மன்றுடிதான் அதில் ஐயமில்லை. இனி என்னசொல்லுகிறாய் இது நம்மிருவருக்கும் உள்ள பெருவழக்காகும். இவ்வழக்கை யொழித்தல்லது இந்தமணக்கோலத்துக்கு அருகனாகாய் என்றிவ்வாறெல்லாம் வழக்காடி அவருக்கு ஆண்டவனாவதில் மிக்க ஆசையுடையவராய் அவரடியனாகேன்என்பதை வழக்கிட்டு அங்கிருந்தா ருள்ளமெல்லாம் கலங்கும்படிச்செய்யும்போது மணவாளராகிய அப்பேரழகர் வழக்காடவந்த வேதியரை நோக்கி ஓமறையோனே! நீ "பித்தனோ" என்று மிக்ககோபங்கொண்டு சொல்ல, அப்பித்தனார் அவ்வாறு சொல்லியதற்குச் சிறுதுங் கோபங்கொள்ளாது உள்ளத்துள்ளே மகிழ்ந்து பித்தனென்றவரைப்பார்த்து யானுபித்தன் அதனைப் பின்னே தெரிவிக்கின்றேன். இப்பொழுது என்னைப் பித்த

னென்றதேயல்லாமல் இன்னம் என்னைப் பேயனென்றாலும் இன்னமும்பொறுக்கக்கூடாத பலதீங்கான வார்த்தைகளைச் சொன்னாலும் அவைகளால் நான் நாணமடைந்து இவ்வழக்கையும் உன்னையும் விட்டுப்போகேன் போகேன். இதனை நீ உறுதியாக நம்பக்கடவாய். நான் சொன்னபடி எனக்கடிமையாய் என்னுடன் வருவதைவிட்டு இனி விசித்திரமான வார்த்தைகளைப் பேசிபொழுதுபோக்க வேண்டாம். இதோ உன்னடிமைச் சீட்டைப்பார் என்று அதனைக் காட்டினராம் ஓ! ஓ!! இக்கிழவன் எழுத்தும் உளதென்றானே அது மெய்மைதான்போலும் இப்பெருமழக்காளிஇவ்வெழுத்தும் இருக்குமானால் இவன் சொன்னதுபோலும் எவ்விதத்தும் வழக்காடி நம்மை அடிமைஎன்று யாவரும்அறிய நிலைநாட்டி நம்மைக் கொள்ளைகொண்டுபோவதில் சந்தேகமேயில்லை என்று உள்ளத்துள்ளே எண்ணி மனமும் பொறுக்காது துணிந்தவராய் அக்கிழவர் கையிலிருந்த ஏட்டைப் பறித்து ஏடாவது" அடிமையாவது, என்று கோபத்தோடும் சொல்லிக்கொண்டே கிழித்தெறிந்தனராம். அந்தோ! அப்போது ஆளவந்தவராகிய ஆண்டவர் பட்டபாடு இன்னபடியென்று சொல்லமுடியாதம். அவ்வாறெல்லாம்பட்டு அருமறைமுறையோ முறையோஎன்று பலமுறையும் முறையமிட்டுக் கொண்டிருக்க அம்முறையைக் கேட்டு அதற்கு வழிதேடாதவர் ஓலையைக் கிழிபடுத்திய இம்முறைக்கு இதுமுறையாமோ" என்று ஓர் பெருமுறையிட்டு மற்றொருவோலையைக் காட்டி நீ கிழித்தவோலையோடு என்வழக்கும் கிழிபட்டதென்று

எண்ணவேண்டாம் இப்பொழுது நீ கிழித்ததனாலேயே என்வழக்கு நிலைபெற்றதென் றறிவாய் என்று வழக்கைப் பலப்படுத்தித் தமது அருட்டுறையாகிய திருவெண்ணெய் நல்லூருக்கு ஓலைகிழித்தவரை வரும் வகையைத் தேடித் தண்டேன்றிக்கொண்டு முன்னே விரைந்து சென்றனராம். செல்லவும் வழக்கொழிக்கும் எண்ணத்தை மேற்கொண்டிருந்த நம்பியாரூரர் அந்தோ! நாம்இப்போது கொண்டிருக்கும் மணக்கோலம் ஒழிதற்கும் இக்கிழவன் கொண்டுவந்த அடிமைஎன்னும் வழக்கு நிலைபெறுதற்கும் நாம் செய்த செய்கைஆயிற்றேயன்றி இவன் வழக்கொழியவும் நாம்கொண்ட மணம்முற்றுப்பெறவும் ஆனதில்லையே நம் செயல் இப்படியொழியுமோ தெய்வச்செயல் அப்படி வருமோ. இன்னமும் எப்படியாமோ என்று எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணிஎண்ணி நெஞ்சம் புண்ணாகி அக் கிழவன் போனவழியே பின்றொடர்ந்துபோய்த் திருவெண்ணெய் நல்லூரை யடைந்து வந்தவழக்காளியின் திருவுள்ளப்படியே "அடிமை" என்பது பலவாற்றானும் நிலைபெற்று யாவரும் அறிய அடிமையாளாய் கோயிலுக்குப்போய் தம்மை யடிமையாளாய் ஆளவந்தவரைப் பார்க்கும்பொழுது அவர் காணதொழிந்தனராம். அவ்வொழிவு ஆளவந்தமுறைமையை அறியவொட்டாது திரோபவித்திருந்த திரோதசத்தியை ஒழித்ததாம். அதுவொழியவே சுந்தரப்பெருமானாராகிய இவர் அருள்வயத்தராய் அருளாளரைநாடி என்னையாளவந்த பெருமானே! நானுனக் கடிமையாய் உனக்கு

நானியற்றும் பணியாதோ அது இதுவென்று பணிக்காது திருவுருக்கரந்தனையே இதற்கோ வழக்காடியது, எங்கொளித்தா யென்று ஏங்கிப் பார்த்தழைக்கும்போது நம்பெருமான் ஆளுடைநாயகியுடன் விடையூர்ந்து வெளியேதோன்றி மணவளனே! என்னைப் பாடும்பணி நீ கூடும்பொருட்டு அடிமையென்று வழக்கிட்டுக் கொண்டேனாகலின் வன்றொண்டனென்னும் பெயருடையவனுப் புண்ணியக்ஷேத்திரமாகிய இம்மண்ணுலகில் ஆங்காங்கும் நம்மைப பாடிவருவாய். அதுவே நாம்விரும்பும் அருச்சனையாகும்' என்றருளியபடி ஆங்கங்கும் திருப்பதிகங்களைப்பாடி அடிமை என்று மன்றுடிய சிற்சபைக்குவந்து சபேசனைப் பாடியருளினராம். அப்பொழுது பாடிய இவரும், பாட்டுடைத் தலைவராகிய அவரும் அடைந்த ஆனந்தப்பெருக்கை ஒருவராலும் சொல்லும் தரமன்றும், அது கண்டபேர்க்கே தெரியத்தக்கதாம், அந்த நடராஜப்பெருமான் யாதுகாரணங் கருதியோ அசரீரியாகத் திருவாரூருக்கு நம்பால் வருகவென்று பணித்தனராம். அவ்வாக்கின்படியே இங்கு திருவாரூர் எல்லைக் கண் வரும்போதே நமது தியாகராஜனும் அன்பர்களுடைய கனவின்கண்சென்று "ஆரூரன் நாமழைக்க வருகின்றான்" நீங்களெல்லாம் எதிர்கொண்டு சென்று அழைத்து வாருங்களென்று கட்டளையிட அக்கட்டளைப்படியே அடியவரெல்லாம் சென்று அவர்வரவேற்று மிக்ககொண்டாட்டத்துடன் தியாகேசன் சந்நிதிக்கு வந்துசேர்ந்தனர். சேர்ந்தஅவ்வளவில் நம்பியாரூரர் திருவாரூரரை என்பெலாம்

உருகப்பாடியருளினார். அப்பண்ணிசைப் பாட்டைக்கேட்ட அவர் இப்பாட்டுக்கு நாம் என்னபரிசளிப்பது எப்பரிசும் பரிசாகாது என்று கருதியோ வேறு யாதுகருதியோ "நம்மைத் தோழமையாக வுனக்குத் தந்தோம்," என்று திருவாக்களித்தனர். அவ்வாக்கைக்கேட்ட நம்பியாரூரர் ஆனந்தபரவசராக, ஏனைய அன்பர்குழாங்களெல்லாம் ஆனந்தக்கூத்தராய் அக்கணமே ஹரஹர என்னும் ஒலி எங்கும்பரவ யாவரும் "தம்பிரான் தோழர்" என்றுபோற்றி அடிபணிந்து இதுகாறும் எம்பிரானாராயிருந்த தியாகேசன் இன்று (தமது) பிரானாராயினார். தேவரீரே நல்ல தோழனுமாயினீர். இத்தோழமையதனால் இனி எங்கள்பா லுள்ள ஏழமை யொழிந்து உமது அடிபணியும் பெருஞ்செல்வ ராயினோம். என்று வாழ்த்தினர். அவ்வாழ்த்தொலியோடு வாழும் நம்பியாரும் நீர் யார் என்று கேட்ட சுந்தரனாரென்றார்.

(௧௭௨) சுந்தரமூர்த்திகளாகிய அவர், தம்பிரான் தோழரென்று சேடியர் சொல்லுவதற்கு முன்னமே எம்பிரானாகிய தியாகேசனுடைய தோழரோ அவ்வழகர் என்று கேட்ட மாத்திரத்தில் வரலாறறிவதற்குமுன்னமே அவ்வன்றொண்டர்பால் சென்றிருந்தமனம் காதல்மீக்கொண்டு "சிறைகாக்குங் காப்பு எவன் செய்யும் மகளிர் நிறைகாக்குங் காப்பே தலை" என்றபடி சிறையைவிட்டு நிறையை மேற்கொண்டிருந்த அப்பரவையாரது நாணமுதலிய குணங்களுடைய அளவுட்படாது அவற்றினளவையெல்லாங் கடந்து மேலோங்கி

வளர்ந்து பொங்கிற்று. பொங்கவே பரவையார் யாதொரு துணையுமற்று உயிரொன்றுமே தாங்கி பெருமூச்செறிந்து அவ்வுயிருஞ் சோர்வடைய மென்மையாகிய பூவணைமேல் வீழ்ந்தனர்.

(களஎ.) வீழ்ந்தபோது அச்செய்திகண்ட சேடியர்கள் அந்தோ! இவரது குறிப்பை நாம் தெரிந்தவர்களா யிருந்தும் இச்சோர்வைத்தந்த அவ்வழகர் யாரென்று நம்மை வினவியபொழுது அவர்யாரோ நாமறியோமென்று சொல்லாது அவரது வரலாறெல்லாம் ஒருவாறு அவரது அருமை தோன்ற எடுத்துக்கூறினோமே இது என்னமடமை. இது நோக்கியன்றோ அறிவுடையான்றோர் காமத்தை விளைவிக்கும் ஓர் புருஷனுடைய அழகில் அறிவு செலுத்துதலொழிந்து மடமையையும், அதுபோலுமே நாணமுதலியவற்றையும் மங்கையர் பெருங்குணமாயும் காவலாயுங் கொண்டிருத்தல்வேண்டுமென்று கூறியுள்ளார். அக்கூற்றின் உண்மையை நாமறியாமற் போனபடியினாலன்றோ அது கூற்று (யமனா)க இப்போது வந்தது என்று மனம்நொந்து யாவரும் ஒருங்கேகூடி பரவையாரது ஆசைச்சோர்வு நீங்குமாறு ஆர் (சந்தன)க்குழம்பை யப்பியும் பனிநீரைத்தெளித்தும் இவ்வண்ணம் பலமுறையான் குளிர்ச்சி யுண்டாம்வண்ணம் செய்தனர். செய்யும் அவையெல்லாம் பெரிய தீயில் நெய்சொரிந்தாற் போலாயிற்று. அவ்வளவிற் போகாமல் மன்மதன் அந்நெருப்பின் மேல் சமித்தையிடுவதுபோல புஷ்பபாணங்களை யிட்டனன்.

(கஎச) இவ்வாறு சேடியரும் மன்மதனும் பரவையா ரிடத் துண்டாகிய கொடியகாமத்தீயை நல்லயாகத்தீயைச் சமித்து நெய்முதலியவற்றால் வளர்த்தி அதிகரிக்கச் செய் வதுபோல் சந்தனக்குழம்பாலும் பனிநீராலும் பாணங்களா கிய மலர்களாலும் அதிகரிக்கச்செய்தனர். செய்யவே,புஷ்ப சயன முதலியவைகளும் பரவையாருக்குத் துன்பஞ்செய் யத் தக்கவைகளாகவே முடிந்தன. அதனால் புஷ்பசயனத் தில் உறங்கும் உறக்கமும், மெல்லெனவீசும் தென்றற்காற் றும், சந்திரனுடைய தண்ணியகிரணங்களும், சுகஞ்செய்வ தொழிந்து பெருந்துன்பத்தையே செய்தன. இவ்விடத்தில் யாவுந் துன்பத்தையே செய்கின்றபடியினால் நாம் இதனை விட்டு வேறோரிடத்துக்குப் போவோமென்றெண்ணி மெல் லென்று மயில் எழுந்திருப்பதுபோல் எழுந்திருந்து நடக் கத்தொடங்குங்கால் அளகபாரத்தை யாற்றுதவராகி இலவ இதழேயல்லாமல் பவளத்தையும் ஒத்தவாயைச் சிறிதசை த்து தமதுள்ளத்தின்கண்நிகழும் துன்பத்தைச் சிறிதெடுத் துச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

(கஎடு-கஎசு-கஎஎ) நறுமணங்கமழும் மெல்லியகூந் தலைப் படைத்த எனது சேடியர்களே! என்னை இச்சந்திரன் தன்னுடைய கிரணத்தால் சுட்டெரிக்கின்றான். இது என்! நானிவனுக்கு என்னதீங்கு செய்தேன்! அவன் அப்படி யிரு க்க, நீங்களும் அவனிலும் கொடியராக விருக்கின்றீர்கள் ஏனெனில் சந்தனக்குழம்பாகிய தீயைப் பனிநீரோடுகலந்து

மேலே அப்புகின்றீர்கள் வீசுகின்றீர்கள். அதுசெய்வதில் நீங்கள் எப்பொழுதும் தவிரீர்தவிரீர். நீங்கள் தவிராது இத்தீங்குசெய்வது மல்லாமல் பொதியமலையிற் றவழ்ந்து இங்குவந்துலவுகின்ற நறுமணங்கமழும் தென்றற்காற்றும் இன்பஞ்செய்யுங் காற்றுப்வராமல் துன்பஞ்செய்யும் நெருப் பாய் வந்து வீசுகின்றது. பொதியமலைச்சார்பால் நறுமணச் சார்பு உண்டானதுபோல் இத்தீச்சார்பு இதற்கு எங்கிருந் துண்டாயிற்றோ அறியேன். இதுகாறும் நான் சொல்லிவந் தனவெல்லாம் நீங்கே எனக்குச் செய்துவருவதுபோல் கங் கையும் பாம்பும் தரித்துள்ள சடையனாகிய சிவபெருமா னுருடைய அருள்பெற்றுள்ளாரென்று உங்களால் சொல் லப்பட்ட தம்பிரான்தோழராவது தாம் பெற்றுள்ள பேரரு ளில் ஒருசிறிது எனக்கு அருள்செய்கின்றனரா! நானிப்போ து படும்பாடெல்லாம் அவரால் உண்டானதல்லவா! அவரால் உண்டான என்பாட்டை தம்பிரானைத் தாம்பாடும் பாட் டால் ஒழிக்கப்படாரா! சகிகளே! இன்றிரவானது என்னள வில் புலருந்தன்மையை யடைவதாகத் தெரியவில்லை. ஆதலால் தாவது-என்னைத் துன்பஞ்செய்யும் இவ்விரவுக்காலம் எந் நாளும்போல் இந்நாளில ஒழிவதாகக் காணப்படவில்லை. அதனால் இவ்விரவால் உண்டாகுந் துன்பத்தையோ ஆற்ற கில்லேன். என்னிடத்தில் இன்றளவும் நீங்காதுவாழ்ந்தி ருக்கும் நிறையுடைமையோ சிறிதளவும் இனித் தரித்திருப் பதற்கில்லை. இவைபோலவே எனதுமனமும் ஸ்தனப்பெரு க்கும் வாடுகின்றன. இவ்வாறான துன்பத்துக் கிடஞ்செய்

யும் அவரது ஆசைப்பெருக்கை ஒழிக்கவேண்டுமாயின் என்னளவிலிருக்கின்றதோ! என்னொருத்தியினால் ஆகத்தக்கதோ! அன்று. ஏனெனில் பெருவாழ்வுடையீர்! இப்போது எனக்குண்டாயிருக்குந் துன்பம் பலரும் ஒய்வில்லாது செய்யும் செய்கையினா லுண்டாகிய பெருந்துன்பம் இவரெல்லாரினுஞ் சிறந்து இந்நோய்வளர்ப்பதில் தலைவராயுள்ள மன்மதனரோ என்பக்கலில் நின்றும நீங்கவேயில்லை. இம்மன்மதனர் எரிவிழிப்பட்டும் இவ்வாறுசெய்யும் வலியுடையராயிருப்பின் படாதிருப்பாராயின் இன்னமும் என்செயுவல்லரோ அறியேன் பிறைக்கண்ணியையும் கொன்றைமலரிணையும சூடிய சடைமுடியினையுடைய இறைவனுருடைய அருள் பெற்றுடையாராகிய தம்பிரான்றோழர்தான் யான் படுந் துன்பத்தை யறிவரோஎன்றால் அவரும்அறியார். ஏனெனில் யான் அவராசையால படுந்துன்பத்தைப்போல் எனதாசையால் அவருந் துன்பமடையவருமாயின் எனக்குண்டாகிய துன்பம ஒழிந்தேவிடும். அது அவருக் குண்டாகவுமில்லை எனக்கு இத்துன்பம் நீங்கும் வகையும் தெரியவில்லை "யாருமற்றவருக்குத் தெய்வமே துணை" என்பதுபோல் தேரும் கொடியும் நெருங்கிவரும் திருவிழார் சிறப்புவாய்ந்த வீதியினையுடைய திருவாரூருடைய தியாகேசரே! நீரொருவர்தான் என்துயரத்தை யறிந்தால் அறியலாமேயல்லாமல் வேறு யாவரறிவார். என்தெய்வமே! உனது அடியாளாகிய யான் உன்துதோழரால் சோர்வடைந்திருக்கின்றேனே இது தானோ நானடையத்தக்கது. இச்சோர்வை நானடையலா

மோ! கங்கையும் பிறையும் சர்ப்பமாலைகளும் வெண்டலைமாலையும் உடையசடைமுடியினையுடையீர் நீராவது விடையினையூர்ந்துவிரைந்து என்பால்வருவீர். உம்பால் அன்பிலாதவர்போல் நான் துன்பமுடையவளாயிருக்கின்றேன். நான் அன்பில்லாதவளுமல்லள் துன்பம் படத்தக்கவளுமல்லள் ஆகலின் நீர் எழுந்தருளிவந்து எனதுதுன்பத்தைப் போக்கியருளுவீர் என்றனர்.

(கஎஅ) என்றிவ்வண்ணமாக அன்பினால் சுதந்தரங்கொண்டுபேசும் பரவையாரையும், வன்றொண்டப்பெருமானையும் இம்மண்ணுலகில் வரும்வண்ணமாக ஸ்ரீகயிலையின்கண் இவ்விருவரையும் அடிமையாகவுடைய இறைவன் அருளினனுகையால் இப்பொழுது இருவர்காதலையும் முற்றுப்பெறச் செய்யநினைத்து அதுபோலும் முற்றுப்பெறச் செய்யமுயலவேண்டியவர் அவரன்றி யாவரிருக்கின்றனர், ஆகலான் தேவர்களெல்லாம் வணங்கும் செல்வத்திருவாரூரின்கண் வாழும் "எம்பெருமான் அவ்வூரின்கண் வாழும் எல்லாஅன்பர்களுடைய கனவின்கண் அன்றிரவே சென்று நாமழைக்கவந்த தோழனுக்கும் நம்பரவையாருக்கும் நாளைக்கே நீங்களெல்லாருமிருந்து கலியாணத்தைச் செய்யக்கடவீர்களென்று அவர்களறிவில் அறியும்படித் திருவாய்மலர்ந்தருளினன்.

(கஎகூ) அடியார்களுக்கருளியபடியே தம்மால்நிலைபெற்ற புகழுடைய நாவலர்கோனாகிய தமதுதோழரிடத்திற்

சென்று சுந்தரனே! நீகாதல்கொண்டு நம்மால் இன்றுவேண்டிய பரவையைத் தந்தோம் நமது அடியார்களுக்கும் பரவையை நாளையதினமே உனக்குக் கலியாணஞ் செய்துவைக்கும்படி கட்டளையிட்டுவந்தோம் என்றருளி, அங்ஙனமே பரவையார்பாற்சென்று நம்பால்பரவிய அன்புடையாளே! நீகவலையொழிக நமதுதோழன்பால் உனக்குக்கலியாணம் வந்துவிட்டது நாளையதினம் என்றருளிப்போயினர்.

(கஅ0) கனவின்கண் இவ்வாறருளிய திருவாக்கைக் கேட்டவராகிய பரவையாருடைய நெஞ்சத்தின்கண்கவலைக் கிடஞ்செய் கரையில்லாத துன்பமென்னும் இருளும் இரவும் ஒழியும்போது அத்துடன் ஒழியத்தக்க காமவிருளும் ஒழியுமாறு சூரியன் உதயஞ்செய்ய அக்காலத்தில் அருளுதயம்பெற்ற அடியார்களெல்லாங்கூடி அழியாத்துணையாகிய அருளாளர் அருளிய பேரருளை யெண்ணியெண்ணி அவ்வெம்பெருமானைத் தொழுது கனவின்கண் கட்டளையிட்டபடியே நாவலூராளியாகிய சுந்தரமூர்த்திகள் மனக்கவலையொழிந்து மகிழுமாறும் இம்மணம் போலும் எம்மணம் எம்பிரானால் மணம்பெற்றது என்று யாவரும் அதிசயிக்குமாறும் தியாகராஜமூர்த்தியினுடைய தகுதிக்கு ஏற்ற சிறப்பினை யுடைத்தானதாய்ப் பரவையாருடைய கலியாணத்தைச் செய்துமுடித்தார்கள்.

(கஅக - கஅஉ) பரவையாருடன் மணக்கும் மணக்கோலங்கொண்ட நாவலூரர் தேவராஜனாகிய தியாகேசனுடைய

திருவருளால் பரவையாரது போகமார்த்த பூண்முலையாகிய பர்வதாக்ரமே யோகபரம்பரையால் துவாதசாந்தாதீதமாகிய பரவெளியைப் போய்க் கூடுவதற்குத் தாம்பற்றும் பற்றுக் கோடாக விரும்பி ஓர்நாளன்றிப் பலநாளும் பற்றிய அப்பற்றின் சம்பந்தத்தால் காணப்படாத திருவருளாகிய இறைவனடியை அப்பரவெளியிற்கண்டு அவ்வடியைத்தமது சிரத்திலும் இருதயகமலத்திலும் பிரகாசிக்கும்படியாகச் செய்து இவ்வாறான ஞானயோக சம்பந்தானுபவ சிவானந்தத்தைத் தந்து உள்ளக்கமலத்தில் வீற்றிருப்பதுபோல் கமலாலயத்திலும் வீற்றிருக்கும் இறைவனுக்குத் தமிழ்ச்சொல் என்னும் நல்லமலர்களாற் றொடுக்கப்படும் திருப்பதிகப்பாமாலைகளைச் சாத்தி அப்பாமாலைப்பெருக்குக் கிடமாகிய பரவையாருடன் கூடி தமது இறைவனுடைய விளையாடலைச் செய்துவருவாராயினர்.

(கஅ௩ - கஅச) எவ்வாறு செய்துவந்தாரெனின்! பரவையாருடன் கூடி அவரது இருகுன்றங்களாகிய குசங்களைச் சாரும்போதெல்லாம் சென்னியிலும் உள்ளத்திலும் இறைவனுடைய ஞானக்கிரியா சொரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கும் அடிகளினின்றும் பெருகாநின்ற பேரானந்தப் பெருக்கைப் பரவையாருடைய திருமாளிகைப் பக்கத்திலும் பூஞ்சோலைகளிலும் பூந்தடங்களிலும் செய்குன்றுகளின் மீதிலும் சிறுமேடைகள் மீதிலும் குளிர்ச்சிபொருந்திய முத்துப்பந்தரிலும் இருந்துஇருந்து உண்டுகளித்து அவ்விடங்களினின்று

நீங்கி தியாகேசனைக் கும்பிடவேண்டுமென்னும் ஆசைமேற் கொண்டு, அமரரும் அதிசயிக்கும்படியான பொன்னுடை யுடுத்து குங்குமப்பூமுதலிய கலவைகள் கலந்த சந்தனக் குழம்பைப்பூசி முடியிலும் மார்பிலும் தோள்களிலும் முன் னங்கைகளிலும் விரல்களிலும் இடையிலும் பூணவேண்டிய மாணிக்கமயமாயிருக்கின்ற ஆபரணங்களுள் பூணவேண்டு வனவற்றைப்பூண்டும் அணியவேண்டுவனவற்றை அணிந்தும் இந்திரசெல்வத்தின்மேல் செல்வமுடைய காட்சியிற் சிறந்த வராய், கையில்பொற்பிரம்பும், காதுகளில் குண்டலங்களும், மார்பில் துவளும் பூணூலும், திருநெற்றியில் திருநீற்றொளி யும் விளங்கப்பிரகாசித்தனர். இவ்வாறுபிரகாசிக்கும் சுந்தர ரது திருமேனியின் சுந்தரத்தையும் அச்சுந்தரத்துக்குச் சுந் தரஞ்செய்து காட்சிப்படும் ஆபரணச்சிறப்புகளையும் இவை யாவும் சைவபூஷணமாகவே பிரகாசிக்கச் செய்யவல்ல திரு நீற்றொளியின் சிறப்பையும் பலவாற்றானும் அழகிற்சிறந்த மங்கையர்கண்டு தம்பிரான் தோழராய்ப் பரவைநாயகராய் விளங்கும் இவருக்கு இவ்வளவுஞ்செய்யத்தரும் சிறப்புடைத்தானதே. அந்தோ! இவரணிந்திருக்கும் ஆபரணாதி அலங் காரங்கள் யாவும் அவரது திருமேனிக் கழகுசெய்வதாகியும் அவரது திருமேனியினழகு இவைகளுக் கழகுசெய்வதாகி யும் காணப்படுகின்றன. இவற்றைக்காணுறும் நாம் எதனைச் சிறந்த தென் றெடுத் தோதுவது என்று அதிசயித்துக்கூடி சைவமெய்த் திருவின்கோலம் யாவருடைய கண்களிலும்

உள்ளங்களிலுங் தழைத்து நிரம்புமாறு வீதியின்கண் புறப் பட்டு வந்தனர்.

(க௮௫-க௮௮) இவ்வழகிய திருக்கோலத்தோடு வீதி யில் வரும்போது அவரது இருபக்கத்தும் பரவையாரது சேடியர்கள் நெருங்கி "திருநாவலூரின்கண் அவதரித்த நல்ல சைவயானையே! என்றும், திரிபுரதகனஞ் செய்து மால்விடை யூர்ந்தவருக்கு அன்புருவமா யிருக்கின்றவரே! என்றும், அழிவில்லாத சிறப்பினாற் பெருமை பெற்றுள்ள ஆதிசைவ குலத்தலைவராகிய ஆரூரரே! என்றும், தனித் தனிபுகழ்ந்து பாடிவரவும், இவர்களைப்போலவே சேவற்கா ரர்கள் இருபக்கத்தும் யானை குரங்கு கோழி சிவல் கவுதாரி ஆகிய இவைகளைப்பற்றிக்கொண்டு அவைகளுக்குத்தாங்கள் கற்பித்துவரும் மொழிகளை அவைகள் சொல்லும்வண்ணம் சொல்லிவரவும், மலர்கள்நிறைந்த பூந்தட்டுகளையும் வாசனை வீசும் தாம்பூலத்தட்டுகளையும் ஏந்திக்கொண்டு மைதீட்டிய கண்களைப்படைத்த மங்கையர்கள் வரவும், பொன்னணிக ளால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள குதிரைகளைப்பற்றிக்கொண்டு குதிரைச்சேவகர் பின்னேவரவும், நடுவே முத்துவிதானம் நிழல்செய்து வரவும், நான்குவேதங்களிலும் வல்லவேதியர் கள் வேதவொலியுடன் வரவும், மாலை அணி முதலியவற் றைத் தாங்குதலால் அசைதலையுடைய தோளையுடைய சுந் தரமூர்த்திகள் தியாகேசனுடைய கோயிலைச்சமீபித்து உள் ளே புகுந்து தேவாசிரியமண்டபத்தைச் சார்ந்தனர்.

(க௮௪க) சார்ந்தபோது அம்மண்டபத்தினுள்ளே விண்ணுலகில்வாழும் தேவகூட்டங்களொழிய மண்ணுலகில்மிக்க சிறப்புடன் வாழ்கின்ற எண்ணிறந்த அடியவரெல்லாம் கூடியிருக்கக் கண்டனர். கண்டபோது அவர்கள் திருநீறு சண்ணித்த திருமேனியிெனொளியும் அத்திருமேனியின் இடையிடையே ஒளிவிடும் கண்மணியிெனொளியும் அவ்விரண்டொளியோடு சிவநாமங்களை இடைவிடாது உச்சரித்தலாகிய வாயொளியும் உடையவராயும், பாமாலைகளைப் பண்ணிசையோடுபாடுகின்றவராயும், தியானயோகத்தில் அசைவற்றிருக்கின்றவராயும், ஐம்புலன்களும் தத்தமக்குரிய விஷயங்களில் ஆவலோடு செல்லுதலொழிந்து ஒருங்குகூடி பேராசையுடன் பேரருளாளனாகிய இறைவனது திருவுருவமாகிய சிவலிங்கமூர்த்தியை வழிபடும் அர்ச்சனை யுட்பட்டிருக்க ஆசைமேற்கொண்டிருப்பவராயும் இருத்தலைக்கண்டு மனம்நைந்து மெய்தானரும்பி விதிர்விதிர்த்து கைதான் தலைவைத்து கண்ணீர்ததும்பி உள்ளம்வெதும்பி அந்தோ! நாம் தியாகேசனுக்குத்தோழனும் பேறுபெற்று என்றும் மணக்கோலத்துடன் இருக்கப்பெற்றோமே யன்றி இவ்வன்பருள்ளாம் சிவமே பெறும் திருவெய்திற்றிலமே, இவரெல்லாம் திருமூலட்டானம் புலம்பலம்பாவரு தொண்டரன்றோ, புற்றிடங்கொண்டான்றன் தொண்டரன்றோ, திருமூலட்டானன் செங்கட்பொருவிடையான் அடித்தொண்டர்க்குத் தொண்டரன்றோ, திருமூலட்டானரெனச் சிந்தைசெய்து பூசனையைச் செய்யும் பூசுரர்களாகிய தொண்டர்களன்றோ, திருமூலட்டானனுக்

குப் பொருந்தும் தவமுடைத் தொண்டர்களன்றே, திரு மூலட்டானன் செய்யபூங்கழலானடித்தொண்டர்களன்றே, எங்கள் திருமூலட்டானனாகிய புண்ணியன்தன்னடித்தொண்டர்களன்றே, திருமூலட்டானனாகிய திருக்கயிலைப் பொருப்பன்விருப்பமர்தொண்டர்களன்றே, திருமூலட்டானனுக்குப் பொய்யன்பிலா அடித்தொண்டர்களன்றே, இராவணன் றன் வலிவாட்டுவித்த பொற்கழலானடித் தொண்டரன்றே இத்தன்மையான சீலம்வாய்ந்த அருளாளர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணியத்தை இதுகாறும் பெறுதிருக்கின்றோமே, உன்னவரியனையும் ஒருமகள் கேள்வனையும் உள்ள நம்பெருமான் பரவையெனும் மெல்லியலைக்கூட்டி அவள்தன் பொன்னருமுலையோங்கல் புணர்குவடே சார்வாகப், பன்னாளும் பயில்யோக பரம்பரையில் நம்மைச்செலுத்தி அங்குகாணப் படும் கருதுவதன் முன் கருத்தழியப்பாயும் இரவுபகலில்லா இன்பவெளியூடே நாம் விரவிவிரவிநிற்பவும், அங்ஙனம் நிற்கச்செய்து அதன்பின்னர் அங்ஙனம் மிகவும் விரைந்துவரும் அருளானந்தத்தைப் பருகவும் செய்தனன். அது போலும், இங்குகாணப்பெற்ற புண்ணியசீலராகிய அடியார்களுடைய கூட்டத்தில் மருவிப் பெறத்தகும் சுவானுபூதியாகிய சிவானந்தப்பெருக்கையும் நாம்பெறுமாறு இங்குள்ள அடியவர் திருக்கூட்டத்தவர்க்கு நம்மை அடியானாகப் பண்ணுநாள் எந்நாளோ என்று பரமேஸ்வரனாகிய தியாகேசனுடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்து உள்ளே செல்லத்தொடங்கினர்.

(௧௧௰—௧௧௬) அங்ஙனந் தொடங்கும்போது தம்மைச் சார்ந்தவர் கருதுங்கருத்தை அக்கணமே முடிக்குங்கருத்துடைய இறைவனே இவருக்கு இறைவனாகலின் தமது தோழராகிய சுந்தரமூர்த்திகள் விரும்பிக்கருதிய தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணியத்தை அக்கணமே முடிக்கத் திருவுள்ளத்தெண்ணினார். அவரெண்ணிய திருவுள்ளப்படியே "சிவனாரது செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடியையே பற்றாகப்பற்றி வேறு எப்பற்றினையும் அறவெறியும் "விறன்மிண்டர்" என்னுந் திருநாமம்பெற்றுள்ள பெருமானார் அன்று தேவாசிரியத்தை வந்தடைந்து அளவிலா அடியார்குழாத்தைக்கண்டு அளவிலா ஆசைகொண்டு அவர்க்காட்பட்டு அவரடித்தொழாதார்க்கு அக்கணமே இடையூற்றைச் செய்யும் அரிய சிவபுண்ணியத்தைத் தாம் பெறுதற்கரிய பேறாகப்பெற்று அவர்களுக்குச் செய்யப்படும் உரியதொண்டாகச் சேவகத்தொழிலை மேற்கொண்டு அங்கு உலாவிக் கொண்டிருந்தனர்.

எனக்கு "தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணியம் உண்டாங்கொலோ" என்றெண்ணி அடியார் கூட்டத்துக்குச்சமீபமாகச் செல்வதற்கஞ்சி ஒருபுடையொதுங்கிச்செல்லும் சுந்தரமூர்த்திகளது செல்லுகையை அவ்விறன்மிண்டநாயனார், அஞ்சிச் செல்வதாகக்கருதாது அஞ்சாது செல்வதாகவே கருதி அடங்காக்கோபங்கொண்டு அக்கணமே அங்குள்ளார் சிலரைப்பார்த்து அடியார் அடிபணியாது அப்

புறஞ்செல்லும் இவர் எப்புரத்தார் என்று வினவி இவர் எப்புரத்தாராயினும் எமக்கென்னும். இவர் உள்ளேபுகும் தகுதியுடையவரன்று. ஆகவே இவர் உள்ளேசெல்லாவண் ணம் அப்புறப்படுத்துங்கள். என்று சொல்லியபொழுது அடியவரெல்லாம் அஞ்சி விறன்மிண்டரைப்பார்த்து அடி பணிந்து தொண்டர்சீர்பரவும் அன்புடைப் பெரியோரே! புறம்போகச் செய்யும்படிக் கட்டளையிட்ட அவர்தம்பிரான் தோழராயிற்றே அவர் எம்மால் புறம்பாக்குந் தன்மையரோ தேவரீர் அவர்செய்தி யறிந்திலீர்போலும் என்று நடுக்க முற்றுச் சொல்லும்பொழுது விறன்மிண்டர் அடியார் அடி பணிய எண்ணாது செல்லும் இவரை யாதுஎண்ணித் தோழ மைகொண்டனரோ! அவ்வெம்பெருமான் இவரைத்தோழ மையாகக் கொண்டதனாலே நாம் அடியவர்களை வணங்குத லெற்றுக்கென்று அதனை யொழித்து இறைவரை நேரே தொழுதற்கு இவர்செலலத்துணிந்தனர்கொல்நன்று!நன்று!! இறைவன் "பரந்துபல்லாய் மலரிட்டு முட்டாது அடியே யிறைஞ்சி, யிறந்த எல்லாம் எமக்கே பெறலாம் என்னும் அன்பருள்ளங் கரந்துநில்லாத கள்வ"னாயிற்றே அக்கள்வ னைக் காணுமிடமாகிய அடியவரிடத்துக்காணாது அவ்வன்பர் காணுமிடத்துக்கு இவர் நேரேசென்று காணுமாறெங்ஙனோ யானறியேன். இவரை அன்றுவெண்ணெய்நல்லூரில் அடிமை யென்க்கொண்டு இங்குதோழமை கொண்டது இவர் இங்கு கொண்டிருக்கும் போகநலம்பெற்று வாழ்வதற்குத்தானோ, இவர் எந்நலம் பெற்றுவாழினும் வாழுக. இவர் எமக்குப்புறம்

பானவரே! இவரைப்பிரியாத்தோழமையாக அவ்விறைவரும் கொண்டிருப்பின் அவரும் எமக்குப் புறம்பானவரே யாவர் என்றனர் இருவரும் அங்கு இல்லாமல் புறம்போதத்தக்க வரே என்று அன்பர்கள்பால் வைத்த மெய்யன்பால் அநுதி யாக நிக்கிரக அனுக்கிரகஞ்செய்து வந்த பல நாட்களுள் திருவாரூர் கோயிலாக்கொண்டநாள் இந்நாள் என்று யாவ ரானும் அறிவதற்கில்லாமல் வாழ்கின்ற இறைவனும் சுந்தர ரும் புறகென்று சொல்லிய உறுதியாகிய அந்த மெய்ம் மொழியை நம்பியாரூரர்கேட்டு உள்ளேபோவதற்குந் துணி யாமல் வெளியே வருவதற்கும் மனங்கொள்ளாமல் சிறிது நேரம் மயங்கிப் பின்னர் நம்மைப் "புறகு" என்றதுபோலும் நமது இறைவனையும் "புறகு" என்றனரே அவர் என்னயி னரோ அவ்வதிசயத்தைக் கண்ணுறுவோமென்று கொற் றவாயில்பணிந்து இருகரங்களையுங் குவித்து நோக்கும் போது நறுமணங்கமழுங் கொன்றைமாலைவிளங்கத் தோழர் காணுமாறு தமது திருகோயிலுக்குப் புறம்பே எதிரேதோ ன்றி வுருவத்தைக்காட்டி நின்றனர். நின்ற அவ்வருட்கோ லத்தைக் காணப்பெற்றதோழனர் தமது தம்பிரானரது பா தங்களைப் பணிந்து அப்பாதங்களைத் தலைமேற்கொண்டு உனதுஅருளுருவாகிய பரவையைக்கூட்டி அதில் ஆழ்ந்தி ருக்கச் செய்ததுபோலும் அன்புருவாகிய அடியார்கூட்டத் தோடுகூடி அபராஅன்பினைப்பெற்று சிவானந்தமென்னும் பேரானந்த சொரூபியாய் யானிவ்வுலகில் வாழுமாறு செய் தல்வேண்டுமென்று குறைந்தடைந்தார் ஆழாமைக் காக்

கும் திருவடிகளை வேண்டிப்பின்னரும் அவ்வடிகளைநோக்கி இவ்வடிகளாகிய செந்தாமரை அன்பர்சிந்தையில் மலர்ந்து பெருகா நின்ற பரமானந்தமென்னும் நல்லதேன் வெள்ளத்தை வேதங்களென்னும் வண்டுகள் சூழ்ந்து உண்ணுநிற்கின்றனவன்றோ, அந்தநல்லதேனுனது நானும் பருகிக்களிக்கும்படி எதிரே இங்ஙனம் நின்றனவன்றோ, இன்னமும் இவ்வடிகளின் பெருமையைஎன்னென்று கூறுவேன். இவ்வடிகள் உலகெலா முய்யப்பொன்னம்பத்துள் நடனமாடுவன, அன்பர்கள் சித்தங்கலங்க இயமன்வருவானுயின் அவனுயிர்மாளும்வண்ணம் கோபித்தழிக்கும் கோபத்தையுடையன, நறுமணங்கமழும் பூமாலையணியப்பெற்ற கூந்தலையுடைய உமாதேவியார் தமதுகைகளால் மெல்லென்று தடவச்சிவப்பேறியுள்ளன, சைவவொழுக்கத்திற் சிறந்த மாதவர்களுடைய நெஞ்சத்துள் பிரகாசிப்பன, பரிபாகம் வரம்பெறுதவரை அது வரும்வண்ணம் அவரை வேதிப்பன. ஆதியந்தங்காணுதெழுகின்ற சோதிக்குள் சோதியாய் ஒளிருந் தன்மையுடையன, மாலும் அயனும் அகழ்ந்தும் பறந்தும் காணுத ஆள வினையுடையன, வேதங்களெல்லாம் தமதுமுடிமேற் கொண்டிருப்பன, பேதையேனுகிய யான் அடிமையாகேனென்று வழக்காடிய பெரியபிழையினைப் பொறுத்து என்னையாள்வன. எனதென் றனுபவிக்கவரும் இன்பங்களையெல்லாம் அங்ஙனம் அனுபவிக்கவொட்டாமலும் அவைகளால்வரும் ஆகாமியமாகிய குற்றங்களை என்னுடையது ஆக்காமலும் இருத்தற்கு என்னுடனுய் இசைந்திருப்பன.

(கசுரு) இவ்வாறு திருவடியைப் புகழும்போது இடபாருடராகிய இறைவரும் அடியார் நடுவுள் சுலக்குமாறு அடியைவேண்டும் நம்பியாரூரருக்கு அதனையே அருள்செய்யக் கருதி அடியார்களுடைய வழித்தொண்டு இத்தன்மைத்தா மென்று அவருணருமாறு அவரறிவின்கண் முன்னர் விளக்கினாலன்றி விளங்கா தாகலின் முன்னர் அறிவின்கண் விளங்குமா றுணர்த்தியும், பின்னர் அவருண்மையை உள்ளே உணர்த்திய வண்ணம் வெளியேயும் வாக்கினாற் சொல்லும் வண்ணம் திருவாக்கான் அவர்களுடைய பெருமையை அருளிச்செய்வாராயினர்.

(கசுசு)பரவைமணவாளனே! கீளார்கோவணமும் திருநீறும் மெய்யிற்பூசி உருத்திராக்கமணியையும் தாங்கியிருக்கும் பெருமையால் எமக்கு ஒப்பானவராகின்றனர்-அஃதாவது அருளுருவத்துக் குரியாரெல்லாம் யானகவே நினைப்பதற்குரியராகின்றனர். எம்மைச்சோஹம்பாவனையாற் பாவிக்கும்பாவனையில் நீங்காதிருப்பவராகலான் எம்மைப்பெற்றவராகின்றனர். எம்மோடு ஏகமாகிநிற்கும் பணியில் வழுவாது நிற்பவராகலான் உலகை வென்றவராவர். அஃதாவது மலமாயா கன்மங்களை வென்றவராவர். அவற்றை வென்றாராகையினால் ஊனமேலொன்று மில்லார். அஃதாவது பிராரத்தானுபவங்கள் வந்துவாதிப்பதும் பேதிப்பதுஞ் செய்யாமலிருக்கப் பெற்றவராவர். செய்யாதொழியவே அருமையாம் நிலையில்நின்றார் - அஃதாவது தமது அறிவிச்சைசெயல்கள்

அருள்நிலையினின்றும் நீங்காதிருக்கும் நிலையில் நிற்பவரா யிருப்பர். அந்நிலையில் நிற்கப்பெற்றதனால் அன்பினால் இன்பம்ஆர்வர். அஃதாவது இறைவனாகிய எனது அறிவிச்சைசெயல்கள் அவரது அறிவிச்சை செயல்களை ஆண்டு அவ் வறிவிச்சை செயல்கள் காணும் உபகாரத்தையும், காட்டும் உபகாரத்தையும் மாறாது உணரும்வகையைச் செய்து எம்பால் அன்பினையே விளைவித்துப் பேரின்பத்தை நுகர்விக்கச் செய்ய அதனை நுகர்கின்றவரா யிருப்பர். அந்த நுகர்ச்சியாகிய பேரின்பானுபவம் கைகூடவே இருமையுங் கடந்தோராவர். அஃதாவது. இருவினைகளையும், இன்பத் துன்பங்களையும், பிறப்பிறப்புக்களையும் ஒழிந்தவ ராவர். இவ்வாறான இலக்கணத்திலும், அனுபவத்திலும் வழுவாதவர்களான இவ்வடியார்களை நீ சென்றடைவாயாக என்றார்.

ஆரூர் நாதனாகிய தம்பிரானார் - அடியார்கள் தமது திருவேடத்தால் தம்மைப்போலும் பெருமையுடையா ரென்றும், தம்மைத் தமது உள்ளத்தின்கண் செய்யும் இடைவிடா தியானத்தால் தம்மைப் பெற்றாரென்றும், தம்மோடு ஏகமாகி யிருத்தலால் உலகை வெல்வாரென்றும், தமது அருளாலல்லது ஒன்றையும் செய்யாமை யாகிய பணியில் வழுவாதுநிற்றலால் ஊனமேலொன்று மில்லாரென்றும், மும்மலங்களையுங் களைதல், அடியாரோடிணங்கியிருத்தல், ஆலயந்தானும் அரனெனத்தொழுதல் ஆகிய தமது அரிய செயலில் அறிவிச்சைசெயல்கள் நீங்காது நிலைபெற்றிருத்த

லால் அருமையாநிலையினின்றுரென்றும், அங்ஙனமே தமது உபகாரத்தைக் கருதுந்தோறும் உண்டாகும் உருக்கத்தினால் எல்லாக்கருவிகளும் கரைந்துகரைந்து இருகண்ணீர் மழை வாரத் துரியநிலைகடந்து பரவசப்பட்டிருத்தலால் அன்பினால் இன்பமார்வார் என்றும், நாம் அன்பினால் இன்பம் ஆர்ந்திருப்பவரது ஆகாமியவினையையும் பிராரத்தானுபவத்தையும் நம்முடையதாகவே கொண்டிருத்தலால் இருமையுங் கடந்தாரென்றும் ஆகலான் இவரை நீ யடைவாயென்றும் தோழருக்கு அருள்செய்தனர்.

(கசுஎ) அதனைக்கேட்ட தோழனார் எம்பெருமானே! நானிப்பொழுது குற்றமற்ற பெரியதோர் நெறியைப்பெற்றேன் என்னையெனின், உலகின்கண் சிற்றின்பத்தி லாழ்ந்தார் பேரின்பத்துறையை அறியாதிழக்கப் பெற்றவராயும் பேரின்பத்துறையில் செல்லப்பெற்றார் சிற்றின்பத்தைப் பெருந்துன்பத்துறையெனக் கண்டொழிந்து அதிற்சென்றவராயும் இருக்கின்றனர். யான்சிற்றின்பத்திலாழ்ந்து பேரின்பத்தையறியா திழந்தே னென்பதும், பேரின்பத்தைப் பெற்றுச்சிற்றின்பம் பெருந்துன்பமெனக்கண் டொழிந்தேனென்பதுமின்றி "பெற்றசிற்றின்பமே பேரின்பமாய் அங்கே முற்றவரும்பரிசு" எனவும், "முளையாதுமாயை" எனவும், "உடற்புடைய யோகிகள்தாம் உற்றசிற்றின்பம், அடங்கத் தம்பேரின்பத்து ஆக்கில்-தொடங்கி, முளைப்பதும்லொன்றில்லை முடிவதும் ஒன்றில்லை இளைப்பதும் ஒன்றில்லை யிவர்" என

வும்கூறிய சித்தாந்தானுபவத்தில் என்னைநிறுத்தி அந்நெறி இந்நெறியென உலகம் உணர்ந்துய்யுமாறும் அருளிய பெரும! யான் உனதருட்செயலை என்னென்று கூறுகேன்.

அஃதாவது,—அங்கு வெண்ணெய் நல்லூரில் "அடிமை" யாள் என்றுகொண்டதனுண்மையும், இங்கு "தோழமையாக வுனக்கு நம்மைத்தந்தனம்" என்றதனுண்மையும் இன்று கண்டுணர்ந்தேன். என்னையெனின், என்னை யடிமையாகக்கொண்டதனால் நான்பெறத்தக்க பேரின்பானுபவமும் தோழமையாக உன்னை எனக்குத் தந்ததனால் நான் பெறத்தக்க சிற்றின்பானுபவமும்பெற்றேன் என்றும்உணர்ந்தேன். அக்கணமே அவ்வுணர்ச்சியேயனறி, சங்கரா! தந்தது உன்றன்னைக் கொண்டது என்றன்னை. இவ்வாறு பரிவர்த்தனை செய்ததில் யான் உன்பால் அந்தமில்லா ஆனந்தம் இப்போது பெற்றவனாயினேன். நீ என்பால் பெற்றது யாதோ அதனை யா னறியகில்லேன். என்ற திருவாக்கின் வியப்பினையுமாம். அஃதாவது. சிற்றின்பம் என்பது அந்தமுடைத் தானதால் அதுசிற்றின்பமெனவும், பேரின்பம் என்பது அந்தமற்றதனால் அது பேரின்பமெனவும் பெயர் பெற்றன. அங்ஙனமிருக்க என்மாட்டு நீவழக்கையும்அருளை முன்னிட்டுச் செய்த உபகாரச்செயல்களால் அந்தமுடைய இன்பம் இதுவெனவும், அந்தமடையாத இன்பம்இதுவெனவும் வேறுபிரித்து அறியாதொழிந்தேன். எங்ஙனமெனில் யான் சிற்றின்பத்திற் குரிமையாகப் பெற்றது "பரவை" பே

ரின்பத்துக் குரிமையாகப்பெற்றது இனிக்கூடப்போகும் அடியவர்கூட்டம். இவ்விரண்டும் கூடியது உம்மாலேயாம். உம்மாலே கூடப்பெற்ற இவ்விரண்டனுள் - சிற்றின்பத்துக்குரிமையாகப் பெற்ற பரவைபால் பெற்றது சிற்றின்பந்தானோ வென்றெண்ணுமளவில் அது பேரின்பமாகவே முடிந்தது. எவ்வாறெனின், யான் பரவையைக் கண்ணுற்ற காலத்தும் பின்னர் அவரை விரும்பியகாலத்தும் விரும்பியபடியே அவரைக் கூடியகாலத்தும் கூடி அனுபவித்தகாலத்தும் அனுபவித்து ஆனந்தமுற்றகாலத்தும் அந்தத்தை யடையும் சிற்றின்பத்தைக் கண்டேனில்லை. அஃதாவது -உன்னைக்கண்டே பரவையைக்கண்டேன், உன்னைவிரும்பியே அவளைவிரும்பினேன், அவரை நீகூட்டவே நான்கூடினேன். நீ அனுபவிக்கச்செய்தே நான் அனுபவித்தேன், அவ்வனுபவத்தில நீ உதிக்கச்செய்த ஆனந்தத்திலேயே நான் ஆனந்தித்தேன். இங்ஙனமான அனுபவத்தையே நான்பெற்றேனாதலால் பரவைபால்பெற்றது சிற்றின்பமாகாது பேரின்பமாகவே முடிந்தது. சிற்றின்பத்தைக் காணுமுறைமை எவ்வாறெனின்! உன்னைக்காணமல் பரவையையேகண்டும், உன்னை விரும்பாமல் அவரையேவிரும்பியும், நீகூட்டாமல் நானேகூடியும், நீ அனுபவிக்கச்செய்யாமல் நானேயனுபவித்தும், நீஉதிக்கச்செய்யாத ஆனந்தத்தில் நான் ஆனந்தித்தும் இருப்பேனாயின் பரவைபால் அதனைக்காணலாம். அன்றியும் பரவை என்பதனால் அதுகடலென்றாயிற்று. ஆகவே அங்குண்டாகும் இன்பம் சிற்றின்பமாமாறு யாங்ஙனம். அல்லதுஉம் அடியார் நடுவுள்

கானிருக்கும் செயலை என்னை அடிமை கொண்டகாலத்து அதற்குப்பயனாகச் செய்யவேண்டியதாயிருக்க அங்ஙனஞ் செய்யாது, என்னைத் தோழமைகொண்டு என்றும் மணக் கோலத்துட னிருக்க அருளியதற்குப் பயனாகப் பரவை யைக்கூட்டியும், "வேட்கைதீர விளையாடுவோய்" என்றருளிய படி மாளிகை சோலை செய்குன்றுமுதலிய எல்லாவிடங்களி லும் விளையாடும்படிச் செய்தும், அவ்வின்பப் பெருக்கைத் தந்தருளிய உன்னைக்கண்டு களிக்குமாறு நான் சகலபோக வைபவத்துடன் வரும்போது அன்றுசெய்யவேண்டிய அடி யார்கடுவுளிருக்கும் செயலை இன்று நீசெய்யத் திருவுளத் தெண்ணி அடியவர் திருக்கூட்டத்தை நான்காணுமாறு செய்து, கண்ட அப்பொழுதே இத்தொண்டர்க்குத் தொண் டராம் புண்ணியம் நமக்கும் உண்டாமோஎன் றெண்ணும் அவாவையுந்தந்து, அவ்வவா இன்றேதீர வன்றொண்டனாகிய எனக்குத் தகுதியாக விறன்மிண்டரையுங் கூட்டி, உமக்கு ஆட்பட்ட அடிமையாகிய என்னையும் என்னை ஆட்கொண்டு ஆண்டவனாகிய உம்மையும் புறகு புறகு என்று அஞ் சாது கூறும்படிச்செய்து, அதுகேட்டயான் இதற்கு என் செய்யக்கடவோமென்று உமதுதிருவடியை நினைத்து அடி பெயர்த்து நான்வரும்போது என் அடிகளாகிய நீரும் திரு வடியை நான்காணுமாறு காட்டியருளினீர். காட்டக்கண்ட பின்னர் அடியவர் பெருமையறியாத சிறியேனுக்கு எடுத்துக் கூறி "இவரைநீயடைவாயென்றும் அருளினீர். இதனைநான் ஆராயுங்காலத்தில் பரவையைக் கண்டதுமுதல் திருவடி

யைக் காணுமளவும் நீசெய்வித்து வந்தனவும் அதுபோல் நான் செய்துவந்தனவும் இனி அடியார் நடுவுளிருந்து பெறத் தகும் பேரின்பத்துக்கேற்ற செயலேயாய் வரக்கிடந்தனவாகக் காணப்படுகின்றனவே யன்றி சிற்றின் பத்துக் கேற்றசெய லாகக் காணப்படவில்லை.

ஆகலான் "ஏதந்தீர் நெறியைப்பெற்றேனுயினேன்" என்று எதிரே வணங்கிப் போற்றியபொழுது தமது தோழனார் கூறி யவையெல்லாந் திருவுள்ளத்தடைத்து மகிழ்ந்தவராய், மீள வும் சுந்தரமூர்த்திகளைப் பார்த்து நீ அவ்வடியவர் திருகூட் டத்தவரைப்பொதுவாகப் பணிந்துபோற்றுமல் அவர்களில் முதன்மையாக எடுத்துக் கூறவேண்டியவரை முன்னே எடுத் துக்கூறிப் பணிதல்வேண்டும். அதுவேயுமல்லாமல் அவர்க ளுடைய மெய்ச்செயலுந் தோன்றக் கூறவேண்டும். அஃதா வது, எம்முடைய தன்மைமுதலியயாவும் விளங்கச் சொன் மாலையாற் பாடி எம்மைமகிழ்விப்பதுபோல் பொய்மையற்ற அவர்களது மெய்மைச்செயலெல்லாம் விளங்கச் சொன்மாலை யாற்பாடி அவர்களை மகிழ்வித்துப் பணிவாயாக என்றனர்.

திருத்தொண்டத்தொகையருளல்.

(கசஅ) இவ்வண்ணமாகத் தன்னை யாளுடை நாயகனு கிய இறைவன் சொல்லியருளியதைத் திருமுனைப்பாடி நாட ராகிய சுந்தரமூர்த்திகள் தலையால்வணங்கிக்கேட்டு நின்று எம் பிரானே ! நீ என்னறிவின் கணின்று நீ அறிவிப்பதை யறிய வும், என்னுவின்க ணின்று நீ சொல்வதைச் சொல்லவும், யா

ஞர்! நீயே அறிபவனும் நீயே சொல்லுபவனும் இருக்கின்றனை. இஃதுண்மையாக, அவர்கள் தம்மை "நீதியானும் கோதிலாவாய் மையானும்" நீ சொன்மாலையாற் பாடுவாயென்று பணித்தது என்னையோ! அப்பெரியோருடைய வரலாறு இத்தன்மைத்தா மென்றும், அவர்களுடைய அருட்குணச் செய்கைகள் இத்தன்மைத்தா மென்றும் நா னெங்ஙனம் அறியவல்லேன். நானெப்படிப்பாடவல்லேன். யான் ஒன்றும் அறியவல்லே னல்லேன், சொல்லவல்லேனல்லேன் யானூர்! (சுதந்தரமற்றவனன்றே) நீ அருளியபடி நான்பாடுவது எப்படியோ, அப்படி நீயே பாடி அருளல்வேண்டுமென்றனர்.

(கககக) மலையரையன் மகளைத் தன்பாகத்தில் ஆளுகின்ற அருளாளன் ஆன்மாக்களெல்லாம் மும்மலச்சார்பாற்படுந் துன்பங்களெல்லா மொழிந்து ஆன்மசுத்தியும் பாசக்ஷயமும் ஸ்ரீபாதம் அணைதலு மாகிய மூவகையும் பெற்று அயரா அன்பினையுடைய அன்பர்கூட்டத்தோடு வாழ (உண்மையை உண்மையாகக்கூறிய) வேதவாக்கால் "தில்லைவாழந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்" என்று அளவில்லாத புகழ்படைத்தவனாகிய நடராஜமூர்த்தியை முன்னாகக்கொண்டு மூவாயிரவரொன்று புகழும் மூவா (கெடாத) புகழ்பெற்ற அந்தணர்களைத் தாமெடுத்துக்கூறிய அம்மொழியோடு சுந்தரமூர்த்திகளை நோக்கி மொழி இசைப்பாய் என்றருளினார் அஃதாவது, திருத்தொண்டத்தொகையைப் பண்ணிறைந்த பாடல்வழியாய்ப் பாடுவாயென்று அருளிச்செய்தனர்.

(உ00) திருவாரூர்த்தியாகேசர் "பாடுவாய்" என்றருளிய அக்கணமே தமது தலையில் திருவடிபொருந்தவணங்கி "தில்லைவாழந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்" என்ற அடியே பாட்டுக்கு முதலடியாகக்கொண்டு ஏனைய அடிகளையெடுத்துச்சொல்லி முடிப்பதற்கு அருளாகவும் கொண்டு பாடத் தொடங்கியபோது இந்நாவலர் பெருமானைப்போலும் அடியையும் முடியையுங் காணப்பெறாத அயன்மாலுக்கரியபெருமான் எழுந்தருளினார். எழுந்தருளினாரெனவே சுந்தரமூர்த்திகள் எதிரேகாணநின்ற பெருமான் கோயிலுக்குள்ளே எழுந்தருளினாரோ, அன்றி விறன்மிண்டர் "புறகு" என்றதனால் அவராணைகடவாமல் கோயிலுக்குள்ளே எழுந்தருளாமல அடியார் கூட்டத்துக்குள்ளே புகுவதற்குத் தேவாசிரியத்துள்ளே எழுந்தருளினாரோ அறியோம். அல்லது நம் இறைவனார் நாவலர் பெருமானாது பாட்டுகந்தபெருமானாகலான் இவர்பாட்டுச் செல்லுமிடத்துக் கெழுந்தருளுவா ரல்லது பாட்டில்லாவிடத்துக்குச் செல்லத்துணியார். அன்றியும இவரன்றிப் பாடவறியார் ஆகலான் தேவாசிரியத்தே எழுந்தருளினாரென்பதே திண்ணம். இது உண்மையாகலான் அவ்வுண்மை நிலையைக்கண்ட அடியார் அடிமைவேண்டிய சுந்தரமூர்த்திகள் தேவாசிரியத்திற் கூடியிருக்கும் அடியவர்பால் சார்வதற்கு நின்றவிடத்தினின்றும் பெயர்ந்து செல்வாராயினார்

(உ0க) சென்று அத்தேவாசிரியத்தை யணுகுவதற்கு முன் தூரத்தேநின்று அடியவர்கூட்டங்களை நோக்கிப் பல முறையும் பணிந்தார். அங்ஙனம் பணியுந்தோறும் அடியார்பாலிருக்கும் அன்பு இவர் பால் வந்துவந்து சேர்ந்தது. சேரச்சேரத் தாழ்ந்து தாழ்ந்து எழுந்துஎழுந்து சமீபத்திற்

சென்று "எங்கள குடிகெடினும் புரந்தரன் மாலயன் வாழ்வு சொள்ளேன்" என்றும, "நரகம்புகினும் நினது அடியாரொடு அல்லால்நள்ளேன்" என்றும், "உன்னையல்லாது பிறதெய்வம் உள்ளேன்" என்றும் இவைபோலும்வேண்டும் மனத்திண்மையிற் சிறந்த அடியார்களுக்கெல்லாம் பொதுமையாய் அடியேனென்று சொல்லாமல் "திருநீலகண்டத்துக் குயவனார்க்கடியேன்" என்று அவ்வப் பெரியாருடைய பெயராற் கூறி அடியேனென்றும, அடியார்க்கும் அடியேன் என்றும் கூறும்போதெல்லாம் பெருகும் ஆர்வத்தோடு" திருத்தொண்டத்தொகை" என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடி யருள்வாராயினர்.

(உ0உ) எம்பெருமானாராகிய வன்றொண்டப்பெருமானார் தேவர்பெருமானாராகிய இறைவனாது திருவருளும் அத்திருவருளால உணரவரும் ஞானமும ஆன்மாக்களெல்லாம் பெற்று அவ்விறைவனையேதத, தமது பெருமான் "தில்லைவாழந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்" என்று எடுத்துக்கொடுத்த மொழியை முதலாகக்கொண்டு அவ்வடியிலும் ஏனைய அடிகளிலும் செம்பொருள் தோன்ற திருத்தொண்டத்தொகையாகிய திருப்பதிகத்தைத் தமிழ்ப்பாமாலையாகப் பாடி அங்குவீற்றிருந்த அடியவர் எதிர் நிற்கும் விறன்மிண்டப் பெருமானார் திருவுள்ள மகிழுமாறு வீழ்ந்து பணிந்து அழியாப் பேருவகையைப் பெற்றனர்.

சுந்தரதேசிகாயநம:

தடுத்தாட்கொண்டபுராணம் முற்றிற்று.

உ

சிவசுந்தர விக்ரஹாயநம꞉.

ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனூர் புராணம்.

(கூ) "தீதிலாத் திருத்தொண்டத் தொகைதரப் போதுவார்" எனவே - இருவினைப்பட் டுழலும் ஆன்மாக்களுடைய சரித்திரம்போல் அல்லாத, அருள்வசப்பட்டு அன்புடையராய் இறைவன் தொண்டிற்பட்டுழன்றவருடைய திருநாமக்கோவையாகிய திருத்தொண்டத் தொகையை ஓதியருளவே வந்த பெருமான் சுந்தரமூர்த்திகளென்க. அச்சுந்தரமூர்த்திகள் திருவாய்மலர்ந்தருளியபடியே அடியார்க்கடியராகும் நெறியில் ஆசைமீதூர்ந்து அதனினின்றும்நீங்காதமனமுடையவராய்அவ்வாசைமுற்றுப்பெறுமாறு முப்போதுந் திருமேனி தீண்டும் தவத்திற்சிறந்த தமது குலத்துக்கேற்பத் திருவாரூரின்கண் ஒருத்தனுய் உலகேத்தநின்ற பெருமானை முப்பொழுதும் முட்டாது தொழுதலாகிய அன்பினை யுடையராய்ப் பணிந்து, அப்பணியால் தியாகேசனிடத்திற் பெருகிய காதன்மிகுதியால் அத் திருவாரூரைவிட்டுப் போவதற்குத் துணியாதவராய் அத்திருப்பதியிற்றனே தங்கியிருந்தனர்.

(க0, கக.) அந்நாளில் முயற்சி பலவற்றுள்ளும் சிறந்தன் முயற்சியாகிய உழவுத்தொழிலால் வளம்படச் சிறந்த தலைமைப் பாட்டினையுடைய வேளாள குலோத்பவராகிய

குண்டையூர்க் கிழார் என்னும்பெருமையிற்சிறந்த பெரியோர்-சந்திரசேகரனாகிய இறைவனார் வேதியருட்சிறந்த பெருங் கிழவராய்ப்பெருவழக்கிட்டு அவ்வழக்கில் வெற்றிகொண்டு தம் மாட்டுள்ள பேரருளுடைமையை ஆளுதற்குப் பேராளராகக் கொண்ட ஆளுடைய நம்பிகள் இவர்தாமென்று அடியரால் அறிந்து, செந்நெல்லும் பொன்னிறமுள்ள இனியபருப்பும் செழுமையாகிய கரும்பினது இனிய பாகு முதலியனவும் இவைபோலும் உணவுக்குரிய வளமிக்க பலதானிய வகைகளும் காய் கனி வகைகளும், நிலைபெற்ற சிறப்பு வாய்ந்த வன்றொண்டப் பெருமானார் அருமையோடும் இன்சுவையோடும் அமுது செய்தருளும் வகையாக, அவ்வமுது படைக்கும் பணியில் வேறொருவர் புகுவதற்கு இடமில்லாமல் தாமே வேண்டுமளவும் வழுவாது நடத்திவரும்பணியில் தளராதவராய் நாளுக்கு நாள் உறுதிகொண்டு அந்தோ! இத்தனை நாள் அவ்வெம்பெருமானாரது பெருமையையறிந்து அவரடிக் காட்படா தொழிந்தோமே அவ் வடிகளுக் காட்பட் டொழுகுவதற்கன்றோ இம்மண்ணுலகிற் பிறந்தது "மண்ணினிற் பிறந்தார் பெரும்பயன் மதிசூடும், அண்ணலார் அடியார் தமை அமுதுசெய்வித்தல், கண்ணினால் அவர் நல்விழாப் பொலிவு கண்டார்தல், உண்மையாமெனில் உலகர்முன் வருக" என்றுகூறிய அழிவிலா மெய்யுரையால் என்பை முன்பிருந்த பெண்ணுருவாகவரச் செய்தனரன்றோ இவர் முன் வந்த ஆளுடையபிள்ளையார். அக்காட்சியைக்கண்ட அன்பிற் சிறந்த அடியவரால் அடியவர்பெருமை நாம் கேட்டிருந்தும்

என்செய்துக்கிடந்தோம். இப்படியும் இவ்வேளாண் குடியிற் பிறந்தவர் இருப்பதும் உண்டோ. என்போலும் அறிவிலிகள் ஒருவர் இருப்பரோ அந்தோ கெட்டேன் கெட்டேன் என்று நினைந்துநினைந்து உருகியுருகி ஆராக்காதல்கொண்டு, "அடியார்க்கடியேன்" என்று பன்முறையுங் கூறிக்கூறி அடியார்க் கடிமைபூண்ட அவரடிக் காட்பட்டு, அவரடிமையாயுள்ள நம்மையும் நம்பால் அவருடைமையாயுள்ள தனதானியாதிகள் யாவையும் இன்றே அவர்பாலாக்கி இனிஒழுகுவதே நமது கடமையாமென்று நிச்சயித்து, அதுபோல் அநேகநாளாய் மேலேசொல்லியவை யெல்லாம் படிக்கட்டளையாகப் பரவையார் திருமாளிகைக்கு அனுப்பிவருவதில் தவறாது ஒழுகுவாராயிருந்தனர்.

(கஉ) இவ்வாறு நடத்திவருவதனால் "அன்பெனக்கு நிரந்தரமாயருளாய்" என்றும், "வேண்டாதொன்றும் வேண்டாது மிக்கஅன்பே மேவுதலே" என்றும், அறிஞரால் பலமுறையும்வேண்டப்படும் அவ்வன்புவளர அவ்வளர்ச்சியான் ஆர்வம்வளர அவ்வளர்ச்சியான் இவையே நாம்பெறும் பயனென்று குண்டையூர்க்கிழார் உணர்ந்து மகிழ்ந்திருக்கும் நாளில் காலவேற்றுமையான் வானஞ்சுருக்கிற்று. அது சுருங்கவேவளம்படு பொருளெல்லாம் வளர்தற் கிடமாகிய தானமுஞ்சுருங்கிற்று, அது சுருங்கவே உழவர் ஏரினால் உழவாராயினர். இவ்வாறாகவே குண்டையூர்க்கிழார் தமதுகண்ணும் நிரம்ப, மனமும் நிரம்ப, வீதியில் படியாட்களும் நிரம்ப, பர

வையார் திருமாளிகையும் நிரம்ப அனுப்பிவரும் நெற்படிமுதலிய யாவும் நிரம்பஎடுத்து அனுப்புவதற்குப் போதாமையாயிற்று. போகவே திருத்தொண்டத் தொகையருளும் பேரருளின் பெருமாளாகிய நம்மையாண்டருளும் ஆளுடைய நம்பிகள் அடியார்கூட்டத்துடன் திருவுள்ளமகிழ்ந்து திருவமுதுகொண்டருளும் மஹேஸ்வர பூஜை சிறப்புடன் நடந்துவர அதனைக் கண்டுகேட்டு யாவரானும்கண்டு கேட்டுணர்தற்கரிய பேரானந்தப் பெரும்பேறு - நமது உடலுள்ளவும் உயிருள்ளவும் இம்மைக்குரிய எல்லாப்பொருளும் நம்பக்கல் நிரம்பியிருக்கக் கிடப்பதுபோலும் நிரம்பியிருக்கப் பெற்றுடையோம் என்று பேரருள்பெற்ற பெரியோரும் ஏனையோரும் வாய்நிரம்பக்கூறிய அப்பெருவாழ்வாகிய மானம் - வானமுந் தானமுஞ் சுருங்கவந்ததுபோலும் அழியவந்ததே இனிநாம் என்செய்யக்கடவோம் என்று மயக்கமற்றிருந்த மனத்தின் கண் மயக்கங்கொண்டு வருந்துவாராயினர்.

கோளிலிப்பெருமான் நெல்லருளல்.

(கரு, கச) அஃதாவது திருவாரூரின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் வன்றொண்டப் பெருமானாரது திருமாளிகைக்கு நெல்லெடுத் தனுப்பும் திருத்தொண்டு என்றும் உடையராயினேம் என்றிறுமாந்திருந்த அவ்விறுமாப்பு குன்றுமாறு இன்று நெல்லெடுத்தனுப்பக் குறையாயிற்றே இதனைப்போக்குமாறறிகிலேனே! என்றுமயங்கியெண்ணுந்தோறும்கவலைக் கிடமாய்த் துன்பவெள்ளத்தாழ்ந்து, அன்றெல்லாம் உணவு கொள்ளாது இரவில் துயில்கொள்ள அவர் துன்பத்துடன்

துயில்கொள்ளும்அதனுக்காற்றாது அத்துயிலின்கண்ணே அருட்கண்ணுளனாகிய இறைவன் அவரது துயிலும் துன்பமும் இருளும் ஒழியவந்து, ஏ அன்ப! * நீரூரும் சடைமுடியானாகிய நாம் உன்பால் ஆரூரன்றனக்கு நெல்லைக்கொடுத்தோம். ஆகலின் நீ நமது திருத்தொண்டு நீரின்றமையாதொழிந்ததே என்று எண்ணியகவலையை யொழிவாயாக என்றருள்செய்து, பின்னர் அவருக் கருள்செய்தபடியே நெல்லையளிக்க சகலநிதிகளுக்குந் தலைவனாகிய குபேரனை யழைத்து நமது ஆரூரனுக்குத் திருவமுதளிக்குங் குண்டையூர்க் கிழானிருக்கும் பேரூரே அளகாபுரியிலிருக்கும் உனது நெற்கோட்டைக்கு இருப்பிடமாகக்கொண்டு இப்பொழுதே நிரப்பக் கடவாயென்றருளிப் போயினர். அவ்வாணையின்படியே குண்டையூர்க்கிழார் பேரூர்முற்றும் பொற்குன்றம்போல் பல நெற்குன்றங்களாக மேகங்களூர்வதற்கும் இடமின்றி ஆகாயத்தையளாவ ஒழியா நெற்போரைக் குவித்தனன்.

(கரு) "ஆரூரன்றனக்கு நெல்லைக்கொடுத்தோம்" என்ற திருவாக்கைக் கனவின்கண் கேட்டதுபோலல்லாமல் நனவின்கண் சொல்லக்கேட்டதுபோ லுணர்ந்து அதனைக்காணுமாறு

---

* இவ்வூர்மேல் நீர்பொழிதல் அற்றாலும் நம்முடிமேலுள்ள நீர் வெள்ளம் அற்றதின்று. அந்நீர் உளதாகவே அந்நீரால் உண்டாகத்தக்கநெல்லும் நம்பால்உளது ஆகலான் ஆரூரனுக்குக்கொடுக்க வேண்டிய நெல்லைக்கொடுத்து மகிழ்வாயாக என்பார் - நீராரும் சடைமுடியார் ஆரூரன் தனக்கு உன்பால் நெற்றந்தோம் என்றருளினர்.

எழுந்திருப்பவர்போல் துயிலுணர்ந்தெழுந்து பார்க்குமளவில் இஃது என்மலை! நாம் நூல்களாற் கேட்கப்படும் பொன்மலையும் வேறுநிலத்திற் காணப்படும் கல்மலைகளும் போலுங் காணப்படவில்லையே இங்கு அளவில்லனவாய்க் காணப்படும் நென்மலைகளென்று அதிசயித்து இம்மலைகள் பொன்மலையை வளைத்த புராந்தகனார் திருவருள்விளைவித்த நென்மலைகளோ. இந்தவழியாய்ப் பெருஞ்செல்வத்தைக் காணப்பெற்ற இப்புண்ணியம் பரவையார் கொழுநருக் களித்துவந்த படிக்கட்டளையின் புண்ணியத்தின் பாலதேயன்றி வேறு எவ்வகைத்தான புண்ணியத்தின் பாலதாகும் அன்றுஅன்று என்று அவர்கழல் போற்றி அவர் எழுந்தருளியிருக்குந் திருவாரூரைநோக்கிக் கும்பிட்டெழுந்தனர்.

(௧௧) எழுந்துமலையைவளைத்தார் அளித்த இந்த நெற்குன்றங்களைப் பெயர்ப்பார் ஆர், பெயர்த்தால் எடுப்பார் ஆர், எடுத்தால்கொண்டுபோவார் ஆர், கொண்டுபோனால் செலுத்துவார் ஆர் இச்செயல் செய்வதற்கு நம் படியாட்களையும் உலகிலுள்ள எப் படியாட்களையும் கணக்கிட்டாலும் அமையுமோ அமையா! இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன் இவனிறைவன் என் றெழுதிக்காட்டொணாதவனுடைய படியாட்களால் பெயர்க்கவும் எடுக்கவும் செல்லவும் செலுத்தவும் முடியுமேயன்றி வேறொருவராலும் ஆகத்தக்கதன்று. ஆனால் அவரிடத்துப் படியாட்களை யார் கேட்பவர் அவருக் காட்பட்ட நம்மடிகள்தான் கேட்கத்தக்கவர்

ஆகலின் அவ்வடிகள்பாற் சென்று நாம்பட்ட குறையும் அக்குறையை அப்பாற்படுத்திய அருளையும் விண்ணப்பஞ் செய்து இந் நெற்குன்றங்கள் பெயர்ந்து ஆங்குச்செல்லும் வகையைத் தேடுவோமென் றெண்ணிச் செல்வா ராயினர். இவர் செல்வதற்குமுன் இச்செய்தியை இறைவனர் தாமே தமது தோழர்பாலுஞ் சென்று அறிவித்து, அதுகாணும் படிச் செல்லுவாயென்று அருளிச்செய்ய, அவ்வடிகளும் அறிந்து அவ்வதிசயத்தைச் சென்றுகாணுமாறு தாமும் எண்ணி குண்டையூரை நோக்கி வருவாராயினர்.

(கஎ, கஅ) குற்றமற்ற அருளின்வழியே தவறாது நின்று எல்லாஞ்செய்யவல்ல ஆரூரர்வருகையைக் கண்ட குண்டையூர்க்கிழார் எதிர்கொண்டு விரைந்துசென்று தேடிம்பொருள் தேடாமலே எதிர்ப்பட்டதுபோலும் எனவெண்ணி அவரடியில்வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்துநின்று எம்மடிகளே! நும்மடிக்காட்பட்ட அன்றுமுதல் நேற்றுவரை அடியேனால் செய்யப்பட்டுவந்தபடிக் கட்டளைப்பணி இன்றுமுட்டுப்படஅது நோக்கி அதனையொழிக்கும் வகையறியாது மயங்கித் தியங்கித்துயிலும்போதில் கனவிலுந் தேவர்க்கரியனாகிய நும்மிறைவன் எனதுகனவின்கண்வந்து நம் ஆரூரனுக்கு உன்பால் நெற்றந்தோம் எழுக என்றருளினர். அடியேன் துயிலொழிந்து நெற்குன்றத்தைக்கண்டு பணிகுன்றிமயங்கிய அத்துன்பமொழிந்தனன். அடிகளைக் காணப்பெற்று அருளும் பெற்றேன். எம்பெருமானே! அடிகளுக்காக அருளிய நெ

ன்மலையின் ஆக்கம் இங்குள்ள மனிதரால் எடுக்கும் அளவி லையுடைத்தானதன்று. அது அடியேனாற் செய்யலாகும் பணியுமன்று என்று பணிவுடன் கூறிநிற்ப, அதனைக்கேட்ட பரவைநாயகர் கிழாருட்சிறந்த குண்டையூர்க்கிழாரே! இறை வன் நெற்குன்றமளித்தது உமதுபணிகுன்றுவண்ணம் உமக் களித்ததேயன்றி எமக்கன்று. ஆகலான் அந்நெல் பரவை யார் மாளிகைக்குவந்து சேரும்பணியும் உம்முடையதே யல் லாமல் வேறு யாருடையதாகும் ஆகா. யானும் அடியார்க் கடியேனாகிய பாக்கியத்தைப் பெற்றுள்ளே னாகையால் உம துபணி முற்றுப் பெறுமாறு செய்விக்கின்றேன் என்று இனிய மொழிகூறி அவருடன்கலந்து குண்டையூர்வந்து சேர்ந்தனர்.

(௧௬-உ௧) சேர்ந்து குண்டையூர்க்கிழாரால் அளக்கப் படாதோங்கிய நெற்குன்றம் விண்ணுட்டை யளந்துசென்று அங்குள்ளார்க்கு மண்ணுட்டாராகிய கிழாரது செல்வத் துக்கு நிகராருமோ உங்களதுசெல்வம் ஆகா, இதுஅழியும் பொருட்செல்வம்; கிழார் இன்றுபெற்ற செல்வம் என்றும் அழியா அருட்செல்வம். அதனையின்று அளந்துபாருங்க ளென்று இவரதுபெருமை அங்கும் பரவச்சென்றதுபோல் சென்றோங்கியிருக்கும் நெற்குன்றத்தைப் பார்த்து ஆஹா! எமது பெருமானருள் அடியவர்பால் எவ்வாறு குன்றாது ஓங் கிச்செல்லுமோ அதுபோலுமன்றோ இதுஓங்கிச் சென்றிரு க்கின்றது. என்றதிசயித்து இங்ஙனமான பேரருள் எம்பா

னுள்ள தோழமைத்தன்மையாலோ,பரவைபால் வைத்துள்ள திருவுள்ளப்பற்றுலோ, கிழாரது அடிமைத்திறத்தில் வைத்த அன்பினுலோ நானறியேன் எம்மிறைவனே என்று தியாகேசனைப்போற்றி இந்நெல் பரவைமாளிகைக்குப் போவதென்றுல் குண்டையூர்க்கிழார் சொல்லியதுபோலும் யாவரால் ஆகத்தக்கது. ஒருவராலும் ஆகத்தக்கதன்று. இதற்குரிய ஆட்களும் இந்நெல் அளித்தவனே கொடுக்கவேண்டுமென்றி இங்குஆளில்லை என்றெண்ணி குண்டையூர்க்கிழாரை நோக்கி உமக்கு இந்நெல்லை யளித்தஇறைவனுர் எவ்விடத்திற் கோயில்கொண்டிருக்கின்றுர் என்று வினவ, அவர் அடி பணிந்து இவ்வூருக்கடுத்த எல்லையி லிருக்கின்றுர். அவ்வூர் திருக்கோளிலிஎன்று சொல்லப்படும் திருப்பதியாகும் என்று கூறினர்.

அதனைக்கேட்ட சுந்தரமூர்த்திகள் அவருடன் அத் திருப்பதிக்குச்சென்று இறைவனை முன்வணங்கி "வாளன கண்மடவாள் அவள் வாடிவருந்தாமே" என்று உள்ளத்துள்ளே நின்று எழும்பேரவாவோடு திருப்பாசுரங்களைப் பாடியருளினர். அப்பதிகத்தைச் செவிமடுத்த திருக்கோளிலி எம்பெருமானுர் அப்பாசுரத்துள் "சில நெல்லுபெற்றேன்" என்ற வாய்மொழியைச் சிறிது திருவுளத்தேஎண்ணி அந்தோ ! இந்நெல் குண்டையூர்க்குப் பெரிதாகுமேயன்றி பரவைக்கும் பரவையால் ஆளப்படும் திருவாரூருக்கும் பெரிதாகுமோ. அன்றி அவரால் செய்யப்படும் மஹேஸ்வரபூசை

க்குப் பெரிதாகுமோ சிறிதாகுமோ எப்படியாகுமோ என்று ஐயுற்றனன்போலும் நமதுதோழன் என்று அவ்வையத் தைப்போக்க, நம்பியாரூரனே! இன்று பகற்பொழுது கழிந்த தற்பின் பரவையினுடைய மாளிகை யளவேயன்றி உலகின் கண் சிறந்து விளங்கும் திருவாரூரின்கண் அவளால் செய்யப் பட்டுவரும் மஹேஸ்வர பூஜையினளவாக அத்திருவாரூர் நிறைய இந் நெற்களை நம்பூதகணங்கள் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிடும் என்று ஒப்பில்லாத அரியதொரு ஆகா யவாக்கினுல் யாவரும் கேட்கும்படி அருளினன்.

(உஉ, உங.) அத்திருவாக்கைக் கேட்டவுடன் தம்பிரா னுருடைய திருவருளைப் புகழ்ந்துபோற்றிப் பூமியில் தண் டாகாரமாகவீழ்ந்து பணிந்து மீண்டும் தேவர்களாலும் உணர்தற்கரிய திருவடிகளைத் தொழுது சோளிலிப் பெரு மான்பால் விடைபெற்று குண்டையூரார் திருப்பணியைப் புகழ்ந்து இன்று இவ்வதிசயத்தை இவ்விடத்திற் கண்டு இறைவனருளைப்போற்றப்பெற்றதுபோலும் நாளைத் திருவா ரூரின்கண் காணப்படும் அதிசயத்தையும் கண்டுகளித்துப் போற்றும் பேற்றைப் பெற வருவீர்களன்றோ வென்றுகூறி அப்பதியைவிட்டு அடுத்த அடுத்த விடங்களிலுள்ள திருப் பதிகள் தோறுஞ் சென்று திருப்பதிகங்களோதிப் பணிந்து பணிந்துசென்று திருவாரூரைப்போய்ச்சேர்ந்து கமலாலயத் தின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் அநாதிமூர்த்தியைப்பணிங்

து உள்ளத்தின்கண் நீங்காத பெருமகிழ்ச்சியுடன் போற்றி வெளியேவந்து அடியவரெல்லாம் இருபக்கமும் சூழ்ந்து வரப் பரவையார் திருமாளிகைச் சேர்ந்தனர்.

(உச) சேர்ந்து பரவையாருடன் வீற்றிருந்து தியாகேசன் திருவருளால் காணப்பெற்ற நெற்குன்றக் காட்சியின் சிறப்பையும் குண்டையூர்க் கிழாருடைய குன்ருஅன்பினையும் கோளிலிப் பெருமாளருளிய திருவாக்கின் திறத்தையும் அவர் உள்ள மகிழும்படி யாவும் சொல்லி இவ்வாறெல்லாம் எம்பிரான் செய்யும் அருளிச்செயல்யாவும் உன்பால் வைத்த கருணைப்பற்றேயன்றி வேறில்லை யென்றறிவாய். இது வுண்மைதானென்று நீ நம்புவதற்கு ஓர் சான்று கூறுகின்றேன். எம்பெருமாளுகிய நடராசன் எனக்குச்செய்ய வேண்டிய அருள் எது எதுவோ அவையெல்லாம் உன்னை யான் பற்றச்செய்யாது எனக்கு ஒன்றுஞ் செய்தானில்லையே, மற்றேருண்மையும் அறியக்கிடக்கின்றது. என்னையெனின்! நான் அன்றுகொண்ட மணக்கோலத்தை அன்றே தடுத்தொழித்தான் நானும் அஃதெண்ணு தொழிந்திருந்தேன். இங்கு அவனருளால் வந்தபோது அவனருளாக உன்னைக் கண்டு உன்னை யான்கூட இங்குஎழுந்தருளியிருக்கும் தியாகராசன் "வேள்வியில் அன்று கொண்டகோலம் என்றும் புனைந்து நின் வேட்கைதீர, வாழிமண்மேல் விளையாடுவாய்" என்றருளினன் இதனாலும், நான் எம்பெருமானல்பெறத்தகும் பேரின்பக்கடலுக்கு நீயோர் புணையாயினை என்றதை

நன்கறியாக்கிடக்கின்றது என்று அப்பரவையாரோடு அளவளாவி மகிழ்ந்தனர்.

சிவபூதங்கள் திருவாரூருக்கு நெல்லைக் கொணர்தல்.

(உ௫ - உஎ) திருக்கோளிலியப்பன் அருளியபடியே அன்றிரவே சிவபூதங்களெல்லாம் குண்டையூர் நென்மலையைக் கவர்ந்துகொண்டு திருவாரூர்ப்புகுந்து பரவையார் மாளிகையிலும் திருவாரூர் முற்றிலும் நென்மலையாக்கிக் கண்டவரெல்லாம் அற்புதமெய்தூங் காட்சிபெறும்படியாக அமைத்தன. சூரியோதயத்தில் அவரவரும் வெளியேவந்து பார்க்கும்போது ஓரடியும் வைப்பதற்கின்றி எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற நெல்லைக்கண்டு இது நெல்மூட்டை. நெற்போர் என்று சொல்லும் அளவினை யுடைத்தானதா. இது நெற்குன்றமன்றோ! இது என்றுங்கண்டறியாத அதிசயமன்றோ! நென்மலையாகிய இவை எவ்வுலகில் விளைந்தனவோ, என்பார். சிலர் மானைநேர் நோக்கியாராகிய பரவையாருக்கு இவ்வுலகு வாழவந்தவராகிய நம்பியாரூரர்வரவழைத்தநெல் அல்லவோஎன்பார். சிலர் நாம் அங்கங்கும் மலைபோலிருக்கின்ற இந்நெல்மலைகளைக் கடந்து வெளியே எப்படிப்போவது என்று போவதற்கின்றிப் பழையபடியே வீட்டுக்குள்ளே போய் ஆலோசிப்பவரா யிருப்பார். சிலர் பாக்கியத்தின் சொரூபமாயிருக்கின்ற பரவையார்தான் இந்தநெல்லை எவ்விடத்தில்தான் அடக்குவார். அவருக்குள்ள பல பல அகன்ற விடங்களும் போதுமோ போதாவாம் என்பார்.

(உஅ) இவ்வாறு ஒவ்வொருவரும் பரவையார் எவ்வாறு அடக்குவார் அடக்குவார் என்று சொல்லிக்கொண் டிருக்கும்பொழுது அச்சொல் அடங்குவதற்குமுன் வன்றெண்டப் பெருமானுலன்றே இத்தன்மையாகிய தான்யசம்பத்து நமக்குக்கிடைத்தது என்று அகமகிழும் சிறப்பினை யுடையராகிய பரவையார் இன்றைத்தினம் உங்களுடைய மனையெல்லைக் குட்பட்டிருக்கும் நெற்குன்றங்களை அவரவரும் தங்கள்தங்கள் வீட்டிற்கு வந்தவைகளாகக்கொண்டு உள்ளேகொண்டுபோய் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று பேரிகையறைவித்தனர்.

(உகூ) அப்பறையோசையின் செய்தியை யாவருங்கேட்டு இஃதென்னகருணை! இதுஎன்ன உதாரம்! இப்படியும் சொல்வாருண்டோ! இஃதன்றே அருட்செல்வம். அருட்செல்வம்பெறுதார்க்கு இப்பேரிரக்கம் உண்டாகுமோ. இது கைம்மாறுவேண்டா கடப்பாடல்லவா என்று அவரவரும் புகழ்ந்து பரவையார் அறைவித்த பறையின்படியே வீடுகளெங்கும் நெற்கோட்டை அளவில்லாமற்கட்டி சோற்றேக்கமற்று ஒவ்வொருவரும் நெற்கொண்டுசோறுகாண்பதின்றி சோற்றையேகண்டு கண்டோர்க் கெல்லாம் சோற்றையே கொடுத்துவரும் அன்னபூரணியாயினர். பரவையார் தாம் அறைவித்த ஓர்பறையேயன்றி வீடுகள்தோறும் அன்னம் வேண்டியவரெல்லாம் முக்காலும் வரலாம் வரலாம் இது பரவையார் செய்விக்கும் அன்னதானம் என்று அறைவிக்

கும் பலபறையோசைகளைப் பரவையார்கேட்டு இப்புகழும் புண்ணியமும் நம்மால் தேடப்பட்டதா! தொண்டர் சீர்ப் பாட்டைப் பாடிய நமது வன்றொண்டப்பெருமானால் வந்த னவல்லவா என்று உள்ளமகிழ்ந்து அப்பெருமானாரது பொன்னடியைப் பணிவாராயினர்.

(௯0) இவ்வகையாய் திருவாரூர்முற்றும் நென்மலையா யும் அன்னமலையாயும் வழங்கச்செய்த ஆரூரர் திருவாரூரின் கண் நீங்காக்காதலுடன் வாழ்ந்துவருநாளில் செம்பொற் புற்றிடங்கொண்டு வீற்றிருக்கும் இறைவனுடைய செழுந் தேனைத் தம்மிடத்துப் பெருகிவரும் பெரியவிருப்பத்தினோடு தாழ்ந்து தமதுணர் வென்னும் வாயாற்பருகி இம்மண் ணுலகத்தாரும் அவ்விண்ணுலகத்தாரும் இப்பண்ணுடைப் பாடல்களை யாவர் பாடவல்லார் என்று அதிசயிக்குமாறு பாடியருளினார்.

கோட்புலியார் காணுதல்.

(௯க) பாடிவரும் நாளில் கோட்புலியாரென்னும் பெரி யோர் அங்குவந்து அடிபணிந்து எங்குடி உய்யும் வண்ண மும் எம்பதிவாழும் வண்ணமும் எழுந்தருளவேண்டுமெ ன்று பிரார்த்திக்க அவரது வேண்டுகோளைத் தடுப்பதற்கெ ண்ணாது எழுந்தருளுவதற்கிசைய கோட்புலியார் உள்ளமகி ழ்ந்து தமதூருக்குப் போயினர்.

(௯உ) சுந்தரமூர்த்திகள் தேவரெல்லாம் ஒதுங்கிநிற்ப த்தொண்டர்களெல்லாம் கூடி நெருங்கியிருக்கும் திருவாரூ

ரைக்காவல்கொண்டு தனியாளும் கடவுட்பெருமானது அடி களை ஆராஅன்புடன் வணங்கிஅப்பெருமான் அருள்பெற்று அங்குநின்றும் புறப்பட்டு ஆங்காங்குள்ள நம்பருடைய திருப்பதிகளுக்குப்போய் உமைபாகரைப் பணிந்து பாடிப் பாடிச்சென்று கோட்புலியாரது பதியாகிய "நாட்டியத் தான்குடி" என்னும் பெரும்பதிக்குப் போவாராயினர். இவரது வரவுக் கெதிர்பார்த்து ஊர்முற்றும் அலங்கரித்து வைத்திருக்கும் கோட்புலியார் நம்பியாரூரர் வருகையை அடியவர் திருக்கூட்டத்தாலறிந்து எதிர்கொண்டுசென்று வணங்கி யான் உய்ந்தேன் உய்ந்தேனென்று ஆர்வம்பெருகத் தமது திருமாளிகைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோயினர்.

(௩௪) திருமாளிகைக்குள்ளே சென்றபின்னர் இரத்தினமயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் பொன்னுசனத்தில் மூர்த்திகளை வீற்றிருக்கச்செய்து அவரது சேவடிகளைப் பரிசுத்தமாகிய புண்ணியதீர்த்தத்தால் விளக்கி அத்தீர்த்தத்தால்○தன்னையும் தன்வீடுமுழுவதையும் புனிதமாக்கிக் கொள்வதற்குப் புரோக்ஷித்துக்கொண்டு பின்னர் உள்ளங்களிகூரச் சிறப்புடன் நறுமணங்கமழும் மலர்களால் அர்ச்சித்தனர்.

(௩௫-௩௮) அதன் பின்னர் பனிநீரா லிழைக்கப்பட்டதும் நல்லவாசனைக் கலவைகளால் கலந்துள்ளதுமான

○ பாததீர்த்தத்தால் தன்னை முதலில் தெளித்துக்கொண்டது தேகசுத்திக்கு எனவும் மந்திரங்களால் அர்ச்சித்தது மனோசுத்திக்கெனவும் அறிக.

சந்தனக் கலவையும், அதுபோலும் அகிற்கட்டையாலாகிய நல்லகலவையும் பரிமளமிக்க கஸ்தூரிக்குழம்பும் நல்ல நெய்யும் பச்சைகர்ப்பூரமும் இதுபோலும் வாசனைத்திரவியமுங்கலந்த அடைக்காய்முதலியயாவையும்அப்படியே வெவ்வேறுவிதமாய்க் கட்டியுள்ள பூமாலைகளையும்இரத்தினமாலை முத்துமாலைமுதலிய ஆபரணவகைகளையும் இரத்தினத்தட்டுகளில் அமைத்து இவையாவையும் வரிசைவரிசையாக எதிரேவைத்து நமஸ்கரித்து அடியேனால்செய்யப்பட்ட இவ்வரிய பூசையினையும் பூசாத் திரவியங்களையும் அங்கீகரித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து சோழராஜனது சேனாபதியாகிய கோட்புலியார் எதிரேநிற்கும்பொழுது அடியார்பூஜையிலும் அவர்க்களிக்கும் பொருள்களிலும் மட்டுப்படாமல் மனமுவந்திருக்கும் அவரது அன்பினைநாடி திருவுள்ளங் கரைந்துநிற்ப அக்குறிப்புணர்ந்து எனது குறைதிருமாறு இம்மனையிற்றானே திருவமுதுங் கொண்டருளவேண்டுமென்று வேண்ட அவ்வாறேகொண்டருளினர். அமுதுங் கொண்டபின்னர் கோட்புலியார் அடிபணிந்து கடல்பொங்குவதுபோல் ஆனந்தத்தாற் பொங்கிப்போற்றிப் பின்னர் அவ்வளவில் அன்பு அடங்கப்பெறாது சிங்கடியார் வனப்பகையார் என்னும் தமது இரண்டுபெண்களையும் அழைத்து சுந்தரமூர்த்திகளுடைய திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கச் செய்து தாமும்வணங்கி தமது வேண்டுகோளை விண்ணப்பிக்கத் தொடங்கினர்.

(௩௧ - ௪௦) அஃதாவது - இப்பெண்கள் அடியேன் பெற்றமக்கள் ஆகலான் இவர்களை அடிமைகொண்டு இவர்களுய்யும் வண்ணம் செய்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க அப்பெருமான் உமக்குப் பெண்களாகிய இவர்கள் எமக்கும் நன்மையின்மிக்க பெண்களேயாவர் என்று கருணையுடன்கூறி அந்த இரண்டுபெண்களையும் தமது தொடையின் மேலிருக்கச்செய்து மகண்மையாக் கொண்ட மனக்கசிவால் இருவரையும் மார்போடணைத்து உச்சிமோந்து கண்ணீர் அரும்பி அக்குழந்தைகளால் விரும்பப்பட்ட பொருள்களையுங் கொடுத்து அவர்களை மகிழ்வித்துத் தமது பெருமானார் கோயிலுக்குப் போயினர்.

(௪௧ - ௪௫) பிரதமத்தில் கோபுரத்தைக்கண்டு பணிந்து தாழ்ந்து அன்புநிறைந்த வுள்ளத்தோடும் இருகரங்களையும் சிரமேற் குவித்துக்கொண்டு உள்ளேபுகுந்து இறைவனைக் கண்டு பணிந்து "பூணாணவதோ ரரவங்கண் டஞ்சேன்" என்னும் பதிகத்தில் தமதுதோழமைத்தன்மையும் விடாதஅன்பினையும் கூறி அப்பதிகத்தின் திருக்கடைக்காப்பில் "சிங்கடியப்பன் திருவாரூரன்," என்று அம்மக்களிடத்துள்ள மகண்மை மறவாமையுங் குறிப்பித்துப் பாடியருளி விடைபெற்றுக் கோட்புலியாரிடத்தும் பிரியாவிடைபெற்றுப் புறப்பட்டு திருவலிவலம்என்னும் திருப்பதிக்குப்போய் அங்கெழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனை "நன்றுமகிழுஞ் சம்பந்தர் நாவுக்கரசர் பாட்டேவந்தீர்" என்று சிறப்பித்து இறைஞ்சி "வலிவ

லந்தனில் வந்து கண்டேனே" என்று மகிழ்ந்தேத்தி அருள் பெற்று" அங்குநின்றுபுறப்பட்டுத் தமது திருவாரூருக்குப் போய்ப் பூங்கோயிற் பெருமானைக்கண்டு கழல்பணிந்து பரவையார் திருமாளிகையில் எழுந்தருளியிருந்து சிலநாள் சென்றபின்னர் அத்திருவாரூரைச் சூழ்ந்திருக்கும் கோயில் கடோறுஞ் சென்று பணிந்துபோற்றி தியாகேசனைப் பிரியுமாறின்றி மீளவும் திருவாருக்கு எழுந்தருளினர்.

(௬௬ - ௬௮) அந்நாளில் பங்குனியுத்திரத் திருநாளானது சமீபித்தநாளாகக் கண்டு அத்திருவிழாநாளில் பரவையாரால் செய்யப்படும் மஹேஸ்வரபூஜையாதி சிவதருமங்களுக்கு வேண்டும் பொருளில்லாக் குறையை உணர்ந்து அக்குறையகற்றுமாறு பொருள்பெறுதற்கு நாம்புகுமிடம் திருப்புகலூரே என்றெண்ணி அப்பதிக்கேசென்று கோபுரவாயிலைக்கண்டு வணங்கி வலம்வந்து சந்நிதியின் முன்னே வந்துபணிந்து தமக்கு ஸ்ரீகயிலாயத்தின்கண் அமைந்துள்ள பழமையாகிய திருத்தொண்டை நினைத்து அப்படியே அப்பெருமானுக்குப் பூமாலைசாத்தி திருநீறுங்காட்டி உள்ளம் மகிழ்ந்து துதித்து வணங்கிநின்று தாம்நினைத்துவந்த பொருள்நாட்டத்தை இன்னிசைப்பாட்டால் அறிவித்து அறிவித்ததுபோல் அப்பொருளை அப்பொழுதே இறைவன் அளிப்பார்போற்கருதி சிறுதுநேரம் கும்பிட்ட வண்ணமாகவே இருக்க, அப்பொழுது அருளாமையைக் கண்டு தமது மனத்தை அவர்பாலேவைத்து தாம்கோயிலைவிட்டு வெளியே

வந்து அங்கு அருகிலுள்ள ஓர்திருமடத்திற்சென்று அங்கு தமதிறைவனிடத்து நீங்காது சார்ந்திருக்கும் அறிவினையுடைய அன்பரைச்சார்ந்து ஓர்புறத்திலிருப்ப அப்பொழுது எம்பெருமானுடைய திருவருளால் தம்மையறியாமல் நித்திரைவந்து மயக்கிற்று.

(௪௯) அது அருள்மயக்கமாகலான் அதனை மாற்றுவதற்குக் கூடாதவராய் அம்மயக்கத்துட்பட்டவராய் நின்ற அவ்விடத்தைவிட்டு அங்கு திருப்பணிக்காகச் சேர்த்திருக்கும் செங்கற்போரைக் கண்டு இதுதான் துயிலுச்குரிய இடமென்று எண்ணி பலகைபோலிருக்கும் அச்செங்கற்களைப் பரப்பித் தலைக்குயரமும் அதனையே யமைத்துத் தாம் அணிந்திருக்கும் வெண்பட்டு உத் தரியத்தால் அதிற் படிந்திருக்கும் மண்ணைப்போக்கி அவ்வுத்தரியத்தையே அதன்மேல்விரித்துத் துயில்கூரப் பள்ளியமர்ந்தனர்.

செங்கல்லைப் பொன்னுக்கிக்கொடுத்தல்.

(௫0) சூழ்ந்திருந்த ஏனைய அடியர்குழாங்களும் ஆங்காங்கும் உறக்கங்கொண் டுறங்கினர். இவ்வாறு அடியார்களெல்லாம் உறக்கத்துடனிருக்க, சுந்தரமூர்த்திகளுடைய திருக்கண்களைப்பற்றிய நித்திரையானது நீங்கிப்போகக் கண் மலர்ந்தவராய் எழுந்திருந்து கல்மேல் விரித்திருந்த வெண் பட்டாடையை எடுக்கும்போது உள்ளேநின்று செம்பொன்னொளி வீசிற்று, அதுகண்ட பொன்னூர்மேனியரது தோழனூர் இப்பொன்னொளி எங்குநின் றுண்டாயிற்று நாம் வெந்

மண்ணின் கன்மேல் சயனித்தோமே யல்லாமல் செம் பொன்மே லன்றே இது என்ன அதிசயம். முன்னிருந்த கற்களையும் காணோம். முன்னே பரவையார்பொருட்டு குண் டையூரில் நெற்போரைக் கண்டோம் அஃதேபோல் இங் கும் பொற்போரைக் காணப்பெற்றோம் இதுவன்றோ அவ னருள் என்று புகலூரா னருள்வியந்து போற்றினர்.

(௬௧) போற்றும்பொழுது ஏனைய அடியவர்களும் துயிலொழிந்து எழுந்திருந்து பொன்மலையைக்கண்டு அப் பொன்மலைக் குடையாரைச் சூழ, அவர்களுடன் பொன் வில்லியாருடைய தோழனர் கோயிலினுள்ளே சென்று புல வர்பெருமானே! பொன்னிருக்கப் பொன்னைக்கொடுக்காது கல்லைப் பொன்னாக்கியது அடிமையாகேன் என்ற எனதுவன் னெஞ்சக்கல்லையே உனக்காளா யினியல்லேன் எனலாமே என்றுசொல்லும்படி பொன்னாக்கிய அதிசயந்தோன்றவோ! நீ எப்பொருளை எப்படி சங்கற்பிக்கின்றனையோ அப்படியே அப்பொருளாகும் என்னும உனது சங்கற்பவிசேடந் தோன்றவோ! பொன்வேண்டியுழலும் புலவர்களுக்குப் பிறர்பா லுழல்வது புலமைத் தன்மையன்றென்று வுணர்த் தவோ! அறியேன் என்று “தம்மையே புகழ்ந் திச்சைபேசி னும்” என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடி இம்மையே சோ றுங் கூறையும் அருள்வானருள்பெற்றுப் பரவிப்பணிந்து வெளியேவந்து அச்செம்பொன்னெல்லாம் உடன்கொண்டு திருப்பனையூருக்குப் போயினர்.

நடனதேரிசனம்.

(௫௨—௫௫) அவ்வூருக்குட் சென்று திருக்கோயி லேக்கண்டு தம்மைத் தெரிசிக்குமளவும் அவ்வூரிறைவனர் பொறுத்திருக்கமுடியாது சுந்தரமூர்த்திகள் அவ்வூர் எல் லேக்குச் சமீபமாய் வரும் அவ்வளவிலேயே நடனகோலத் துடன் காட்சிதந்தருள அவ் வெளிமையைக்கண்ட ஆரூரர் அடங்கா அவாவுடன் எதிர்சென்று விழுந்துபணிந்து அவ் விறைவனை நோக்கி "ஆடுமாறு வல்லாரவரே யழகியர்" என்று திருப்பாசுரத் திறுதியிலமைத்துத் திருப்பதிகத்தைப் பாடித் தம்மைமகிழ்வுடன் பார்க்க விரைந்துவந்த அப்பனையூரிறை வனை மகிழ்வித்து அவரருளும் அவ்வூரில் வாழும் அன்பர்க ளது வாழ்த்தொலியும் பெற்றுச் செப்பொற்கட்டிகளை ஆள் களின்மே லேற்றிக் கொண்டு அப்பதியைவிட்டுத் திருவாரு ருக்குச் சென்று ஆட்களைப் பரவையார்மனைக்குப் போகும் படி முன்னே அனுப்பிவிட்டுத் தாம் தியாகேசனைப் போய்ப் பணிந்து எனக்குவேண்டியவற்றை எங்கெங்குமிருந்தருளும் இறைவனே என்றுபோற்றிப் பரவையார் மாளிகைக் கெழுந் தருளிப் பரவையாரைக்கண்டு பங்குனித்திருவிழாவிற்குக் கொடுத்த பொன்போதுமோ! பெருமான் அருளுடையார்க் குக் கல்லும் பொன்னும் அஃதில்லார்க்குப் பொன்னுங்கல் லாம் என்பதை உன்னளவிற் காட்டினன் என்று பொன்னைக் கொடுத்த புகழ்கூறி மகிழ்வித்துத் திருவிழாக்களிகூர்ந்து அவ் வாரூருக்கு மிகவும் அணித்தாயுள்ள திருத்தளிகளுக்குச்

சென்று இறைவனுக்குப் பாட்டளித்துத் தாம் பாட்டின் பயனைப் பெற்று மீண்டுந் திருவாரூருக்குவந்து பரவையாருடன் பலநாள் மகிழ்ந்திருந்தனர்.

(௫௬ - அஉ) ஓர்நாள் திருநன்னிலத்துக்கெழுந்தருளி இறைவர் கோயிலுக்குச் சென்று வலம்வந்து இறைவனைக் கண்ணுறக்கண்டு "தண்ணியல் வெம்மையினான்" என்னுந் திருப்பதிகத்தைப்பாடி அப்பாட்டே அவருக்குத் தாம் கொடுக்கும் பொருளாகக் கொடுத்து அப்பதிகத்தைப் பாடுவார்க்குப் பரலோகத்துப் போம்வகையும் செய்து அங்கு எழுந்தருளியிருந்தபோது திருவீழி மிழலையின்கண்வாழும் மேம்பட்ட அந்தணர்பெரியோர் தம்பதிக்கு சுந்தரமூர்த்திகளை எழுந்தருளச் செய்யவேண்டுமென்னும் அவாவுடையராய் திருநன்னிலமென்னும் அத்திருப்பதிமுதல் திருவீழிமிழலையாகிய தம்மூர்வரையில் நடைக்காவணமும் பாவாடையும் பரப்பி வீதிகளின் இருபக்கத்தும் வாழைகளையும் கமுக மரங்களையும் வரிசைவரிசையாய்ச் சோலைபோல் நாட்டி மகரதோரணமுதலியவற்றை மே லிடமெல்லாந் தூக்கிநிறைத்துப் பின்னர்யாவரும் ஒன்றுகூடி வன்றொண்டர்பால் வந்து திருவடியில்வீழ்ந்து வணங்கி இவ்வடி எங்களூர்வரையில் எடுத்துவைக்குமாறுபிரார்த்திக்கின்றோம்என்று வேண்டினர். அவர்வேண்டுகோளுக்குச் சிந்தைமலர்ந்தருளவும் யாவரும் முகமலர்ந்து சகலவாத்தியங்களும் வேதகோஷங்களும் கோஷித்துக் கொண்டுவர விண்ணிழிவிமானத்தார் வீற்றிருக்

கும் வீழிமிழலையின் கண் வந்து அப்பெருமான் கோயிலைக் கண்டு அற்புதமெய்தி இக்கோயில் மாத்திரமன்று விண்ணி ழிகோயில் இப்பதியும் விண்ணுலகச்சிறப்பு இத்தன்மைத் தாமென்று இம்மண்ணுலகத்துக்குக் காட்டவந்த பதியே யாம் என்று புகழ்ந்து ஆராஅன்புடன் புளகாங்கிதராய்ப் பந்தமறுக்க வல்ல பெருமானைப் பணிந்து எம்பெருமானே! நீ இவ்வீழிமிழலையைக்கொண்டது வேதமுணர்ந்தோதி வே தநெறிவழுவாது ஒழுகவல்ல இங்குள்ள வேதியர்க் கருள் செய்யவனறோ ஆகலின் அவ்வருளை அடியேற்கும் அருள வேண்டுமென்று வேண்டித்திருப்பதிகம்பாடி வாசியறிந்து காசியளிக்கவல்ல மிழலைவாணர்பால், ஞானபபிரகாசமாகிய திருவருளைபபெற்று தம்மால் மகிழவேண்டிய மகிழ்வெல் லாம அவ்வந்தணர் வேண்டியவாறெல்லாம அளித்து திரு வாஞ்சியமும் திருநறையூர்ச் சித்தீச்சரமும் வணங்கி அரிசிற் கரைப புத்தூரை யடைந்து புகழ்த்துணையாரைப் பதிகத் தில் புகழ்ந்துபாடி அதற்கடுத்த பலதிவ்யக்ஷேத்திரங்களையும் தரிசித்துத் திருவாவடுதுறைக்கு இனியநினைவினுற் சென்று அங்கு கோச்செங்கட் சோழ நாயனாரது அவதார மகிமை யைப் பதிகத்தில் புகழ்ந்துபாடிப் பின்னர் காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள பல பதிகளையும்பாடி அதன்பின்னர் திருவிடைமருதூர் திருநாகேச்சரம் திருக்கலயநல்லூர் திருக் குடமுக்கு திருவலஞ்சுழி திருநல்லூர் திருச்சோற்றுத்துறை திருக்கண்டியூர் திருவையாறு திருப்பூந்துருத்திமுதலிய ல க்ஷேத்திரங்களையுமபாடி திருவாலம் பொழிலின்கண் பெரு

மானைப்பாடி அன்றிரவு திருக்கண் உறங்கும்பொழுது அவரது கனவின்கண் "மழபாடியில் வருவதற்கு நினைக்க நீமறந்தனையோ" என்று தமது திருக்கோலத்தைக்காட்டியருள அக்கனவின்கண்ணே கண்டுகளித்து விழித்துணர்ந்து அந்த க்ஷேத்திரத்துக்குப் போய் ஐயா மழபாடியுள் மாணிக்கமே எனக்கு நனவின்கண்ணேயன்றி கனவின்கண்ணும் காட்சி தந்தருளும் அருளாளனே! என்னை நீமறவா திருக்கும் திருவருளை எனக்குணர்த்தற்கோ என்னைநீ மறந்தாயோஎன்றருளியது. "உன்னையல்லால் இனி யாரை நினைக்கேன்" என்று மழபாடியுள் மணிக்கத்தைப்போற்றி விடைபெற்று காவிரியின் இருபக்கத்திலுமுள்ள திருப்பதிகளெல்லாம் பணிந்து போற்றி மேற்றிசையிலுள்ள க்ஷேத்திரங்களைத் தரிசிக்கத் திருவுளத் தெண்ணி திருவானைக்காவுக்குப் போய் சிலந்தியின் திருப்பணியை நினைந்து நினைந்து மனமுருகி உருகிப் பாடி அடியார்களை நோக்கி என்னைப் புறம்பாக்காது "என்னையும் ஆளுடையார்" என்று அவர்களுடன் மகிழ்ந்துகூறி உறையூர்ச் சோழமகாராசனது முத்தாரத்தைக்கொண்டருளிய வரலாற்றையும் அமைத்துத் திருப்பதிகத்தைப்பாடி ஆனைக்காவாரை மகிழ்வித்து, சிலநாள் அங்குவசித்திருந்து பின்னர் திருப்பாச்சி லாச்சிராமத்துக் கெழுந்தருளித் தமதிறைவரைக் கண்டு பணியும்போது பரவைக்குப் பொன் கொடுத்து நாளாயிற்றே இன்று நீதந்தருளல் வேண்டுமென்னுங் குறிப்புடன் எதிரேநின்று போற்ற அப்பெருமான் இவர் வேண்டுகோளை யுணராதவர்போல் வாளா (சும்மா)

இருந்தனர். அது பொறுதவராய் அங்குநிற்பதற்கும் மனங் கொள்ளாமல் புழுங்கிவருந்தி வெளியேவந்து ஒருபக்கமா யிருந்து நமக்குத் தியாகேசன் ஒருவருக்குங் கொடுத்தற்கரிய தோழமைத்தன்மையை நமக்குத்தந்த சிறப்பைநாடி க்ஷேத் திரங்களிலுள்ள மூர்த்திகளெல்லாம் நமக்கு வேண்டுவது ஏது எதுவோ அவைகளைநாம் வேண்டுவோமாயின் அவை யெல்லாம் நமக்கு அளவில்லாமல் கொடுத்துக்கொண்டு வரு கின்றனர். அதனை இவரறியாரா, அப்படிக் கொடுப்பதிலும் தாமதமில்லாமல் கொடுக்கவேண்டுமென்று கல்லைப்பொன் னாக்கிக்கொடுத்திருக்கின்றனர். அதனையறியாரா, அன்றியும் நாம் சிலக்ஷேத்திரங்களை மறந்துசென்றாலும் அந்தக்ஷேத்திர நாயகர்கள் என்னை மறந்தனையோ என்று சொல்லி நம்மைக் காண்பதற்கு விரும்புகின்றனர் அவ்வாறெல்லாமிருக்க, இவர் அவ்விறைவர்களைப்போ லல்லாமல் நாம்வந்தும் நாம எண் ணியபொருளை வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டு எதிரேநின்றும் எண்ணும் எண்ணத்தை யறியாதார் போன்று சும்மாவிருப் பது என்னை! இவரப்படி யிருப்பாராயின் நமக்குக் கொடுப் பவர் ஒருவருமில்லையா! அந்தோ! அந்தோ! நாம் இதுகாறும் கண்டுவந்த க்ஷேத்திரங்களிலுள்ள பிரான்களேயல்லாமல் இன்னும் எத்தனைக்ஷேத்திரங்களில் நம் தம்பிரான்களிருக் கின்றனர் அவரெல்லாம் இவர்போலும் வறியர்களா! இவ ரைப்போலும் ஒருவரும் இரார். இவரிப்படியிருப்பது நம் மைத் தோழமையாகக்கொண்டதற்கும் மீளாவடிமை கொ ண்டதற்கும் அழகன்று என்று தோழமைச் சிறப்புத்தோன்

றுவும் தமதுவன்றெண்டின் திறந்தோன்றவும் இவ்வாறெல்லாம் எண்ணியவற்றை அங்கு தம்மெதிரேநிற்கும் அடியவரை நோக்கி பிறதிருப்பதியில் இவரல்லாமற் பிரானுரில்லேயோ வென்னும் பொருள்பட "வைத்தனன் தனக்கே" என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினர்.

பார்சிலாச்சிராமத்திறைவர் பொன்னருளல்.

அப்பதிகத்தைக் கேட்டருளிய பாச்சிலாச்சிராமத்தடிகள் இவன் "இவரலாதில்லேயோபிரானுர்" என்று சொல்லியதுபோலும நாம் இவனலாது நமக்குத் தோழனில்லேயோ அடியானில்லேயோ என்று சொல்லுவதற்கு இல்லேயே! யாவரிருக்கின்றனர். எவ்வுலகினும் இல்லேஇல்லே. அஃதாவது - வேதங்களெல்லாம் நம்மையன்றி எல்லாம் தன்வயத்தனவாகவே படைத்தவர்களும், அநாதிமுத்த சித்துருவாகிய தூயவுடம்பினே யுடையவர்களும், செயற்கையுணர்வாலன்றி யாவையும் அறிந்தாங்கறிவதாகிய இயற்கையுணர்வினே யுடையவர்களும், திரோபவசத்தியால் ஆன்மாக்களுக்கு மும்மலச்சார்பு ஒழியும் வகைக்கு வேண்டுவனவும், அநுக்கிரக சத்தியால் பேரின்பானுபவம் எவ்வாற்றானும் வரும்வகைக்கு வேண்டுவனவுமாகிய கிரியைகளேத் தனது ஞானத்தானும் இச்சை யானும் செய்யவல்ல முற்றுணர்வுடையவர்களும், திரோபவசத்தியால் ஆன்மாக்கட்கு மும்மலச்சார்பு ஒழிக்கும் வகையைத் தேடுங்காலத்து ஒழிக்கும் வகைக்கு வேண்டும் கருவியாயுள்ள பாசரூபமாகிய மாயா

சத்தியைப் பரிக்கிரக சத்தியாகக்கொண்டு பாசகாரியங்களை இயல்பாகயொழிப்பதே யல்லாமல் அது தன்னோடாவது தான் அதனோடாவது நீங்காச்சம்பந்தமா யிருத்தலாகிய தாதான்மிய சத்தியாகக் கொண்டிருத்தலில்லாத தன்மையிற் சிறந்து இயல்பாகவே பாசங்களினீங்கி நிற்பவர்களும், ஆன்மாக்களுடைய பாசநீக்கத்தின்பொருட்டு தனதுசத்தியை திரோதானசத்தி யெனவேறுநிற்கச்செய்து பாசமாகிய மாயையைக்கொண்டே பாசச்செயலைப் போக்கியும், பாசச்செயலினின்று நீக்கியபின்னர் அருட்சத்தியை ஆன்மாவோடுகலந்து நிற்கச்செய்து அவ்வருட்சத்தியை யுடைய சிவத்தை அறிவதுமற்று அறியாதிருப்பதுமற்று அதுவாயிருப்பதாகிய நிலையில் நிற்கச்செய்தலாகிய பேரருளுடைமை யுடையவர்களும், அங்ஙனம் அறிவது அறியாதிருப்பது என்கிற செயலற்று சிவமாகவே யிருத்தலாகிய அந்நிலையில் தானேகாட்டுவானுமாய் தானே காண்பானுமாய் அஞ்ஞானகன்மங்களைப் பிரவேசியாவாறு அச்சீவன் முத்தர்களுக்குச் செய்தலாகிய முடிவிலாற்றலுடையவர்களும், அஞ்ஞானகன்மம் பிரவேசியவாறுசெய்த முடிவிலாற்றலால் சீவன் முத்தர்களுடைய அறிவிச்சை செயல்கள் மூன்றும் வியாபரிக்கும் இடங்களை நியமித்து அந்நியமவழியான் அசிந்திதனாய்நின்ற பதியைச் சிந்திதனாகக்கண்டு வழிபடும் பேரின்பத் தாழ்த்துதலாகிய வரம்பிலின்ப முடையவர்களும்இல்லையென்று பொதுவகையானும் சிறப்புவகையானும் வேதவேதாந்தங்க ளெல்லாம் பறையறைந்தாற்போற் கூறி

யிருக்க அவைகளைத்தாம் ஓதவந்தும் அவற்றின் பொருளை யுணரவந்தும் அப்பொருளைப்பிறர்க்குரைக்கவும்வந்துமிருக்கின்ற நிலையைப்பெற்றவரும் நம்மைப் பரமென்று எண்ணுவதற்றும், அனாதிமல சம்பந்தம் நீக்குதற்பொருட்டுக் கூட்டிய பந்தச்சார்பும் அப்பந்தநீக்கமும அவ்விரண்டும் ஒழிந்த பின்னர்முத்திச்சார்பும் அச்சார்பால்அனுபவிக்கப்படும்முத்தானுபவமும், அவ்வனுபவத்தால் விளையும் பேரின்பமும், அப்பேரின்பத்திலாழ்ந்து சுவைத்திருத்தலுமாகிய இவையெல்லாம்மேலேகூறிய அஷ்டகுணசம்பன்னமுடைய நம்மாலன்றித் தம்மால் இல்லை என்பதை யறிவதுமற்று ஆதலால் பரனாகியநம்மை ஆண்டவனென்றும் நமக்குத்தம்மை அடியவரென்றும் கொள்ளுவது மற்றுத் தாமே பிரமமாய் பிரமமாகிய நம்மையொழித்து அகம்பிரம்மாஸ்மி என்று அனுசந்தித்து அவ்வனுசந்தானமே யாவருக்கும் வரப்போதிப்பதில் ஆற்றலும் மனவெழுச்சியும் உடையரா யிருக்கின்றனர். தேவர்முதலாயினரோ வெனின் ? நம்மை வாழ்த்துவதெல்லாம் தாம் வாழ்வதற்கும், மனமுருகினர் போன்று நம்மை வணங்குவதெல்லாம் தம்மையாவரும் வணங்குவதற்குமேயன்றி நம்மைவாழ்த்திவணங்கி நமக்கடிமையாயிருந்து வாழ்வதற்கன்று. யாவரும் படிக்கு ஆளாயிருக்கும் அடிமையாட்களைப் போலும் நம்பால் ஒன்றைப் பெறுமளவும் நமக்கு அடிமையாட்களே யாவர் பெற்றபின்னரோ நம்மையறியவேயறியார். நமது தோழனாகிய சுந்தரன், "வைத்தனன் றனக்கேதலையும் என்னுவும் நெஞ்சமும் வஞ்சம் ஒன்

றின்றி உய்த்தனன் றனக்கே திருவடிக்கடிமை" என்றற்றொடக்கத்தனவாகக் கூறியவைகளில் யாவும் மெய்ம்மையே பொய்ம்மை என்பது சிறிதும்இல்லையன்றோ ஆகலின் ஆரூரன் வேண்டிய பொருளைக்கொடுக்காது தாழ்த்தல் முறையன்றென அக்கணமே நிதிக்குவையை அவர்காணக்கொடுத்தருளினர். அதைக்கண்ட நம்பியாரூரர் அவரதுகருணையை வியந்தும் "ஏசினவல்ல இகழ்ந்தனவல்ல எம்பெருமான் என்றெப்போதும், பாயினபுகழான் பாச்சிலாச் சிராமத்தடிகளை அடிதொழப் பன்னாள், வாயினாற் கூறிமனத்தினால் நினைவான் வளவயல்நாவல் ஆரூரன், பேசினபேச்சைப் பொறாத்திலராகில் இவரலாதில்லையோபிரானார்." என்று இங்ஙனமான திருக்கடைக்காப்புக் கூறியருளினார். இத்திருப்பதிகத்துள் "ஏசின" என்பது யாவையெனின்,—"பாச்சிலாச்சிராமத்து எம்பரமர் - பித்தரேயொத்து ஓர் நச்சிலராகில் இவரலாதில்லையோ பிரானார், எனவும், "அற்றவர்க்கு அருள்செய் பாச்சிலாச்சிராமத்து அடிகள் தாம்யாது சொன்னாலும் - பெற்றபோதுவந்து பெறாவிடில் இகழில் இவரலாதில்லையோ பிரானார்" எனவும், "நாச்சிலபேசி நமர்பிறர் என்று நன்றுதீது என்கிலர் மற்றோர்பேச்சிலை நெஞ்சே - பாச்சிலாச்சிராமத்தடிகளென்றிவர் தாம் பலரையும் ஆட்கொள்வர்பரிந்து- ஓர் பேச்சிலர் ஒன்றைத்தர இலர்ஆகில் இவரலாதில்லையோ பிரானார்" எனவும், "பாச்சிலாச் சிராமத்து எம்பரமர் கையது கபாலம் காடு உறைவாழ்க்கை கட்டங்கம் ஏந்திய கையர்,‖ மெய்யது புரிநூல் மிளிரும் புன்சடைமேல் வெண்

திங்கள் சூடிய விகிர்தர், மெய்யரேயொத்து ஓர் பொய்செய் வதாகில் இவரலாது இல்லையோபிரானுர்” எனவும், பணம்படும் அரவம்பற்றிய கையர் பாச்சிலாச் சிராமத்து எம்பரமர், பிணம் படுகோட்டில் ஆடுவதாகில் இவரலாது இல்லையோபிரானுர்” எனவும் கூறிவந்தனவே யாம்.

இகழ்ந்தன என்பது யாவையெனின்,—“அன்னையே என்னேன் அத்தனே என்னேன் அடிகளே அமையும் என்று இருந்தேன் - பாச்சிலாச்சிராமத் துறையடிகள், என்னையும் ஒருவன் உளன்என்று கருதி இறை இறை திருவருள்காட்டாய் - பின்னையே அடியார்க்கு அருள்செய்வதாகில் இவரலாது இல்லையோபிரானுர்” எனவும், “பரிந்தவர்க்கு அருள்செய் பாச்சிலாச்சிராமத்து அடிகள்தாம் யாது சொன்னுலும் - புரிந்தவனுளே புகழ்தக்கஅடிமை போகுநாள் வீழுநாளாகிப் - பிரிந்திறைப்போதில் போவதேயாகில் இவரலாது இல்லையோபிரானுர்” எனவும், “செடித்தவஞ்செய்வார் சென்றுழிச்செல்லேன் தீவினைசெற்றிடும் என்று - அடித்தவம் அல்லால் யாரையும் அறியேன் ஆவதும் அறிவர் எம்அடிகள் - பிடித்தவெண்ணீறே பூசுதல் ஆனுல் இவரலாது இல்லையோபிரானுர்” எனவும், “பாச்சிலாச்சிராமத்து அடிகள்தாம் யாதுசொன்னுலும் - பிழைத்தது பொறுத்து ஒன்றீகிலராகில் இவர் அலாது இல்லையோபிரானுர்” எனவும், “பாச்சிலாச்சிராமத்து எம்பரமர் பிணிப்பட ஆண்டு பணிப்பிலராகில் இவர் அலாது இல்லை

யோபிரானார்" எனவும், பாச்சிலாச்சிராமத்து எப் அடிகள்-பெருமைகள் பேசிச்சிறுமைகள் செய்யில் "இவரலாது இல்லையோ பிரானார்" எனவும் கூறிவந்தனவேயாம்.

வளவயல் நாவலூரராகிய யான் "ஏசினவாகவும் இகழ்ந்தனவாகவும் பேசினபேச்சை, பாச்சிலாச்சிராமத்து அடிகள் பொறுத்தல்வேண்டும்." என்றது என்னையெனின்,—அவை ஏசினவுமல்ல, இகழ்ந்தனவுமல்ல வாகலானென்க. எங்ஙனமெனின்,—எம்பெருமான் என்று எப்போதும் பாயின புகழால் பாச்சிலாச்சிராமத்தடிகளை அடிதொழப்பன்னுள் - வாயினாற் கூறிமனத்தினால் நினைப்பவனா யுள்ளேன், அதுமட்டோ - "வைத்தனன் தனக்கே தலையும் என்னாவும நெஞ்சமும் வஞ்சம ஒன்றின்றி - உய்த்தனன் தனக்கேதிருவடிக்கு அடிமை, குழைத்துவந்து ஓடிக்கூடுதிநெஞ்சே குற்றேவல் நாடொறும செய்வான் - இழைததநாள்கள்தவா அன்பிலரேனும் எம்பெருமான் என்று எப்போதும் அழைத்தவர்க்கு அருள்செய் பாச்சிலாச்சிராமத்து அடிகள்" என்று நெஞ்சத்துக் கறிவுறுத்துகின்றவனா யுள்ளேன், "துணிப்படும் உடையும் சுண்ணவெண்ணீறும் தோற்றமும் சிந்திதக்காணின் - மணிப்படுகண்டனை வாயினாற்கூறி மனத்தினால்தொண்டனேன் நினைவேன் - ஒருமையே அலேன் எழுமையும் அடியேன் அடியவர்க்கு அடிமையும் ஆனேன் - உரிமையால் உரியேன் உள்ளமும் உருகும்" தன்மையனாயுள்ளேன் ஆகலின் பேசின பேச்சைப்பொறுத்தருளல வேண்டுமென்றார்.

ஏசினவல்ல இகழ்ந்தனவல்ல ஆகலின் ஆரூரன்பேசின பேச்சைப் பொறுத்தருளல்வேண்டும் என்று முடிக்காது, பொறுத்திலராகில் இவரலாது இல்லையோர் பிரானுர் என்று மீண்டுங்கூறித் திருக்கடைக்காப்புச் சாத்தியருளியது என்னையெனின், சுந்தரமூர்த்திகளை இறைவன் தொண்டரென்னும் அம்முறையிற் கொள்ளாது வன்றொண்ட ரென்று அம்முறையிற் கொண்டதனுனும், கொண்ட அவ்வளவிலொழியாது தோழரென்று கொண்டதனுனும் அங்ஙனம் கூறலாதென்க. அஃதாவது - இப்பதிகத்துள் தொண்டையும், வன்றொண்டையும் முன்னர் எடுத்துக்கூறிப் பின்னர் தோழமையும் விளங்கக்கூறினர் என்றறிக.

அல்லதூஉம், தாங்கயிலையின்கண் சிவபிரானை நீங்காதிருந்த நிலைமையினின்றும் நீங்கியகாரணமும், நீங்கி ஐம்புல வாழ்க்கையாகிய மானுடப்பிறப்புடன் நிலவுலகில் வாழ வந்ததாகிய காரணமும், வந்து தமது மனவாக்குக் காயங்களோடு இறைவன் தம்மை அடிமைகொண்ட காரணமும ஆகிய இம்மூவகை முறையும் விளங்க ஓதிய திருப்பதிகமாகலான் இறைவன் அம்மூவகைச் சொற்களையுங்கேட்டு அவற்றிலுள்ள மெய்வகைக்கு மிகவும் மகிழ்ந்து கொடுத்த நிதிக்குவையைப்பெற்று அவரது கருணைத்திறத்தை எண்ணிஎண்ணி உருகிப்பாடிவணங்கி அப்பதியிடைவைகி அத்திருப்பதிக்கு அருகில் இருக்கும் க்ஷேத்திரங்களை வணங்கிப்போற்றி மீளவும் அப்பதியில் சிலநாள் வசித்திருந்தனர்.

(அ௩-அ௫.) பின்னர் அதைச்சார்ந்து இருபக்கங்களிலுமுள்ள க்ஷேத்திரங்களையெல்லாம் தெரிசித்துப் போற்றி, திருப்பைஞ்ஞீலியை அடைந்து அப்பெருமானை வணங்கிப் பிரதக்ஷணமாக வரும்போது அற்புதக்கோலத்தோடு அங்குவீற்றிருக்கும், பிக்ஷாடனமூர்த்தியைக் கண்டு களித்து கண்களினின்று ஆனந்தநீர் பெருக்கெடுத்துவரக் கைகளைக்குவித்திறைஞ்சி எம்பெருமானே! வண்டுகள் ஒலிக்கும் கூந்தலையுடைய மங்கையருடைய மனங்களைக் கவரும்படியாக உம்முடைய திருவடிவம் காணப்படுகின்றதேயன்றி பலிகொள்ளத்தக்க வடிவமாகக் காணப்படவில்லையே பலியிட வருகின்றவர் தங்களுயிர்ப் பலியை உம்மைக் கேட்பரேயன்றி அவர்கொண்டுவந்தபலியை உமக்கு எவ்வண்ணம் இடப்போகின்றனர் என்று பலபலவிதமாய்வியந்து புகழ்ந்து "காருலாவிய நஞ்சையுண்டிருள் கண்ட" என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடி அவரிடம் பெறவேண்டிய அருட்பலியைப்பெற்று அன்பர்கூட்டத்தையுந் தொழுதுவணங்கி அவர்களுடன் இனிமையோடிருந்து பின்னர் திருவீங்கிமலை முதலிய பலதளிகளையும் வணங்கி, கொங்குநாட்டிலுள்ள திருப்பாண்டிக்கொடுமுடிக்குப் போயினர்.

(அசு-அஎ.) போய்க் கோயிலுக்குட்சென்று வலம் வந்து அன்புடன் வணங்கிப் பொன்மேனியை நோக்கினர். நோக்குந்தோறும் பொங்கியெழும் பெரிய ஆசையினால் இப்பெருமானை நாம் மறக்கக்கூடாதென்று உண்மையாக

வெழுந்த மனக்குறிப்பினால் தாம் மகிழ்ந்தவராய் எம்மிறைவனே! நான் உனது திருவருள் வசப்பட்டு என்னை நான் மறக்கவந்து உனது சொரூபவடிவத்தில் இலயித்திருக்கும் தன்மைவந்த போதினும் எனது நாவானது உனது திருநாமமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தை மறவாது இனியசுவைபெருக உச்சரித்துக்கொண்டிருக்கும் வன்மையைப்பெற்றது. அதனால் நான் எப்பொழுதும் பஞ்சாக்கரத்தின் பொருளாகிய சொரூபவடிவத்தையும், பஞ்சாக்கத்தின் தடத்தவடிவத்தையும் மறந்தவனாயினேனல்லேன். எனவே - நான் திருவருள் வசப்படாது சொரூபவடிவத்தில் போவேனாயின் தடத்தவடிவத்தை மறப்பேன். தடத்தவடிவத்தில் வருவேனாயின் சொரூபவடிவத்தை மறப்பேன். அங்ஙனமின்றி நான் அருள்வசப் பட்டேனாகலின் அவ்வருள் என்னறிவில் சொரூபவடிவத்தையும், என்னாவில் தடத்தவடிவத்தையும் நீங்காதிருக்கச்செய்கின்றது. என்று அன்பினால் இருவடிவத்தாலும் பிணிக்கப்பட்டவராய் "மற்றுப்பற்று எனக்கின்றி நின் திருப்பாதமே மனம்பாவித்தேன்" என்று சிவபெருமான் திருநாமமாகிய நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார்.

(அஅ - கூக.) உயிர்க்குறுதியாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத் திருப்பதிகததை உலகெலாம் உய்யும்வண்ணம் பாடியருளிய பின்னரும் ஸ்ரீபஞ்சாக்கரப்பொருளில் தாம் நிற்கும் முறைமையினும் அதனை ஓதும்முறைமையினும், தம்முணர்ச்சி நீங்காத ஒருமைப்பாடுடைத்தாய் நிற்ப, ஏனையதிருப்

பதிகளிலும் இவர்சென்று பதிகம்பாடவேண்டிய பணிமுற்றுப்பெறுமாறு திருவருள் முன்னிற்பதால் அச்சிந்தையோடு அந்த க்ஷேத்திரத்தின் அருகிலுள்ள சிறந்தபதிகள்தோறும் சென்று போற்றிப்பணிந்து அக்கொங்குநாட்டிலுள்ள காஞ்சிநதிக்கரையிலிருக்கும் திருப்பேரூர் என்னும் திருப்பதியை மிக்கஅன்போடும் போய்ப்பணிந்து இக்கோயில் என்னைத் தடுத்தாட்கொண்ட எம்பெருமான் இருக்குங் கோயிலோவென்று அவ்வெண்ணத்துடன் சென்று அன்பருடன் கூடி வலம்வந்து நடராஜன் சந்நிதியில்வந்தபோது தில்லையின்கண் தம்மைவசப்படுத்திய பேரானந்த நடனகோலத்தை நேராகக் காட்டியருளிய போது அவ்வருட்கோலத்தில் பெருக்கெடுத்துவரும் ஆனந்தவெள்ளத்தில் திளைத்தவராய் இருகரங்களையுங் குவித்து ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக வீழ்ந்து வணங்கி என்பினையுருக்கும் அன்புடன் எழுந்திருந்து இதுஇன்னது இதுஇன்னது என்றுஅறிந்து இன்பநுகர்ச்சி செய்யவல்ல ஐம்புலன்களுக்கும் இவ்வின்பம் இத்தன்மைத்தென்று சொல்லுதற்கும் புலப்படாமல் அவைகள் அவ்வின்பத்துட் கலந்துகிடப்ப அவ்வையுணர்வையுங்கடந்து எழுகின்ற பேருணர்வு தமதுணர்விற்கலந்து மேலிட்டொளிர அவ்வொளியினால் தாண்டவம்புரியுந் தம்பிரானைத் தலைப்படக்கிடைத்தது சைவசமயத்தை யாளவந்த அரசராகிய ஆளுடைநம்பியாருக்கு அதுகிடைத்தபின் அந்நிலைமையின்கண் விளைந்த விளைவினளவை இங்கு யாவர் அறிந்துரைக்கவல்லவர்கள். யாவ

ராலும் அளக்தற்கரிய நிலையைப் பெறும அருள்பெற்ற அன்புருவாகிய ஆரூரர் அந்நிலையைக்கருதி மகிழ்ந்து பேரின்பவெள்ளங் கதும்பும பாடலைப்பாடிப போற்றி அப் பெருமானையகன்றுபோவதற்கு மனங்கொள்ளாமல் அங்கு வசித்து இங்குகரிசனந்தந்து மகிழ்வித்த நடராஜப்பெருமான் பொன்னம்பலத்தின் கண்ணே தாண்டவம்புரியும நடனத்தைப் கண்டு தமபிடப்பெற்றால் வேறிடத்திற் சென்று இனி நாம பெறப்படும் பயன் என்னிருக்கின்றது என்று சிதம்பரத்திற்குப்போக மிக்கஆவலுடன் மறுபடியும் புறப்பட்டனர்

(கூஉ-கூகூ) புறப்பட்டு மலை காடு நதிமுதலிய பலவுங் கடந்து பலபதிகளையுங்கண்டு வணங்கிப் பாடி வெஞ்சமாக்கூடல் திருக்கற்குடி முதலிய பலக்ஷேத்திரங்களையும பணிந்துபாடி திருவாறைமேற்றளி என்னும் திருப்பதியை யடைந்து நாள்தோறும் பணியுங்கால் திருவருள் நோக்கமும் மேன்மேற்கூட இன்மைபர் என்னும் க்ஷேத்திரத்தையடைந்து பெருமானை வணங்க அங்கிருந்தபொழுது சுந்தரமூர்த்திகள் யாதுகருதினரோ அதற்கிறைவன் யாது செய்யாதொழிந்தனரோ அதனை நாம அறியகில்லோம். அம் மூர்த்திகள் தமது நெஞ்சந்தைநோக்கி "அங்கம் ஓதிஓர் ஆறைமேற்றளிநின்றும் போந்துவந்து இன்னம்பர் - தங்கினோமையும் இன்னதென்றிலர் ஈசனார் எழுநெஞ்சமே - கங்குல் ஏமங்கள்கொண்டு தேவர்கள் ஏத்தவானவர் தாம்தொழும்-பொங்கு மால்விடையேறி செல்வப் புறம்பயந்தொழப்போதுமே" என்று

பதிகமோதி தமது குறைபாட்டை வெளிப்படுத்தித் திருப்புறம்பயமென்னும் க்ஷேத்திரத்தைச்சமீபித்தனர்.

(௬௩௭-௪00.) அங்குள்ள தொண்டர்களெல்லாம் "அன்று வெண்ணெய் நல்லூரினில் ஒப்பருந்தனிவேதியன் பழவோலை காட்டிநின்று ஆண்டவராகிய" வன்றொண்டப் பெருமானார் நமது திருப்பதிக்கு எழுந்தருளிவர நாம் செய்துள்ளதவம் யாதோ என்று ஆராஅன்புகொண்டு எதிர்கொண்டுசென்று பணிந்தபோது பெருமானாரும் திருக்கோபுரவாயிலைவந்து சேர்ந்து தம்மைப்பணிந்த அன்பரோடு உள்ளேசென்று ஆனந்தநடனமூர்த்தியாய் வீற்றிருந்தருளும் இறைவனைப் பணிந்து போற்றி கைகுவித்துநின்று அப்பெருமானைப் பாட்டாகிய மலர்களால் அர்ச்சனைசெய்ததேயன்றி நறுமணங்கமழும் நல்லமலர்களால் அர்ச்சனைசெய்ய ஆசைகொண்டு அதுபோல் அர்ச்சித்து பூமியிற்பொருந்த அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கத்துடன் ஆசையோடுபணிந்து வணங்கி இங்ஙனம் பணிந்து வணங்கும் ஆசை மேன்மேல் உண்டாம் பேரருள் பெற்று அவ்வாசையை விளைவிகக வல்ல அன்பினை மேற்கொண்டு கண்ணீரைப்பெருக்கிப் புதியமலர்போலும் காணப்படும் திருவடித்தாமரையில் மீளவும்பணிந்து போற்றி அவ்வடித்தாமரையை உள்ளத்துள்ளே கொண்டு கோயிலின்புறத்தேவந்து அன்பர்கூட்டங்களை நோக்கி அன்பர்காள் நம்பெருமான் "எங்குநிறைந்து பொருள்" என்றுசுருதிகூறியது எங்கெங்கும் கண்டுவணங்

மானைக் காணுமல் இவர் எவ்வாறுபோயினர். இவ்வதிசயம் அறியேனே என்று வழிகாட்டவந்த பெருமான் கூடலையாற் றூர் பெருமானே என்றுணர்ந்து அவ்வதிசயத்தையேபாடிக் கோயிலுக்குட்சென்று பணிந்து போற்றி திருமுதுகுன்ற (விருத்தாசல)த்தை யடைந்து திருக்கோபுரத்தைக் கண்டு நமஸ்கரித்துப் பொருள்வேண்டுங்குறிப்புடன் பாடும்போது அவர்குறிப்புணர்ந்தருளும் பெருமான்பன்னீராயிரம்பொன் கொடுக்க, அதனைப்பெற்று மிகவும் மகிழ்ந்தவராய் மீண்டும் "மெய்யை முற்றப்பொடிப்பூசி" என்னும் பதிகமொன்றைப பாடி அவர்திருவுள்ளமகிழ பொன்னளிக்கும பெருமானே! என்னுள்ளமகிழச்செய்த என்னையனே! திருவரூரிலகண்ணுள் ளார் இஃதென்னவென்று மயங்கவும் பரவை அதிசயிக்கவு மாக இப்பொன்னெல்லாம் அங்குவந்து சேரும்படிச்செய்ய வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய முதுகுன்றர் ஆகாய வாக்கால இப்பொன்னெல்லாம் இம்மணிமுத்தாநதியில் இட்டுப்போய் திருவாரூர்க்குளத்தில எடுத்துக்கொள்வாய் என்று அருளினர். அவ்வருள்பெற்று அப்பொன்னில் சரி பார்ப்பதற்கு ஓர்துண்டளவு மச்சமாக வெட்டி எடுத்துக கொண்டு அப்பொற்கட்டியை மணிமுத்தா நதியிலிட்டு என்னைவலிந்தாண்ட அருளை இதிலறிவேனென்று எண்ணி நிருத்தர் கூத்தைக்கண்டு போவோமென்று சிதம்பரம் போகப் புறப்பட்டு கடம்பூர் என்னும் பெரியக்ஷேத்திரத் தையுங் கும்பிட்டுப்போற்றி தில்லையைககண்டு ஆராமகிழ் வெய்தி வீதிமுதல் ஆலயபவரையில் அங்கங்கும் பணிந்து

கனகசபையைக்கண்டனர். காணவும் தலைமேல் இரண்டு கரங்களையுங்குவித்து, பின்னர் அதனுள்ளே ஆடுங் கூத்தனடி கண்டனர். கண்டபொழுதே கண்கள் ஆனந்தநீரை வெள்ளமாய்ப் பொழிந்தன. வாய் போற்றுவதற்கு முடியாமல் குளறுதலையடைந்தது, உடம்பு ஊறுப்புக்களெல்லாம் பூமியிற் படிய தண்டாகாரமாகவீழ்ந்து வணங்கிற்று உள்ளத்தில் கூத்துநிறையப்பெற்றது நெஞ்சம் அக்கூத்திற் பெருகும் ஆனந்தத்தைத் தம்முள்நிறையப்பெற்றது.

இவ்வகையாய்க் கைகளும் கண்களும் உள்ளமும் நெஞ்சமும் நடராசன் வசப்பட்டு நிற்ப, நாவலர்பெருமானார் "மடித்தாடும் அடிமைகள்" என்னும் பதிகத்தைப் பாடத்தொடங்கி நெஞ்சத்தைநோக்கி நாம்பெற்றபேறு என்னென்று சொல்லுவேன். என்னையெனின்! ஆன்மாக்களுக்கு அனுக்கிரகிக்கத் திருவுள்ளத்தெண்ணி அவ்வனுக்கிரகமுறை அவர்களுக் கனுக்கிரகிக்குமாறு அவர்களுக்கேற்றவாறு திருவுருக்கொண்டருளி அனுக்கிரகத்தைப் பெறும் நன்னெறியைக்காட்டி அந்நெறிவழியே செலுத்துங்காலத்து அந்நெறியின்கண் தவறி வழுவினார்களாயினும், அத்தவறுக்குரிய தீங்கை அவர்கள் அனுகாவண்ணங் காததருளும் அருள்நிலையை நாம்பேரூரிற் கண்டோமல்லவா என்று அந்தருகண்டநிலையைச் சிறப்பித்து மிக்க விருப்பத்துடன் பாடியருளி என்றும் நடராஜப்பெருமானை விட்டுப்பிரியாத திருவருளைப்பெற்று சந்நிதானத்தை

விட்டு வெளியேவந்து கோயிலைவணங்கித் "தில்லைவாழந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்"என்று பாடியபடி அவ்வந்தணர்களாகிய பெருமக்களையும்பணிந்து அவர்களால் உபசரிக்கப்பெற்று அங்குத் தங்கியிருந்து எக்காலத்தும் ஒழியாத அன்பினால் அத்தில்லைமூதூரை வணங்கி கூற்றுதைத்தபெருமான் வீற்றிருக்கும் திருக்கருப்பறியலூருக்குச் சென்று எல்லையில்லாத பெருமகிழ்ச்சி மனத்தில்வந்தடைய அங்குள்ள இறைவனை "எம்மானை மனத்தினால் நினைந்தபோது அவர்நமக் கினியவாறே" என்று தாமும் தமது தம்பிரானும் இனிக்கப்பாடி கையினாற்றொழுது பிரியாவிடைபெற்றுப் பிரிந்து பழமண்ணிப் படிக்கரையையும் வாழ்கொளிபுத் தூரையுங் கண்டு திருக்கானாட்டூர் இறைவனார் தம்மைக கண்டுமகிழும்படி தாமே எதிர்தோன்றி காட்சி கொடுத்தருள நம்பியாரூருங்கண்டு கண்களிக்கப்பெற்று எனக்கெளிவந்த பெருமானே! இதனை நான்மறப்பனோ என்று போற்றி எதிர்கொள்பாடியும் திருவேள்விக்குடியும் கண்டுபோற்றிப் பாடி வேள்விக்குடியாரோடு திருத்துருத்தி என்னும் திருக்கோயிலுடையாரையுஞ் சேர்த்துப்பாடி அவ்விடத்திற்றங்கியிருந்து பின்னர் அங்குநின்றும் புறப்பட்டு ஆங்காங்குள்ள பதிகளையெல்லாம் விடாது பாடிப்போற்றி திருவாரூரைச் சேர்ந்தனர்.

(௧௨௫-௧௩௧) சேர்ந்து தேவர் முனிவர் நெருங்கியுள்ள கோபுரத்தைவணங்கி உள்ளேசென்று அளவில்லாதஆசை

மையோடு இருகரங்களையும் தலைமேற்குவித்து அடியார்களெல்லாஞ் சூழ்ந்துவர, சந்நிதானத்தையடைந்து "மூவாதமுதலாகி நடுவாகி முடியாத" திருமூலட்டானத்திறைவரை ஆசைதீரப்பணிந்து போற்றி அங்குநின்றும பரவையார் திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளினார் பரவையார் நம்பியரூரர் வரவை யறிந்து தமதுதோழிமாருடன் எதிர்சென்றுவணங்கி என் அன்புடைப்பெருமானே! தம்பெருமானைப் பல தளிகளிலும் கண்டுகண்டு கண்ணுங்கருத்துங் களித்திருக்கும் அப்பெருங்களிப்பில் "எங்களையும் நினைந்தருளும் தன்மையுடையோமாயினமோ" என்று தமதாற்றாமை புலப்படுமாறுகூற, ஆரூரர் எனது கண்ணுங் கருத்தும் நீயல்லாதனவாயிருப்பினன்றோ நீ "நினைந்தருளிற்று" என்னென்று வினவியதொக்கும். என்று பல இன்மொழிகளைக்கூறி அப்பரவையாருடன், மகிழ்ந்துறைந்து வாழும்நாள்களில் ஓர் நாள் தாம்சென்று தரிசித்தக்ஷேத்திரங்களில் தமக்குநடந்த அற்புதங்களெல்லாம் விடாது கூறிவந்து முதுகுன்றத்தாருடைய அற்புதஅருளைக் கூறி நாம்கமலாலய தீர்த்தத்துக்குப்போய் அப்பொன்னை யெடுத்துக்கொண்டு வருவோம் வருவாயாகவென்று அழைத்தனர். இம்மொழியைக்கேட்ட பரவையார் "இதென்ன அதிசயம்" "என்சொன்னவாறு" ஆறு எங்கேயுள்ளது, குளம் எங்கேயுள்ளது இதற்கும் அதற்கும் என்னசமபந்தம் நீர் எப்படிகேட்டீர் அவர்தான் எப்படிசெய்யச் சொன்னார் அப்பொன்னை நம்பிதான் இப்பொழுது நம்பிவந்ததோ, தேவரீர் நம்பியென்னும் திருப்பெய

ருடையீர் ஆகலான் நம்பினீர் என்று புன்சிரிப்புடன் அச் செயலை நம்பாது கூற. நம்பியாரூரர் பரவையே நீ கூறியது தான் அதிசயம் என்னகூறிஞய். நென்மலைவந்ததே அது எங்கிருந்து எப்படிவந்தது அதுவும், செங்கல்லெல்லாம செம்பொன்னாயிற்றே அதுவும் எப்படியாயிற்று. அப்படியே இப்போது சொலலியதுமாம. எம்பெருமான் எம்பக்கல் செய்வனவெல்லாம் அதிசயிக்கத்தக்கனவேயன்றி யாவர்க்குஞ் செய்துவரும் செயல்போலல்லவே, இவ்வுண்மையை யானறிந்தவனுகையால நானும் கூறினேன். அவனும் அதுவே செய்தான். ஆகலான் பொன்முழுவதும் எடுத்துனக்குத்தருவது பொய்யாது. உன்புன்னகையைப பின்னர்க்காண்கின்றேன் இப்போது என்னுடன் வருவாயாக வென்று தான்பெற்ற பொன்மச்சத்தைக்காட்டி அழைத்துக்கொண்டு பூங்கோயிலுக்குட்சென்று இறைவன் அடிவணங்கி வலம்வந்து கமலாயத்தை வந்தடைந்து ஈசானிய திக்கில் பரவையாரை யிருக்கச்செய்து தாம் குளத்திலிறங்கி முதுகுன்றப் பெருமானை நினைத்துத் தொழுது அன்று குளத்தில்வைத்ததை எடுப்பவர்போல் கையினுல் எடுப்பதற்குக் குளத்தில்பார்க்க ஒன்றும் அகப்படாமையால் கையை ஆழவிட்டுத் தடவுவாராயினுர்.

(௧௩௨-௧௪௦) தடவுதல் என்னையோவெனின்; திருமுதுகுன்றத் திறைவராகிய நீற்றழகர் பொன்வேண்டி இவர்தடவுதலைப்போலும் இவர் பாட்டைப் பொருளாகக்கொண்டு

எதிர்பார்த்திருப்பவராதலால் நமது சுந்தரன் கமலாலயத்துக்குவந்து பொன்வேண்டுமென்று மனத்தால் நினைத்தானேயல்லாமல் பாட்டால் ஏன்கேளாதிருக்கின்றான் என்று பாடலுக்கு ஆசைப்பட்டுப் பொன்னைத்தடவுவார் கைக்குப் பொன் எட்டாதவகையாகிய ஓர்திருவிளையாடலைச் செய்தனன் நாவலூரர் பொன்னைவேண்டியும் முதுகுன்றர் பாடலைவேண்டியும் இருக்கும் அத்தருணத்தில் பரவையார், மூர்த்திகளைநோக்கி "ஆற்றினிலிட்டுக் குளத்திற்றேடுவீர்" என்று முதுகுன்றர் அருளினார் என்றீர் இனியேனும் உண்மையைச் சொல்லும் என்று முன்னே "என்ன அதிசயம் இதுதான், என்சொன்னவாறு" என்று புன்னகையோடு கூறியதுபோல் அப்பொழுதும் புன்சிரிப்புடன் கூறினார்.

அச்சொல்லையும் புன்னகையையும் கேட்டும் கண்ட நாவலூரர் முதுகுன்றத்திறைவனே! நீ சொன்னபடியே நானிங்குவந்து பரவைக்குச்சொல்லி அழைத்துக்கொண்டுவர நீ என்கைக்குப் பொருள்கிட்டாவண்ணம் பரவை என்செய்கையைக்கண்டு சிரிக்கும்வண்ணமும் என் சொல்லைக்கேட்டுப் பரிகாசஞ்செய்யும்வண்ணமும் செய்தனையே இது என்னை ஆட்கொண்டதற்கழகாமோ, இனியேனும் யான் வருந்தாவண்ணமும் அவள் நகைசெய்யாவண்ணமும் தேவரெல்லாம் அறியக்கொடுத்த பொன்முழுவதுங் கொடுத்தருளல்வேண்டும். "பொன்செய்தமேனியினீர்" என்று ஓர் பதிகம் பாடத்தொடங்கி எட்டுதிருப்பாசுரங்களைப் பாடி

யருளவும் பொன்வராமையைக்கண்டு கவலையும் ஐயமு முற்று ஒன்பதாவது திருப்பாசுரத்தில் "ஏத்தாதே யிருந் தறியேன" என்னுந்திருக்கடைக் காப்புப்பாட்டில் "எல்லா வுலகுங் காத்தாளு அம்பலத்துக் கண்ணுளனுங் கண்ணு தலைக்கூத்தா, இப்பரவைமுன் "தந்தருளாய்" என்று பாடியருளலும், அவ்வரியபதிகத்தைக் கேட்ட முதுகுன் றப்பெருமான் பாடும்பணி கூடியவுடன் பொற்கட்டியானது மணிமுத்தாநதியினின்றும் கமலாலயத்துக்குவரும் முறைப் படியே வந்தெழுந்தது; எழவும் அதுகண்டு மகிழ்ந்து அப் பொற்கட்டியைக் கரையிலேற்றினர். அப்பொழுது தேவர் கள் மலர்மாரிபொழிந்தனர், இவ்வுலகிலுள்ளோர் "இந்த அதிசயம் என்னே இப்படியார்பெறுவார்" என்று போற்றி வணங்கினர். நம்பியாரூரர் கரையேறித் தம்மிடத்திலிருந்த மச்சத்தையெடுத்து அதில் குளத்திலெடுத்த பொன்னை வுரை த்துப் பார்க்க மாற்று குறைந்திருக்கக்கண்டனர். காணவும் நாம் குளத்தில் கையிட்டுப்பார்க்கும்போது உடனே கைக்கு அகப்படாமல் தாழ்த்திப் பாட்டைக்கேட்டபின்னர் அகப் படும்படிச்செய்த திருவருளின் செயலேயாகும் இதுவும். ஆகலின் முதுகுன்றருக்கு நமது பாட்டுமீண்டும் ஏறினால் இப்பொன்னுக்கும் மாற்று ஏறும்போற் காணப்படுகின்றது, என்று உடனே தம்பாட்டில் இறைவனுக்கிருக்கும் அன் பினைநாடி மிக்க அன்புடையராய் வாசிதீரும்படி மாசா தீர்ந்த பதிகத்தைப் பாடியருளினர். அருளவும், அப்பாட் டினையுவந்து ஒருமா (ஒன்றின் இருபதில் ஒருபங்கு)

அளவு பொன்னுங் குறையாமல் எல்லாப்பொன்னும் வாசி தீர்ந்த செம்பொன்னாகக் காட்டினார். காட்டவும், நம முடையபாட்டும் அருள்பெற்றது. இப்பொன்னும் மாற் றைப்பெற்றதென்று மகிழ்ந்து கரையைவிட்டுப் பரவையா ருடன்புறப்பட்டு பொற்குவியலனைத்தையும் வீதிநெருங்க சுமையாட்களின்மேலேற்றிப பரவையார் மாளிகைக்குப் போமபடிச்செய்து தாம் தமது பெருமானைத் தொழுது இச்செயலெல்லாம் உனது திருவருட்செயலல்லவோ என்று போற்றிப் பணிந்து அளவிறந்த அடியார்கள் அளவிறந்த மஙகலவாத்தியங்களோடு வாழ்த்தியும் வணங்கியும் போற்றி யும்வர, மகிழ்ச்சி நிறைந்த மனத்துடன் பரவையார் மாளி கையைப் போய்ச்சேர்ந்து அவரோடு மகிழ்வுடனிருந்து அவரைநோக்கி முதுகுன்றப்பெருமானருளை நான் கூறிய பொழுது நீ "என்னவதிசயம்" என்றனையே அவ்வுரைப் படியே அவ்வருளாளன் பொய்யுரையாக்காது என்னுரை பொன்னுரையாக்கி அப்பொன்னையும் உறையேறியபொன் னாக்கினான், என்று முன் அவர்கூறிய உல்லங்கனவார்த்தை யாகிய புறவுரையைப் புனைந்துரையாக்கி அவரையும் மகிழ் வித்துத் தாமும்மகிழ்ந்திருந்தனர்.

(௧௪௧-௧௪௩) இருக்கையில் ஓர்நாள் புற்றிடங்கொண்ட பெருமானைத் தணியாத ஆனந்தந் தலைசிறப்பத் தொண்ட ருடன்கூடிப் பணிந்து பின்னர் அவ்வடியார்களை நோக்கி நமக்கடிகளாகிய அடிகள் "பாறுதாங்கியகாடரோ படுதலை

யரோ மலைப்பாவையோர் கூறுதாங்கிய குழகரோ குழைக் காதரோ குறுங்கோட்டிள, ஏறுதாங்கிய கொடியரோ சுடு பொடியரோ இலங்கும்பிறை, ஆறுதாங்கிய சடையரோ" என்று அருட்டிருமேனியை அன்புபாராட்டி வினவுவார் போல் வினவி அவ்விறைவனருள்பெற்று ஏனைய திருப் பதிகளையும் வணங்கத் திருவுளத்தெண்ணிப் புறப்பட்டு திருநள்ளாறு திருக்கடவூர் திருக்கடவூர்மயானம் திருக்கட வூர்வீரட்டம் திருவலம்புரம் திருச்சாய்க்காடு திருவெண் காடு திருநளிபள்ளி திருச்செம்பொன்பள்ளி திருநின் றியூர் முதலிய பலக்ஷேத்திரங்களையும் பணிந்து அரு ளும் அன்பும் பாராட்டியதேயன்றி திருநின்றியூரின்கண் "இணைகொள ஏழெழுநூறு இருபதுபனுவல் ஈன்றவன் திரு நாவுக்கரையன்" என்று அப்பர்சுவாமிகளது அருட்பாக் களை வியந்துபாடி அப்பதியைக் கடந்துபோகின்றவர் மார்க் கத்திலுள்ள நீடூர் என்னும் பதியையும் பாராதுபோயினர். அங்ஙனம் போம்பொழுது அவருள்ளததாகிய "நீடூர்ப் பெருமான் என்னைப்பணியாது போகின்றனையே என்று அவ ருணர்ச்சியிலுணர்த்த அவ்வுணர்வான் அந்தோ! ஆரூரனாகிய யான் தன்னடிகாண்பதற்கு அன்பாய் அழைத்திட்ட "நீடூர்ப் பெருமானைப் பணியாவிடலாமே" என்று திரும்பிச்சென்று திருநீடூர் பெருமானடியைக்கண்டு ஆரா அன்புடன் பணிந்து யான் உன்னைமறந்து சென்றாலும் நீஎன்னை மறவாமல் உன் னடிக் காட்படுத்தும் அருளாளா என்று அடிகளைப் பெய ராவன்புடன் பெயர்ந்து மயிர்குச்செறிந்து பன்முறையும்

பணிந்து பணிந்து மீளாவிடைபெற்று திருப்புன்கூரைத்
தரிசித்து திருக்கோலக்காவை நோக்கிப் போகும்போது
அவ்வூரிறைவன் எதிர்காட்சிகொடுத்தருளினான். அக்காட்சி
யைக் கண்ட சிங்கடியப்பனார் அப்பொழுதே திருஞானசம்
பந்தப் பெருமானுக்குத் திருத்தாளந்தந்த இரக்கத்தை
வியந்து அவ்விரக்கமுடையானை "யானுங்கண்டுகொண்
டேன்" என்று திருப்பதிகம்பாடி அங்கு அகன்று திருக்
குருகாவூர் நோக்கிச் செல்லும்பொழுது யாதுகாரணத்தா
லோ தாகமும் பசியும் சகிக்கமுடியாது வருந்த, அதற்காற்
றாது நீரும் உணவும் வேண்டி அவ்விரண்டும் எண்டெவ்
வாறு கிடைக்கப்பெறுமென்று எண்ணி வழியே போம்
போது அவ்விரண்டையும் இருவரறியாத குருகாவூர்ப்
பெருமான் எடுத்துக்கொண்டு அவ்வழியில் நிழலைத்தரும்
பந்தரை யமைத்து அப்பந்தலில் வேதியராய் நின்று தந்த
மூர்த்திகளுடைய வரவைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.
அவ்வழியேவந்த நாவலூரர் அப்பந்தரைக்கண்டு இப்பந்தர்
இங்கிட்டார் யாவர் என்று அதிசயித்து பந்தரிடைய,
அதில் தமதுவரவைநோக்கி யிருக்கும் வேதியரைக்கண்டு
அந்தோ! இப்பந்தர் உடல் வெப்பத்தைப் போக்குகிறது,
இவரது திருமேனி என்னுள்ளிருக்கும் அன்பைப் பெரு
க்கி என்னுள்ளத்தைக் குளிரச்செய்கின்றது என்று மகிழ்
ந்து சிவாயநமவென்று உட்சார்ந்தனர். வேதியர்பெருமானா
யிருக்கும் இறைவன் நாவலர் பெருமானைப்பார்த்து ஆரூ
ரரே, நீர் நெடுநேரமாய்ப் பசியோடும் தாகத்தோடும் இருப்

பவராகக் காணப்படுகின்றீர். அப்பசியும் தாகமும் நீங்கப் பொதிசோறு இருக்கின்றது, அதனைக் கொடுக்கின்றேன்; அதனைப் பசியாறப்புசித்து இதோ குளிர்ச்சிமிக்க தண்ணீ ரிருக்கின்றது; அதனையும் உண்டு பசியையும் தாகத்தையும் போக்கிக்கொள்வீர்! நீர் பசியோடும் தாகத்தோடும் இருப் பதைப்பார்த்து என்மனம் என்னைவாட்டுகின்றது. உண் ணும் உண்ணும் என்று சொல்ல, அச்சொல்லைக்கேட்டு இச் சொல், இவர்கொடுக்க இருக்கும் பொதிசோற்றினும், வாச மிக்க தண்ணீரினும், இனித்துப் பசியைப்போக்கிவிட்டதே, இவரன்றோ அந்தணராவர். என்று தெவிட்டாஅமுர்தம் உண்டவர்போன்று அவ்வேதியரைப்பார்த்து உமமைக கண்டு உமது அமிர்தவாக்கைக் கேட்கும்போதே பசியும் தாகமும் பறந்துபோயிற்று ஆயினும் உம்முடைய ஆணை யைக் கடப்பதற்கு அஞ்சுகின்றேன். அப்பொதிசோற் றைக்காட்டும் என்று வாங்கி இப்பொதி அருட்பொதியோ! என்பால்வைத்த கருணைப்பொதியோ! எனறுவியந்து ஐயா வேதியரே! இப்பொதிசோறு இங்குக்கூடியிருக்கும் எண் ணிறந்த அடியார்களுக்குப் போதுமோ! போதாதே என்று சொல்ல, பொதிசோற்றெம்பிரான் நாவலரே! என்னசொன் னீர் போதுமோ என்றுசொன்னீர். இப்பொதிசோற்றுக்கு இவ்வடியார் கூட்டம்போதுமோ என்று நான்எண்ணுகின் றேன். இவ்விரண்டில எதுமெய், எதுபொய். யான் பொய்ய னுயிருப்பின் இப்பொதிசோறு போதாமற்போகட்டும். ஐயா ஆரூரரே! அடியார்களுக்கெல்லாம் கொடுத்துப்பாரும்.

யான் பொய்யனென்பதும் மெய்யனென்பதும் பின்னை அறியவரும் என்று யாவரும் உண்டு பசிதீரச்செய்தனர்.

செய்யவே, சுந்தரமூர்த்திகளுடன் வந்த பரிசனங்களெல்லாம் பசிதீர உண்டு சுவாமீ! இது போதும போதும். பெறறு சோற்றுப்பொதியோ சிறிதளவினையுடையது, அது போக்கிய பசியோ அளவிறந்த பேர்க்கு அளவில்லாதபசி இதுஎன்ன அதிசயம அதிசயம், மற்றும பெரியதோர் அதிசயங் காணப்படுகின்றது. முதலில் காட்டிய சோற்றுப் பொதி சிறிதேனும் குறைந்ததோ வெனின் இல்லை. அது கண்ட அளவேயிருக்கின்றது. இதனுல் வேதியர் பெருமானுகிய நீர் புண்ணியர் பொருமானென்று எண்ணத்தக்கவராகக் காணப்படுகின்றீர், அனறியும் எஙகள் தம்பிரான் தோழனூர் எமது கூட்டத்தவர்க்கு இச்சிறுசோற்றுப்பொதி போதுமா என்று கேட்டதற்கு நீர் இப்பொதிசோற்றுக்கு இவ்வடியார் கூட்டம்போதுமா என்றீரே அதனை மெய்யாக்கிவிட்டீரே இஃதென்ன மாயமோ என்று அடங்காப் பேருவகையைக் கொண்டிருக்கும அடியார்களை இறைவன் நோக்கி இத்தண்ணீரையும் அருந்துங்கள் என்று அருந்தச் செய்தனர். அந்நீரை யருந்தினவரெல்லாம் இதுதண்ணீரா! அன்றே இந்நீர்க்கு எந்த கங்கைமுதலியநீரும் ஒப்பாகாதே! அமிர்தமும் ஒவ்வாதே இதுஎந்நீரோ! இறைவனுடைய நாமம் எவ்வாறு அன்பர்களுடைய நாவில் எப்படி இனித்து இனித்து ஊறுகின்றதோ அப்படியன்றோ

உள்ளெல்லாம் இனித்து ஊறுகின்றது. அந்தோ! அந்தோ! என்று தண்ணீருந்திக்கொண்டே தண்ணீரளித்த கண்ணனியான து நாமகீர்த்தனங்களைப் புகழ்ந்துபாடி முன் பசிப்பிணியோடும் தாகவிடாயோடும்வந்த அச்சோர்வு நீங்கி அப்படியே யாவரும் உறங்கினார்கள், நம்பியாரூரரும் துயிலமர்ந்தனர். இவ்வாறு யாவரும் உறக்கத்திலிருக்கும்போது கங்கையைச் சடையிற்கரந்தவர் பந்தரோடுங் கரந்தொளித்தனர்.

(கசுசு-கஎ கூ) பந்தர்போகவே வெயில்வந்து தாக்க, சுந்தரர்பெருமானும், அடியவர் திருக்கூட்டத்தவரும், துயில் நீங்கி பந்தரெங்கே! தண்ணீரும் சோறும் கொடுத்தவரெங்கே! எங்கே! என்று சுற்றிச்சுற்றிப் பார்க்கும்போது எங்குங்காணமற் போக நாவலர்பெருமான் நமக்கு "நாவலன்" என்னும் பெயரிருப்பதேயன்றி நாம்பொதிசோற்றைப் பார்த்து இதுபோதுமா ... இது இத்தனையாயிருக்கின்றதே என்று கையினால்காட்டியபோது அவ்விறைவனும் இதுவா "இத்தனை" என்று கைகாட்டிக் கூறினனே அச்சொல்லின் பொருளையும் அப்போதறியாதொழிந்தோமே நம்மால் பித்தரென்று பேசப்பட்ட இவரைப் பித்தர்என்று பிறரெல்லாம் பேசுகின்றனர், இவர் பித்தர் தம்மடியார்கட்குத் தம்மிடத்தில் பித்துண்டாம்படிச் செய்யும்பித்தரன்றோ என்று கூறி, திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளி கோயிலுக்குட் சென்று தங்கட்கு உண்ணும் அமுதத்தைக்கொடுத்து

உண்ணு அமுதமாய் விளங்கிய குருகாவூர்ப் பெருமானைக் கண்களாலுண்டு கையாரத் தொழுது உடம்பாரப் பணிந்து போற்றி அன்பருடன் அங்கிருந்து சிலநாள்கழித்து திருக்கழிப்பாலைக்கும் அதனருகிலுள்ள திருப்பதிகளுக்கும் போய்த் தில்லைமூதூருக் கெழுந்தருளி "எடுத்த சேவடியிறைஞ்சி" இன்புற்று திருத்தினைமாநகர் திருநாவலூர் முதலிய பலக்ஷேத்திரங்களிற்சென்று அங்கங்கும் அடியார்கள் எதிர்கொண்டுவரப் பலபலவைபவத்துடன் சென்று தம் பெருமானைப் பாடிப்போற்றி தண்டகநாடாகிய தொண்டை நாட்டுக்கு வந்தனர். வந்து அங்குள்ள க்ஷேத்திரங்களை எல்லாங் கண்டுகளித்துப பாடி அநேகநதிகளையும் முல்லை குறிஞ்சி மருதம் என்னும் நிலங்களையெல்லாங் கடந்து திருக்கழுக்குன்றத்தை யடைந்தனர்.

(கா சு-க அப) அங்குள்ள அடியாரெல்லாம் எதிர்கொண்டுவணங்க அன்புடன் அவர்களோடுஞ்சென்று மலைமருந்தைப்பாடி மகிழ்ந்து திருக்கச்சூருக்குச்சென்று அங்குள்ள ஆலக்கோயிலையும் அடைந்து இறைவனைக் கும்பிட்டு வெளியேவரும்பொழுது அமுதுகொண்டருளும் காலமாயிற்று. பரிசனங்களோ தூரத்தேவந்து கொண்டிருந்தனர். நாவலர்பெருமானுக்கோ பசியோ சமீபத்தேவந்து உடலுள்ளே புகுந்து வருந்தும் வண்ணஞ்செய்து விட்டது; செய்யவுப் அப்பெருமானுரது பசிதீர்க்க, மலையின்மேல் மருந்தாயிருந்த இறைவனுர் பிரமகபாலம் என்னும் ஓட்டையொத்த

ஓர் வெற்றோட்டை எடுத்துக்கொண்டு அங்குள்ள அந்தணர்களில் ஒருவராகவந்து ஆரூரர் திருமுகத்தை மிக்க அருளோடும் பார்த்து நம்பியாரூரரே, இப்பொழுது பசியினால் மிகவும்வருந்தி இளைத்திருக்கின்றீர். அப்பசியினால் உணவின்மேல் உண்டாயிருக்கும் ஆசைதீர நான் இங்குள்ள அந்தணர் வீதியுள்ளே சென்று வீடுகள்தோறும் பிக்ஷைவாங்கி வருகின்றேன். ஆகலான் நீர் இவ்விடம்விட்டு அப்புறம் போகவேண்டாம், இதோ வந்துவிட்டேன் என்றுவிரைந்து சென்று அந்தணர்வீதியுள்ளே சென்று அவ்வந்தணர்களெல்லாங் கண்டுகளிக்கும்வண்ணம் திருமுகத்தில் திருபுண்டரமாகத் திருநீற்றொளி விளங்கவும், திருமார்பில் பூணூலின் ஒளி சுடர்விட்டெரிப்பவும், கடும்பகல் வெயிலால் அடிகொந்து பெயர்த்துப் பெயர்த்து கண்டவர் மனமுருகும்படி வீடுகள்தோறும் சென்று அன்னபிக்ஷையைப் பெற்று, தாம் விரும்பியாட்கொண்டவராகிய வன்றொண்டர் முன்னே வந்து நாவலூரரசரே! இதோ கொண்டுவந்துவிட்டேன், என்னால் கொண்டுவரப்பட்ட கறிவகைகளோடு கூடிய நல்லபிக்ஷான்னத்தைப், பசிதீரஉண்டு இளைப்பாற்றுவீராக என்று அவ்வன்னத்தைக் கொடுத்தருளத் தொடங்கும்போது தம்பிரான்தோழர் அவரது திருமேனியின் சிறப்பையும் அவர்கூறும் இன்மொழியின் சுவையையும் தம் பசியை அவர்தம் பசியாகக்கொண்டு ஐயமேற்றுக்கொண்டு வந்த இரக்கத்தின் மிகுதியையும், கருதிக் கருதி இப்படி யாவர் செய்வார்! இவ்வந்தணர் மிகப்பெரியோர் என்று

எழுந்து எதிரேபணிந்து அவ்வன்னத்தை வாங்கினார். வாங்கிய அப்பொழுதே அடியவர் திருக்கூட்டத்தவரும் வந்து கூடினார். அவர்களையுங் கண்டுமகிழ்ந்து அடியவர்காள்; நீங்களும் மிகப்பசித்திருக்கின்றீர்கள், நானும் பசித்திருக்கின்றேன் என்பசியும் உங்கள்பசியும் இப்பொழுதே தீருமாவண்ணமாக சர்வசீவ கருணைசாலியாகிய இங்குள்ள மருந்தீசர் இவ்வந்தணரை நமக்குத் தந்தனர். இவரது பெருமையை நான் என்சொல்வேன். இக்கடும்பகற்பொழுதில் இவ்வீதியின்கண் யாவர் செல்லத்துணிவார். அந்தோ! நம்பசியைக் கண்டு பொறாக்காது இவ்வெயிலைத் தாம்பொறுத்து அந்தணர்களிடத்தில் பிச்சையேற்றுவந்து அன்னத்தைக்கொடுத்தார். அதையான்பெற்று உங்கள்பசியைக் கருதினேன். நீங்களும் கருதுவதன்முன் விரைந்துவந்தீர்கள். ஆகலின் நாமனைவரும் இச் சிவப்பிரசாதத்தைப் பசிதீரவுண்போம் என்று அவ்வன்னத்தை யாவருக்கும் வழங்கித் தாமும் உண்டு பசிதீர்ந்து களித்திருக்கும் பொழுது எப்பொருளினும் நீங்காதுநிற்பவராகிய மருந்தீசர் ஆரூர்அருகேயும் அந்தணராய்வந்து நீங்காதுநின்று பின் அவரறியாவண்ணம் நீங்கிமறைந்தருளினார்.

அதனையுணராத நம்பி ஆரூரர் இங்குநின்ற அந்தணரெங்கே! அன்பர்காள் யாராவது பார்த்தீர்களோ? எவ்வழியாய்ப்போயினர்? பசியோடிருந்த அப்பொழுது காணப்பெற்றஅவர் பசிநீங்கிய இப்பொழுது காணப்பெறாது போ

யினரே. வந்தவேதியர் சிவயோகிகளுக்கு எல்லாவுயிர்களிடத்தும் அருள் எப்படிநிறைந்திருக்குமோ அப்படியன்றே யிருந்தது. ஏனெனில் அந்தணர் தம்மாட்டுவந்தவரது பசிப்பிணியை மாற்றும் அருளிற்சிறந்தவர். சிவயோகிகள் எவ்விடத்தில் எவ்வுயிர்களைக் காண்கின்றார்களோ அவ்வுயிர்களுக்கு உற்றநோய் எதுவாயினும் அந்நோயைத் தமது நோயெனக் கருதி அதனை அக்கணமே நீக்கி அவ்வுயிர்கள் சுகித்திருக்கக் கண்டு அதைத் தமதுசுகமெனக் கருதி மகிழ்ந்துபோவர். அதுபோலன்றே இங்குநீங்கிய அந்தணர். அவரை அன்பர்காள்! அந்தணரென்பேனோ! சிவயோகிஎன்பேனோ! ஓம்மருந்தீசரே என்பேனோ! நான் அவரை யாரென்று சொல்லுவேன். எம்மிறைவன் இப்படியே மறைந்து மறைந்து தன்னையறியும்படி செய்கின்றானேயல்லாமல் மறைக்காது அறியும்படிச் செய்யவில்லையே. ஆனால் இம்மறைப்பு நம்பாலதோ அவன்பாலதோ வென்று இப்பொழுது எண்ணிப்பார்ப்போமாயின் நம்பாலதே. ஏனெனில், நமக்கு எல்லாமாய் வருபவன் அவனேஎன்று உணர்த்தியும், பன்முறையுங் காட்டியுமிருக்க நாம் அதனைமறந்து இவர் அந்தணர், அவர் இவர், அவன் இவன், அது இது என்று எண்ணுவானேன். அவர் அவள் என்பவருக்கும் அது இது என்பவைகட்கும் நமக்குள்ளனவற்றையும் நமக்கில்லாதனவற்றையும் அறிந்து அததற்கேற்ற செயல்களைச் செய்யுமோ அறியுமோ எல்லாம் அறிபவனும் எல்லாம்செய்பவனும் அவனேயாமன்றோ! திருக்காவூர் இறைவன் பந்த

ரிட்டு பொதிசோறுமளித்து நாம் உறங்கும்போது பாங்கருடன் போனதுபோல் இங்கு இப்போது விழித்திருக்கும்போதே போயினான். அவன் காட்டினாலல்லது நாம் எங்ஙனம் காண்போம். ஆகலின் நம் பசிக்கிரங்கி கடும்பகலைப் பாராது பலியேற்று வந்தளித்த அந்தணனும் பேரருளாளனாகிய நம்து தம்பிரானே யாகுமென்று மதித்து அப்பா! நம்பொருட்டு "சிலம்பணி சேவடி வருந்த எழுந்தருளிற்றோ சோற்றை இரந்ததற்கே நாம் என்செய்தோம் என்று மனமுருகி அதனைப் பெருங்கருணையென்றும் அப்பெருங்கருணையாகிய அதுவோ ஈண்டுப் பலியிரக்கவந்தது என்றும் அதிசயித்துக் கண்ணீர்மழை அருவிபோல் பெருக்கெடுத்து வழிய சரீரமுற்றும் புளகங்கொள்ள "முதுவாயோரி" என்று தொடுத்துப் பதிகத்தைப் பாடிமகிழ்ந்து வணங்கி நினைத்தவுடன் வந்தருள்செய்கின்ற இறைவன் வீற்றிருக்கும் மற்றைய திருப்பதிகளையும் பணிந்து செவ்வானம்போலும் பேரொளியுடைய திருமேனியராகிய திருவேகம்பர் வீற்றிருக்கும் காஞ்சிபுரத்தெல்லையை வந்தடைந்தனர்.

(௧௯௫-௨௦௫) அச்செய்தியை அறிந்த காஞ்சிநகரவாசிகள் அரிபிரமர்கள் தொடர்ந்தெட்டற்கரிய இறைவன் ஓர் வேதியனாய்க் கிழவனாய் அன்று திருவெண்ணெய் நல்லூரில் சபையின்முன்னின்று வழக்கிட்டு அவ்வழக்கை விடாது தொடர்ந்தே ஆட்கொண்டவராகிய வன்றொண்டப்பெருமான் இன்று நமது ஊருக்குவரும் பாக்கியத்தைப்பெற்றோ

மே என்று பெருமகிழ்ச்சியுடையராய் நகரமுற்றும் மகர
தோரண முதலியவற்றால் அலங்கரித்து பலவாத்தியங்க
ளோடும் அடியார்களெல்லாங் கூடி எதிர்கொண்டு சென்று
திருவாரூர்ப்பெருமானைத் தரிசித்து, யாவரும்வணங்கினர்.
அவர்களைச் சுந்தரமூர்த்திகளும் வணங்கி, அவர்களோடு
ஆராவன்புடன் கலந்து நகரினுள்ளே பிரவேசித்து அலங்
கரித்திருக்கும் சிறப்பெல்லாங்கண்டு பெருமகிழ்ச்சியுடைய
வராய் திருக்கோயிலைச்சார்ந்து "உந்திநின்றார் உன்றன்
ஓலக்கச்சூளைகள் வாய்தல் பற்றித், துன்றிநின்றார்தொல்லை
வானவரீட்டம் பணியறிவான், வந்துநின்றார் அயனுந் திரு
மாலும் பதிட்கச்சியாய், இந்தநின்றோமை இனியெங்ஙன
மோ வந்திறைஞ்சுவதே" என்று கூறிய தேவாரப்படி
தேவர்களெல்லாம் நெருங்கியிருக்குங் கோபுரத்தைக்கண்டு
திருமேனியில் மண்படிய வணங்கி உள்ளேசென்று அங்கங்
கும் வணங்கி இரத்தினமயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் கோயிலுக்
குள் அஞ்சலிகரங்காக் கையராய்ச்சென்று, காமாக்ஷி கம்பை
யின் வெள்ளத்தைக்கண்டஞ்சித் தழுவிக்கொண்டிருக்குங்
கோலத்தைக்கண்டு ஆனந்தபரவசத்தராய் அவரடிகளைத்
தமதுகரங்களால் தாமும்தழுவிமெய்ம்மறந்து கீழேவீழ்ந்து
வணங்கிப் பரவசமாய் விம்மிவிம்மி அழுது எழுந்து மெய்
யன்புநிறைந்த சிந்தையுடன் திருப்பதிகம்பாடி மாறாஆசை
யோடு வெளியேவந்து தொண்டர்களெல்லாம் புடைசூழ்ந்து
போற்ற அவ்வடியார்களிடமே தாம்வாழுமிடமாகக் கொண்
டிருந்து "அங்குள்ள க்ஷேத்திரங்களெல்லாம் தரிசிக்க வேண்

ணிப் புறப்பட்டு முன்னர்காமகோட்டம்போய் அங்குள்ள அற்புதங்களையும் காமாக்ஷிதேவியையும் கண்டு காதலுடன் பணிந்து, திருமேற்றளிக்குச் சென்று இறைவனைத்தரிசித்து "தொந்தாவொண்சுடரே, என்னும் திருப்பதிகம்பாடி அங்கு நின்றும் * திருவோணகாந்தன்றளி, திருக்கச்சியனேகதங்காவதம், மற்றும் அங்குள்ள க்ஷேத்திரங்களெல்லாம் விடாது பணிந்து பாடிப்போற்றி சிலநாளிருந்து, பின்னர் திருவன்பார்த்தான்பனங்காட்டூர் திருமாற்பேறு முதலிய க்ஷேத்திரங்களையுந் தரிசித்துக்கொண்டு திருக்காளத்திமலைக்குப் போய் கண்ணப்பதேவரது அன்பின்றிறமெல்லாம் கண்டு அவரது அன்புருவேயாய் அப்பெருமானைப்பாடி தமக்குப் பேரன்பைப் பெருக்கிய கண்ணபரடியில்வீழ்ந்து இவ்வடி எம்பெருமாள் முடியிலும் கண்ணிலும் பட்டஅரிய திருவடியன்றோ இவ்வடி என்னுள்ளத்தும் என்தலையிலும் பொருந்தும் பாக்கியத்தை இன்றுபெற்றேனே என்று கண்ணீரரும்பி மயிர்ப்புளகங்கொண்டு பன்முறையும் பணிந்துபணிந்து உள்ளமெல்லாங் கரைந்து வெளியேவந்து அங்குள்ள அடியாருடன் சிலநாளங்கிருந்து, பின்னர் வடதிசையிலுள்ள க்ஷேத்திரங்களைப் போய்ப்பணிவதற் கெண்ணுமல் அங்

* "திருவோணகாந்தன்தளி" தமது தோழமைத்திறமும், அடிமைத்திறமும் தோன்ற. "நெய்யும் பாலுந் தயிருங்கொண்டு நித்தம் பூசனை செய்யலுற்றால், கையில் ஒன்றும் காணம்இல்லை" என்னும் திருப்பதிகம்பாடி பொன்பெற்றுத் தாம் விரும்பியபடியே இறைவனைப் பூஜித்து மகிழ்ந்தக்ஷேத்திரம்.

கிருந்தபடியே ஸ்ரீபருப்பதம், திருக்கேதாரம் முதலிய க்ஷேத்திரங்களையெல்லாம் பாடிப்போற்றி வணங்கி நேரேகண்டது போலும் உள்ளம்மகிழ்ந்து சிலநாளிருந்து அங்குநின்றும் புறப்பட்டு மார்க்கத்திலுள்ள க்ஷேத்திரங்களையெல்லாம் தரிசித்துக்கொண்டு இவ்வுலகின்கண் சிவலோகம்போல் பிரகாசிக்குந்திருவொற்றியூரைக்கண்டு சமீபத்தில்வரும்போது அடியார்களெல்லாம் எதிர்கொண்டுசென்று பலவாத்தியங்களுங் கோஷிக்க அழைத்துக்கொண்டு வந்தனர்

அவர்களுடன் கலந்து வந்து திருக்கோயிலின் வாயிலையடைந்து ஆகாயத்தை யளாவியிருக்குங் கோபுரத்தைக் கண்டு வணங்கி உள்ளேபுகுந்து வலமாவந்து என்பும் உயிரும் கரைந்துருகக் கைகளைத் தலைமேல்குவித்து ஆசைவீழ்த்தக நிலம்மேல்வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்துநின்று "மாந்தாதா" என்னும் அரசன் எல்லாக்ஷேத்திரங்களையும் எழுதுவித்த ஏட்டு வரியில் திருவொற்றியூர் நீங்கலாகவென்று வரிபிளந்தெழுதி வைத்த எழுத்தறியும் பெருமானது திருவடிகளில் பணிந்தனர். பணிந்தபோது அவ்வடிகளாகிய திருவருள் சிலவுணர்ச்சிகளை (அஃதாவது முன் கயிலையின்கண் நிகழ்ந்த குறிப்பையும், அதுபோல் இங்கு நிகழவருங்குறிப்பையும்) தோன்றுமாவண்ணஞ்செய்ய, அவ்வுணர்ச்சியைக் கொண்டெழுந்து இனிய இசையோடுகூடிய பாட்டுப்பாடிப் "பரவி" என்னும் பதிகத்தைப்பாடி, அறிவுபரவசமாய்ப் பேரன்புபொருந்த வெளியேவந்து, தம்மாட்டுப் பேரன்பு

நிறைந்த அடியார்கள் பலரும் பிரியாது உடனிருந்து உபசாரஞ்செய்துவர, அங்கிருந்து எழுத்தறியும் பெருமானை, காலங்கள்தோறும் அடியார்கூட்டத்துடன் சென்று பாடிக் கும்பிட்டு வந்து இன்புடன் இருப்பாராயினர்.

(௨0௬-௨0௯) இங்ஙனமிருக்கும் நாவலர்பெருமானாரை யுத்தேசித்து ஸ்ரீகயிலாயத்தைவிட்டு இவ்வொற்றியூரின்கண் அவதரித்து வளர்ந்திருந்த அநிந்திதையாரை இறைவனார் அச்சுந்தரப் பெருமானாரையே மணந்தருளும்படியாகச் செய்து பின்னர் அந்நாவலர்பெருமான்பால் தமது திரோதானசத்தியின் செயலை நடத்திக்காட்டிய அற்புதத்திருவிளையாடலை இனிச் சொல்லுவோமாக.

அநிந்திதை என்று சொல்லப்பட்ட தேவியாரது சேடியார் இறைவனுடைய திருவருளால் அவ்வொற்றியூரின்கண் வேளாண்குலத்தில் வாழ்கின்ற வேளாண்மையி (உபகாரத்தி)ற் சிறந்த ஞாயிறுகிழார் என்பவரிடத்தில் அவருக்கு மேன்மேல் விருப்பத்தைவிளைவிக்கும் புத்திரியாராகி அவதாரஞ்செய்தனர். அவ்வநிந்திதையார் தாம் ஸ்ரீகயிலாயத்தில் உமாதேவியாரது பிரதிபிம்பமாகிய சேடியரென்றும், ஆலாலசுந்தர் நிமித்தமாக இப்பூவுலகுக்கு வந்ததென்றும், ஒருவருணர்த்தாமல் தாமேயுணர்ந்து அவ்வுணர்ச்சியான் அக்கயிலையில் இருந்தவண்ணமாகவே இங்கும் அவ்வுமாதேவியாரை மறவாமல் அத்தேவியினது திருவடியில் மறவாத அன்புடையராய்த் தம்மோடொத்த சிறுமகளிர் கூட்

டத்தோடு விளையாடும் நிலைமையுடையராய் அவ்வப்பரு வங்கடோறும் நடக்க, பின்னர் அப்பருவம் நிறம்பும் பருவத் தைப்பெற்று. சிறப்பைக்கொண்ட வேளாண்மரபிற்குரியன வாய்வரும் ஒழுக்கத்தையும் தெய்வதன்மைக்குரியனவாய் வரும தெய்வவொழுக்கத்தையும் உடையராய் அவற்ருல் உலகிலுள்ளார் யாவரும கண்டு அதிசயிக்கும் மேம்பா டுடையவராயும் இடை வருந்தும்வண்ணம் மேலெழுந்த குசங்களையுடையவராயும், வரும்பதமாகிய பருவத்தைத் தந்தையார்கண்டு தமதுமனைவியாருக் குரைப்பாராயினர்.

(உ௯௦) பெண்ணே! நம்முடைமகளுக்கு உருவத்தில் அமையவேண்டிய சிறந்தஅழகும், உள்ளத்தில் அமைய வேண்டிய சிறந்தநற்குணங்களும் இவ்வுலகிலுள்ளார்க்கு அமையும்படியான தன்மையினின்றும் வேறுபட்டும் மேம் பட்டும் இருக்கும் பெரியதோர் தன்மை வந்திருக்கின்றது. அவற்றைநாம் அறியும் தரமுடையோமல்லோம். அக்கார ணத்தை யறியுந்தரத்தை யுடையரல்லராயினும் நம்மால் அறியத்தக்கதாகிய மணப்பருவம்வந்திருக்கின்றது. அதற்கு நாம் என்செய்யக்கடவது. இவளுக்கு மணவாளனாய் வரு பவன் அறிவினும் குணத்தினும் தெய்வத்தன்மையினும் சிறந்திருப்பினன்றோ இருவர்க்கும் காதலொத்திருக்கும். அது ஒத்திருப்பினன்றோ இல்லறம் சிறப்புற்றோங்கும். அது வோங்கினலன்றோ நமதுகுலமும் குடியும் குன்ருது வளரும். அத்தன்மையுடையான் நம்குடியில் யாவனுள்

ளான் என்று சொல்ல, கற்பிற்சிறந்த மனைவியார் நமக்கு நம்மினும்மேம்பட்ட இவள் புத்திரியாகவரும பாக்கியம் இருந் ததுபோலும் நமது மகளுக்கும் தம்மினும் மேம்பட்ட மண வாளன் வரும்பாக்கியமிருக்கும அதில் நீர்சந்தேகிக்க வேண் டியதேயில்லை. ஆயினும் விசாரிக்கவேண்டியது நமது கட மையாகலான் நீர் நமதுகுலத்தில் விசாரித்து நம்மகளுக் குரிய மணவாளனைக்கண்டு அவனுக்குக் கலியாணஞ்செயது கொடும் என்றாகூறினா.

(உ௧௧) சங்கிலியார் தாயுந்தந்தையும் பேசியவார்த்தை களைக்கேட்டு இவர்கள்பேசியது நமக்குப்பொருந்தியதன்று. நாம் கயிலாயநாதனது திருவருளையே தமக்குயாவுமாகப் பொருந்தியிருக்கும் அவா ஒருவருக்கே உரிமையுடையோ மாயிருக்க இவர்கள் நமக்குரியான் யாவனென்று பேசும் வகை என்! ஆனால் இவர்கள்பேரில் குறைகூறுவது முறை யன்று. ஏனெனில் நமக்குரியாராகிய அவர் வெளிப்பட்டு இங்கு வந்திருப்பராயின் இவர்கள் இவ்வாறுபேசார். இத ற்குநாம என்செய்வது நமக்குவேண்டியவற்றைச் செய்வோ ராகிய இறைவரன்றே இதுஎண்ணிச் செய்யவேண்டியவர். அவர் இதுகாறும் செய்யாதிருக்குங் காரணம் என்னையோ! நமக்குரியார் எங்கிருக்கின்றனரோ! அவராவது இங்குவரு தல்வேண்டும். இறைவராவது அவா இங்குவரும்வண்ணம் செய்தல்வேண்டும். இருவருஞ் செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்யாமையால் இருவரும் நம்மை மறந்தனர்போலும்

அவர்கள் மறந்திருப்பராயின் இவர்கள பேசியதுயாதோ
அதுவன்றோ இனிமுற்றுப்பெறும். என்று மனத்தில் அச்
சங்கொண்டு பயந்து உணர்வுமயங்கி மிகவுஞ்சோர்ந்து பூமி
யின்மேல் விழுந்தனர்.

(௨௧௨) அதுகண்ட தாய்தந்தையர் இதுஎன்னகொடு
மை! என்று பதைபதைத்து பரிவுடனெடுத்து ஏக்கங்
கொண்ட மனமுடையவர்களாய் நம்முடையமகளாகிய இவ
ளுக்கு நாம் பேசிவந்த இச்சமயத்தில் இப்படிவீழவந்தது
யாதுகாரணமோ! என்று பலபலவாயெண்ணிப் பேசிக்
கொண்டே தம்மேல் சார்த்திக்கொண்டு நல்லபனிநீரைத்
தெளித்துத் தடவி உபசரிக்க, சங்கிலியார் மயக்கம் நீங்கப்
பெற்றவராயிருக்க, அவரைத் தந்தைதாயார் கண்டு எங்கள்
செல்வமே! எங்கள் குலமணிவிளக்கே! நாங்கள் உன்னைக்
குறித்த நல்லபக்ஷத்தைப் பேசிக்கொண்டிருக்க உனக்கு இவ்
வகைக்கான மயக்கம் எப்படிவந்தது? அதை நாங்களறியச்
சொல்லவேண்டுமென்றனர்.

(௨௧௩) தாய்தந்தையர் இவ்வாறு தம்மைக்கேட்ட
பொழுது தமதுஉண்மையை மறைக்காமல் சொல்லத்தொட
ங்கி என்று அம்மையப்பர்களே! இப்பொழுது எனதுகலி
யாணத்தைப் பற்றி நீவிர்பேசிய அவ்வகை என்தன்மைக்
குச் சிறிதும் பொருந்தத்தக்கதன்று, ஏனெனில் என்னை
இடபாரூடராகிய இறைவன் ஒருவர்க்கு உரிமையளாக்கி
னன். இச்செய்தி எங்கு நடந்தது என்றுகேட்பீராயின்

ஸ்ரீகயிலாயத்தில் நடந்தது. அதற்காகவே நானும் இங்குவந்திருக்கின்றேன். ஆனால் உங்கள்பால்யான் வந்தது, நீங்கள் செய்ததவங்காரணமாக இறைவன் வைத்த கருணையினாலென்றறிவீராக நீங்கள் அதனையும் என்செய்தியையும் இன்னதென்றறியாமல் உலகினரைப்பற்றி உலகினர்பேசுவதுபோல் பேசியபடியால், அச்சொல்லுக்கு ஆற்றாது நான் மூர்ச்சையடைந்தேன். மூர்ச்சையடைந்ததனால் நான் இப்பொழுதுசொல்லிவந்ததில் ஏதேனும்சந்தேகமுண்டோவெனின், கிடையாது: அதுநிச்சயம். ஆகவேஇனிஎன்னை உங்களிடத்தில் வைத்திருத்தல் கூடாது. திருவொற்றியூராகிய எழுத்தறிவார் என்னெழுத்தெல்லாம் அறிவார். அவர்பால் என்னைக்கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடுங்கள். அவரருள் என் விஷயமாய் எப்படிச்செல்லுகின்றதோ அப்படியே யான் செல்லுகின்றேன். நீங்கள் யாதொன்றும் ஐயங்கொள்ள வேண்டாம். சீக்கிரத்தில் நடக்கும்; யான் சொல்லியவண்ணஞ் செய்யுங்களென்றார்.

சங்கிலியாருடைய வார்த்தையைக்கேட்ட அவ்விருவரும், அவள்பிரிவஞ்சிச் சோர்வும், தெய்வசம்பந்தமான வார்த்தையா யிருப்பதால் அச்சமும், அந்தத் தெய்வத்தன்மையான வார்த்தை இம்மானிடப்பிறப்பினும் மறவாமையை நோக்கி அதிசயமும் அடைந்த வுள்ளத்தினராய் அவ்வதிசயச்செய்தி பிறரறியாவண்ணம் இருந்தனர். அவ்வாறிருக்குங்காலத்தில் இவர்கள் குலமுறையில் மிகவும்

நெருங்கிய ஒத்தசம்பந்தமுடைய ஒருவேளாளர் சங்கிலியாருடைய செயலையறியாமல் தன்மகனுக்குக் கொள்ள எண்ணி, சங்கிலியாருடைய தந்தையார்பால் தன்னினத்துள்ள சிலமுதியோரை விடுத்தனர். அவர்களும் அதுபோல வேவந்து சொன்னார்கள்.

(உகரு-உகசு) சொல்லவும், தந்தையார் தன்மகளது தெய்வத்தன்மை சொல்லக்கூடாமையா யிருத்தலினாலும், அவர்களுக்கும் மனக்கோட்டத்துக்கு இடமில்லாமல்செய்ய வேண்டி யிருத்தலினாலும், வேறுசில இன்மொழிகளைக் கூறிப் போகும்படிச் செய்ய, அவர்களும் சமாதானசித்தத்துடன் சென்றனர். இவர்கள் செல்வதற்குமுன் இவர்களை யனுப்பிய பிள்ளைக்குரியவன் ஓர்தீமையான செயலைச்செய்தவன்;* இருப்பதற்கஞ்சி இறந்தவன்போல் தெய்வச்செயலா யிறந்தனன். அச்செய்தியைச் சங்கிலியாரைப் பெற்றார் கேட்டு மயங்கிய மனமுடையராய், நம்மினத்தவருள் இனி பிழைக்கவேண்டுமென்று மனமுடையவர் நமதுசங்கிலியாரை என்மகனுக்கு என்மகனுக்கென்று பேசும் தகாத வார்த்தையைப் பேசார்கள் என்கிற வார்த்தையை உலகிலுள்ளார் யாவரும்அறியச்செய்த முறைமைபோல இச்செயலைத் தெய்வம் நடத்தியதாகத் தெரியவருகின்றது. இனிநாம் எண்ணுவதனால் ஆம் பயனென்னை என்று துணிந்தவராய்ச் சில அறிவிற்சிறந்த பெரியார்க்கு தமது மகளுடைய செய்தியை உள்ளவாறு சொல்லி இவளை நாம்

மகளாகக்கொண்டாடும் இன்பத்தைப் பெற்றோமேயன்றி, நமது குலமுறைக்கேற்றவாறு நம்முடன் கூடிவாழ்ந்திருக்கும் பாக்கியம் பெற்றோமில்லை என்று மனம்வருந்தி சங்கிலியார் சொல்லியவற்றைச் செய்யாதிருப்பதற்கும் அஞ்சி அவர் சொல்லியவாறே செய்வதற்குத் துணிந்தவராயினர்.

(உகஎ-உஉக) ஏனெனில், நமதுமகளுடைய செயலை நோக்குங்காலத்தில் தெய்வமேயாவள். யாவராலும் வணங்கப்படும் இறைவனுடைய பிரபாவத்தைப் பேசுவதன்றி வேறுபேச்சறியாள். இதுபோலவே ஏனைய செய்கைகளும் இத்தன்மையையறிந்தவர் அவள்விஷயமாய் உலகவார்த்தையைப் பேசத்துணிவரா! துணியார், அஞ்சுவர். என்றுநிச்சயித்து சங்கிலியாரைப்பார்த்து அம்மா! உன்னெண்ணப்படியே திருவொற்றியூருக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோகிறோம். அங்கு எங்களால் அமைக்கப்படும் கன்னிகாமாடத்திலிருந்து தவம்புரிவாய். பின்னர் நீசெல்லுங் கதியாதோ அது நெற்றிக்கண்ணராகிய இறைவனால் ஆகத்தக்கதேயாகும். நாங்கள் என்செய்யக்கிடக்கின்றது என்றுகூறி திருஒற்றியூருக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் திருக்கோயிலுள்ளே சென்று சங்கிலிநாச்சியாருடன் யாவரும் இறைவனைப் பணிந்து, பின்னர் அங்குள்ள தம்மினத்தவருடைய இசைவினாலும், ஏனையோருடைய ஒற்றுமையாலும், அவ்விடத்திற்றானே ஓர்கன்னிகாமாடத்தை யமைத்து, அவர்க்குரிய ஏவலுக்கும் காவலுக்குமாகச் சிவ தக்கசேடிகளையமைத்து,

சங்கிலியாரைத் தாய்தந்தைமுதலிய யாவரும் பணிந்து நாங்களனைவரும் உனக்கு ஏற்றபணி செய்யுமவராக விருக்கின்றோம். நீ இறைவனுக்கேற்ற பணிசெய்யும் விருப்புடையவளாக இருக்கின்றாய். ஆகலின் நீ இக்கன்னிகாமாடத்திலிருந்து வாழ்வாயாக என்றுகூறி, அவரது பிரிவை எண்ணித் தாங்கமாட்டாத அன்புடையராய்க் கண்ணீர் ஆறாய்ப் பெருகிவர ஒன்றும் சொல்லுவதற்குக் கூடாதவராய் குழறிப் பலமுறையும்பணிந்து தங்கள் ஊருக்குப்போயினர்.

(உஉஉ-உஉஎ) சங்கிலியார் தவநெறியுடையராய் அக்கன்னிகாமாடத்திலிருந்து பூஜாகாலங்கள்தோறும் தியாகேசனாகிய எழுத்தறியும்பெருமானைப் பணிந்து,முன்னரே கயிலையில் தாம்செய்துவந்த பணியையேசெய்ய, திரையிட்டிருக்கும் பூமாலைதொடுக்கும் மண்டபத்திலிருந்துமாலைவகையெல்லாந் தொடுத்து அவ்வக்காலங்கடோறும் அம்பிகைக்கு அம்பிகாபதிக்கும் கொடுத்து வருவாராயினர்.

இவ்வாறிருக்குநாளில், தியாகேசன் திருவருளால் ஸ்ரீ கயிலாயத்தில் விதித்த விதிமுறைதவறாமல் அங்குவந்திருக்கும் பரவைமணவாளர் திருக்கோயிலினுள்ளே புகுந்து, தம்பெருமானை நாடோறும் பாடிப்பணிவதுபோல் பாடிப் பணிந்து சந்நிதானத்தை விட்டு, அன்று தொண்டுசெய்வாரையும் அவர்கள்செய்யும் தொண்டையும காணும் கருத்துத் தோன்ற அக்கருத்தின்படியே என்பும் உள்ளமும்,

உருக பூமாலைதொடுக்கும் அடியார்களைக் கண்டுமகிழ்ந்து பணிந்து, தாமரைத்தடாகம்போலும் மலர்நிறைந்திருக்கும் ஓர் மண்டபத்தைக்கண்டு அதிசயித்து அதனைச் சமீபிக்கும்போது, அன்பினையே நாராகக்கொண்டு அஞ்செழுத்தையே மலராக, நெஞ்சமானது தொடுத்துக்கொண்டிருக்க, கைம்மலரால் பூவாகிய மலர்களைத் தொடுத்து, அம்மாலைகளை வழக்கம்போல் திரையைநீக்கி இறைவனுக்குச் சாத்தும்படி அர்ச்சகரிடத்திற்கொடுத்து உள்ளேசெல்லும் சங்கிலியாரைக் கண்ணுற்றனர். கண்ணுற்றபொழுது பெருமானாரது நெஞ்சம் சிந்தைநிறைகாவாது தனதுநிறைவினின்றும் நீங்கி அச் சங்கிலியார்பால் போய் வீழ்ந்தது. ஏனெனில் நெஞ்சத்தின் நிறைவானது, அது ஈறுஞ் செல்லுமிடங்காணமல் அவரது காவலுக்குட்பட்டுக் கிடந்தது. தான் செல்லுமிடங் காணவே அங்குசெல்வது முறைமையாகலான் காவலைக்கடந்து சென்றது. சுந்தரமூர்த்திகள் காத்ததும் செல்லுமிடத்திற் செலுத்தற்கேயன்றி, செல்லுமிடத்தில் செலுத்தாதிருத்தற்கன்று. அன்றியும் நாவலர் பெருமானும் சங்கிலியாரைத்தான் கண்டாரேயன்றி ஏனையோரைக் கண்டனரில்லை. ஏனையோரும் நாவலரைக் காணப்பட்டவரல்லர். காணப்பட்டவர் பரவையாரும் சங்கிலியாருமேயாம். ஆகலான் திருவாரூரில் பரவையாரைக்கண்டார். திருவொற்றியூரில் இன்று இவரைக்கண்டாரென்க. ஆகவே முறையறிந்துபோன சிந்தைவழியே சிங்கடியப்பனாரும் போக, மன்மதனும் புட்பபாணங்களை யேவினன். அதை

களும் தடைபடாது வந்துவீழ்ந்தன. வீழவும், சகித்திருப்பதற்குக்கூடாதவராய் வெளியேவந்து சொல்லுவாராயினர்.

(உஉஅ) இங்கு காணப்பட்டவள் இன்னதன்மையை யுடையவளென்று என்ருல் அறிதற்குக் கூடவில்லை. அத்தன்மையுடையாள் இங்கு ஓர்பக்கத்தில் கட்டியுள்ள திரையினுள்ளே காணப்பட்டாள். அவள் தன்மையை அறியுந்தன்மை யானுடையனல்லனுயினும், அவளுருவத்தைக் காணப்பெற்றேன். அது எத்தன்மையா யிருந்ததெனின், பொன்னிடத்தும் மணியினிடத்தும் ஒளிவிடும் ஒளியைஎடுத்து, அமிர்தத்தோடுகலந்து அதன்பின்னர் புதிய சந்திரனிடத்துள்ள குளிர்ச்சியோடுகலந்து செய்துவைத்த ஓர்மின்னற்கொடிபோ லிருந்தது. இவ்வுருவத்தினளாகிய அவள் என்னுள்ளத்தை மாறுபடுத்தினுள். இவள்யார்! என்று அருகிருந்த அடியார்களைக்கேட்டனர்.

(உஉகூ) அவ்வடியார்கள் வளருந்தன்மையினையுடைய சிவதருமத்தை விடாதியற்றிவந்த சிவபுண்ணியத்தினுல் இறைவனுக்குரிய மாலைதொடுக்கும் பணியைவிரும்பிச்செய்யும் சங்கிலியாரென்னுந் திருநாமமுடைய கன்னிகையார் என்றுகூறினர். அவரது திருநாமத்தைக் கேட்டஆரூரர் நாம் வாழிடமாகிய ஸ்ரீகயிலாயத்தில் பரவையாகிய கமலினியாரோடிருந்த அனிந்திதைஎன்று சொல்லப்பட்ட சேடியன்றே இங்கு சங்கிலியாரென்று சொல்லப்பட்டவள். இவ்

யிருவர் பொருட்டன்றோ நம்மிறைவன் நம்மை மானுடப் பிறப்பில் பொருந்திவரும்படிச் செய்வித்தார். அதனாலன்றோ நமதுமனமும் மயங்கிற்று என்னும் உண்மையுணர்ந்து மயங்கினார்.

(௨௩0-௨௩௩) மின்னலைப்போல் ஒளிவீசும் சடையினையுடையராகிய இறைவனுருக்கு விதிமுறைப்படியே ஆளாய்வாழ்கின்ற நமக்கு அவனருளால்வரும் சிவப்பேறெனப்படும் அவனது பேற்றை நம்மைவருத்தும் தவத்தினால் பொருந்தாவண்ணம் இச்சங்கிலி தடுத்துத் தான் இறைவனுக்குச் சாத்தப்படும் மலரோடு நமதுயிரையும் சேர்த்துக்கட்டிப் பொருந்தச் செய்யும் உரிமையுடையவளாயிருக்கின்றபடியால் இவளால்கொடுக்கப்படும் மாலையை ஏற்போனாகிய இறைவனாலேயே, இவளை நாம் பெறும் உரிமையுடையோமாவோம்என்று எழுந்தறியும்பெருமானிடத்துச் சென்றுவணங்கி,எம்பெருமானே! உமாதேவியாரை விரும்பி உமது திருமேனியில் ஒருபக்கத்தை அவருக்குக் கொடுத்துப் பிரியாதுமகிழ்ந்து வாழ்கின்ற நீர், அவ்வெம்பெருமாட்டியேயன்றிக் கங்காதேவியையும் விரும்பி அத்தேவியைவேறுபக்கம் இன்மையாலோ, உமாதேவியார் அறியக்கூடாதென்னுமுறைமையாலோ, அவரறியாவண்ணம் உமதுமுடியின்மேல் வைத்துக்கொண்டீர். யான் உமதுதோழனாகையால் உம்மைப் போலுமேயானும் ஒருத்தியோடிராமல்இருவரோடும்இருக்க வேண்டுமென்று திருவுளத்தில் எண்ணியதுபோலும். அக்

துண்மையாயின் "அன்புநாரா, அஞ்செழுத்தை நெஞ்சு தொடுக்க, அலர்தொடுத்து உன்னைத்தொடரும் சங்கிலி, உன்னருளே நாரா, என்னன்பேமலரா, என்னெஞ்சுதொடுக்கும் பாமாலையால் உன்னைத்தொடரும் என்னுள்ளக்கட்டை யவிழ்த்தாள். ஆகலான் அச்சங்கிலியால் கட்டவிழ்ந்த உள்ளத்தைப்பிணித்து உன்னை முன்போல் பாடச்செய்து எனது வருத்தத்தையும் தீர்த்தருள்வாய். என்னையுடையானே! என்னெஞ்சம்வேறொன்றை எண்ணுவதில்லை. அது எண்ணுவதெல்லாம் யான்உனக்கடிமை அடிமை என்றெண்ணுவதொன்றேயாம். அவ்வளவு உறுதிபெற்று கட்டுற்றிருந்த கட்டை அவிழ்த்துவிட்டாள். என்னெஞ்சம் இவ்வாறாயின் அதைவிட்டு நான் என்செய்யக்கிடக்கின்றது. நானொன்று மறியேன். இனியான் செய்பக்கடவது எதுவோ அதனை நீரே யருள்செய்யும்" என்று பலவாறாகக் கூறினார்.

(உ௩௪-உ௩௯) இவ்வண்ணம் இறைவன் திருவுள்ளம் உணருமாறெல்லாம் சொல்லிக் கோயிலின்புறத்தே வந்து ஓர்பக்கத்திருந்தனர். பொழுதும்போயிற்று. போகவும், அவ்விரவினால் உண்டாகும் துன்பத்துக்காளாய் அத்துன்பம் ஒழியுமாறு என்னிறைவனே! சங்கலியை யான் புணரும்வண்ணம் செய்தருள்வாய் என்று, மிக இரக்கத்துடன் வேண்ட, அவ்விறைவன் ஆரூரர்பால் வந்து நாவலனே! யாவருக்கும் பொருந்தவொண்ணாத தவத்திற்சிறந்த சங்கிலியை நீவேண்டியபடியே தருகின்றோம். நீ படுங்கவலையையொழி

வாயாக என்றருளியபொழுது, வன்றொண்டப்பெருமான்' அப்பொழுதே சங்கிலியாரைக் கலந்ததுபோல் இன்புற்று இறைவனை நோக்கி "அன்று வெண்ணெய்நல்லூரில் வலிய ஆண்டுகொண்டு, ஒன்றுமறியா நாயேனுக்கு உறுதியளித்தீர். அதுபோலும் இன்றும் என்னுயிர்காக்க சங்கிலியை மணம்புணர்க்க என்றுகொண்டு என்முன்நின்றருளினீர் என்று மிக்க அன்புடன் போற்றி மலர்ச்சேவடிவணங்கி மகிழ்ந்தனர். இறைவனார் தமது வன்றொண்டர் மகிழ்ந் திருக்கக்கண்டு அவரைவிட்டு அந்த நடுராத்திரியிற்றானே சங்கிலியாரிருக்கும் கன்னிகாமாடத்துக்குச் சென்று தூண்டப்பட்ட சோதியையுடைய தீபம்போன்றவராகிய அவர் கனவின்கண் சென்று, அவர்தம்மைக் காணும்படிச்செய்யவே, அச்சங்கிலியார் அதிசயமுற்று வீழ்ந்துபணிந்து பரவசமாய் அளவற்ற பேரன்புடையராய் எழுந்து அடியேனுய்யுமாறு இங்கெழுந்தருளிய இப்பேற்றுக்கு யான் செய்யுங் கைம்மாறு யாது! என்னசெய்வேனென்று கூறிநிற்ப, பெருக்கெடுத்துக் கருணைவெள்ளம் பொழிவதுபோலும திருநீற்றொளி வீசும் திருமேனியுடையவராய் நிற்கும் இறைவன் தன் அருளின்வழிமாறாது தவநெறியை மேற்கொண்டிருக்கும் சங்கிலியை நோக்கி நான்சொல்வதைக் கேட்பாயாக. என்னிடத்தில் மிகுந்த அன்புடையவன். மேருமலை போலும் மிக்குயர்ந்த தவத்திற்சிறந்தவன். திருவெண்ணெய் நல்லூரில் யாவரும்அறிய என்னடியானென்று கொண்டு என்னாலாளப்பட்டவன். அவன் என்னிடத்தில்

வந்து நீ என்வசமாயுள்ளவளென்றும், என்பால் அன்புள்ள வளென்றும்,எண்ணி உன்னைத் தனக்குக்கேட்டான். அவன் ஏதுகேட்பினும் அவனுக்கு நான் இல்லையென்பது இல்லை. அவன் என்னை எது செய்யச்சொன்னாலும் நான் செய்யா திருப்பதுமில்லை. ஆகலின் உன்னை அவனுக்குக்கொடுக்க உன்பால்வந்தேன். எனக்கு இல்லையென்னாமல் நீ இசைதல் வேண்டும். நீ மகிழ்ந்து விதிமுறைப்படியே கலியாணஞ் செய்துகொண்டு வாழ்வாயாக என்றனர்.

(உ௬௦ - உ௬உ) சங்கிலியார், ஆதிதேவனாகிய இறைவன் தன்முன்னின்று தமதுதோழனாருடைய எண்ணத்தைச் சொல்லியபொழுது, அவரடியில்வீழ்ந்து எழுந்துநின்று மிக்கநடுக்கத்துடன் எம்பிரானே! தேவரீர் இதுகாறும் சொல்லிவந்தனவெல்லாம் தலைமேற்கொண்டனன். தம்பி ரானே! நான் தேவரீரால் சொல்லப்பட்டவர்க்கே உரிய ளாகின்றேன், அதிலையமில்லை. யாவரும் அறிய விதிமுறைப் படி என்னை அவருக்குக் கலியாணஞ்செய்து கொடுக்கவேண் டும். அடியாளுக்கு மற்றொருவேண்டுகோளும் உளதுஎன்று மிக்க நாணத்தோடும் கூறினார். அஃதாவது, என்னை அவ ருக்குக் கலியாணஞ் செய்துகொடுக்கும்பொழுது அவர் எனக்கொரு உறுதிமொழிசொல்லும்படியாகத் தேவரீர் செய்தருளல்வேண்டும். ஏனெனில் என்னையாளவரும் அந் நாவலர்பெருமான் திருவாரூரின்கண் மிக்கமகிழ்வோடும் வசிக்குந் தன்மையுடையரன்றோ, அக்காரணத்தை நீர்

அறிந்தவிஷயந்தானே, நீரும் அக்காரணத்துக்கு முதல்வர் தானே, ஆகலான் நான் அதனை விரித்துச் சொல்லவேண்டியது என்னவிருக்கின்றது என்றனர்.

(உ௪௩-உ௪௫) எழுத்தறிவார் இவ்வண்ணம் சங்கிலியார் கூறிய வார்த்தைகளையும்அறிந்து, அதுகொண்டு வன்றொண்டருடைய நிலைமையினையும் தெளிந்து, சங்கிலியாரைப்பார்த்து அன்புடையாளே! உன்னைவிட்டுப் போகாமைக்கு அவன் ஒரு சபதம்செய்துகொடுப்பான். அச்சபதம் அவன் அஞ்சத்தக்கதாக இருக்குமேயன்றி எளிதாகவிராது என்றுசொல்லி, அவரைவிட்டுத் தம்மைத் தூதனுப்பும் விஷயத்தில் தேர்ந்தவராகிய வன்றொண்டரிடத்தில் வந்து தோழனே! நீ வேண்டியபடியே சங்கிலியினிடத்துச் சென்று உன்திறமெல்லாம் அவளறியும்வண்ணஞ் சொல்லி உனது இஷ்டத்தைமுடித்தேன். நான் முடித்தேனாயினும் அவள்பால் உன்னால்முடியத்தக்க குறையொன்றுளது. அது என்னாலாவதன்று. ஆவதாயின் முடித்தேவந்திருப்பேன். என்றுசொல்லத் தோழனார் மனங்களித்து வணங்கி முடிவிலாற்றலுடைய நீ முடித்தருளும்செயலில் என்னால்முடியத்தக்கதாக ஓர்குறையும் உளதாகுமோ ஆகா, ஆயினும் இது யாதுகருதிச் செய்யுந் திருவிளையாடலோ அதனை யானறிவனோ,என்னால் நீக்கத்தகுங்குறையாது அதனை அருள்செய்யுமென்ன, இறைவன் ஆரூரா! நீ அவளைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளுவதற்கு ஒப்பியிருக்கின்றனையல்லவா! அவ

ளும் ஒப்பி உன்னால்கட்டப்படும் மங்கலசூத்திரத்திற்கு உடன்படப்போகின்றாளல்லவா! ஆகவே அவளால் சொல்லப்படும் வாய்மொழியாகிய சூத்திரத்திற்கு நீயும் கட்டுப்படவேண்டியது அவசியமன்றோ. அந்தநியாயத்தை எண்ணியே அவள்சொல்லிய சொல்லுக்கிசைந்து உன்னைக் கொண்டு அதுமுடிக்கவந்தேன். என்னையெனின், அவளை நீபாணிக்கிரகணஞ் செய்யும்போது 'உன்னை நான் என்றும் பிரியேன்' என்று ஒரு சபதவார்த்தையைச் சொல்லுவதேயாம். அதனை இவ்விரவே சென்று அவள்முன்பு செய்வையாயின் நாளைக்கே கலியாணம் முடிவதற்கு ஐயமேயின்று என்றார்.

(உ௪௩-உ௪௪) நாவலூரரசர் அத் திருவாய்மொழியைக்கேட்டுச் சங்கிலியாருடைய கலியாணம் என்னசெய்தால் முடிவுபெறுமோ அதை யான்செய்வதில என்னதடையிருக்கின்றது. ஆனால், அதனை யான் செய்வதற்கு உன்னருளை இப்போது யான்பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லவும், தம்பிரானார் புன்னகையுடையவராய் தமது தோழரது திருமுகத்தைப்பார்த்து நீ செய்யவேண்டிய சபதத்துக்கு என்னிடத்தில் திருவருள்பெறுதல் எற்றுக்கு? முன் நீவிரும்பியபடியே சென்றேன், சென்று கலியாணம் முடியும்வகையும் தேடினேன். அவையெல்லாம் திருவருளில்லாமலா ஆயிற்று. அங்ஙனமிருக்க, நீ சொல்லவேண்டிய சொல்லுக்கும் திருவருள்வேண்டும் என்று கேட்கும் உன்

கருத்து யாதோ, அதனை வெளிப்படுத்துவாயாக என்றார். ஆரூரர், என்தம்பிரானே! சங்கிலி, தன்னைப் பிரியாமைக்கு என்பால் கேட்கவிரும்பியிருக்கும் உறுதிமொழியை, யான் கூறிவிடுவேனாயின், நீர் இவ்வொற்றியூரேயன்றி பிறபதிகளிலும் வீற்றிருக்கின்ற நான் அங்கங்கும் வெவ்வேறு கோலங்கொண்டிருக்கும் உம்முடைய கோலத்தைத் தவறாது கும்பிடவேண்டும் கடமையுடையேனாயிருக்கின்றேனே, அக்கடமையுடைய எனக்குப் பிரியேனென்னும் இவ்வுரை பொய்யுரையாய் முடியுமல்லவா, அதற்குயான் என் செய்யக்கடவேன். அதனையும் எவ்வாறு செய்தால் குறையுண்டாகாதிருக்குமோ அதனை உமதருள் அறியும். ஆகலான், அத்துணைவேண்டினேன். அன்றியும், உமது அருளைவிட்டு எனக்கு எண்ணும் எண்ணமேது, செய்யுஞ்செய்கை ஏது, சொல்லும் சொல்லேது, எனக்கு எல்லாம் உமது திருவருட்செயலே என்பதுநீர் அறியாததோ, என்று இறைவன் இரங்குமாறு விண்ணப்பஞ்செய்து அவ்வளவில்நில்லாது, திரோபவசத்தியின் செயலால் தாம ஒன்றுசொல்லுவராய் இறைவனைப்பணிந்து,எனது சபதத்தை விரும்புகின்றஅவள் உனது சந்நிதானத்தின்முன் செய்யவிரும்புவாளேயன்றி வேறிடத்தில்செய்ய விரும்பாள். ஆகலான், அடியேன்அவளோடு உன்சந்நிதானத்துக்கு வருவேனாயின் நீ அப்பொழுது அங்கில்லாமல் வெளியேயிருக்கும் மகிழமரத்தடியில மகிழ்ந்திருக்கவேண்டுமென்று, பணிந்து வேண்டினர்.

(உசகூ-உ இஉ) வேண்டுவார் வேண்டுவதே செய்யவல்ல பெருமான் நம்பி! நீ வேண்டியபடியே நாம்செய்கின்றோம். ஏனெனில், இதுகாறும் நாம் வேண்டியபடியே நீசெய்து வந்தாய். ஆதலால் இவ்வொன்றிலாவது நான் உன்வேண்டு கோளின்படியே செய்தல்வேண்டும். அன்றியும் ஆன்மாக்கள் என்னிச்சைவழியே வருவதனாலும், ஆன்மாக்கள் இச்சையின் வழியே நான்போவதனாலும் உண்டாகும்பயன் இத்தன்மைத்தென்று யாவர் அறியப்போகின்றார். ஆன்மாக்கள் உணரவேண்டிய உண்மை எதுஎதுவோ அவையெல்லாம் உன்னால் விளக்குதற்கன்றோ இப்பூவுலகில் யான் வரவிடுத்தது, உன்னை வரவிடுத்தற்கேற்ப நாமும் உன்முகமாய் யாவும் செய்துவருகின்றோமென்று சிலகுறிப்புரைகளைக் குறிப்பானுணர்த்தினார்.

இங்ஙனமான குறிப்புரையைக்கேட்ட தோழனார் எம்பிரானே! உன்வேண்டுகோளின்படியே என்னையும் என் வேண்டுகோளின்படியே உன்னையும் நடத்துந் திருவருளை மேற்கொண்டிருப்பையாயின் எனக்கு இங்கரியது யாதிருக்கின்றது. என்று துதித்து சிரமேல்இருகரங்களையுங் குவித்து இறைவன் திருவருள்பெற்று வெளியேவர, தோழர் தம்பிரான் சங்கிலியாருடையஅடிமைத்திறம் நோக்கி,தமது தோழரிடத்துச்செய்யக் கருதிய திருவிளையாடலை நினைத்தோ, அவ்விருட்பொழுதிலேயே சங்கிலியாரிடத்துச் சென்று, அவர்க்குறுதியான வார்த்தையைச் சொல்லக்

கருதி, மீண்டும் முன்போல் கனவின்கண்ணேசென்று சங்கிலியே!நீசொல்லியபடியே ஆரூரன் சத்தியஞ்செய்யச் சித்தமாயிருக்கின்றான். ஆனால் அவன் எனது சந்நிதானத்தினின்று பிரமாணம் செய்யும்போது நீ அதற்கு உடன்படாமல் அவனைநோக்கி, தேவரீர் பிரமாணம்செய்யவந்தபோதே செய்யப்போகும் பிரமாணத்துக்கு உட்பட்டவராயினீரென்று நான் நம்பத்தக்கவளாயினேன், ஆயினும் பிரமாணஞ்செய்யப் பெறவேண்டுமென்று யானும் விரும்ப, தேவரீரும் அதற்கு உடன்பட்டபடியால், இவ்விடத்தைவிட்டு வெளியே சந்நிதானத்தருகிலிருக்கும் மகிழமரத்தடியில் இங்குசொல்லப்படும் பிரமாணவார்த்தையைச் சொன்னால் போதுமென்று சொல்லி அச்சூளுரையைப் பெற்றுக்கொள்ளுவாய் என்றனுக்கிரகஞ்செய்ய, சங்கிலியார் அஞ்சலி செய்யும் கரமுடையவராய் பிரமவிஷ்ணுக்களுங் காண்டற்கரிய நீர் ஒருமுறைக்கிருமுறை யான் காண்டற்கெளியராயினீரே! இது என்னகருணையோ! அதுவேயுமன்றி உமக்கும் உமது தோழருக்கும் உள்ளீடாகக்கிடந்த இரகசியவார்த்தையை எனக்கு இப்பொழுதேவந்து உணர்த்தியபடியால், அடியாள் உமக்குண்மையான அடியாளுமாயினேனென்பதையும் கண்கூடாக அறியவுமாயினேன், என்று இரண்டு கண்களிலும் ஆனந்தநீர்பொழிய பொன்னடியில் வீழ்ந்தெழுந்து போற்றினாள்.

(உ௫௩-உ௫௪) இறைவனார் கோயிலுக்குட்போயினார். பின்னர் சங்கிலியார் கனவுநிலைகெட்டு நனவினையடைந்து

கண்துயிலாது இருகண்விழித்து கனவில்கண்ட காட்சியையும், தமக்கு மணங்கூடிய அதிசயத்தையும் எண்ணி எண்ணி அதிசயித்துப் பின் கண் உறங்காது தமது அருகே உறங்கும் சேடியர்களைத் தட்டியெழுப்பி, எனது உயிர்த் துணையாகிய தோழிகளே! நான்கண்ட அதிசயத்தை என்னென்று சொல்லுகேன்! உங்களை நான் எழுப்புவதற்குமுன் எழுத்தறியும் பெருமானாகிய நமது ஐயன் என்கனவின்கண் வந்தனன். அவன்வந்தபோது அது கனவாக நான்கண்டேனில்லை. நனவாகவே கண்டேனென்று நடந்த செய்திகளெல்லாங்கூறினர். அதனைச்சேடியர்கள்கேட்டு அச்சமும் அதிசயமும் உடையவராய்ச் சங்கிலியாரைப்பணிந்து போற்றுமபொழுது பொழுதும் விடிந்தது. விடியவும் தோழியரெல்லாம் இறைவனுக்குத் திருப்பள்ளியெழுச்சிக்குரிய திருப்பள்ளித் தாமத்தைத் தொடுத்தற்கு மலர்கொய்யச் செல்லும்போது சங்கிலியாரும் உடன்சென்று கோயிலுக் குட்போயினர்.

இவர்போவதற்குமுன் தம்பிரான் தோழர் சபதஞ் செய்தற்கு இவர் வருகையைப் பார்த்துக்கொண் டிருப்பவராதலால், இவர் வந்தவுடன் அவரைச்சமீபித்து இனிய நோக்கத்துடன் நோக்கி, நீ பிணிக்கும் மலரோடு என்னெஞ்சத்தையும் பிணித்துத் தொடுத்தபூமாலையை உன்னிறைவனுக்குச் சாத்தியபடியினால் உன்னோடு என்னையும் பிணிக்கத் திருவுளத்தெண்ணி உனக்குக் கனவின்கண்ணும் என

க்கு நனவின்கண்ணும் எளிவந்தருளி நான் வேறொருவ
திக்குமணவாளனாகாமல் முன் என்மனத்தைத் தடுத்து,
அஃதேபோல் நீயும் ஒருவனுக்கு மணவாட்டியாகாமல் உன்
மனத்தையுந் தடுத்துவைத்து இன்றுநம்மிருவருக்கும் பெருந்
மணத்தைச் செய்துகொள்ளக் கட்டளையிட்டனன். அதுவு
மன்றி எப்பொருளையும் பிணக்குவானாகிய அப்பேரறி
லாளன் நம்மிருவருக்கும் பிணக்குண்டாகாவண்ணமும்,உன
வேண்டுகோளின்படியும், ஒருசபதத்தையும் என்னைச்சொல்
லக் கட்டளையிட்டிருக்கின்றனன். அதுநோக்கியே உன
வரவை எதிர்பாரா நிற்கின்றேன். நீயும்வந்துவிட்டனை;
இனிச்செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்யலாமென்றனர். சங்
கிலியார் தோழருடைய வுரையும், தம்பிரானாருடைய வாயு
ரையும், ஒத்திருந்தபடியால் மறுத்துரையாக ஒன்றுங்கூறா
மல் நாணத்தால் உடன்பாட்டைக் குறிப்பாற்காட்டிச் சேடி
யரோடு கோயிலுட்போகத் தொடங்கினர்.

(உ௩௭-உ௩௮) சுந்தரமூர்த்திகள் சங்கிலியாருடைய
உடன்பாட்டின் குறிப்பினைக் கண்டு தாமும் பின்சென்று,
சேடியர்களே! நான்செய்யவேண்டிய சபதம் சந்நிதான
தில் செய்யவேண்டியிருத்தலால் யாவரும் நேரேசெல்லுங்
கள் என்று சொல்லும்போது தோழியர் சங்கிலியாரது கன
வினைக் கேட்டிருக்கின்றவ ராகலின்ஆரூரரைநோக்கி எங்கள்
பெருமானைத் தோழமையாக ஆளப்பட்ட நீர் எங்கள்
பொருட்டாய் அவரால் அறியப்படாத வேறொருவர்போல்

அவர்முன் சத்தியவுரைசெய்ய யாங்கள் விரும்புதல் முறைமையானதாகத் தெரியவில்லை. உமது தம்பிரானார் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற பெருமானாகலின் இம்மகிழடியின்கீழ் தேவரீர்சொல்லவேண்டிய வுரையைச் சொன்னால் போதும் என்றனர். தம்பிரான்தோழர் நமது நாதருடைய செயலையும் அவர்கள் சொல்லிய சூட்சியுரையையும் எண்ணாமல் நம்மிறைவனை உள்ளேயிராமல் இம்மகிழடியிலன்றோ நாமிருக்கச்சொன்னோம். அவ்விடத்திலன்றோ இவர்கள் அதனைச் செய்யச் சொல்லுகின்றனா அதனை நாம் மறுப்போமாயின் அதனால் இவர்களுக்குச் சந்தேகம் உண்டாய் ஏதேனும்பழிச்சொல் வந்தெய்தினும் எய்தும. ஆனால் நாம் சந்நிதானத்திற்குப் போகாமல் இவ்விடத்திற போவோமாயின் அவரேன் அவ்விடத்தைவிட்டு இம்மகிழடிக்குவருவார். எழுத்தை அறியும் பெருமானாயிருக்கின்ற அவர் நாம அவர்பாற்சொல்லிய சொல்லின்பொருளையும, இவர்கள் இப்போது சொல்லிய சொலலின்பொருளையும அறியாரா? அவர் இங்குவாரார் என்று துணிந்து சேடியர்களே! என்னை எங்குசெய்யச் சொல்லினும செய்கின்றேமா மென்று அவர்கள்பின் தாமும் போவாராயினர்.

(உ௬௦-உ௬௧) போய் அம்மகிழமரத்தைக் கண்டு நம்பிறைவனை இங்குவந்திருக்கச் சொன்னேமே அதுபோல் வந்திருக்கின்றனரா இல்லையா என்பதைச்சற்று உள்ளத்தில் எண்ணிப்பாரமல் இறைவனது திரோதான சத்திவசத்த

ராய் அம்மரத்தை மூன்றுதரம் வலம்வந்து எதிரேநின்று சங்கிலியாரும் அவருடனிருந்தாரும் நன்றாய்க்கேட்கும்படியாக நான் இவ்வொற்றியூரில் இல்லாமற்போகேன் என்று கூறியருளினார். இச்சபதமொழியைக் கேட்ட சங்கிலியார் திருவருள் விளக்கமுடையராகலான் அச்சபதமொழிக்கஞ்சி நாம ஏன் அவர்பால் இம்மொழியை விரும்பினோம், இது என்னுமோ? அதுவேறாகுங்காலததில இவர்என்னுவரோ? அவ்வாறுதற்கு நாமன்றோ காரணமாகின்றோம்? இது என்ன பாவம்! கைலாயததில் இறைவன் கட்டளையிட்டபடி இவர் இப்பூவுலகில் இருவரிடத்திலும் கலந்திருக்கவேண்டியவரல்லவா? இவையெல்லாம் நாம் எண்ணுதொழிந்தோமே? நமமைப்போலும் பாவி எவருள்ளார் என்று மனங்கலங்கி, யான் பாவியேன் என்று பலமுறையுங்கூறி, இறைவனும்இவ்வாறு செய்யச்செய்தனரே அதுவும் எனது பாவத்தைநோக்கித் தானே என்று உயிர்சோர்ந்து அறிவழிந்து ஆரூரருக்குத் தனதுதுயரம் தோன்றுதபடி ஒருபுறத்தில் சோர்வாராயினார்.

(உசுஉ - உஎச) இவர் இங்ஙனம் இவ்வாறிருக்க, நாவலூரர் மகிழுடையராய்க் கோயிலினுள்ளே சென்று வணங்கி எம்பெருமானே! என்பொருட்டு இப்போது நீ செய்தசெய்கையை என்னென்று சொல்லுவேன்! இப்படியாவர்செய்யவல்லர்! என்பொய்யுரையை நீமெய்யாக வாழ்கின்ற இவ்விடத்தில் சொல்லவொட்டாமல அவள்வாய் மொழிகொண்டே மரத்தடியிற்செய்தாற் போதுமென்று

சொல்லுப்படிச் செய்து, என்பொய்யுரையை அவ்வளவி லொழித்தனையே! இது மிக்க அழகு! இவ்வகைத்தான அருளை எனக்குத் தருவதற்கல்லவோ இங்கு எழுந்தருளி யிருந்தது என்று பேரானந்தக்களிப்புடன் இருந்தனர். சங்கிலியார் தாமிருக்குமண்டபத்துட்சென்று பூமாலையைத் தொடுத்து காலங்கடோறுங் கொடுத்து நீலகண்டர்செய்தியை எண்ணி எங்களைக் காத்தருளல்வேண்டும் என்று இறைஞ்சி இருந்தனர்.

ஒற்றியூருடைய ஆதிபுரியார் அவ்வூரிலிருக்கும் அடியாருள்ளங்கடோறும் கனவின்கண் எழுந்தருளி அன்பர்காள்! இங்குவந்திருக்கும் நமது நம்பியாரூரனுக்குச் சங்கிலியைத் தேவர்கள் சாக்ஷியாகவும், அக்னிசாக்ஷியாகவும் கலியாணம் செய்துவைப்பீர்களாக; இது நாம்செய்விக்கும் கலியாணமாகும். அதனை நீங்கள் நமது பணியாக எண்ணிச்செய்யுங்கள் என்று அனுக்கிரகிக்க அவ்வருட்பணியைத் தலைமேற்கொண்டு நித்திரைவிட்டெழுந்து அடியாரெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து பேரானந்தங்கொண்டு அப்பதியிலுள்ளாரையுங் கலந்து அவர்களுக்குத் தங்கள் கனவின் அதிசயத்தைக் கூறி, நமக்கு இதுசெய்யவந்த பாக்கியம் என்னபாக்கியமென்று உள்ளத்தில் நிறைந்தமகிழ்ச்சியுடன் தேவர்களெல்லாம் பூமழைபொழிய, கண்ணிறைந்த காட்சியுடன் ஆரூராருக்கும் சங்கலியாருக்கும் கலியாணத்தைச் செய்து முடித்தனர். வன்றொண்டப்பெருமான் ஸ்ரீகயிலாயத்தில் "தென்

புவிமீது தோன்றி அம்மெல்லியலாருடன் காதல் இன்பங் கலந்து அணைவாய்" என்றருளிய கட்டளைப்படியே, செங்தாமரையாளைப் புறங்கண்ட சங்கிலியாரை மணந்து, அவரது அழகையெல்லாம் கண்டும் கேட்டும், உண்டும் உயிர்த்தும், உற்றும் கொள்ளைகொண்டு நீங்கா ஆசையுடன் இருந்தனர்.

ஓர்நாள் திருவாரூரின்கண் நடக்கும் வசந்தோற்சவ வைபத்தையும், அவ்வைபவத்தில் தியாகேசனுக் கெதிரில் அழகிற்சிறந்த மங்கையரெல்லாம் புடைசூழ அவரிடையே பண்ணமரும் மொழியுடையராகிய பரவையார் பாடும் பாடலையும், அவராடும் ஆடலையும் கண்ணாரக்கண்டவர்போலும், காதாரக் கேட்டவர்போலும் மனத்திற்கொண்டவராய், "பத்திமையும் அடிமையையும் கைவிடுவான் பாவியேன்" என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடி நைந்து நைந்து ஓய்ந்திருந்து, ஓர்நாள் துணிவுடையராய் ஒற்றியூர்த் தியாகேசரிடத்திற்சென்றுவணங்கி, எம்பெருமானே! நீ திருவாரூரின்கண் பவனிவரும் அற்புதக்கோலத்தைக்காண ஆராக்காதல் கொண்டிருக்கின்றேனே, யான் என்செய்யக்கடவேன் இனி இங்கிருக்க ஆற்றகில்லேன் என்று பணிந்து சந்நிதானத்தை விட்டு வெளியேவந்து, சபதமொழியைக் கருதாது அவ்வூரைவிட்டுப் போவதற்குத் தமது அடியைப் பெயர்த்து வைக்கத் தலைப்பட்டனர்.

(உ௭௫-உ௭௮) அங்ஙனம் தலைப்படவும், கண்கள் ஒளிமழுங்கின. மழுங்கவும் தமதறிவும் மயங்கி மூர்ச்சை

யடைந்து பின்னர் தெளிந்தவராய்ச் செய்யுஞ்செயல் இது வென்று செய்ய அறியாதவராய்த் திகைத்து பெருமூச்செறிந்து, அந்தோ! இக்கொடுமை நாம்சங்கிலிபாற்கூறிய சொற்றொடக்காகிய சபதத்தால் விளைந்த வினையின்பயனும் என்று நினைந்து, இவ்வினையின் துன்ப விளைவு நம்மைவிட்டொழிய, சங்கிலிபால் நம்மை ஒற்றிவைத்தவனைப் பாடுவோம் என்று திருவுளத்தெண்ணி "அழுக்குமெய்க்கொடு" என்னும் திருப்பதிகத்தை மனமுநைந்துபோற்றி எனதடிகளே! எனது சொற்றவறுலுண்டாகிய குற்றத்தை நீக்கிட வேண்டும், முக்கண்ணுடையானே! கண்ணிழந்ததனாலுண்டாகியதுன்பமொன்றும், இங்ஙனம் இழக்கவந்தது சங்கிலிகாரணமாய்வந்த பழியினலென்று சொல்லவரும் பழிச்சொல்லா லுண்டாகுந் துன்பமொன்றும் நான்மிகவும் நாணமுடைகின்றேன். இந்த நாணத்தை நான் அடைய வேண்டிய காரணம், நீ எனக்கு "மகத்திற்புக்கதோர் சனியாய் ஆனபடியினலன்றோ" என்றுபோற்றி இவன்செய்த அருள் இவ்வாறாயினும், திருவாரூர்த் தியாகேசனைக் காணவெண்ணிய என்னுசைபுண்படுமோ! படா. ஆகலான் நான்போவேனென்று துணிந்தெழுந்து மார்க்கத்திற் போகும் அடியாரையே சகாயமாகப்பற்றி திருமுல்லை வாயிலென்னும் க்ஷேத்திரத்தை வந்தடைந்து அங்கு மாசிலாமணியாய் விளங்கும் பரஞ்சுடரைப்பணிந்து 'எனக்குத் திருவுமெய்ப்பொருளும் செல்வமும் உன்சீருடைக்கழல்கள் என்றெண்ணியுள்ள என்கண்ணைச் சங்கிலிக்காகக்கொண்டனையே, அத

னூல் நான் துயரடைகின்றேனே, அடியேன் படுதுயர்களை யாய், என்னும் பொருளமைந்த திருப்பதிகத்தைப்பாடி திருவாரூருக்குப் போகும்வகையையே நாடி, அடியாருடன் கூடி திருவெண்பாக்கம் என்னும் க்ஷேத்திரத்தை யடைந்து கோயிலுக்குப்போய் சந்நிதானத்தின் முன்னின்று "பிழை யுளனபொறுத்திடுவர் என்று அடியேன் பிழைத்தக்கால், பழியதனைப்பாராதேபடலம் என்கண் மறைப்பித்தாய்,குழை விரவு வடிகாதா கோயிலுளாயோ" என்றுபாட அவ்வெண் பாக்கநாதர், சுந்தரமூர்த்திகள் தம்பால் தோழமையுடைய ரல்லாதார்போல் எண்ணினூர்போன்று நாம் கோயிலில் இல் லாமல் எங்குப்போவோம். ஆகலின் நாம் கோயிலில் உள் ளோம், நீர்போகிரென்று ஊன்றுகோலொன் றருளினர்.

அருளலும், என்னுடைய பற்றுயுள்ளபெருமான் இக கோலையோ, பற்றுகப் பற்றிச்செல்லத் தந்தனன் என்று, அங்குநின்றும்புறப்பட்டு திருவாலங்காட்டைச்சேர்ந்து, "முத் தாமுத்திதரவல்ல" என்னுந் திருப்பதிகத்தால் அடியார்க்கடி யராதலைவேண்டி, அப்பதியைவிட்டுத் திருவூறல் என்னும் திருப்பதிக்குப்போய் அங்கெழுந் தருளியிருக்கும் பெருமா னைப்பாடிப்பணிந்து விடைபெற்றுத் திருக்காஞ்சிக் கெழுந் தருளி உயிர்களுக்கெல்லாம் ஒழியாத கருணையினுல் அறம் வளர்க்கும் நாயகியாய், காமகோட்டித்தலைவியாய் வீற் றிருக்குங் காமாக்ஷியம்மையை ஆராஅன்புடன் பணிந்து திருவருளுடையராய்ப்போற்றி, அனுதியாயுள்ள உலகமுற்

றும் அளித்து அழித்து ஆக்கும் முதற்கடவுளாகிய திரு வேகம்பர் சந்நிதானத்துக்கு அடியார்களெல்லாம் எதிர் கொண்டழைக்கச் சென்று, தழுவக்குழைந்த பெருமானைப் பணிந்துநின்று, அறிவிலியாகிய என்செயல் யாதும் இல்லை என்றறிந்த உனக்குமுன் யான் என்னென்று எடுத்துச்சொல்லுவேன்; யான் சொல்லுவதறியேன்; தேவரெல்லாம் உய்ய ஆலந்தானுகந்து அமுதுசெய்த கருணையாளனே! கச்சியேகம்பனே! யான் உனது பவளம்போன்ற திருமேனியைக் காணவேண்டுமென்னும் அவாவுடையனா யிருக்கின்றேன். ஆகலின் உன்னையெண்ணாது யான்முனைத்துச் செய்த பிழையினைப் பொறுத்து அருள்செய்யவேண்டுமென்று ஆராக்காதலோடும் அன்போடும் வீழ்ந்துவணங்கி, எம்பெருமானே! உனது திருமேனி எம்பிராட்டி, தனது தாமரை மலர்போன்ற கைகளால் தண்ணிய மலர்களைக் கொண்டு அர்ச்சிக்க, அவ்வர்ச்சனையேற்ற திருமேனியாகலின் அவ்வரிய திருமேனியைக் கண்ணாற்காணாது நான்எவ்வாறு போவேன். என்பிழை எவ்வாறிருப்பினும் இருக்க. என் வேண்டுகோளின்படியே கண்ணளிப்பாயாகவென்று வேண்டினார். வேண்டியபடியே தழுவக்குழைந்தபெருமான் மூர்த்திகளது சொலலுக்குக்குழைந்து இடக்கண்கொடுத்தருளித் தமது திருமேனியிலுள்ள முலைச் சுவட்டுக்கோலத்தைக் காட்டினான். கண்பெற்ற கண்ணனார் அவ்வதிசயகோலத்தைக் கண்டு அடியேன் கண்பெற்றபயனை இக்கணமேபெற்றேன் என்றுபாடி ஆடிப் பரவசராய் நின்றருளும்போது,

ஆலந்தா னுகந் தமுதுசெய்தானும் தமதிடம்பிரியாததேவியோடு மீண்டுங் காட்சிதந்தருள, அந்த நிறைந்த கோலத்தைத் தமதுள்ளத்துள் நிறைந்த பேராசையோடுவணங்கி கைகளஞ்சலிகூப்பிப்போற்றிப் பின்னர் அன்பருடன் வசித்திருந்தனர்.

(௨௯௰ - ௩௱௰) ஓர்நாள், இடக்கண்பெற்ற இக்கண்ணைக் கொண்டு, "தென்திருவாரூர் புக்கு எந்தைபிரானாரை" காண வேண்டுமே, இப்பொழுது பெற்றகண்ணை என்னுடைய "முந்திஎழும் பழையவல்வினை (ஓர்கால்) மூடப்" பெறுவேனாயின் எங்ஙனங் காண்பே னென்று ஆரூரனைக் காணும் விருப்பமேற்கொண்டு மூலைச்சுவடும வளைத்தழும்பும் பெற்றுடையாரைப் போற்றி அருள்வசத்தராய்க் காஞ்சிநகரத்தைக்கடந்து "திருவாரூரை நான் என்றுகொல் எய்துவேன்" என்று சந்தவிசை பாடிக்கொண்டே அன்பருடன் வழி நடப்பா ராயினார்.

அவ்வழியின்கண்ணுள்ள திருப்பதிகளைக் கண்டு அங்கங்கும் தமது இறைவரை விடாதுவணங்கி திருவாமாத்தூர் என்னுந் திருப்பதிக்குப் போய் ஆமாத்தூர் அழகரை வணங்கிப்போற்றிப் பதிகமும்பாடி தொண்டைவள நாட்டைக் கடந்து, சோழநாட்டை யடைந்தனர்

அந்நாட்டில் திருவறத்துறைக்குச் சென்று அவ்வறத்துறை நாதனை "கள்வாயகிலும்" என்னும் பதிகத்தாற் பாடிப் போற்றி அப்பதியைக்கடந்து ஏனைய பலபதிகளையும்பாடி.

திருவாவடுதுறைக்குப்போய் கோயிலுக்குள்ளே சென்று "கங்கைவாழ் சடையாய் கணநாதா காலகாலனே காமனுக் கனலே,......திருவாவடுதுறையுள் அங்கணா, ஓர் கண்ணிலேன் எனை யஞ்சலென் றருளாய் யாரெனக்குறவு அமரர்களேறே" என்று தமது குறைகொண்ட திருப்பதிகம்பாடிப் பணிந்து திருவருள்பெற்று அப்பதியை விட்டுத் திருத்துருத்தி என்னும் திருப்பதியுடைய இறைவனை வணங்கி அருளாளனே! "அடியேன்மேல் உற்றபிணிவருத்தம் என்னை விட்டொழிந்து போக அருளவேண்டு" மென்று வணங்கிப பாடிப்பரவியபொழுது பரமனார் திருவருள்புரிவாராயினார்.

கண்ணோய் நீங்கவேண்டுங் கண்ணாளா! கோயிலுக்கு வடபக்கத்தில வடகுளம் ஒன்றிருக்கின்றது. அக்குளத்தில் நீ சென்று மூழ்குவையாயின் உனது கண்ணினிடத்திற் பரவியு, இப்பிணி தீருமென்று அருள்புரிந்தனர். புரியவும் அக்கட்டளையை மேற்கொண்டு அத்தீர்த்தத்தின்முன்னே சென்று வேதப்பொருளெல்லாந் திரண்ட திருமேனியராகிய வேதேஸ்வரரைச் சிந்தித்தது தீர்த்தத்திலிறங்கி மூழ்கினார் முழுததலும் புதிதாகவந்த கண்படலத்தால் உண்டாகிய நோய்தீர்ந்து அந்தக்ஷணத்திலேயே திருமேனி முற்றும் இரத்தினமயமாய்ப் பிரகாசிக்கப்பெற்றுக்கரையேறிக்கண்டவரெல்லாம் அதிசயிக்கக் காட்சிதந்து பொன்னுடையுடுத்து பஸ்மருத்திராக்ஷ தாரணராய் அன்பர்களெல்லாம் அதிசயத்துடன் சூழ்ந்துவரக் கோயிலுக்குள்ளேசென்று தமது

குறைமுடித்த இறைவனுரை "மின்னுமாமேகம்" என்று தொடுத்து "அடியிணை தொழும்அன்பராம் அடியார், சொன்னவாறு அறிவார் திருத்தியார் அடிகளைச் செடியனேன் நாயேன், என்னுடம்படும் பிணியிடர்கெடுத்த எம்பெருமானை மறக்குமா றென்னே" என்று பண்ணிறைந்ததமிழ் பாடி கண்ணோய்நீக்கிய பெருமானது திருவருளைமறவாது அவ்விறைவனை அன்பருடன் பணிந்து சிலநாள் அங்கிருந்து பின்னர் ஏனையபதிகளையும் பணிந்து மாலைப்பொழுதில் திருவாரூர் கண்ணுக்குத்தோன்றக் கண்டனர்.

திருவாரூரைக் கண்டபொழுதே ஆராக்காதலால் தாம் பெற்ற ஓர்கண்ணாற் கோயிலைக் கண்ணாரக்கண்டு பூமியில் தண்டாகாரமாக வீழ்ந்து பெருமூச்செறிந்து நேராகவணங்கி "தூவாயா" எனத்தொடுத்து "தொண்டுசெய்வார் படுதுக்கங்கள், காவாயே" "இங்கெமது துயர் களைந்து கண்காட்டாயென்று" சந்நிதானத்தின் முன்னேநின்று, பாடிப் பணிந்து வெளியேவந்து அடியார்களுடன் தனியேவேறிடத்திருந்து அர்த்தயாமகாலத்தில் திருமூலந்தானத்துள்ளே சென்று "குருகுபாய" எனப்பதிகத்தை ஆரம்பித்து, அதில் "அந்தணுரூரரைப் பருகுமாறும்பணிந்தேத்துமாறும் நினைந்து உருகுமாறும் இவை உணர்த்தவல்லீர்களே" என்று தாம் அயலவர்போல் அடியார்களை வினவிப்போற்றி சந்நிதானத்தை விட்டு தேவாசிரியத்தி னிடத்துவந்து நமஸ்கரித்து தியாகேசன் வீற்றிருக்கும் பூங்கோயிலினுள்ளே

சென்று தம்பிரானைக்கண்டு அன்பினாற் பெருகிய ஆசையி னால் பூமியில் தண்டாகாரமாக விழுந்து மீண்டும் எழுந்து நின்று கண்ணொன்றாற் கண்டனர்.

அங்ஙனங் காணும்பொழுது எம்பெருமான் இவ் வொருகண்ணாற் காணும் அழகுடையவன்றாே! அந்தோ! இப்படியும் எனக்குவருமோ, நான் இத்துயர்க்கடலுள் கிடத்தல் உன் திருவருளுக்கழகோ, குறைபட்டிருக்கும் என் மனக்குறைபோய் நிறைவாக மற்றொரு கண் தந்தருளாய் என்று நமஸ்கரித்து, "மீளாவடிமை" எனப்பதிகத்தைத் தொடுத்து, அதில் "நான்பிறரை வேண்டாது உமக்கே மீளா அடிமையாளாய், மூளாத்தீப்போல உள்ளேகனன்று முகத்தான் மிகவாடி, ஆளாயிருக்கும் அடியார்தங்கள் அல்லல் சொன்னக்கால், வாளாவிருப்பீர் திருவாரூரீர் வாழ்ந்து போதீரே" என்று அடிமையும், தோழமையுந்தோன்ற ஓதிய பொழுது இறைவன் தாமைத் தெரிசிக்கவேண்டும் என்று வருந்தும் அவரது வருத்தத்திற்கு இரங்கிக் கருணை நோக் களித்து ஆரூரனே! நீ மகிழுமாறு செய்கின்றோமென்று வலக்கண்ணைப் பிரகாசிக்கச்செய்தனர்.

(௩கக-௩கஉ) மூர்த்திகள் இருகண்ணும் பிரகாசிக்கக் கண்டு முகமலர்ச்சியுடையவராய் பூங்கோயில் அமர்ந்த தம்பிரானது அடியிணை மலர்களில் தமது கண்ணிணைமலர் களைப்பொருந்தவைத்து, கண்பெற்ற பயனைப்பெற்றவராய்ப் பணிந்தெழுந்து பரவசப்பட்ட வுள்ளத்தராய் மீண்டுப்

மீண்டும் பணிந்து பணிந்து, பணியுந்தோறும் பண்ணிசைப் பதிகங்களைப் பாடிப் பரமனை மகிழ்வித்து அவனருளைப் பருகிப் பருவாலொழிந்து தேவாசிரியத்தை வந்தடைந்து அங்கு ஒருபுறத்திருந்தனர்.

(௩௧௩-௩௨௫) சுந்தரமூர்த்திகள் இங்ஙனமிருக்க, இம் மூர்த்திகளைப் பிரிந்தபரவையார் மனம் ஆற்றாது, நமது நாயகர் இத்தனைநாள் தாழ்த்திருத்தல் அறியாரே, இதற்குக் காரணம் யாதோ என்றெண்ணுதனவெல்லாம் எண்ணி எண்ணி நெஞ்சம் புண்ணாய், பகல் இரவாய், இரவுபகலாய் நாளெல்லாங்கழித்து, நாள்கழியுந்தோறும் ஆசைமேலிட்டு அதனால் வாட்டமுற்றவராய் வாழ்ந்துவரும் நாளில், ஒரு நாள் தமக்குரிய சிலரால் சுந்தரமூர்த்திகள் ஒற்றியூரைச் சேர்ந்து அங்குசங்கிலிநாச்சியாரை மணம்புணர்ந்து தம்மை மறந்து வாழ்வதைக் கேள்வியுற்று தனதுள்ளக் குறிப்பை யுணரவல்ல சிலரை ஒற்றியூருக்கனுப்ப, அவர்கள் அவ்வாறே வந்து உண்மையை உண்மையாகவே யறிந்து பரவையார் பால்வந்து தெரிவித்தனர். அதனை யறிந்தமாத்திரத்தில் தம் மையறியாமல் கோபங்கொண்டவராய் மனஞ்சகியாது அம் மனத்தோடு தளர்வராயினர்.

இவ்வாறு இருக்கும் நிலையில், சுந்தரமூர்த்திகள் வந்த செய்தியை அடியார்கள் பரவையாருக்கு வழக்கம்போல் தெரிவிக்க அவர்மாளிகைக்குச்செல்ல, அங்குள்ள பரிசனங் கள் அவர்கள் வந்த குறிப்பையறிந்து அவர்களை உள்ளே

செல்லவொட்டாமல்தடுத்து உங்களுக்கு இங்கென்னவேலை? சங்கிலித்தொடக்குண்டார்க்கும் இங்கென்னவேலை? அவரும் நீங்களும் திருவொற்றியூருக்குப்போகலாம் என்று பலவாருகப் பேசினர்கள்.

அவ்வன்மொழியைக்கேட்ட அடியவர்கள் அங்கு நிற்பதற்கும் அஞ்சினவர்களாய், சுந்தரமூர்த்திகளிடத்துச் சென்று, எங்கள் ஐயரே! தேவரீர் ஒற்றியூர்ச்சுந்தரமூர்த்திகளாய் விட்டபடியால், திருவாரூர்ப்பரவையார் இன்று எங்களைப்பறக்கடித்தனர் ஆகலான் இனி அப்பரவையார்பால் சுவாமிகள் மனத்தைப் பரவுதலொழிக, இதுவே எங்கள் வேண்டுகோளென்று வணங்கினர்.

நம்பியாரூரர், மிகவும் மனவருத்தமுற்று சிறிதுநேரம் எண்ணி அடியவர்களில் சில முதியோர்களைமாத்திரம் அனுப்புவோமென்று சிலரைக் கூப்பிட்டு அனுப்பினர். அவர்கள் சென்று முன் அஞ்சிவந்த அடியார்கள்போல் வெளியே நின்று வராது, எவ்வித வுபாயத்தினுலே உள்ளேசென்று, அவரைக்கண்டு சாமபேததானதண்டம் என்னும் நான்கு வகையில் பேதவகையால் அவர்மனத்திற்குச் சமாதானம் வருமாறு, சுந்தரமூர்த்திகள் செய்தசெயல்கள் ஒப்பத்தகாதனவேயாமன்றி, ஒருசிறிதும் ஒப்பத்தக்கன வன்றென்று கூறி அவரைத் தம்வசமாக்கிப் பின்னர் அம்மணீ! நீர் அறியாதது நாங்கள் என்னசொல்லப் போகின்ரும். நீர் பொறுமையிற் பரவையன் (கடலன்)ரே ஆகலான் பொறுமையை மேற்

கொண்டு அவர்பால் முன்புபோல் அன்புபாராட்டுவதே நல மாம் என்று சொல்லப்பரவையார், ஐயா! என்னசொன்னீர் கள் நான் உயிர்விடவேண்டுமாயின் இப்போது சொல்லி யதை மீண்டும் சொல்லுங்கள், இருங்கள் என்றார். அவர்கள் அச்சொல்லைக் கேட்டமாத்திரத்தில் இருப்பதற்கஞ்சினவர் களாய் அக்கணமேவெளிவந்து ஆரூரர்பால்வந்துசுவாமிகாள்! தேவரீர் எண்ணியது எங்கள்பாலாவதல்ல, தேவரீர் இங் கிருப்பது தெரிந்தால் பரவையார் உயிர்துறப்பார்போலிருக் கின்றது; இதுதான் நாங்கள் தெரிந்துகொண்டுவந்த விசே ஷம் என்றுசொல்லி விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

அவர்களுக்கு விடைகொடுத்தசுந்தரர் இடர்ப்பாடுடை யராய் இனிநாம் செய்யும் செயலென்னையுள? இனி நம்மைத் தோழமைகொண்ட இறைவன் செயலை அறிவோம் என்று அவரைச் சிந்தித்தனர். சிந்திப்பவர்க்குச்சிறந்து செந்தேன் முந்திப்பொழிவாராகிய தியாகேசர் அவர்முன்னேவர, நம்பி யாரூரர் ஆராமகிழ்ச்சியுடன் அடிபணிந்து பரவையாரது நிலைமையைக்கூறி, பரவையை உயிர்விடுநிலையில் வருவித்த தும், உயிர்வருந்தும் நிலையில் என்னை இங்குவைத்ததும், நீரன்றோ! எனக்கு நாயகன் நீரேஎன்பதும், நான் உமக்கு அடியேனென்பதும், தம்பிரான்தோழன் என்றபடி எனக் குந்தந்ததும் உண்மையாயிருக்குமாறால் இந்த நடுராத்திரியி லேயே பரவைபாற்சென்று அவளது பிணக்கையொழித்து என்னை அவளோடு சேரும்படிச் செய்யவேண்டும் என்று

கூற, தோழனார் வேண்டிற்றே செய்துவருபவராகிய அடியார்க்கெளியர் ஆரூரரைநோக்கி, என்பால் அன்ப! நீதுன்புறுதலொழிக, நீசொல்லியபடியே இப்பொழுதே தூதனாகச்சென்று நீ இட்டபணியைச்செய்கின்றேன் என்று அருளுடன் சொல்ல, ஆரூரர், பொன்னுமெய்ப் பொருளும் போகமுந் திருவும் எனக்குத்தருபவன் நீயேயல்லவா என்று அடி பணிந்து, எம்பெருமானே! நீ சொல்லியபடியேசெய்ய, இங்குதாமதித்து நில்லாது விரைந்து செல்வீராகவென்று கூற அவர்சொல்லுக்கினிக்கும் இறைவனார் அவர்சொல்லிய படியே தேவர்முனிவர் முதலாயினோரும் சிவகணநாதர் முதலாயினோரும் பின்தொடர்ந்துவர தாம்தமது பாதத்திலணிந்திருக்கும் சிலம்பு ஓசைபட வீதியிலேநடந்து பரவையார் மாளிகையைச் சமீபித்தபோது, தமது தெய்வவுருவத்தை மாற்றி தம்மை அருச்சிக்கும் அருச்சகர் திருவுருக்கொண்டு கதவடைத்திருக்கும் வாயிற்படியில்நின்று, பாவைபோன்ற பரவையே! கதவைத் திறப்பாயென்றழைக்க, அங்ஙனம் அழைத்த மொழியைக்கேட்ட பரவையார் நித்திரையற்றிருப்பவராதலால் இப்போது நம்மை அழைத்தவர் அருச்சகர் போல் காணப்படுகின்றதே, அவர் இங்குவாராரே! இப்பாதியிரவில் வந்தனரேஎன்று பயமுற்று இஃதென்னே! என்று திடுக்கிட்டெழுந்து வந்து கதவைத்திறந்து சிவார்ச்சகரைக் கண்டு சுவாமிகாள்! இந்த நடுவிரவில் வந்த காரணம் என்னேயோ? என்னவேண்டிவந்தோ? அதனைச்சொல்லியருளவேண்டுமென்று அடிபணிந்துநிற்ப, அருச்சகர்-"பாவாய்! நான்

நீ செய்யக்கூடுமான தொன்றை யானெண்ணி வந்தேனே யன்றி செய்யக்கூடாததை யெண்ணி வந்தேனல்லன் அது யாதெனில் நம்பியாகிய சுந்தரன் இங்குவரவேண்டு மென்பதே யாம். இதனைக் கேட்டபரவையார் என்னைவிட்டுப் பிரிந்து ஒற்றியூருக்குச்சென்று அங்கு சங்கிலித் தொடக்குண்டார்க்கு முன்போல் இங்கு பங்குனித்திருநாளுக்குவர என்ன சார்பிருக் கின்றது. இவ்வழகான காரியத்திற்காகவா இந்நடுராத்திரியில் நீர்வந்தீர். இதற்காக நீர்வரவும் தகாது, இக்காரியத்தை நீர் சொல்லவுந் தகாது போகலாம் என்று கூற இறைவன் அதனைக் கேட்டு ஓபரவையே! சுந்தரன்செய்த குற்றங்களை மனத்துட் கொள்ளாது ஒழிதலன்றோ உனது பெருந்தகைக்குத் தகுதி யாம், குற்றங்களைக்கருதி வெகுளிமேற்கொள்ளுதல் உனக்குச் சாலபாகுமா, ஆகலின் அக்கோபத்தை யொழித்தற்கன்றோ நான் வேண்டிக் கேட்டுக்கொண்டது, வேண்டிக்கேட்டும் கோ பத்தையே மேற்கொண்டு நான் சொல்லியசொல்லை மறுத் தல் அடாது என்றனர். அடாதென்று கூறிய சொல்லைக் கேட்ட பரவையார் நான் கோபமேற்கொண்டு கூறியது என் தகுதிக்குத் தகுதியற்ற தென்று கூறியதுபோல் உம்முடைய தகுதிக்கு என் கடைத்தலைவாயிலின்கண் வந்து இந்தக்கரு மத்தைச் சொல்லல் உமக்குத் தகுதியோ, இது உம்முடைய தகுதிக்குப் பெருமையானதன்று, ஒற்றியூரில் உறுதிமொழி தந்தார்க்கு நீர் கூறும் மொழியும் நான் கூறும் மொழியும் உறுதியாமோ. உறுதியலலாத பயனில்சொலலைப் பலமுறை யும் பாராட்டுகின்றீரே அதற்கு நான் இசைவனோ அவர்

ஒற்றியூரில் உறுதிமொழி உரைத்ததுபோல் நான் திருவாரூரில் அவளைப் பார்ப்பதில்லையென்று ஓர் உறுதிமொழி கூறியுள்ளேன். ஆகலின் நீரும்போகலாம் என்றுகூறினார்.

(௩௪௬-௩௫௫) வீதிவிடங்கப்பெருமான் அதனைக்கேட்டு தம்முள்ளத்தே நகைகொண்டவராய் இச்சொல்போல் பரவையாரிடத்துக் காதல்கொண்டிருக்கும் நம்பியாரூரர் சொலலும் சொற்களையும் கேட்கவேணடுமென்னும் அவாவினால் பரவையாரிடம் நில்லாது நமபியாரூரரை நோக்கிநீங்கினர். நம்பிஆரூரர் பெருந்தகையாகிய ஆரூரரைப் பரவையினது பிணக்கைத் தீர்த்து வரும்படித் தொழுதோமே என்று மனம்நைந்து பின்னரும் நான் வேணடியபடி பிணக்கையொழித்து வருவரோ, யன்றி ஒழிக்காதுவருவரோ! என்று எதிர்பார்த்திருக்குஞ் சமயத்தில் இறைவனும் சமீபித்தனர். அவரைக்கண்ட ஆரூரர் நமதுவேண்டுகோளின்படி முடித்துவந்தனரென்று ஆராக் காதலுடன் எதிர்சென்று என்னை வலிந்தாட்கொண்ட முறைமைக்கேற்ப இப்போதும் இச்செயலைச் செய்துவந்தீர் என்று சொல்லவும, நீ எண்ணியபடி முடித்துவந்தேனில்லை. எமமிடத்து ஆராககாதலுளள அவள் எம்மையும் வெறுத்தாள். அவள் வெறுத்துரையாடவும் நான் பொறுத்தலை மேற்கொண்டவனாய் மீண்டும் அவளைப்பார்த்து சுந்தரன் இங்குவருதலை மறுத்தது உன் தகுதிக்குத் தகுதியன்று என்று வேண்டினேன். அதற்கு அவள் என்னைநோக்கிக் கூறியது என்னெஞ்சத்தைச் சுட்டுவிட்டது. அச்சுடுகையில் வெதும்பிக்கிடக்கும் என்

னைப்பார்த்து இங்கு ஏன் நிற்கின்றீர் போகலாம் என்று கடுமொழிகூறினாள். நான்போகாதிருந்தால் முன்னிருந்த பிணக்கு சிறிதுசிறிதாய்த் தணிந்துவரும். நான் போனாலோ அடங்குந்தீயில் நெய்விட்டு அடங்காதிருக்கச் செய்ததுபோலாயிற்று இதற்கு நான்என்செய்வேன் என்றுகூறியதை நம்பியாரூரர் கேட்டு நடுங்கி உம்முடைய சொல்லை அவளா தடுப்பாள். உமது அடிமையை நாங்கள் வேண்டியிருக்க நீர் எங்கள்இருவருடைய அடிமைவேண்டாதிருத்தலை இன்றுவெளியாக்கினீர். எங்கள் அடிமையை வேண்டியிருப்பின் பிணக்கொழிக்கவேண்டிய என்சொல்லின்படியே அவள்பால் பிணக்கொழியுஞ்செயலைச் செய்திருப்பீரன்றோ. உம்மிடத்தில் அடிமைவேண்டாது போகத்தையேவிரும்பிய தேவர்கள் வேண்டுகோளின்படியே நஞ்சத்தையுண்டருளினீர். தேவர்கள்பொருட்டு உம்மிடத்தில் அன்புள்ள திரிபுராதிகளுடைய முப்புரங்களை எரித்தீர். சிறுவனாயினும் வேதமுற்றும் படித்தவனென்று இயமனையுதைத்தருளினீர். தேவர்கள் வேண்டத்தக்கவனாயுள்ள உமக்கு நான்வேண்டியபடியே முடித்து அடிமைகொள்வதில் உமக்கு என்னபயன்வரும் அவர்களோதேவர்கள் நானோமனிதன் நான் வேண்டியபடி செய்வீராயின் அவர்களோடு நான் ஒப்பாவன். ஒப்பாவேனாயின் அவர்களுக்குப்பகையை விளைவிக்குமன்றோ. ஆகலின் எங்களை அடிமைகொள்வது மிகைஎன்று கழித்துவிட்டீர்போலும். இவ்வெண்ணமுடைய உமக்குப் பரவை பிணக்குடனும் நான் பிணக்கைத் தீர்க்கும் வகையறியாது நெஞ்சத்தோடுபுலம்பியும் இருத்தல் உமக்குச் சாதகமாயிற்று.

ஆகலின் பிணக்குடன்வாராது என்செய்வீர். சுரவாடும் வன்னெஞ்சாகிய உமக்கு அடிமையாகேனென்ற என்னை எனக்கு நீ அடிமை அடிமை என்று அன்று என் வழக்கிட்டு அடிமைகொண்டீர். இன்று யான்யாருக்கடிமையாய் என் கவலையை யொழித்துக்கொள்வேன். மற்றுத்தேவரை நினைந்து உனைமறவேன் நெஞ்சினொடு வாழவுமாட்டேன் என்னுந் துணிபுடையேனாகலின் உம்மெதிரிற்றானே உயிர்விடுவேன் என்று மூர்ச்சித்துவிழுந்தனர்.

(௩௫௪-௩௫௬) அதனைக்கண்ட இறைவனார் இரங்கிய திருவுள்ளமுடையாராய் அவரது சோகத்துக்கு உட்பட்டவராய் அவரையெடுத்து எனது தோழனே! உனதுகவலையை யொழிவாயாக. மீண்டும் அவள்இல்லத்திற்சென்று அவளது பிணக்கையொழித்து உனதுவருகையை எதிர்பார்க்குவண்ணஞ் செய்கின்றேன் நீஐயுறவேண்டாம் என்றுகூறினர். அம்மொழியானது அமுதமாய் அவரைஎழுப்பிற்று. எழுப்பவும் இறைவரைநோக்கி இவ்வாறன்றோ எனது பயத்தைக்கெடுத்து எம்மை அடிமைகொள்ளவேண்டும் என்று துதித்துநிற்ப இறைவனார் பரவையார் மனைக்கு முன்போல் யாவரும் சூழ்ந்துவரச்சென்றனர்.

(௩௫௭-௩௬௩) இறைவனார் மீண்டும் வருவதற்குமுன் பரவையாரும் வந்தவர் அருச்சகரோ அன்று அன்று. நம்மையும் நம்பியாரூரரையும் மணஞ்செய்வித்த ஆதிமுதல்வரேயாவர் அவர்பால் அவர்சொல்லியமொழிப்படி இணங்காது மறுத்தது

என்னபாவம் இதனினும் பாவம் வேறுண்டோ. இருவராலும் காண்டற்கரியதாகிய இரண்டனுள் ஒன்றாகிய அவரடி எனது வாசற்படியின் கீழ்ப்படியளவாகவும் அவரதுமுடி அவ்வாசற்படியின் மேற்படி யளவாகவும் காட்சிதந்தருளிற்றே அது என்னுடைய புல்லிய பிணக்கையொழித்து தமதுதோழரது வேண்டுகோளை முடிப்பதற்கன்றோ. இங்ஙனமான அருமையை நாடாது அவரைப் போமென்றுசொன்னோமே இது செம்பொருள் வாய்மைக்கண்டார் சொல்லாமோ அவரையொழித்து பிணக்கைத் துணையாகக்கொண்டோமே இது என்னசெய்யும். கரும்பிருக்க இரும்புகடித் தெய்த்தவாறாயிற்றே மீண்டும் இறைவர் வரத்துணிவரோ அங்ஙனம் வாராதொழியின் இவ்வுடம்போடு நாம் வாழ்தலை எற்றுக்கு! ஆகலின் இப்பிணக்கினால் அடையும் பயன் நாம் உயிர்விடுதலேயாம் என்று நைந்து உயிர்விடத் துணிந்திருந்தனர். உயிர்க்குறுதியாகிய ஆதியார் அச்செயலையுணர்ந்து இவன் உயிர்விடின் நம்பியாரூரனும் உயிர்விடுவனன்றோ இவ்விருவரும்உயிர்விடுவதற்குக்காரணம்நாம்ஆவமன்றோ. சார்ந்தாரைக்காத்தல் தலைவர்கடன் என்னும் பொய்யாமொழி நம்பால்இன்றுபொய்யாகுமன்றோ. அன்றியும்அங்ஙனஞ்செய்யின் சார்ந்தாரைக்காத்தலாகிய தலைவர்வேறொருவர் உளரென்றும்அத்தலைவர் நாமல்லவென்றும் இன்று வெளிப்படுமன்றோ என்று தமது தலைமைத்தன்மையையும் அவ்விருவரும் அன்பினால் தம்மைச்சார்ந்திருக்குந் தன்மையும் உலகெலாம் அறிய முன்பு அருச்சகராய்வந்தவடிவத்தைநீக்கி அருச்சனையையேற்கும் தியாகேசனாகவே எழுந்தருளினன். எழுந்தருளியபோது

பரவையார் மனக்கலக்கமற்று நாமெண்ணியபடியே இறைவன் வந்தருளினன். இப்பாக்கியம் நமக்கு ஆரூரரால் கிடைக்கப் பெற்றதன்றோ அவர் நம்மைவிரும்பாராயின் இவர்நம்பால் வருவரோ ஆகலின் இப்பாக்கியம் நம்மிடம் வாழ என்னகட்டளையிடுகின்றாரோ அதனைச் செய்வதே நமது கடமையாம். இப்பாக்கியம் இழத்தற்கான பிணக்கை ஒருகணமும் கொள்ளேனென்று விரைந்துவந்து அவரதுகோலத்தைக் கண்டு திருவடியில் வீழ்ந்து என் சிறுபுன்மொழிகளைப் பொறுத்தருளல் வேண்டுமென்று பன்முறையுங்கூறி அடியில்வீழ்ந்துபொருந்தி எழாமற் கிடந்தனர்.

(௩௯௪-௩௯௯) பரவையே! எழுக எழுக. நாம் மீண்டும் வந்தது என்னையெனின்? நீமுன்கூறிய கடுமொழியைப்போலவே எனது தோழனாகிய ஆரூரனும் பலகூறினான். அதுபொறாது உன்பால்மீண்டும் வந்தனன். அவன் கூறிய கடுமொழிகள் யாவையெனின் நான் பரவைவீட்டிற்குப் போனேன் என்றும், சுந்தரன் இங்கு வரவேண்டுமென்று பரவையிடத்திற் சொன்னேனென்றும், அதற்கவள் நும்பெருமைநன்றென்றும், உமது பெருமைக்குத்தக்கதன்றென்றுங்கூறி, நீரும்போமென்று மறுத்துச்சொன்னாளென்றும், சொல்லுவதற்குத்தானோ நீர் தூதுபோனது, அதைவிடாமற்சொல்லுவதற்குத்தானோ மீண்டும் என்னிடம் வந்தது உம்மைப்போலும் தூதுபோவார் கிடைப்பதுஅரிது அரிது. என்னை அடிமைகொள்ளக் கிழவராய்வந்தகாலத்தில் இல்லாவழக்கெல்லாம் பேசக்கற்றீரே இப்

போது பரவையினிடத்தில தூதுபோதற்குரிய சொல்லைச சொல்லக் கற்கவில்லையோ! என்னிடத்தில வந்தபோது கிழத் தனத்தைக்காட்டி எவ்வனன்பேசும்பேச்சைப்பேசினீரே இப் போது எவ்வனபுருஷராய்ப் பரவையினிடத்திற்போய் அவ ளைக்கண்டபோது கிழவனுய் கிழவனுக்குரிய பேச்சைப்பேசி என்னிடம் அதனைச்சொல்லவந்தீரே. இதனை யோசிக்குமிடத் தில் நான் பரவையினிடத்திற்போவதும் அவளும் நானும் களிப் புடன் வாழ்வதும உமக்கே சம்மதம் இல்லைபோலும் என்று தெரியவருகின்றது. ஆகவே உமக்குச்சம்மதமில்லாதவனும் பரவையோடுகூடிவாழப்பெருதவனுமாகிய நான் இனி இங் கிருப்பதைவிட இறப்பதேநலமென்று உயிர்விடத்துணிந்தே னென்ருன்

அன்புடையாளே! இவவாருன கடுமொழியைநான் ஒருவ ரிடமும் ஒருநாளுங்கேட்டதில்லை. அவ்வாறுசொன்னதேயல் லாமல் அவனுயிரை என்னடியிலவிடத்தொடங்கினுன். நான் என்னசெய்வேன் என துள்ளம்நடுங்கிற்று. பின்னர் அவனை வேண்டாததெல்லாம் வேண்டிப் பரவையினிடத்தில் இன்னம ஒருமுறைபோய்வருகின்றேன். நான் வருமளவும் நீ பொறுத் திருக்கவேண்டும என்றேன். அம்மொழியைக் கேட்டபின்னா சிறிது கோபந்தணிந்தவனுய் ஆனல் போய்வாரும் நீர்வருமள வும் உயிர்வைத்திருக்கின்றேன்போம் என்ருன் முன் உன்னி டம்நான் வந்தபோது நீயும் சுந்தரனிடம்போவென்ருய். அவனி டம் போனுல் உன்னிடம் போவென்ருன். இருவராலும

வெறுக்கப்பட்டநான்உன்னிடம் இருப்பதா அவனிடம் இருப்பதா? நானிருக்குமிடந்தெரியவில்லை. இனியேனும் என்மொழியை அங்கீகரிப்பையாயின் நான்உங்கள் இருவரிடத்திலும்வாழலாம். இத்திருவாரூரிலும் இதுவரையில் இருந்துவாழ்ந்தது போல்வாழலாம். பரவையே! நீஎன்னசொல்லுகின்றாய் சுந்தரன் உன்னிடம் வர என்னைப்போகசொல்லுகின்றனையா? சுந்தரன் உயிர்விட என்னைப்போகச்சொல்லுகின்றனையா ? உன்னெண்ணம்யாது? என்றார்.

பரவையார் தம்பெருமானார் கூறியவாய்மொழியெல்லாம் கேட்டு உள்ளம் அஞ்சி நடுநடுங்கி எனது தெய்வமே! நீர்முன்னே உமது தோழரிடத்தில் மறையவராய்ப்போய் வழக்கை விளைவித்ததுபோல் இப்போது என்னிடமும் மறையவராய் வந்து இவ்வளவுவழக்கை விளைவித்துவிட்டீர். முன்மறையவராய் வந்தவர் நீரேஎன்று நான் அறிந்திருப்பேனாயின் இன்றிரவெல்லாம் தேவரீரைத் தூதுநடக்கச்செய்வேனா உமது தோழரையும் உள்ளம் வருந்தச்செய்வேனா இருவருக்கும் துன்பத்தை விளைவித்து உமது அருளையும், உமது தோழரது அன்பையும் நான் பெறுவேனா அந்தோ! இதுபாவம் பாவம்!! இப்போது எங்கள் இருவர்பாலும் விளைவித்த விளைவெல்லாம் நீர் விளைவித்ததேயன்றி எங்களால் விளைந்ததன்று. இப்போதும் என்னவினையை விளைவிக்கவோ என்னசொல்லுகின்றாயென்று என்னைக்கேட்கின்றீர். எங்கள் இருவரிடத்தும் விளைந்தசெயலெல்லாம் முன்னமே உம்முடைய செயலென்

றுணர்ந்திருக்கின்றோம். இப்பவும் உணரும்வண்ணமே செய்தீர். எங்களுக்கு என்றும் ஒருசெயலும்வைத்ததில்லை. ஆகவே எங்கள் இருவரையும் இசைவிக்கவே இருமுறை தூதுவருவீராறல் அடியாள் இசையாது என்செயவல்லேன் என்றனர்.

(௩௬௰-௩௬௧) பரவையாரது இனியமொழியைக்கேட்ட நம்பிதூதனார் பரவையே! நீ எனது மெய்யடியாளாகையால் அதற்கேற்ற நன்மொழிகளையே கூறினாய். மிகவும் மகிழ்ந்தோம். இனி எனது தோழனை மகிழ்விக்கவேண்டும். தாமதித்திருத்தல்கூடாது என்று உடனேபுறப்பட பரவையாரும் பின்றொடர்ந்துவந்து வீதிவிடங்கப்போகவிட்டுத் தமது மாளிகையில் நின்றனர். பிரஹ்மவிஷ்ணுக்கள் இருவரும் தமது அடியையும் முடியையும் காணும்படி அருள்செய்யாத இறைவனார், எனவே அடியைப் பூமியடியில் தேடினருக்கு அங்கு அடியையும், முடியை விண்ணுலகு முடிவில் தேடினருக்கு அங்கு முடியையுங்காணும்படி செய்யாது காணுதொழிந்தவர். அத்தகைய பெருமாள் சுந்தரரும் பரவையாரும் இருந்தவிடத்தில் இருக்கத் தாமே ஓர்வீதியில் தூதாக இருமுறைசென்று இருவருக்கும் தனித்தனி அடியும் முடியும் காட்டியாளும் அருட்செயலை திருநீற்றுமயமாய்ப் பிரகாசிக்குந திருமேனியாராகிய பலகணநாதர்களெல்லாங்கண்டு அடங்காக்களிப்பினராய்ப் போவாரும் வருவாருமாய் முன்னும் பின்னும் சூழ்ந்துவர, சிவதூதுவனார் பரவையார்பால் சுந்தரமூர்த்திகள் வந்து சேரவேண்டும் என்று தீவரங்கொண்டு சடைமுடியிலுள்ள

கங்கை ததும்பி நீர்த்துளி சிந்தும்வண்ணம் வேகமாய்ச் சுந்தர மூர்த்திகள்பால் வந்தனர்.

(௩௬௦ - ௩௬௪) இவை தூதுவனார் போவதற்குள் சுந்தர மூர்த்திகள் நம்முயிர்காக்கும்பொருட்டுப் போனவர் இன்னும் வரவில்லையே, அவர் தூதாகச் சென்றசெயலில் நம்முயிர் போகும்படியாகமுடிந்ததோ இருக்கும்படியாகமுடிந்ததோ இருக்கும்படியாக இருப்பின் இதுகாறும் வந்தேயிருப்பார், அவர் வாராமையினால் நம்முயிர் வாழ்வதற்கில்லைபோலும், எல்லாவுயிரையும் வாழ்விக்கும்வகையை அறிந்த அவர் நம்முயிரைமாத்திரம் வாழ்விக்கும் வகையை அறியாது மயங்குகின்றார்போலும், என்று எண்ணி எண்ணி மனம்வருந்தி தூதுவனைப் பார்ப்போமென்று வீதியிலே சென்று கண்ணிமை கொட்டாது பார்த்தனர் பார்க்கும்போது தூதன் வருவதைக் கண்டு ஆராக்காதல்கொண்டு எதிரேவிரைவாய்ச்சென்று தம் பொருட்டாய்ச்சென்று சென்று நோகப்பெற்ற அடியை முடியில் வைத்துப் பின்னர் எழுந்து பெருமானே! என்னுயிரைக் காக்க எண்ணாது என்னையும் தேவரீரையும் வருந்துமவண்ணஞ்செய்த பரவையார்பால் என்னுயிரைக்காக்கவல்ல மருந்தைப்பெற்றுவந்தீரா என்னுயிரைப்போக்கவல்ல விடத்தைப் பெற்றுவந்தீரா என்று கேட்டனர். தாமவிடமுண்டு அமிர்தத்தைத் தேவர்களுக்குக்கொடுத்துக் காத்தபெருமான் சுந்தரர் உயிர்விடும்படியான விஷவார்த்தையைச் சொல்லுவரோ. சுந்தரா! பரவை உன்பால்கொண்டிருந்தகோபத்தைத்தணிவித்

தோம். இனி நீ ஆனந்தத்துடன் அவள்பால் போகலாம். இது வரையில் அவளால் உன்னுள்ளத்துள் பரவிய துன்பத்தைப் போக்குவாய். இனி பரவை உனக்கு இன்பம் பரவச்செய்வாள் இதில் ஐயமில்லை சீக்கிரமாகப் போவாயென்றனர்.

அம்மொழியைக்கேட்ட சுந்தரமூர்த்திகள் துன்பமற்று எனக்கெளிவந்த பெருமானே! இப்படி யார்செய்வார். எனக்குப் பந்தத்தைத்தொடுத்து அதிலுள்ள துன்பத்தைக்காட்டி, அத்துன்பத்தை உணர்ந்தபின்னர் அதினின்றும் உனது பேரின்பத்தையும் அறியும்படிச் செய்கின்றீரே! இவ் வுண்மை கண்டன்றோ "பந்தமும்வீடும்படைப்பாய்" என்று பெரியோர் கூறியுள்ளார். இனி எனக்கு இடர்செய்யத்தக்கது யாதிருக்கின்றது எந்நாளும் இனிபந்தத்தில் வருந்துன்பமில்லை இன்பமே என்று திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கினர். தூதனார் அவர்கொண்ட ச[illegible]கண்டு தாமும் களித்து, அன்ப! உன்னைக்கண்டு க[illegible]டுமென்று சர்வாலங்காரத்துடன் எதிர்பார்த்துக்கொ[illegible]ருக்கும் பரவைபால் இப்பொழுதே சென்று அவளுள்ளத்தில் பரவிக்கிடக்கும் துன்பத்தைப் போக்கி இன்பத்தைப் பரவச்செய்வாய். என் தூது முற்றுப் பெற்றது என்று அருள்செய்து தமது கோயிலுக்குட் சென்றனர்.

(௩௭௫ - ௩௮௧) தம்பிரான் தோழனார் நாம் பரவை மாளிகைக்கு இவ்வளவு களிப்புடன் போகவந்தது நமது பெருமான் அவள்பால் சென்றுசெய்த வல்லபத்தினாலன்றி

நமதுவல்லபம் என்ன இருந்தது என்று மிக்கமகிழ்ச்சியோடும் பரவையார்மாளிகையைநோக்கிச்சென்றனர். செல்லும்போது பரவையார் பெருமானால் பிணக்குநீங்கப்பெற்றாராகலான் சுந்தரமூர்த்திகளைக்காணவேண்டுமென்னும் ஆசைமேற்கொண்டு தம்பிரான்தோழனார் நாம் முன்னே வரக்கூடாதென்று மறுத்ததை எண்ணி இப்போது வருவதைமறுத்திருப்பரோ தம்பிரானார்சொல்லால் வாராதிருப்பதைமறுத்து இப்போதேவருவரோ என்று கண்ணிமைகொட்டாது வரும்வழியைப் பார்த்திருக்கும்போது அவர்வருவதைக்கண்டனர். கண்டதும் தம்முடைய பரிவாரங்களையெல்லாம் அழைத்து தம்பிரான் தோழனார் அதோ வருகின்றார் நீங்களெல்லாம் சாமரை கொடி கொடைமுதலியவைகளையும், கலவைச்சாந்து நறுமணம்கமழும் பூமாலைமுதலிய மங்கலப் பொருள்களையும் ஏந்தி எதிர்சென்று அழைத்துவாருங்கள் என்றனுப்ப, அவர்கள் வரவைக்கண்ட சுந்தரமூர்த்திகள் தமதுபிரானாரது திருவருட்செயலைநாடி அவர்களோடு வருவாராயினர்.

பரவையார் சுந்தரமூர்த்திகளைப்பால் பிணக்குற்றுத தமது மாளிகையை ஒருவகைச்சிறப்புமின்றி வைத்திருந்தாராதலால் அம்மாளிகையை அவர்வருவதற்குமுன் சகல அலங்காரத்துடன் பொலிவுபெற்றிருக்கச்செய்து, எங்குந்தீபங்களையும பூரணகும்பங்களையும் நிறுத்தி, சந்தனக்கலவை முதலியவற்றை நறுமணம்வீச வீசித் தமது மாளிகையின் முன்னர் பூப்பந்தரிட்டு அங்கு எதிர்நின்று அவர்வருகையைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

சுந்தரமூர்த்திகள் பரவையாரது பரிவாரங்கள்புடைசூழ்ந்துவர மாளிகையைச்சமீபிக்கவும், பரவையார் கண்ணாரக்கண்டு கண்களிகூர்ந்து ஆசைவெள்ளத்திலழுந்தி நாணமும் அச்சமுங்கொண்டு வணங்கியெழுந்திருக்க, சுந்தரமூர்த்திகள் செந்தாமரைமலர்போன்ற அவரது கையைப்பற்றித் திருமாளிகைக்குள்ளே புகுந்தனர்.

புகுந்தபின்னர் இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்து நம்மிருவரையுங் கூட்டிக்களிக்கச்செய்தது நம்பெருமானைக் கொண்டதூதின் திறத்தினாலன்றோ என்று இருவரும் அவரது கருணைவெள்ளத்தை நாடி நாடி அங்ஙனம் நாடும் சிந்தையினுள் அழுந்துவார்போல் ஒருவரையொருவர் கலந்து இன்பவெள்ளத்துள்மூழ்கி உடம்பு இரண்டாய் உயிரொன்றாயினார்.

(௩அஉ-௩அஅ) பின்னர் இருவரும் ஈருடம்பாய் ஓருயிராய் சிற்றின்பம் பேரின்பமென்றிரண்டின்றி ஓரின்பமாய் அனுபவிக்கச்செய்த அத்துவிதானந்தமூர்த்தியை நிரந்தரமும் பணிந்து போற்றி மகிழ்ந்துவரும்நாளில், ஏயர்கோன் கலிக்காமர் என்னும் பெரியோர், தியாகேசன் தூதுசென்ற செயலைக்கேட்டு, அந்தோ! அடியனாயுள்ளவன், சகலலோக நாயகனாகிய இறைவனைத் தனது நாயகியினது பிணக்குத் தீர்ப்பதற்குத் தூதாக அனுப்புவதும் உண்டா! இச்செயல் செய்யத்தகுமா என்று நெஞ்சில் சிறிதும் நடுக்கங்கொள்ளாது செய்யச்செய்தானுமே அவன் அடியனாவனோ! இது என்னே! என்னே! பாவம! பாவம்!! இப்பெரும் பாவச்

செயலை யான்கேட்டும் என்னுயிர் இறவாதிருக்கின்றதே அப்பாவமும் பொறுக்கலாகாது. இனி உயிரும் பொறுக்கலாகாது. மாதினிடத்திற் செல்லவேண்டியவன் தானாவது தன்னைச் சேர்ந்தவர்களைக்கொண்டாவது பிணக்கைத் தீர்த்துத் தான் போவதைவிட்டு தன்னைச் சாமன்தகிக்க அதுகொண்டு காமம் அதிகரித்தலைச் செய்துகொண்ட அவ்வடியவன்செய்தி அங்ஙனமிருக்க. யாவர்க்குமேலோனாகிய கடவுள் அவ் வொருவன்பொருட்டுப் பூமியில் நடந்து செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகள் நோசந் தேமோடும் வீதியில் ஓர் இரவெல்லாம் போவதும் வருவதுமாகத் தூதுபோகுஞ்செயலில் உழன்றிருந்தனரென்றுசொன்னால் இதனினும அதிசயம் ஒன்றுண்டோ. இறைவன் தமது அடியாராயுள்ளாரிடத்துத் தமதன்பைக்காட்டத் துணிவாராயின் அடியாராயுள்ளார் தமக்கு அவர்பாலுள்ள அன்பைக்காட்டத் தலைப்படுகின்றனர். அவர் பெரியிற் பெரியோராயிற்றே அப்பெரியோரை சிறியிற்சிறியோரும் செய்யக் கூசுவதாகிய இச்சிறுதொழிலில் ஏவலாமோ? இதுதானோ வன்றொண்டின் திறம். இப்புன்றொழிலில் அவரை யேவியகாலத்து அவனது நெஞ்சம் சிறிதும் நடுங்கவில்லையா? இவ்வன்னெஞ்சுடையான் அவருக்கடிமைபூண்டது தன் மனையாட்டிக்கு வரும்பிணக்கைத்தீர்க்க தூதுவிடும்பொருட்டுத் தானோ! இது நன்று! நன்று! இதனை எண்ணுந்தோறும் நெஞ்சம் அஞ்சுகின்றதே! சொல்ல வாய்கூசுகின்றதே! என்உடல் நடுங்குகின்றதே! என் மனவாக்குக்காயங்கள் இவ்வாறுகும் பண்ணஞ்செய்த அவனைநானெப்பொழுது காண்பேன் அவன்

என் கண்முன்வருவானா, அவனும் என்முன்வர நானும் அவனைப் பார்க்கவருமாயின் அப்பொழுது என்னாலே விளையும் விளைவு இவ்வண்ணமென்று என்னால் இப்போது சொல்ல முடியுமோ? என்தவத்தால் ஒருகால் ஒருவரையொருவர் காண வருமாயின் அவனுயிரோடிருக்க நான் வாழேன். இறைவனுக்கு அடிமையுமாகேன் என்று பல வீரமொழிகளைக்கூறிக் கோபங்கொண்டிருந்தனர்.

இவர்செய்தி இங்ஙனமிருக்க, வன்றொண்டப்பெருமானார் இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்று தமது தம்பிரானிடத்து அவருக்குள்ள வலிய அன்பினையெண்ணி அவசமுற்று நாம் தம்பிரானுக்குத் தோழமைபூண்டு அவனடியார்க்குப் பகைமை பூண்டோமே இதுதானோ நாம் அடியார்க்கு அடிமைபூண்ட திறம். நமதிறைவன் நமது வேண்டுகோளின்படி தூதுசென்றாலும் அடியார் வேண்டுகோளை மறந்தவரன்றே. ஏனெனில் அன்று விறன்மிண்டர் நம்பொருட்டுத் தம்மைப்புறகென்றகாலத்து புறகாயினாரேயன்றி உள்ளிருந்தனரா? ஆகலின் இக்கலிக்காமர் நம்பொருட்டு யாதுசொல்ல விருக்கின்றனரோ அறியோம். பரவையார் பிணக்கை நம்மிறைவனைக்கொண்டு நீக்கிக்கொண்டதுபோல் கலிக்காமரது பிணக்கையும் இப்பெருமானாரைக்கொண்டே நீக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென் றெண்ணித் தம்பெருமான்பாற் சென்று நாதனே! நீ என்பொருட்டாய்ப் பரவையினது பிணக்குத்தீர்த்தனை, அப்பிணக்கினும் பெரியதோர் பிணக்கொன்றுண்டாயிற்று அதனையுந் தீர்த்தருளல் வேண்டும்.

அது என்னையெனின்! பண்மயமாகிய மொழியுடைய பரவைக்கும், சங்கிலிக்கும், எனக்கும் பற்றுயுள்ளார் உம்மை யன்றி எவருள்ளார். அஃதுண்மை. ஏனெனின்! பரவையும் சங்கிலியும் என்னைப்பற்றியிருக்க அவ்விருவரையும் நான்பற்றி யிருக்க நீ நடுவேபற்றச்செய்யும் பற்றுயுள்ளவன் நீயில்லை யாயின் அவர்கள் என்னைப்பற்றும் பற்றுமாகார். நானும் அவர் களைப்பற்றும் பற்றுமாகேன். உம்மிடம் எனக்குப்பற்று மாறு திருக்கவே அவ்விருவரையும் என்னைப்பற்றச்செய்தீர். ஆகவே பரவை உமதுபற்றேயன்றி என்பற்றன்று. அதனுல் உமக்குப் பற்றுயுள்ள பரவையினிடத்தில் நீர் தூதுபோகவேண்டுவதே யன்றி மற்றுயாவர்போவார். உமதுண்மையும் எனதுண்மை யும் இதுவாயிருக்க, உம்பால் அன்புடையவராகிய கலிக்காமர் பரவை நான்பற்றிய பற்றுகவும் அதற்கு உம்மை நான் தூது விட்டதாகவும எண்ணி என்னை இவன் அடியனுவனு என்று மனம் வருந்துகின்றனராம். முன்விறன்மிண்டராகிய அடியார் என்னையும் உம்மையும் படுத்தியபாடு பெரும்பாடாயிற்றே, இவர் என்னபாடுபடுத்த இருக்கினருரோ! அறியேன். ஆக லின் இதற்குச்செய்யவேண்டியது எதுவோ அதனையோசித்து நீரேசெய்யும் என்று சொல்ல இறைவனும் அப்படியே யோசித்துச் செய்கின்றேன் என்றனர். மறுநாளும் சுந்தர மூர்த்திகள்சென்று என்னயோசனைசெய்தீர்? என்று கேட்ட னர். இறைவனுர் யோசனைசெய்துகொண்டிருக்கின்றேம் அது பற்றிய ஏக்கம் உனக்குவேண்டாம் என்றனர்.

கலிக்காமநர்த வயிற்றுவலி கொடுத்தல்.

(௩௮௪-௩௯௬) சிலநாள்கழிந்தபின் இறைவன் வன்றொண்டருக்கும் கலிக்காமருக்கும் நட்புண்டாகும்வகை நினைந்து கலிக்காமர் திருமேனிவாடித் துன்பப்படும்படிச் சூலைநோயுண்டாக்கினர். அக்கணமே நெருப்பில்காய்ச்சியவேல் நுழைந்து குடைதல்போல் கலிக்காமருடைய வயிற்றில் சூலைநோய் பிரவேசித்து அவரைப் படாதபாடெல்லாம்படுத்திற்று. அவர் மிகவும் வருந்திவருந்தி பூதநாயகனைப்போற்றி எமது பெருமானே! உனக்கு நான் என்னகுற்றஞ்செய்தேன், உன்னடியார்க்கு என்னகுற்றஞ் செய்துள்ளேன் ஒன்றுஞ் செய்ததில்லையே என்னை வருத்துகின்றதே! இப்படியும் ஒருநோயுண்டோ! நான் படும்பாடு நீ அறியவில்லையோ உன்னையறியாது ஒரு செயல் நடக்குமோ! உனது திருவருட்செயல் இப்படியிருக்குமோ! என்போன்றவர்கள் உன் திருவருள் இனி வேண்டுவரா, நீ பேராளுடையவரென்று தெளிவரா! தெளியார்! தெளியார்! இனி பொறுக்கவில்லேன் என்று வேர்த்தும் புரண்டும் கீழே வீழ்ந்தும் எழுந்தும் மனவாக்குக்காயங்களாகிய முக்கரணங்களும் வருந்திப்பதைக்குஞ் சமயத்தில், அவர்க்கு ஈசனாகிய இறைவன் எழுந்தருளிவந்து, அன்ப! இச்சூலைநோய் என்னால் வந்ததன்று. இது எனது தோழனாகிய சுந்தரனால்வந்தது. ஏனெனில் நீ அவனை வருந்தும்படிச்சில எண்ணத்தால்எண்ணி வாக்கினாலும் வெளியிட்டுச்சொன்னதாக என்னிடம் வந்து மிகவும் வருந்திச்சொன்னான். அவன்பட்டவருத்தந்தான் உன்

னிடத்தில் சூலைநோயாக வந்ததென்றெண்ணுகின்றேன். ஆகையின் எனது வன்றொண்டன் தீர்த்தால் தீருமன்றி என்னாலும் மற்றொருவராலுந் தீராது. உன்னால் அவனுக்குண்டாகிய மனவருத்தந்தீருமாயின் அவனால் உனக்குண்டாகிய இவ்வுடற்பிணி அக்கணமேதீரும். அதனையெண்ணுவாய். இனி என்னைநினைந்து வருந்துதலொழிக என்று அருளினர்.

(௬௩௨-௬௩௭) இதனைக்கேட்டநாயனார் இறைவனைநோக்கி என்தெய்வமே! என் தந்தையும், என்தந்தையின் தந்தையும் ஏனைய சுற்றத்தாரும் ஆகியயாவரும் உம்மையே தாங்கள் தொழும் தெய்வமென்று பரம்பரையாக வழிபட்டுவரும் சிறப்பினையுடையார். அவர்வழியில் வந்தவன் நான். என்னுடலில் நிலைபெற்றுநின்று குடலைப் புரட்டுகின்ற இச்சூலைநோயை, தேவரீருக்கு ஆட்பட்டேனென்று வம்பாடிய வம்பாடியைத் தேவரீரும் வம்பாடி அடிமையென்று நேற்று ஆட்கொண்ட அவனா என்னிடம்வந்து போக்கும் வன்மையாளன். இப்படி தேவரீர் சொல்லவந்ததும் என்னுடைய பாவந்தான். தேவரீர் சொல்லியதுபோல் அவனால் இந்நோய்தீர்வதாயிருந்தால் அவனும் என்னிடம் வரவேண்டாம், இந்த நோயும்போகவேண்டாம், இந்நோய் என்னைவிட்டுநீங்காது என்னதுன்பஞ்செய்தாலும் அது எனக்குத்துன்பமாகாது. இடபமாகிய தருமக்கொடியை உயர்த்திக்காட்டும் இறைவரே! தேவரீர் சொல்லியது தருமந்தானோ! உமது அடிமைக்கு ஆசைப்பட்டு வழிவழி யடிமைபூண்டிருக்கும் எனக்குவந்தநோயை தேவரீரது அடி

மையேவண்டாது மேதாழமையேவேண்டி யவனால் தீருமென்றது என்னதருமமோ! பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாயுள்ள நீர் எனது சூலை நோய்க்கு மருந்தாதல்கூடாதோ, நீர் இந்நோயைப்போக கினால் போக்கும. தேவரீருக்கு இஷ்டமில்லையாயின் அந்நோ யால் நான் வருந்தல் நலமே; வேறொருவரும்போக்க என்னிடம வரவேண்டாம. பெண்போகத்தைவிரும்பி அவன் காமநோயால வருந்த அந்தநோயைத் தேவரீர் பொறுக்காமல் தூதுபோவ தாகிய சிறியதொழிலுக்குடன்பட்டு நீரேபோனீர், எனது சூலைநோயைக்கண்டு தேவரீர் சிறிதும்வருந்தாது அவனால தீருமென்றீர். இது என்னதருமமோ, தேவரீரைத் தூதுபோக் கிய குற்றத்தைநாடி அவனைநான் பார்க்கக்கூடாதென்றிருக்க, அவன்வந்துதீர்த்தால் தீருமேயன்றி வேறொருவரால் தீரா தென்றதை யோசிக்குமிடத்து என்னிலும் அவன் தேவரீர் பால் மிக்க அன்புடையவனென்றும் அவன் செயலெல்லாம செயற்கரிய செய்கையென்றும், நான் அன்புடையன அல்ல னென்றும என் செயலெல்லாம் சிறியசெயலென்றும் வெளி யாயிற்று. ஆகவே, அவனை உயர்த்தி என்னை அவனுக்குமுன் தாழ்த்தத்துணிந்தீர். நான் அன்பற்றவனாக வெளிப்பட்டபடி யால், இந்தநோயால் நான் வருந்தவேண்டியவனே, இதனைப் போக்குவதற்கு அவனும்வரவேண்டாம்; வேறொருவரும் வர வேண்டாம் என்று வருந்திக்கூறினர்.

வயற்றுவலியைப்போக்க வன்றொண்டர் வருதல்.

இவர்கூறிய வாய்மையெல்லாங்கேட்டு இறைவன் ஒரு மொழியுங்கூறாது தாம் சொல்லியதையே நடத்த எண்ணி

மறைந்துபோய், சுந்தரமூர்த்திகளைக்கண்டு நமது கலிக்காமன் சூலைநோயால் வருந்துகின்றான். அதனை இப்பொழுதே நீ சென்று தீர்ப்பாயாக. இது நமது ஆணையென்றனர். அவ்வாணைமொழியைக்கேட்ட சுந்தரமூர்த்திகள் சிந்தைகளித்தவராய் அவ்வடியார்க்கு அடியேனுகப்பெற்றேனே இதனினும் பேறு எனக்கு வேறுண்டோ என்றுபுளகாங்கிதராய் இறைவன்பால் விடைபெற்று உடனே புறப்பட்டுத்தம்முடைய அடியார்களைக் கூவி அன்பர்காள்! கலிகாமருக்கு சூலைநோய் தீர்க்கவரும் நமது வருகையை முன்னுதாய்த் தெரிவிக்கச் செல்லுங்கள் என்று ஏவினார்.

அவர்களும் சுந்தரமூர்த்திகள் கட்டளைப்படியே அவரிடத்தில் தெரிவிக்க, அதனைக்கேட்டமாத்திரத்தில் இது என்ன கொடுமை, சூலைநோய் நம்மை வருத்துவதும், அந்நோயினும் பெருநோயாக நாம் வருந்த இறைவன்வந்து இந்நோய் சுந்தரனால் தீருமென்றதும், எம்பெருமான் சொல்லியதுபோல் நமது நோயைத்தீர்க்க அவனே இப்போது வருகின்றனென்றதும் நோயையே அதிகரிக்கச்செய்கின்றன. நம்பெருமானைத் தூதுபோகவிட்டவன் நம்மிடம்வந்து நோயைப் போக்குவனுனல் நாம் என்னுவோம். தூதுவிட்ட அன்பற்ற அவனேடு நாமும் சேர்ந்தவனுயினேம். இதுவரையில் அவனைக் குறைகூறியதெல்லாம் என்னுயிற்று. இதற்கென்செய்வதென்று ஆலோசித்து, ; அந்தோ! அவனை நாம் பார்க்கச்செய்யவந்த இந்தச் சூலையோடு! இனி நாம் வாழ்தலும் ஆகாது, அந்

நோயை உடைவாளினால் குத்தி உயிர்விடுதலே துணிவென்று துணிந்து எண்ணியதுபோற் செய்து உயிர் துறந்தனர்.

(௩௯௮-௩0௨) அதனைக்கண்ட தேவியார், நாமும் உயிர் துறத்தலே நலமென்றெண்ணி உயிர்விடத் தலைப்படுங்காலத்தில் சுந்தரமூர்த்திகள் மனையைநோக்கிவர அவர் வருகையைக் கண்ட சேவகர் திடுக்கிட்டு உள்ளேவோடி தேவியைக்கண்டு மூர்த்திகள் இங்கு எழுந்தருளினார் என்றுசொல்ல, அத்தேவியார் உயிர் துறப்பதையும் விட்டு தாம்கொண்ட துன்பத்தையும் மறந்து சூழ்ந்து அழுகின்ற சுற்றத்தாரையும் அழவொட்டாது அடக்கி யாவரையும் அழைத்து நமது நாயகன் எதிர்கொண் டழைப்பதுபோல் பூரணகும்பமுதலிய சகல மரியாதைகளோடும் சென்று அழைத்துவாருங்கள் என்று சொல்ல அவர்களப்படியே சகலவாத்திய கோஷத்துடன் எதிர்சென்று வணங்கி அழைக்க, சுந்தரமூர்த்திகளும் அவர்களது உபசாரங்களை யேற்று அவர்களுக்கு இனியமொழிகூறி முகமலர்ந்து அவர்களுடன் மாளிகைக்குச்செல்ல, உடனே சுற்றத்தார்கள் அரிய புட்பாசனமிட்டு அதில் எழுந்தருளியிருக்கச்செய்து அர்க்கியபாத்திய ஆசமனாதிகள் கொடுத்துப் பணிவுடன் நின்றனர். அவர்கள் செய்யும் உபசாரங்களை யேற்றுக்கொண்ட சுந்தரமூர்த்திகள் அவர்களை நோக்கி, கலிக்காமர் என்னுடன் விட்டு நீங்காது வாழவேண்டுமென்று எண்ணியுள்ளேன், அந்தப் புண்ணியமான பாக்கியம் என்னைக் கூடாவண்ணம் சூலைநோய்வந்ததாகக் கேள்வியுற்றேன். இப்போது அந்நோயைத்

எம்பெருமான் தூதாகச் சென்று போக்கித் திருவருளாகிய பரவையின்பத்தில் மூழ்கச்செய்தான். அடியேனுக்குவந்த சூலைநோயைத் தேவரீரைத் தூதாக அனுப்பிப்போக்கி என்னுடலையும் உயிரையும் தந்து யான் தேவரீருக்கு உடலாயும், தேவரீருடைய உயிர் எனது உயிராயும் இருந்து வாழ்தலாகிய தனது அத்வைதானந்தமாகிய சிவானந்தத்தில் மூழ்கச்செய்தனன். இறைவன் கருணையிருந்தவாறென்னே! என்னே!! எம்பெருமான் அன்று தேவரீரை மறையவனாய் வந்து வலிந்தாண்டதுபோல், இன்று என்னை மறையவரிற் சிறந்த தேவரீராகவந்து வலிந்தாண்டனன். தேவரீருக்குத் தம்மைத் தோழனாகத் தந்ததுபோல் எனக்குத் தேவரீரைத் தோழமையாய் ஆளத்தந்தனன். அதுமட்டோ, அடியார்க்கடியனாய் வாழும் சிவபுண்ணியம் அற்ற எனக்குத் தில்லைவாழ் அந்தணர் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பேரருளாளராகிய பெரியோர் அடிகட்கெல்லாம் அடியேன் அடியேன் என்று அடிமைபூண்ட அடிகளுக்கு அடிமைபூண்டொழுகவும் தந்தனன். இறைவன் தேவரீரை யான் பழித்த பெரும்பிழையெல்லாம்பொறுத்து என்னைப் பேரானந்தத் திருத்தினன் என்றன்புடையராய் இருவரும் திருப்புன்கூருக்கு எழுந்தருளி அங்கிருக்கும் பெருங்கருணைத் தடங்கடலைக் கண்டுகளித்து அடிபணிந்து பின்னர் சுந்தரமூர்த்திகள் அந்நாளில் அந்தணாளனாகிய வேதியர் சிறுவன் உயிரைக் கவரவந்தகாலனுயிரை நீகாலகாலனாய் வவ்வி அச்சிறுவனை என்றும்வாழவைத்தனை. அஃதேபோல் என்னுயிராகிய இப்பெரியோருக்கு வந்த சூலையை வவ்வி அவருயிரை

யும் என்னுயிரையும் வாழ்வித்தனை என்று மகிழ்ந்து திருப்பதிகம்பாடி அவ்விறைவனது திருவருள்பெற்று, அங்குநின்றுந் திருவாரூருக்குப்போய் இருவரும் தியாகேசரைக் கண்டு அடிபணிந்தெழுந்து, எனக்குவந்த கலியாகிய சூலையைப் போக்கி திருவுமெய்ப்பொருளும் செல்வமும் உமது சீரடியாகப்பெற்றிருக்கும் இம்மூர்த்திகளாகியபெருவாழ்வையளித்தபெருஞ்செல்வமேஎன்றார் கலிக்காமனார். பரமானந்தப்பரவையையாளும் பேராசை எனக்குத் தந்ததுமன்றி எனக்கொரு சேனைபதியையுந் தந்தனையேஎன்றார் சுந்தரப்பெருமானார். இவ்வாறு இருவரும் இறைவனைப்போற்றி விடைபெற்று பரவையார் திருமாளிகைக்குச் சென்றனர். அவ்வம்மையார் கலிக்காமனைக்கண்டு எதிர்கொண்டழைத்து ஆசனத்திருத்தித்தேவரீருக்குச் சூலைநோய்வரச் செய்தபாவியேன் யான். என்பிழைபொறுத்தருளவேண்டும் என்றன்புடன்கூறினார். கலிக்காமனார் தேவரீரால் வந்தது சூலைநோயன்றே. சூலபாணியின் திருவருளன்றோ. எம்பெருமான் முத்தலைச் சூலத்தை ஏந்தியிருப்பதுபோல் உம்மிருவரோடு எம்மையும் ஒருதலையாகச் சேர்த்து ஆண்டுகைக்கொண்டனன் என்று இன்னுரைகூறிப் புகழ்ந்து அங்கு சிலநாள் வாழ்ந்திருந்து பின்னர் அம்மூர்த்திகளின் ஆணையால் தமதூருக்குச்சென்று அடிகளைமறவாது வாழ்ந்திருந்தனர்.

ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனார் புராணம்
முற்றிற்று.

சேரமான்பெருமாள் நாயனார் புராணம்.

சேரர்பெருமான் திருவாரூருக்கு வருதல்.

(௬௩-௭௬) பின்னர் சுந்திரமூர்த்திகள் இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கும் க்ஷேத்திரங்கள்தோறும் சென்று திருப்பதிகம் பாடி திருநாகைக்காரோணஞ்சென்று அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமான்பால் தமக்கு வேண்டுவனவாகிய பொன்னும் பொன்னுடைகளும் நவரத்னங்களும் நவரத்னாபரணங்களும் கலவைச்சாந்து முதலிய பரிமளத்திரவியங்களும் வேகமாய்ச் செல்லுதற்குரிய குதிரையும் பொன்னுறையோடுகூடிய உடைவாளும்பெற்றுத் திருவாரூருக்குவந்தனர். அங்ஙனம் இருக்குநாளில் சேரமான்பெருமாள்நாயனார், தாம்செய்துவரும் சிவார்ச்சனைமுடிவில் நடராஜன் திருச்சிலம்போசை சிறிதுநேரம் கேட்பதொழிந்து, பெருநேரம்கேட்பதாகச் செய்த இச்சுந்தரமூர்த்திகளைக் காண்பதற்குத் திருவாரூருக்குவர, அவர் வருகையையுணர்ந்த சுந்தரமூர்த்திகள் சிந்தைமகிழ்ந்து எதிர்கொள்ள, அந்நாயனார் தாம் தேடும்பொருள் எதிர்கொண்டுவரக் கிடைத்ததென்று விரைந்துவந்து மிக்க ஆசையுடன் வீழ்ந்துபணிந்தனர். தம்மைவணங்கிய பெருமானைத் தாமும் பணிந்து அவரையெடுத்து அன்புபெருக மார்போடணைத்துத் தழுவி இன்பவெள்ளத்தில் மூழ்கிக் கரையேறமாட்டாது இருவர் என்பும் உருகி உயிரும் ஒன்றாய் உடம்பும் ஒன்றாய்க் கிடந்தனர். இவ்வதிசயங்கண்ட தொண்டர்களெல்லாம் அள

வில்லாமகிழ்ச்சியடைந்து நமது சுந்தரமூர்த்திகளை நமது தியா கேசனுக்குத் தோழராயினார். இப்பெருமானுக்கு சேரமான் பெருமாள்நாயனார் தோழராயினார் என்று போற்றிப்புகழ்ந் தனர். சேரர்பெருமானது உயிரையும் உடலையும் தமதாகக் கொண்ட சுந்தரமூர்த்திகள் பருவக்கொண்மூப்படியெனப் பாவலர்க்கு உரிமையிலுதவும் சேரர்பெருமானது கரத்தைத் தமது கரத்தாற்பற்றிக்கொண்டு தியாகேசரைக் கண்டு வணங் கக் கோயிலுக்குள்ளே புகுந்து, தேவாசிரியத்தை முன்னே பணிந்து வலமாகவந்து தம்மையுடையாராகிய பெருமானைக் கண்டனர். சேரர்பெருமான் கண்ணீர் ஆறாய்ப்பெருக மீள வும் பூமியில்வீழ்ந்து வணங்கி, தியாகேசப்பெருமானும் சுந்த ரேசப்பெருமானும் தமது பாடலைக்கேட்டுமகிழும்படியாக மும்மணிக்கோவையைப் பாடினார். நாவலர்பெருமானாகிய சுந்தரமூர்த்திகளும் தமிழறியும்பெருமானாகிய தியாகேசனும் இந்த மும்மணிக்கு நவமணிகளும் ஒப்பாகா என்று செவி யாரக்கேட்டு மகிழ்ந்தனர். பின்னர் சேரமானை அழைத் துக்கொண்டு பரவையார் மாளிகைக்குப் போக, பரவையார் இவர்கள் வருகையையுணர்ந்து குடவிளக்கும் பூரணகும்பமும் பூமாலைகளும் தூபக்கலயங்களும் தோழியரெல்லாம் தாங்கி வரத் தாம் எதிர்கொண்டு தமது பொன்மாளிகையின்கண் அழைத்துவந்து நவரத்ன மயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் மஞ்சத் தில் எழுந்தருளச்செய்து அவருடன் தமது நாயகரையும் வீற் றிருக்கச்செய்து விதிதவறாமல் செய்யவேண்டிய பூசனையைச் சிறப்பாகச் செய்தனர். சுந்தரமூர்த்திகள் தமது திருவுள்ளப்

பாங்கின்படியே சேரர்பெருமானுக்குச் செய்த பூசையைக் கண்டுமகிழ்ந்து, பரவையாரைப்பார்த்து சேரனுருக்கு திரு அமுதமைக்கக் குறிப்பாக உணர்த்தினர். அக்குறிப்பறிந்து அவருக்கும் அவருடன் வந்த பரிசனங்களுக்கும் அறுசுவை யோடுகூடிய உணவைச்செய்து முடித்து சேரர்பெருமான்முன் வந்து பணிந்து அமுதுசெய்தருள எழுந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கும்பொழுது சுந்தரமூர்த்திகளும் பரவையாரை நோக்கிப் பரவையே! இப்பெருமானுக்கு நீ அமுதுபடைக்க என்னதவஞ்செய்தனையோ நேரமாய்விட்டது சீக்கிரமாக அமுது செய்விப்பாயாக என்று சொன்னபோது பரவையார் தேவோபசாரம் இராஜோபசாரம் முதலிய உபசாரமுறைக ளெல்லாம் நன்றாய் அறிந்தவராதலால் பெருமானுருக்கு இரா ஜோபசாரமாக அன்னபாத்திரமாகிய பரிகலங்களை அழகு பெறத் திருத்திச் சுத்தஞ்செய்து இரண்டு பீடங்களில் சம மாகவைத்தனர். சேரர்பெருமான் சுந்தரமூர்த்திகளைநோக்கி நானொருவனே இங்கிருந்துண்பது, அப்படி உண்பேனுயின் அது விருந்தாகுமோ? தேவரீரும் என்னுடனிருந்து உண் டருளல்வேண்டும் என்று வேண்ட, சுந்தரமூர்த்திகள் சிறிது அஞ்சினவர்போன்றிருக்க, அக்குறிப்புணர்ந்து சேரர்பெரு மான் வணங்கித் திருக்கரத்தைப்பற்றித் தேவரீருடன் யான் உண்டருளும் பாக்கியத்தைத் தந்தருளல்வேண்டும். பரவை யார் இடும் அமுதோ பாற்கடலிற்றேன்றிய அமுதமாகும். இவ்வமுதை எனக்குப் படைக்கும்படி கட்டளையிட்டது, நீல

கண்டனாகிய இறைவன் தேவர்களைநோக்கி, கடலில் அமுதுண்டாகும் அதனை நீங்கள் உண்ணுங்களென்று கட்டளையிட்டது போலும், என்று கூறியபொழுது சேரர் பேரன்பை மறுப்பதற்கஞ்சி இசைந்தவராய் இருவரும் பரிகலத்திருந்து உண்டருள, பரவையார் மிகவும் மகிழ்ந்தவராய் என்னபுண்ணியஞ் செய்தோம் இம்மகேசுவரபூஜை யாருக்குக் கிடைக்கும் என்று மிக்க பரிவுடன் உபசரித்து அவர்களுண்டபின்னர் சேரர் பெருமானுடைய பரிசனங்களையெல்லாம் உபசாரத்துடன் உண்ணும்படிச்செய்ய அவரெல்லாம் இப்படி வேற்றுமையின்றி யாவருக்கும் அறுசுவையோடுகூடிய வுணவைச் சலிப்பின்றி படைக்கவல்லார்யாவர், இதுநல்லவிருந்து என்று யாவருங் களிகூரப் பரவையார் விருந்தின் கடனைமுடித்தனர்.

(௭௭ - அ) பின்னர் பரவையார் சேரர்பெருமானுக்கும் ஏனையோருக்கும் முறைப்படியே பனிநீரோடு நல்லகலவைகள் கலந்த சந்தனம் பூசக்கொடுத்தும், நறுமணங்கமழும் நல்லமலர் மாலைகளைச் சாத்தியும், சாத்திக்கொள்ளும்படி கொடுத்தும், அதன்பின்னர் பஞ்சவாசத்துடன் தாம்பூலமுங்கொடுத்தும் மகிழ்வித்து உள்ளங்குளிர்ந்தவராய் சுந்தரமூர்த்திகளுடனிருக்கும் சேரர்பெருமானிடத்து வந்துபணிந்து திருநீறுபெற்று முடியிலும் நெற்றியிலும் இட்டு ஓர்புறமாய் நின்றனர். சேரர் பெருமான் எழுந்து யான் இதுகாறும் எம்பெருமானுக்குச் செய்துவந்ததொண்டினால் அடையப்படும் பயன் அம்மையில் என்பதில்லாமல் இம்மையில் இப்பொழுதிலேயேபெற்றேன்.

இங்ஙனம்பெற்றதுதான் நடராஜனது குஞ்சிதபாதத்தில் விளையும் பேரானந்தமென்று நாக்குழறக் கண்ணீர் அரும்பச் சுந்தரமூர்த்திகள் திருவடிகளை வணங்க, சுந்தரமூர்த்திகள் அவரை வணங்க பின்னர் ஒருவரையொருவர் தழுவி ஆராக்காதலால் சுந்தரமூர்த்திகள் எமதுபெருமான் உம்மை எனக்குக் காட்டி வைத்தனமே. இந்தக் கருணைக்கு யான் என்செய்யவல்லே னென்றுமகிழ்ந்து, வீதிவிடங்கப் பெருமானாகிய தியாகேசனுடைய பவனிமுதலிய பலவித உற்சவங்களை அப்போதப் போதுங் கண்டுகளித்து இருவரும் நீங்காமல் இருந்தனர்.

(அக - கஉ௫) இவ்வாறிருக்கு நாளில் சுந்தரமூர்த்திகள் நீலகண்டருடைய பலதிருப்பதிகளையும் பணிந்து மதுரை முதலிய க்ஷேத்திரங்களையும் வணங்க நினைத்தனர். சேரர்பிரானும் நம்பியாரூரரைப் பிரியக்கூடாத ஆசையினாலும் தமக்குத் திருமுகமளித்த திருவாலவாயுடையாரை வணங்கவேண்டுமென்னும் அன்பினாலும் உடன்போக நினைந்தனர். பின்பு இருவரும் ஆரூரிறைவரைவணங்கிப் பரிசனத்தோடும் பண்டாரத்தோடும் புறப்பட்டு கீழ்வேளூர்ச்சென்று பரமனைப் பணிந்து காரோணச் சிவக்கொழுந்தை செந்தமிழ்மாலைகளால் துதித்து திருமறைக் காட்டையடைந்து நாவுக்கரசும் புகலிச்சிவக்கன்றும் திறக்கவும் மூடவும் பாடிய திருக்கதவை அணைந்து கண்களில் நீர் தாரை தாரையாய்வரும்படி நாயன்மார்களை நினைந்து வணங்கி வேதங்கள் பூசித்த மறைக்காட்டுமணியை தமிழ்மாலைகளால் இருவரும் துதித்து

சிலநாள்வசித்து அகத்தியான பள்ளியையும் கோடிக் குழ கரையும்பணிந்து கோடிக்குழகர் கோயில் தனியே யிருப பதைப்பார்த்து உள்ளம்வாடி காடுகள் நிறைந்திருப்பதைப பதிகத்தினுஞ் சிறப்பித்துப் பாண்டிநாட்டையடைந்து திருப்புத் தூரை வணங்கி மதுரையைச்சேர்ந்து ஆலவாயப்பனைப் பணிந தனர். அங்கு பாண்டியன்மகளை மணந்து தங்கியிருந்த சோழ மகாராஜனும பாண்டியர்பெருமானும் இவர்களைஎதிர்கொள்ளக் கோயிலை அடைந்து வலமாகவருகின்ற சேரர்பெருமானையும் அவர் தோழரையும் வணங்கி மகிழ்ந்தனர். சேரர்பிரான் சுந்தரேசரை வீழ்ந்துவணங்கி அடியேனைப் பொருளாக மதித்து அளித்த திருமுக மென்னும் திருவருளுக்கு முடிவுகாண்கிலேன் என்று மொழிகுழறப் பரவிப் பணிந்து களி கூர்ந்தனர். பாண்டியனார் இருவருக்கும பலவகை உபசாரங் கள்புரிய சிலநாள் அளவளாவி இன்புற்றிருந்தனர். பின்னர் மூவேந்தருடன் திருமுனைப்பாடிநாடராகிய சுந்தரமூர்த்திகள் திருப்பூவணம் திருவாப்பனூர் திருவேடகம் திருப்பரங்குன் றம் முதலியபதிகளையடைந்து இறைவர்கழல்வணங்கி திருக் குற்றாலம் முதலிய க்ஷேத்திரங்களைத் தெரிசிக்க எண்ணினர். பாண்டியராஜனும் விடைகொண்டு திரும்ப, சேரர்பெருமா னோடு வன்றொண்டர் குற்றாலத்துக்கூத்தர் குரைகழல் வண ங்கிக் குறும்பலா விமலரையும்தொழுது திருநெல்வேலி அழக ரையும் அணைந்துபோற்றி இராமேச்சுரமும் திருக்கேதீச்சர மும் பணிந்துப் பாமாலை பாடித்திரும்பி, திருச்சுழியல நாதரை நாவாரத் துதித்திருந்தனர். அன்றிரவில் அவர் கனவின்கண்

காளைப்பருவத்தோடும், திருக்கரத்தில் பொற்செண்டும், திருமுடியில் சுழியென்னும் ஓரணிகலமும் உடையவராய் எங்கும் இல்லாத பேரழகோடு என்புருகும்படி எதிரேகாட்டி நாமிருப்பது கானப்பேர் என்னுந் திருத்தலம் என்று இறைவன்கூறி மறைந்தனர். அக்கனவு நிலையைச் சுந்தரமூர்த்திகள் உணர்ந்து அதிசயித்து நம்பெருமானுக்கு நம்பாலிருந்த அன்பு என்னேயோ என்று அகமகிழ்ந்து அவ்வதிசயத்தை சேரர்பெருமானுக்குச் சொல்லி இருவருமாகக் கானப்பேருருக்குப்போய் "தொண்டரடித்தொழலும்" என்னும் பதிகம்பாடி, இந்தக் காளையாரை யான் கண்டு தொழப்பெறுவது இனி என்றென்று கண்டு கண்டு சிலநாள் அங்கிருந்து பிரியாக்காதல் உள்ளத்துள் வருத்த ஒருவாறு துணிந்து, திருப்புனவாயிலுக்குப்போய் அப்பெருமானை வணங்கி அங்கிருந்து அங்கிருக்கும் கோயில்கள் தோறும் சென்றுசென்று பாடி அதைவிட்டுக்காடுகளையும் மலைகளையுங் கடந்து, காவிரிநாட்டையடைந்து அங்கு திருப்பாதாளேச்சரமென்னும் தலத்தில் பெருமானைப்பணிந்துபோற்றி மற்றவிடங்களிலுள்ள தலங்களையும் பணிந்து திருவாரூருக்குவர அடியார்களெல்லாம் எதிர்கொள்ள அவர்களை வணங்கிக் கோயிலுக்குப்போய் பேராசையுடன் கும்பிட்டு நெடும்பொழுதிருந்து பின்னெழுந்து பலபல பதிகங்களைப்பாடி சேரர் பெருமானுடன் பரவையார் எதிர்கொண்டழைக்க மாளிகைக்குள் எழுந்தருளியிருந்தனர்.

(கஉ௬ - க௪0) அவ்வாறு இருக்கும்போது இருவரும் சில விளையாடல்களைக்கருதி, கருதியபடியே சிலச்செண்டு

பரிச்செண்டுகளை வீசியும், ஒருவராலும் விலக்குவதற்கரிய ஆட்டுச்சண்டைகளையுண்டாக்கி அதனைக்கண்டு மகிழ்ந்தும், கோழிச்சண்டைகளையும், பலபட்சிகளின் சண்டைகளையுங்கண்டு களித்தும் சிலநாள் கழித்தனர். சேரமான்பெருமானார் சுந்தரமூர்த்திகளோடு கலந்து இறைவனைக்கண்டு களிக்குங் களிப்பினாலும, இருவருமாறிமாறிப் பாடுங் களிப்பினாலும், பரவையார் இடும் விருந்தினைக் காலங்கள்தோறும் உண்டு களிக்குங் களிப்பினாலும், அரசச்செல்வத்துக் கேற்பப் பல விளையாடலைச் செய்து களிக்குங் களிப்பினாலும், பலநாள் போக்கியபின்னர், பின்சேரமான் பலநாள் பரவை மணவாளரைப் பணிந்து பணிந்து தமது ஊருக்கு எழுந்தருளும்படிப் பலமுறையும் வேண்டப் பின்னரிசைந்தனர்.

சுந்தரர் சேரநாடடுந்தேகல்.

சுந்தரமூர்த்திகள் தம்முடன்வர இசைந்தபின்னர் பெருங்களிப்படைந்து அடியார்களெல்லாம் பேரானந்தங்கொள்ள விருந்துசெய்து யாவரையும் பணிந்து பின்னர் இருவருமாக தியாகேசப்பெருமானிடத்தில் விடைபெற்று பரவையாரையும் வேண்டி அவரிடத்தும் விடைபெற்று இருவரும் புறப்பட்டு மேற்றிசை நோக்கிச்சென்று, காவிரிக்குத் தென்கரையிலுள்ள சிவக்ஷேத்திரங்களையெல்லாம் கண்டு வணங்கிப் பின் வடகரைக்குப்போய் அங்கு திருவையாறனது தோன்ற கரங்களைச் சிரமேற்கூப்பி அங்குபோகத் தொடங்கும்போது காவிரியில் இருகரையும் புரள பெருவெள்ளம்போதலைக் கண்டனா.

சேரர்பெருமான் சுந்தரமூர்த்திகளை நோக்கி இந்த ஐயாறுடைய அடிகளைக்காணுது எவ்வாறு நாம் அப்புறம்போவது, என்மனம் மிகவும் கரைந்து உருகுகின்றது; என்னுள்ளத்தில் காணவேண்டுமென்னும் அன்பு வெள்ளம்பெருகி என்னை இங்கு நிற்கவொட்டாது அலைக்கின்றது. இந்தநீர் வெள்ளத்தை நாம் எவ்வழியினுலாவது கடக்கவேண்டுமென்று மிக்க பரிவுடன் விண்ணப்பஞ்செய்ய, சுந்தரமூர்த்திகள் - ஓடங்கள் செல்லக்கூடாத பெருவெள்ளமாக விருக்கின்றதே என்று சில நேரம் எண்ணி நம்மைப் பரவைஎன்னும் பெருவெள்ளத்தைக் கடக்கச்செய்த இறைவனுக்கு இந்தவெள்ளத்தை நாம் கடக்கும்படியாகச் செய்தல் அரிதோ என்று, “ பரவும் பரிசு ஒன்று அறியேன் நான் பண்டே உம்மைப் பயிலாதேன், இரவும்பகலும் நினைந்தாலும் எய்த நினையமாட்டேன் நான் காவில் அருவி சுமுகுண்ணத் தெங்கங் குலைக்கீழ்க் கருப்பாலை, அரவந் திரைக்காவிரிக்கோட்டத்து ஐயாறுடைய அடிகளோ” என்று சராசரங்களெல்லாம நிறைந்திருக்கின்ற இறைவன் கேட்கப் பெருங்கூச்சலிட்டுக் கூப்பிடவும், கன்று கூப்பிட, அதன் தாய்ப்பசுவும் உடன்கூப்பிடுவதுபோல் இறைவனும் பெருங் கூச்சலிட்டு, வெள்ளம்வற்றி உங்கட்கு வழிகாட்டிற்று,வாலாம் வரலாம் என்று அழைத்தனர். அவ்வோசையைக்கேட்டு சுந்தரமூர்த்திகளைப்போற்ற மூர்த்திகளும் சேரர்பெருமானைவணங்கி இருவருமாய் பரிஜனங்களுடன் ஆற்றைக்கடந்து ஐயாறடிகளைக்கண்டு வாயாரப்பாடித் தலையார வணங்கி மீண்டும் வந்து காவிரிநதியைப்பார்க்க அது முன்போல் மலைபோலே

ங்கிக்கரை புரண்டு செல்வதைக் கண்டு இறைவன் கருணையைப் போற்றி மேற்றிசைக்கண்சென்று அங்குள்ள தலங்களையெல்லாந் தெரிசனஞ்செய்து கொங்கு நாட்டிற்குப்போய் அங்கிருந்து மலைநாட்டையடைந்தனர்.

(கஉ௭௩ - கருஉ) இருவர் வருகையைக் கேட்ட அந்நாட்டினரெல்லாம் ஒன்றுகூடி எதிர்கொண்டழைக்கக் கருதி நாடனைத்தும் இதுபொன்னுலகோ சிவன்வாழ் உலகோ என்றெண்ணும்படியாக அலங்கரித்து கொடுங்கோளூரை அணைந்தபோது சேரர்பெருமான் மனமகிழ்ந்து அவர்களுடன் தாழுங்கூடி சுந்தரமூர்த்திகளையழைத்துக்கொண்டு திருவஞ்சைக்களமென்னும் க்ஷேத்திரத்திற்குப்போய் வலம்வந்து தங்கள் பெருமானைக்கண்டு "முடிப்பதுகங்கையென்று" எடுத்துப் பாடி சேரமான்பெருமாளோடு வணங்கி வெளியேவர, சுந்தரமூர்த்திகளை சேரர்பெருமானுர் யானையின்மேலேற்றி முன்னிருக்கச்செய்து தான்பின்னிருந்து தமது கைகளால் சாமரையை அசைத்துக்கொண்டு மாளிகைகள் நிறைந்துள்ள இராஜவீதியின் வழியே வந்தனர்.

அவ்வீதிவழியே வரும்பொழுது இருபக்கத்திலும் புகழ்வோரெல்லாம் அவ்விருவரையுங்கண்டு நம்பெருமானுகிய சேரருக்கு இவர் நல்லதோழர் என்றும், நாமெல்லாம் இவரைக்கண்டு தொழுதற்கு அளவில்லாத தவத்தை முன் என்ன செய்தோமென்றும், இனி நமது மலைநாட்டார்பெறவேண்டிய பேறு என்னஇருக்கின்றதென்றும், நமது பெருமாள் பின்னிருந்து சாமரையை அசைத்து வருகின்றுரே இவ்வரியகோலத்

னைதக்காண்பீரென்றும் பலபலவாய்ப்புகழ்ந்தார்கள். போற்று வாரெல்லாம் பூக்களையும் பொரிகளையும் பொற்சுண்ணங்களை யும் சொரிந்து போற்றி வணங்கினார்கள். மகிழ்வாரெல் லாம் நமதுபெருமான் தோழராகிய இசுந்தரமூர்த்திகள் எழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற சோழநாடே இவ்வுலகிற்குத் திலகமெனச்சொல்ல வேண்டுமென்று சொல்லி வியந்தார்கள். இவ்வாறு போற்றுவாரும் புகழ்வாரும் மகிழ்வாருமாய்ச் சூழ் ந்துவர குதிரைகளும் யானைகளும் நெருங்கியிருக்கும் அரசர் பெருமானுடைய வாயிலையடைந்து யானையினின்றும் இறங் கினார். அரசனாரும் அவர்முன் இறங்கி எதிர்வந்து பணிந்து அழைத்துக்கொண்டு வாத்தியங்களெல்லாம் பேரொலிசெய்ய மகா சிங்காதனத்தில் சர்வாபரண பூஷிதராய்ப் பிரகாசிக்கும் சுந்தரமூர்த்திகளை வீற்றிருக்கச்செய்து தாமும் எதிரேநின்று தமது தேவிமார்களை அழைத்து அவர்களுடன் பாதபூஜை செய்யத்தொடங்கினார். சுந்தரமூர்த்திகள் தமது பாதங்களை வாங்கிக்கொண்டு இப்படிச்செய்தலும் அதனைநான் ஏற்றலும் தகுமோ என்றுசொல்ல அரசர்பெருமான் சுந்தரமூர்த்திகளை அடிவணங்கி எமதுபெருமானே! அடியேன் ஆசைகொண்டு செய்யும்செயலெல்லாம் அங்கீகரித்து ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டு மேயன்றி ஒன்றேனும் மறுத்தல் கூடாதென்றுவேண்ட, அவர் வேண்டியதை மறுத்தற்குக்கூடாத அன்புடையராய் அவரால் செய்யப்படும் அரியதினும் அரியபூஜைகளுக்கெல்லாம் உடன் பட்டுப் பின் அவருடன் போஜனமுஞ்செய்து மகிழ்ந்தனர்.

(௧௩௫-௧௪௫) பின்னர் பரிமளமிகுந்த சந்தனக்கலவையைத் திருமேனியிற்பூசி பூமாலை, முத்துமாலை, இரத்தினமாலை முதலிய மாலைகளைச்சாத்தித் திருவுளமகிழச்செய்து சேஷித்த சந்தனமுதலியவற்றைப் பிரசாதமாகக்கொண்டு தாமும் பூசிக்கொண்டு உடனிருந்து ஆடல்பாடல்களெல்லாம் செய்வித்து தமது ஆசையைநிறப்பிக்கொண்டனர். அன்றுமுதல் ஒவ்வொருநாளிலும் அவ்வாறே சகல ஆரவாரத்துடன் மஹாபூஜைகள் செய்துவருவதுமன்றி பூந்தோட்டங்களிலும், மலர்நிறைந்துள்ள தடாகக்கரைகளிலுமிருந்து பலவகையான சித்திரான்னங்களையும் உடனிருந்துண்டு மகிழ்ந்தும், நீர்விளையாடியும், அதுவேயுமன்றி மற்போர்செய்யவல்லாரை மற்போர்செய்வித்தும் மதத்தயானைகளைப் போர்செய்வித்தும் அவைகளையெல்லாம் கண்டு மகிழும்வண்ணம் செய்வித்தும்வர, சுந்தரமூர்த்திகளும் எவ்வெவ்வகையான் தமதுதோழனார் களிக்கச்செய்கின்றனரோ, அவ்வாறேதாமுங் களித்துவருநாளில ஒருநாள் திருவாரூர்ப்பெருமானை மிகவும் நினைந்து என்னுயிரை ஆரூரனை நாம் மறத்தலாகுமா என்று அங்கிருந்தே பதிகம்பாடி நான் இப்படியும் இருக்கலும் ஆமோ என்றஞ்சி சேரர்பெருமானிடத்தில் விடைபெற்றுப்புறப்பட அரசனாரும் யான் எவ்வண்ணம் தேவரீரைப் பிரிந்திருப்பேன் எங்ஙனம் வாழ்வேன், என்று பிரிந்திருப்பதற்கஞ்சி உடனேசெல்ல, இவரது ஆராக்காதலைக்கண்ட சுந்தரமூர்த்திகள்கண்டு இதற்கு நான் என்செய்வேன்? இவருடன் இருப்பேனாயின், ஆரூரனைக்காண்பேனா, ஆரூரனைக்காணப்போவேனாயின், இவரைக்காண்பேனா, என்

னெஞ்சந்தடுமாறுகின்றதே என்று மூர்த்திகள் வருந்த, அதனைக்கண்ட அரசனார் மனம்வருந்தி அறிவுகலங்கி இன்றுதேவரீரைப்பிரிந்திருக்க என்னால்முடியவில்லையே என்று வருத்தத்தையே மேற்கொண்டிருப்ப, மூர்த்திகள் நீர் வருந்துதலொழிக, நீர் இப்படி இருப்பின் நான் என் செய்வேன் ? என்று அவரை ஒருவாறு சமாதானப்படுத்தி நீர் நமது பெருமான் கட்டளையிட்டபடி அரசாக்ஷியைப் புரிந்துவாருமென்று சொல்ல, அரசர் பெருமான் அவரை நோக்கி தேவரீருடைய திருவடிகளைக் கண்டிருப்பதே இம் மண்ணுலக அரசாக்ஷியும் விண்ணுலக அரசாக்ஷியுமாக எண்ணியுள்ளேன். ஆகலின் தேவரீர் எவ்வளவு சொல்லினும் திருவாரூருக்குத் தேவரீரைப்போகவிட்டு நான் இங்கிருப்பதற் கஞ்சுகின்றேன் என்று கண்ணீர் பெருக்கெடுத்துச் சொல்ல, சுந்தரமூர்த்திகள், என்னுயிருக்கு இன்னுயிராயிருக்கின்ற எமது ஆரூரனை வன்னெஞ்சக்கள்வனேன் மறந்திரேன். மறந்திருப்பது உமக்கழகோ ! அழகன்றே, ஆகலின் நீர் இங்கிருந்து அரசாள்வீர் உம்மை வேண்டுகின்றேன் ; இருக்க இருக்க, என்று கும்பிட்டு வேண்டினார். அரசர் பெருமான் தியாகேசனிடத்தில் சுந்தரமூர்த்திகளுக்கிருக்கும் அன்பினைக்கண்டு அதனைத்தடுப்பதற் கஞ்சி மந்திரிகளையழைத்து நம்முடையநகரத்தில் இன்றொழிய நேற்றையவரையில வந்து சேர்ந்திருக்கும் திரவியங்களெல்லாம் நமது தெய்வமாகிய இம்மூர்த்திக்கேயாம். ஆகலின் அந்தத் திரவியங்களெல்லாம் ஆள்கள் மீதிலேற்றி சீக்கிரத்தில் இங்குவரச் செய்யுங்கள் என்று கட்டளையிட, அவர்களும் அப்படியே திரவியங்களும் பொன்

னும் நவரத்தினங்களும் நவரத்னாபரணங்களும் பொன்னுடைகளும் பரிமளத்திரவியங்களும் பொதிபொதியாய் ஆள்கள் மீதில் ஏற்றி அணியணியாய்க் கொண்டுவர, அவைகளை முன்னே போகும்படிச்செலுத்திப் பின்னர் சுந்தரமூர்த்திகளைப் பணிந்தனர்.

வேடுவர்பறி.

(கசுஈ-கஎரு) பணிந்தஅவரை மூர்த்திகள் எடுத்து தோளிறுகத் தழுவி விடைதரவேண்டிப் பின் அவருக்கும் விடை கொடுத்தனுப்பி மலைநாடுகடந்து, பல கான்யாறும் பல காடுகளுங்கடந்து திருமுருகன்பூண்டி என்னும் க்ஷேத்திரத்தைச் சமீபித்தனர். சமீபிக்கும் பொழுது பரமசிவனுடைய ஆணையினால் சிவபூதங்களெல்லாம் வேடர் வடிவங்கொண்டு வந்து பொதிசுமந்து வரும் ஆட்களை யெல்லாம் அடித்தும் இடித்தும் புடைத்தும் குத்தியும் வெட்டியும் பலவகையான துன்பங்கள்செய்து பொருள்களை எல்லாம் பறித்துக்கொண்டு அவர்களையோட்ட அவர்களும் நில்லாமல் ஓடினார். வேடர்களாய் வந்த சிவ கணங்களும் மறைந்துபோயினர். சுந்தரமூர்த்திகள் இவ்வதிசயங்க ளெல்லாங்கண்டு திருவருள் இப்படியும் இருந்ததோ என்று அந்தத் திருமுருகன்பூண்டியிலுள்ள கோயிலுக்குப் போய் கைகுவித்து வலம்வந்து வீழ்ந்து வணங்கி எதிரேநின்று இந்த கொடியகாட்டில் 'எத்துக்கு இங்கு இருந்தீர்' வேடுவர் இப்படியுங்கொடுமை செய்து பொருளெல்லாங் கொள்ளை கொள்ளலாமோ என்று வருந்திக்கூற, சிவ பெருமான் அதனைக்கேட்டு, நம்பி! உனக்கு நானே எல்லாங் கொடுப்

பவனென்றும்,எல்லாம்செய்யபவனென்றும் சொல்லியும் நடத்தியும் வருகின்றேனுகையால் அதுபோலவே சேரமான் கொடுத்த பொருளெல்லாம் நானே கொடுக்க இச்செயல் செய்தேன் அவர்கள் வேடரல்லர், சிவகணங்கள். பொதிகளெல்லாம் கோபுரவாயிலின்கண் குவித்திருக்கின்றன. எடுத்துக்கொண்டு போவாயென்றருள்செய்ய அப்படியே சென்று கோபுரத்தில் இருக்கக்கண்டு ஓடிப்போன ஆள்களையெல்லாங் கூப்பிட்டுப் பொதிகளெல்லாம், அவர் வசப்படுத்தி முன்னே போகும்படிச் செய்து, தாம் பின்சென்று திருவாரூரைச்சேர்ந்தனர்.

சேரமான்பெருமான் சுந்தரமூர்த்திகள் கட்டளைப்படியே தன்னிடம் போய்ச்சேர்ந்து சுந்தரமூர்த்திகள் திருமேனியை நினைந்து நினைந்து மனமுருகாநிற்ப அரசியலை நடத்திவந்தனர்.

௨

வெள்ளியானைச் சருக்கம்.

முதலையுண்டபாலனை யழைத்தல்.

(௧-அ) திருவாரூரைச்சேர்ந்த சுந்தரமூர்த்திகளும் சேரமான் பெருமானை மறவாதவராயிருந்து சில நாள் கழிந்தபின்னர் அவரைப்பார்க்க வேண்டுமென்னும் எண்ணமுடையவராய்ப் புறப்பட்டு ஆங்காங்குள்ள க்ஷேத்திரங்களைக் கும்பிட்டுப்பாடி கொங்குநாட்டைப் போய்ச்சேர்ந்து திருப்புக்கொளியூருக்கெழுந்தருளிப் பிராமணவீதிவழியாய் வரும் பொழுது அந்த வீதியில் எதிர் எதிராயுள்ள இரண்டுவீட்டில் ஓர்

வீட்டில் மங்கலவாத்திய வோசையும், ஓர் வீட்டில் அழுகை யோசையுங் கேட்க அதிசயித்து சிலரை அழைத்து இது என்னவென்று கேட்டனர். அவர்கள் அந்த இரண்டு வீட்டிலும் இரண்டு பிள்ளைக ளிருந்தனர். அப்பிள்ளைகள் ஐந்துவயது உள்ளவர்கள். அவ்விருவரும் ஸ்நானஞ் செய்ய இங்குள்ள ஓர் மடுவிற் போயினர். அவருள் ஒருவனை அந்த மடுவிலுள்ள முதலை விழுங்கியது; மற்றொருவன் வந்து விட்டான். அவனுக்கு இன்று உபநயன கலியாணம் அங்கொழுந்திருப்பது மங்கல வாத்தியவொலி. மகனையிழந்தார் இன்று இருப்பானாயின் அவனுக்கும் இந்த மங்கலச்சடங்கை நாம் செய்வோமல்லவா என்றெண்ணி அழுகின்ற ஒலி என்றனர்.

அதனைக்கேட்டு மனம்வருந்துகின்றபோது மகனையிழந்த தாய்தந்தையர் இருவரும்வந்து திருவடியில்வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்திருக்கஅறியாது மூர்ச்சித்துக்கிடந்தனர். அவர்களை எழுந்திருக்கச்செய்து மிக இரக்கத்துடன் நீவிர்தானோ மகனை இழந்தவர் என்றுவினவ, அவர்கள் சுந்தரமூர்த்திகளைக் கும்பிட்டவர்களாய், மகனையிழந்த துக்கம் முன்னிருந்தது, தேவரீரைக் கண்டபின்னர் அதனைமறந்தோம். ஏனெனில், தேவரீரைத் தெரிசனஞ் செய்யவேண்டுமென்று நெடுநாள் எண்ணியிருந்தோம். அது இன்று முற்றுப் பெற்றது. முற்றுப்பெற்ற இந்தப்பேற்றைவிட்டு இனி வாராதபிள்ளையை எண்ணிவருந்துவதனால் என்னபயன் என்று மீண்டுவணங்கினார்.

(கூ-கக) சுந்தரமூர்த்திகள்-மகனையிழந்து ஆறாத்துயர்க் கடலில் ஆழ்ந்துகிடந்த இருவரும் நம்மைக்கண்டபொழுதே

அத்துன்பக்கடலைக்கடந்தனரே! இனிநாம்பிரிவோமாயின் மீண்டும் அத்துயரக்கடலில் மூழ்குவார்களல்லவா! இதுதானே, நம்மைக்கண்டு அவர்கள் மகிழ்ந்ததற்கு நாம் செய்யும் நல்லருள் என்று திருவுளமிரங்கி நான் இனிமுதலையுண்டபாலனை யழைத்து இவர்களுக்குக்கொடுத்து இந்த அவிநாசியின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் எமதுபெருமான் திருவடிகளைக்காண்பேன் என்று ஆணையிட்டு மடுக்கரையில் நின்று அவர்களைப்பார்த்து உங்களுடைய மகனை விழுங்கிய முதலை யிருக்கும் மடுஇதுதானே என்றுகேட்க ஆமென்ன "எத்தான்மறக்கேன்" என்ற திருப்பாட்டைத் தொடங்கி ....எம்பெருமானையே பற்றாக வாழ்வேன், பசுபதியே இவ்வூரிற்குளத்திடை இழியா (இறங்கி) குளித்த மாணி என்னைக்கிறிசெய்ததே எங்கோனே உனை வேண்டிக்கொள்வேன் பிறவாமையே (அவன்வேறொருபிறவியிற்போய்ப்புகாவண்ணம்) கரைக்கால் முதலையைப் பிள்ளை தரச்சொல்லு காலனையே என்று தம்பெருமானைவேண்ட வேண்டியபடியே சிவபெருமானுடைய ஆணையால்இயமன் அந்தப் பிராஹ்மணச் சிறுவனுயிரை முதலைவயிற்றில் புகுவித்தனன். பின்னர்அப்பிள்ளை முதலையால் விழுங்கப்பட்ட நாள்முதல் அன்றளவும சென்ற ஆண்டுகளுடன் அம்முதலை வாயினின்றும் வெளிப்பட்டனன்.

(௧௨-௨௯) அப்பிள்ளையைக்கண்டதாய் ஓடி அப்பிள்ளையை எடுத்துக்கொண்டுவந்து அப்பிள்ளைக்கு உயிர்கொடுத்த சுந்தரமூர்த்திகளுடைய திருவடியில்வீழ்த்தி தனது நாயகனுடன் தானும்வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தனள். தேவர்கள் பூமாரிபொழிந்த

னர்-இம்மண்ணுலகில் உள்ளாரெல்லாம அதிசயித்தனர். அந்தணரெல்லாம் உத்தரீயத்தைமேலேவீசி குதுகலித்தனர்; வேதவோசை கடலோசைபோல எழுந்தது; இவ்விதமான சம்பிரமத்துடன் சுந்தரமூர்த்திகள் அந்தப்பிள்ளையை அழைத்துக்கொண்டுபோய் அவிநாசியப்பனை வணங்கிப் பின்னர் யாவருடன் அவ்வந்தணர்வீட்டுக்குவந்து அந்தப்பிள்ளையின் தாய்தந்தைகள் களிக்குமாறு உபநயனக்கலியாணத்தைச் செய்வித்து யாவரும்போற்ற அவர்களுக்கெல்லாம் நல்ல ஆசிகள் புகன்று சேரனார் இருக்கும் மலைநாட்டை அடைந்தனர்.

சுந்தரமூர்த்திகள் போய்ச்சேர்வதற்குமுன் முதலையுண்டபாலனை எழுப்பிய அற்புதச்செயலை அனேகர்சென்று அரசர்பெருமானுக்குத்தெரிவிக்க அவர்களுக்கெல்லாம் பொன்னுடைகளும் பொன்னாபரணங்களுங் கொடுத்தனுப்பினர். அச்சமயத்தில் சுந்தரமூர்த்திகள் வந்துவிட்டனர் என்றுகேள்வியுற்றனர். கேட்டவுடன் தம்மைமறந்துபரவசராய் ஆனந்தகளிப்படைந்துஎன்னையன் அணைந்தானோ?என்னையாளுமஅண்ணல் அணைந்தானோ? ஆரூரிறைவனணைந்தானோ? என்துணையாம் தலைவனணைந்தானோ? தரணியெல்லாம் உய்யவந்தவன் அணைந்தானோ? என்று கூத்தாடி இப்பொழுது யான் களிக்கப் பேரிகை அடிக்கச்சொன்மின்கள என்று அறைவித்தனர். மந்திரிகளை அழைத்து நம்பெரியோர் வருகின்றபடியால் நமதுநகரத்தை அலங்கரிக்கச் சொல்லுங்கள், எதிர்கொள்ளப் புறப்படுங்கள் என்றுஅவரவருக்குங்கட்டளையிட்டுத் தான் யானையின்மேல் ஏறி எதிர்கொண்டழைக்கச் சென்று தமது எல்லைக்கண் வரு

கின்றசுந்தரமூர்த்திகளைக்கண்டு கீழிறங்கி அவரது திருவடிகளை வணங்கினர். மூர்த்திகளும் இவரடிகளை வணங்கி ஒருவரை யொருவர் வணங்கி குசலங்களை வினவி, பின்னர் சுந்தரமூர்த்திகளை யானைமேலேற்றித் தான்பின்னிருந்து முத்துக்குடைபிடித்துச்செல்ல, சதுரங்கசேனைகளும் ஆரவாரக்களிப்புடன் புடைசூழ்ந்துவரத் தன் அரண்மனை வாயிலுக்குப்போய்க் கீழிறங்கி உள்ளேபுகுந்து மூர்த்திகளைச் சிங்காதனத்திருத்தி மங்கலங் கொண்டாடி அவ்விடத்திலேயே வீற்றிருக்கச்செய்தனர். சில நாள்கழிந்து அந்நாட்டிலுள்ள தலங்களெல்லாம் சென்று பணிந்து மகோதை என்னும் நகரத்திற்குப்போய் பலநாள் இருந்தனர். இருக்குநாளில் ஓர்நாள் சேரமானார் நீராடுஞ்சமயத்தில் சுந்தரமூர்த்திகள் தாம் கயிலாயத்திலிருந்துவந்து நெடு நாளாயிற்றென்று நினைந்து அங்குபோவதற்கெண்ணித் திருவஞ்சைக்களமென்னும் கோயிலுக்குப்போய் வலமாகவந்து அன்புநிறைந்த உள்ளதகராய் "சிவபெருமானை வணங்கிப் போற்றி - "தலைக்குத்தலைமாலையணிந்ததென்னே" என்னுந் திருப்பதிகம் பாடினர்.

(௬௦-௬௭) அப்பதிகத்தில் எம்பெருமானே! பாசவாழ்க்கையோடுகூடி வாழத்தக்க இல்வுலகின்கண் யானும் பாசசம்பந்தமாகிய சரீரவாசியாய் உலாவிவந்தநாளில் என்னைத்தடுத்தாண்டனை; யானும், செய்யும்பணியெல்லாம் செய்துமுடித்தேன். இனியான் முன்போலவே கயிலையின்கண்ணுள்ள சிவகணங்களோடு வாழ்தல் வேண்டுமென்று வேண்டினர். வேண்டியபடியே சிவபெருமானும் எண்ணி,பிரமன் திருமால் முதலியவரை

யும் அழைத்து நமது வெள்ளையானையை அழைத்துக்கொண்டு போய், நமது ஆலால சுந்தரனை அந்தயானையின்மேலேற்றிக் கொண்டு இங்குவாருங்களென்று கட்டளையிட்டனர், அக்கட்டளைபடியே தேவரெல்லாம் ஒருங்கேகூடி சோதிசொரூபமாய்ப்பிரகாசிக்கும் வெள்ளையானையை அலங்காரஞ்செய்து அதனையழைத்துக்கொண்டு திருவஞ்சைக்களத்துக்குவந்து சிவபெருமான் திருவாயிலையடைந்தனர். அவர்கள் வருகையைக்கண்ட சுந்தரமூர்த்திகள் தாம் எண்ணிய எண்ணம் முற்றுப்பெற்றதென்று திருவுள்ளமகிழ்ந்தவராய் அவர்களைக்காண, அவர்கள் மூர்த்திகளைக்கண்டு மிக்கவணக்கத்துடன் தேவரீரைக் கயிலாயத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுவரும்படியாகத் தேவரீருடைய சிவபெருமான் கட்டளையிட்டனர். வெள்ளையானையும் வந்திருக்கின்றது என்றனர்.

கயிலைக்கு எழுந்தருளுதல்.

மண்ணுலகத்தில் வந்துசெய்யவேண்டிய வேலையெல்லாம செய்துமுடித்தவராகிய சுந்தரமூர்த்திகள் அதனைக்கேட்டு மகிழ்ந்து வெளியேவந்து யானையைவலமாகவந்து அதன்மேலேறினர். பஞ்சவாத்தியங்களும் ஆகாயத்தில் கடலோசைபோல் முழங்கின. தேவர்கள் போற்றிப்பூமாரிபொழிந்தனர். இவ்வகையான சம்பிரமத்துடன் போகும்போது எல்லாவுயிர்களும் சொல்லுவதாகியசொல்லை அறியவல்லராகிய சேரமான்பெருமானைநினைத்தனர். நினைத்தபோதே சேரமான் அதனை அறிந்து தன் அருகிலிருந்த குதிரையின்மேலேறிக்கொண்டு திருவஞ்சைக்களத்திற்கு வந்து பார்க்கும்பொழுது, சுந்தரமூர்த்திகள்

யானையின்மேல் போதலைக்கண்டு தாம்பூரியில் இருப்பதைவிட்டு யானைக்குமுன் குதிரையைப் போகும்படி செலுத்தினர்.

யானைக்குமுன் போகும்படியான வல்லமை எப்படியுண்டாயிற்றெனின், அதன்காதில் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தைச் சேரர் பெருமான் உபதேசித்தனர். அந்தமந்திரவிசேஷத்தாற்சென்று அந்தயானையை வலமாகவந்து முன்னேசென்றது. இவ்வாறு சேரர்பெருமான் நம்தமூர்த்திகளுடன் போவதைக்கண்ணுக்குப்புலப்படும் வரையில் அவருடன் வந்த அமைச்சர் முதலாயினோர்கண்டுகளித்துப் பின் காணாராயினோர். காணாமற்போகவே இனியாமெல்லாம் இங்கு யாரைப் பார்ப்பது; அந்தக்குதிரைக்கிருந்த புண்ணியம் நமக்கில்லாதொழிந்ததே என்று அன்புமேலிட்டவராய் தங்கள் கையிலிருந்த வாளினால் தங்களைத்தாங்களே வெட்டிக்கொண்டு வீழ்ந்தனர்.

(௩அ-சஉ) அப்படி வீழ்ந்தவரெல்லாம் வீரசரீரத்தைப் பெற்று குதிரைமேற்செல்லும் தங்கள் தலைவராகிய சேரர் பெருமானை வணங்கி அவர் கட்டளையை மேற்கொண்டு அவருக்கு முன்னே கயிலையைநோக்கிச் சென்றனர். சேரர்சேனைகளெல்லாம் முன்செல்ல, அவைகளின்பின் அவர்கள் பெருமான் செல்ல, அவர் பெருமான் யானையின்மேல் வரும்பொழுது "தான் எனை முன் படைத்தான்" என்னுந்திருப்பதிகத்தைப் பாடிக் கொண்டே கயிலாயத்தின் தெற்குக் கோபுரத்தை யடைந்து, அங்கு தமது தோழராகிய சேரருடன் இறங்கி உள்ளேபுகுந்து சிவபெருமான் சந்நிதானத்தில் உள்ள திருவணுக்கன் திருவாயிலையடைந்தபோது சேரர்பெருமான்தடை

பட்டு நின்றனர். சுந்தரமூர்த்திகள மாத்திரம உள்ளேசென்று சிவபெருமானைக்கண்டு வீழ்ந்தெழுந்து தாயைப்பிரிந்து நெடுந்தூரத்திற்சென்று மீண்டுந் தனதுதாயைக்கண்டு ஆவலுடன் வந்து அணைதலபோலச சமீபத்திலேசென்றனர். சிவபெருமான் அவரை அருகணைத்து ஆரூரனே! வந்தனையோவென்று அன்பு பாராட்டினர்.

(சாடு-ருO) சுந்தரமூர்த்திகள் சிவபெருமான் பாராட்டிய அன்பினைப்போலும, அடியனேன்பிழை பொறுத்து என்னை யாண்டு முடிவில்லாத பெருங்கருணையைததந்தனையே, அது என்னளவினதோ! என்று பலமுறையும பணிந்து, சிவபெருமானிடத்து என்றுமுள்ள ஆனந்தவுருவினராய் நின்று பின்னர் எனது தோழனாகிய சேரர்பெருமான் திருவணுக்கன் திருவாயலில் நிற்கின்றனர் என்றனர். என்று விண்ணப்பஞ்செய்யவும், தேவர்களிற் பெரியவராகிய பிரஹ்மவிஷ்ணுக்களைநோக்கிநீவிர் நமது தோழனுக்குத்தோழனாகிய சேரர்பெருமானை அழைத்து வாருங்களென்று கட்டளையிட அவ்விருவருஞ் சென்று அழைத்தனர். சேரனார் சிவபெருமான் ஆணையைத் தலைமேற்கொண்டு உள்ளே சென்று பெருமானைத் தூரத்தே நின்று பணிந்தெழுந்து போற்றி போற்றி என்று போற்றிக் கொண்டு நிற்ப, சிவபெருமான் புன்சிரிப்புடன் நாம் சுந்தரனை அழைத்தோமேயன்றி உன்னை யழைத்ததில்லையே, அழையாத நீ வந்தகாரணம் யாதென்று கேட்டனர்.

சேரர்பெருமான் எம்பெருமானே! அடியேனது அடிகளாகிய சுந்தரமூர்த்திகள் யானை மேல்வரும் போது அடியேன்

அவர் முன் சேவித்துக் கொண்டிருந்தேன். உமது கருணை வெள்ளமானது இங்குக்கொண்டுவந்து சேர்த்து விட்டதேயன்றி அடியேனே இங்கு வந்ததில்லை. அடியேன் ஒரு விண்ணப்பஞ்செய்கின்றேன். என்னையெனில், வேதங்களாலும் முனிவர்களாலும் துதிப்பதற்கரிய பெருமையுடைய பெரியோனே தேவரீரைப் போற்றி உலாவொன்று பாடியிருக்கின்றேன் இப்பொழுது இவ்விடம் வண்மையுடைய பெருமானது பெரியசபையாகக் காணப்படுகின்றது. இந்த மஹாசபையில் அதனைத் தேவரீர் திருச்செவிசாத்தியருளல்வேண்டும் என்பதேயாம சிவபெருமான் கருணைகூர்ந்து சொல்லுக என்றனர். சேரமானாரும் திருவுலாவை அமுதம்போலத் திருச்செவியில் ஊட்டினர் சிவபெருமான் கருணைகூர்ந்து அன்ப! நீ நமது ஆலாலசுந்தரனுடன் பிரியாதிருக்கக்கடவாய். நீங்களிருவரும் நமது கணங்கள் புடைசூழ்ந்திருப்பத் தலைவராகவிருந்து வாழக்கடவீர்களென்று அனுக்கிரகஞ்செய்தனர். அக்கட்டளையின்படியே இருவரும் இருந்தனர்

மலர்மிசை யயனு மாலுங் காணுதற் கரிய வள்ளல்
பலர்புகழ் வெண்ணெய் நல்லூ ராவணப் பழமை காட்டி
உலகுய்ய வாண்டு கொள்ளப் பெற்றவர் பாத முன்னி
தலைமிசை வைத்து வாழுந் தலைமை நந்தலைமை யாகும்.

ஆலாலசுந்தரர் பொன்னடிவாழ்க.

ஆசார்யபிரபாவம் முற்றிற்று.

மகாமகோபாத்யாய, டா.
உ. வே. சாமிநாதையர்